

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hans
ALLIANCE DÖRDÜNCÜ KİTAP
S. J. TILLY
HANS
Alliance Serisi DÖRDÜNCÜ
Kitap Telif Hakkı © SJ Tilly LLC 2023
Tüm hakları saklıdır.
İlk olarak 2023'te yayınlandı
ISBN 9781962096034

Bu Yazarın Kitapları İçerik Uyarı

Bu, kanunsuz bir karanlık aşk romanıdır. Çok fazla grafik şiddet ve ölüm içeriyor. Takip

etme, zorla girme ve girme ve gözetleme var. Bu kitap insan kaçakçılığını konu alıyor. Hiçbir insan ticareti

mağdurunun birinci şahıs bakış açısı yok, ancak geride bıraktığı travmayı ilk elden göreceksiniz. Bu kitapta

aynı zamanda anne babanın ölümü, bir kardeşin ölümü ve daha fazlasını yapmış olmayı dilemenin eziyeti de

var. Hans sadece bu sayfalar arasında yaşadığı için siz veya tanıdığınız biri insan ticareti mağduru ise lütfen 1-888-373-7888'i arayın. Amerika Birleşik Devletleri dışındaysanız daha fazla yardım için bu siteyi ziyaret edin

<https://bit.ly/InternationalTraffickingHotlines> Sizi önemseyen insanlar var ve size yardımcı olacaklar. Lütfen

bilinçli ve dikkatli bir şekilde ilerleyin.

1. BÖLÜM

Hans

Bıçağımın bileme taşı üzerinde kayarken çıkardığı

yumuşak sürtünme sesi içimi bir huzur duygusuyla dolduruyor. Çok tanıdık.

Sevgili arkadaşım. İçgüdüsel

olarak bileğim metali taşa on beş derecelik bir açıyla tutmak için bükülüyor; bu, çoğu marka standardından

beş derece daha sığdır. Biraz daha keskin. Biraz daha tehlikeli. Biraz daha benim tarzım. Önümde

monitörlerimden birinin köşesinde sarı bir ışık yanıp sönüyor. Gözlerimi bıçağımdan sinyal ekranına

kaydırıyorum ve komşum, varlığımın belası Cassandra'nın kendi garaj yolundan benimkine doğru atlayışını

izliyorum.

Tamam, yani atlamıyor. Ama o askılı küçük kolsuz bluz ve şortla, her santiminin ne kadar titrediğini anlayabilir.

Öne doğru eğildiğimde önümdeki çalışma yüzeyi gıcırıyor, yumruğumla bıçağın sapını kavriyorum ve ucunu

eski ahşaba bastırıyorum.

Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil mi?

Hiç akli yok mu?

Bir sonraki adımını atarken büyük göğüsleri zıplıyor, ince parmak arası terlikleri ayaklarını çatlak asfalttan

korumak için hiçbir şey yapmıyor.

Onun gibi bir kız şunu giymeli...

Hiçbir şey.

Onun gibi bir kız kesinlikle hiçbir şey giymemeli ve gecelerini bacaklarını iki yana açarak, elleri birbirine yapışık

halde ve vücudu... benim altımda, kimsenin onu göremeyeceği bir yerde, sırtüstü geçirmeli.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu dünya onun gibi hassas yaratıklar için yaratılmamış.

Ekranda Cassandra araba yolumdan çıkıp ön kapıma giden küçük tuğlalı yoldan aşağı inerken bir elini mor

bluzunun önünden aşağı doğru kaydırıyor.

Bodrumumdaki şu anki yerimden bir seviye yukarıda olan ön kapım.

Asla cevaplamadığım ön kapım.

Çünkü onunla konuşamıyorum.

Ona bu kadar yaklaşmama izin veremem.

Gizli kasa odamın güçlendirilmiş duvarlarından kapı zili duyulmuyor ama ben hoparlörlerimden net bir şekilde

duyuyorum.

Başka bir ekran farklı bir görünüm gösteriyor ve bu benim favorim olabilir.

Kamera gözetleme deliğinde olduğundan mükemmel yüzünün mükemmel bir açısı.

Dudağını ısıyor.

Kötü yapılmış unlu mamullerle dolu cam kabı elinde kaydırıyor.

Uzanıp kıvrık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Ciğerlerimdeki havayı dışarı attım.

Bir sonraki saç kesiminin zamanı neredeyse geldi. Kâkülleri biraz uzun, gözlerine kadar uzanıyor, bukleler kısa

tellerde daha da belirgin, bu da onu tam da gerektiği kadar dağınık gösteriyor.

Ben onları seviyorum.

Ama onun yumuşak kahverengi irislerini görmemi bir anlığına bile olsa engellemelerinden nefret ediyorum.

Dili dışarı fırlayıp dolgun alt dudağının üzerinde geziniyor.

Ve tavana bakıyorum.

Kapı zili tekrar alar.

Belki odaklanırsam başımı öne doğru vurup göz ukurumu bıağıma saplayabilir ve kendimi bu lanet mavi top

sefaletinden kurtarabilirim.

"Evde olduğunu sanıyordum, Hans." Yumuşak sesi hoparlörlerimden duyuluyor ve gözlerimi tekrar ekrana

eviriyorum.

Kapımın önünde durduğunda neredeyse her zaman kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Ama asla adımı

söylemiyor.

Adımı söylerken dudaklarının nasıl ayrılacağını tam olarak bilerek aletim tepki verdi.

O gidince kaydı dinleteceğim. O mükemmel pembe dudakların açılıp kapanmasını izleyin.

"Lanet olsun, Kelebek." Avucumu büyüyen ereksiyonumun üzerine bastırıyorum.

Büyük bir nefes alırken açık göğüs dekoltesi yükseliyor, sonra aşağıya iniyor ve kabı kapımın önündeki

yıpranmış karşılama minderinin üzerine koyuyor.

Aslında hoş geldiniz demiyor. Ancak paspasın iç katmanına özenle hazırlanmış patlayıcılardan oluşan bir

katman var, işte bu kadar.

O düzelirken ben de sikimi bastırmaya devam ediyorum.

Ve onun ön pencereye bakışını izleyince daha da sert basıyorum.

Perdeler kapalı olduğundan görebileceği hiçbir şey yok ama denemesine bayıldım.

Sonra onun küçük kameradan uzaklaşıp merdivenlerden aşağı atlayışını izlemeye devam ediyorum, gün batımı

onun formunun parlamasına neden oluyor.

Çok kalın kafalı. Ve yumuşak. Ve güzel. Ve gözlerinin ardındaki kıvılcım o kadar güven verici ve sağlıklı ki...

Parmaklarımı boynumu kavramasına izin verdim, o çıkmaz sokağı geçene, arabasının yanından geçene kadar

(her zaman garaj yoluna park etmiş halde bırakırdı) ve ön kapısını kapatana kadar sıktım. onun arkasında.

Sandalyemde geriye yaslanıyorum.

Adımı söylediğini duyduğum tek gün tanıştığımız gündü.

Şehir dışındaydım, ülke dışındaydım. Korkunç adamları öldürmekle meşguldüm, bu yüzden sokağın

karşısındaki komşumun öldüğünü bilmiyordum. Bir bok duymayan, ön bahçesinin ötesini göremeyen ve onu

pencerelerden uzak tutan bir çevrimiçi poker alışkanlığı olan hoş, yaşlı bir kadındı. Mükemmeldi. Ama sonra

ayağa kalktı ve öldü ve kız kardeşinin, kendine yer arayan bir kızı olan bir arkadaşı vardı ve eve döndüğümde

yeni bir komşum olmuştu.

Cassandra.

Geçen yazdı. Bir yıl, bir ay ve iki hafta önce.

Kamyonumdan yeni inmiştım ve ben kapımı kapatana kadar o caddenin karşısına koşmuştu, çoktan bagaj

kapıma ulaşmıştı ve elini bana doğru uzattı.

Kendimi durduramadan, o benim yeni komşunuz Cassie olduğumu söylerken nasırlı avucumu onun pürüzsüz

avucuna yerleştirdim. Beynim söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığından Hans'la birlikte cevap verdim.

Sadece bu. Sadece ismim.

Ve sonra bunu tekrarladı. Bu kadar basit. Sadece bir kere. Hans.

Ve o zamandan beri kimseyi sikmedim.

Eğer onu bir an önce beynimden atmazsam onu kaybedeceğim.

Uzanıp daha fazla monitörü açmak için düğmeye dokunuyorum.

Dördü çapraz, ikisi yüksek, sekiz ekranın tamamı canlanıyor, ekranları dört çeyreğe bölünmüş ve bana tüm

çıkma sokağın görüntülerini veriyor.

Sonundaki ev terk edilmiş durumda. Ve bazı şirketler mülkü vergi nedeniyle satın aldığından, muhtemelen

önümüzdeki yirmi yıl boyunca terk edilmiş halde kalacak. Ve eğer Cassandra 1304 Holly Court'a baskın

yapmasaydı ben de o evi satın alırdım, yani aynı şirket satın alırdı. Ve sonra muhtemelen burayı Karmine'ye

kiralayıp, kendi kurduğu ordusu için bir tür ileri operasyon üssü olarak kullanmasına izin verirlerdi.

Ama bu olmadı ve Cassandra yüzünden küçük sokağımın tam kontrolüne sahip değilim.

On iki gün önce otuz yaşına giren, benden dokuz yaş küçük ve benim için çok genç olan kıvrımlı küçük cadı,

küçük teslimatlarıyla beni gıda zehirlenmesinden öldürmek için elinden geleni yapıyor.

Belki gerçekten işe yaramıştır. Belki bana bir tür gizli hükümet toksini ile mikro doz veriyordu. Belki de bu

yüzden onu aklımdan çıkaramıyorum.

Garajımın en üst noktasına yerleştirilen kameradan, ana katının ışıklarını kapatırken gölgesinin oturma

odasının ince perdelerinin arkasında hareket ettiğini izliyorum.

Biçimi kayboluyor ama sonra üst katının pencereleri aydınlanıyor ve yatacağını anlıyorum.

2. BÖLÜM

Cassie

Desenli duş perdesini geri çektim ve yüz yıkama jelimi küvetin kenarından alıp avucuma bir miktar sıktım.

Narenciye kokusu genellikle moralimi yükseltmeye yetiyor ama bu gece değil.

İç çekerek lavaboya döndüm, akan su sonunda ısınmaya başladı ve ellerimi köpürttüm.

Yüzümü eğip kabarcıkları cildime sürmeden önce, "Bu günlerden birinde vazgeçmelisin," diye kendimi

azarladım.

Buraya taşındığımdan beri her birkaç haftada bir sokağın karşısındaki inanılmaz ateşli adama kurabiye, ekmek

veya tatlı dağıtıyorum. Hans.

O... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O sadece farklı. Ve onun hakkında bir fikrim bile olmamalı çünkü

onu yalnızca bir kez yakından gördüm. Onu ilk kez o zaman gördüm.

Ve eğer o zamandan bu yanaki performansı bir göstergeyse, bu kadar yaklaşabilmemin tek sebebi onu

hazırlıksız yakalamamdı. Çünkü benim buraya taşındığımı bilmiyordu.

Karşı komşum olup olmadığını merak etmeye başlamıştım ama emlakçı tek katlı evin dolu olduğuna söz verdi.

Ve en az üç kere sordum çünkü sokağın sonundaki boş ev beni biraz korkutmuştu. Bu yüzden sözde

komşuma göz kulak oldum.

Buradaki -bu küçük kasabanın kenarındaki- arsalar büyük olmasına rağmen, araba yollarımız mükemmel

şekilde sıralanmıştır. Henüz tanışmadığım komşumla tuhaf bir arkadaşlık hissetmemi sağladı. Sanki bu işte

birlikteymişiz gibi, mahallemizdeki diğer evler köşede gözden uzakta, dünyalar kadar uzaktaymış gibi

hissediyorduk.

İlk evimde geçirdiğim ilk geceden üç hafta dört gün sonra, düz beyaz bir kamyonet karşımdaki garaj yoluna

yanaştı.

O kadar heyecanlanmıştım ki ne giydiğimi bile kontrol etmedim, bronzlaştırıcının tozunu almak için bir dakika

bile ayırmadım. Kanepemden atladım ve bacaklarımın ön kapımdan dışarı çıkmaya, çatlak garaj yolumdan

aşağı ve onunkine çıkmaya istekli olduğu kadar hızlı yürüdüm. O dışarı çıktığında ben zaten kamyonunun arka

tamponundaydım.

Ve sonra nefesim kesildi. Çünkü o... yakışıklıydı. Çok yakışıklı ama bir o kadar da korkutucu. Ve güçlü. O kadar

güçlü görünüyordu ki.

İhmal edilen libidom, mağarasından yuvarlanan aç bir ayı gibi kış uykusundan çıktı, her yuvarlanmada

kurumuş yapraklar sarsılıyordu, ta ki insan kokan bir göle kafa üstü sıçrayana kadar.

O gün nasıl davrandığımı hatırladıkça lavabonun kenarından su sıçramasına neden olarak kendi kendime

homurdandım.

Elimi aramızda uzatırken muhtemelen avucum terlemişti.

Uzun koyu sarı saçları topuz yapılmıştı, birkaç parça kaçıp gözlerinin üzerine düşüyordu. Ve bana bazı şeyler

yaptı. Çünkü onlar sadece gözler değildi. Yoğunlardı ve irisleri o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah

görünüyordu. Ve çene çizgisi... Şimdi bunu düşününce bayılabilirdim. Kesilmişti ve saçından birkaç ton daha

koyu olan bu kirli sakalla kaplıydı.

Çok fazlaydı.

Hans çok fazlaydı.

Bu yüzden becerebildiğim tek şeyi söyledim. Ben Cassie, yeni komşunuzum.

Mutlu görünmüyordu. Bunu söylemeden önce değil, söyledikten sonra daha da az. Ama ilk adı olduğunu

varsaydığım bir yanıt verdi.

Hans.

Hans, sahip olduğumu bilmediğim bir İskandinav fantezisi. Lütfen, lütfen, lütfen, beni omzunun üzerinden

kaldır ve yatak odana taşı. Burasının bir Viking kampı olduğunu düşünebiliriz.

Sen ana savaşçı dostumsun, ben

de az önce düşmanından çaldığın ve kendinin olduğunu iddia ettiğin prensesim...

Suyu kapatıyorum ve temiz bir havluyla yüzümü kurularken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Tabi ki bunların hiçbiri olmadı. Hans beni çalıp tecavüz etmek yerine elimi bıraktı, kamyonunun kapısını çarptı,

uzun adımlarla garajına girdi ve omzunun üzerinden bana bir kez daha bakmadan üst kapıyı kapatmak için

düğmeye bastı.

Eski özgüvenin senin için oldukça büyük bir sorun.

Ama o son derece başarılı ilk buluşmadan sonra onu unlu mamullerle kazanacağımı düşündüm.

Ve böylece bir yıl boyunca süren kedi-fare oyunumuz başladı.

Yine de bizim durumumuzda kimin kim olduğundan pek emin değilim.

Çünkü onu bir anlığına görüyorum. Hans kamyonunu doğrudan garajına çekiyor, Hans garajından çıkıyor, Hans

posta kutusundan, kendi postalarımı kontrol etmeye giderken tesadüfen onunla karşılaşamayacağım kadar

uzun ve hızlı adımlarla posta kutusundan geri dönüyor - güven bana, ben denedim. Bu yüzden hâlâ hayatta

olduğunu biliyorum. Ve hala orada yaşadığını. Ama asla kapıyı açmıyor.

Bir kez değil.

Işığı kapatıp yatak odama giriyorum.

Şortumu ve iç çamaşırımı çıkardıktan sonra sütyenimi yere atıp bir çift uyku şortu çıkardım.

Teknik olarak Hans'ın evine giydiğim gömlek bir pijama üstü ama sütyenle birlikte diğer herhangi bir kolsuz

bluz gibi görünüyor. Zaten beni görmemiş gibi.

Başucu lambamı kapatıp yatağa uzanıyorum.

Hans'ın ona bıraktığım şeyi gerçekten yiyip yemediğini, yoksa hepsini çöpe atıp boş kabı geri mi verdiğini

merak ederken tarifleri kaydırma zamanı geldi.

3. BÖLÜM

Hans

Evinin son ışığı da sönünce kırk yedi dakika daha bekliyorum.

Her zaman kırk beş dakika içinde uykuya dalar ama emin olmak isterim.

İnleyerek sandalyemden kalktım ve monitörleri kapattım. Bıçaklarım bu gece olabilecek kadar keskin ve

almam gereken yiyeceklerim var.

Ön kapımın üstündeki küçük hilal şeklindeki pencereden içeri bakıyorum, caddenin karşısında yeni ışıkların

açık olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum, sonra kapıyı açıp dikdörtgen cam kabı alıp kapatıp tekrar

kilitliyorum.

Her zamanki gibi kapağın üstünde sarı bir Post-it notu var.

Çikolatalı kabak kurabiyesi.

Parmağımı yazıların üzerinde gezdirirken bile burnumun kırıştığını hissedebiliyorum.

Kabak ekmeğini duydum ama kurabiyeyi duymadım. Ve ekmek bende yeterince şüphe uyandırdı.

Gözlerimi kendime devirerek kurabiyeleri küçük mutfağıma taşıyıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Post-it'i dikkatlice bir kenara koyduktan sonra kapak kolayca kalkıyor ve beraberinde çikolata ve ıslak sebze

kokusu geliyor.

İç çekiyorum.

Bunlar normal kurabiyelere benzemek yerine, yol boyunca şeklini kaybetmiş nemli yeşil hokey toplarına

benziyor. Ama birini kaldırdığımda şaşırtıcı bir şekilde bir arada duruyor.

Ayrıca beklediğimden daha ağır.

"Allah kahretsin." Kurabiyeyi kaldırıp bir ısırık alırken bile artan tüketme ihtiyacıma lanet ediyorum.

Ağzım kaşlarını çatıyor ama kendimi çiğnemeye devam etmeye zorluyorum.

Bu iyi değil.

Diske bakıyorum, ısırdığım küçük bir parça karışmamış un görüyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

Kurabiyenin genel ıslaklığı iticidir. Ama tadı daha da kötü.

Geri kalanını ağzıma attım.

Bu kadar çok yemek pişiren biri için Cassandra'nın durumu iyileşmiyor.

Buzdolabıma gidip bir parça tereyağı çıkardım.

Yayılacak kadar zor olduğundan küçük kareler kesip ikinci kurabiyenin üzerine koyuyorum ve büyük bir ısırık

alıyorum.

Biraz daha iyi.

Bir ısırık daha ve kurabiye suyunun bir kısmı gömleğime damlıyor.

Ağzım dolusu rendelenmiş sebze saçmalıklarıyla, "Siktir," diye homurdandım.

Tereyağlı kurabiye'nin geri kalanını ağzıma attıktan sonra, lavabonun yanında duran rulodan bir kağıt havluyu

koparıp gömleğimi siliyorum.

Hala kaptaki kalan diğer dört kurabiyeye bakıyorum.

Onları yemek istemiyorum.

Pek yenilebilir değiller.

Ama Cassandra'nın yemek blogu için onları nasıl fotoğrafladığını merak ediyorum.

Blogu bulmam çok uzun sürmedi ama onun blogu ancak yan eve taşındıktan sonra başlatmasına biraz

şaşırdım. Yaratılış ne kadar berbat olursa olsun, fotoğrafta her zaman çekici görünmelerini sağlıyor ama

blogunda yazdığı her öğeden bana bir kutu hediye ettiği için fotoğrafların yalan söylediğini biliyorum.

Gerisini yemek istemiyorum.

Ama zorundayım.

Buzdolabının diğer tarafındaki dolaba geçtikten sonra kapıyı açıp yarısı boş fıstık ezmesi kavanozunu

çıkardım.

Bir kaşık alıp üçüncü hokey topunun üzerine yaymak için elimden geleni yapıyorum.

Bu onu daha iyi yapmaz.

Tezgahtan bir bardak su alıyorum ve çenemi kapatan fıstık ve kabak betonunu gevşetmeye çalışarak içiyorum.

Sonunda ağzımı temizlediğimde buzdolabına dönüyorum ve bu sefer bir şişe bira çıkarıyorum.

Onu açtım ve son üçü bitene kadar şişeden bir yudum alıp ağız dolusu kurabiyeler arasında geçiş yaptım.

Son lokmada midem isyan ediyor ama boşa harcayamam. Yarattıkları ne kadar kötü olursa olsun,

Cassandra'nın her parçasını tüketme konusundaki derin ihtiyacım onları atmama izin vermiyor. Ve zevklerim

bu işkenceyi iki kez yaşamama izin vermiyor. Artık bu bizim ritüelimiz haline geldi. Cassandra bana

yenilebilirlik ölçeğinde bir yere denk gelen bir şey bırakıyor ve ben onu mutfağında tek başıma durup,

lavabomun üzerindeki pencereden dışarı bakarken ve bunları onun evinde, yanımda yediğimi hayal ederek

afiyetle yerim.

Bütün o berbat kurabiyeler bitince, cam kabı lavabonun üzerine devirip küçük yeşil sıvı birikintisinin akmasını

sağladım. Daha sonra yıkayıp kurutuyorum.

Kapağı kapattıktan sonra boş kabı tezgaha bırakıp Post-it'i alıyorum.

Oturma odasının karşısına geçip ışıkları söndürüyorum ve yatak odama adım atıyorum.

Başucu lambası açık ve komodinin üst çekmecesini açtığımda hareketlerimi aydınlatıyor.

Eğilip en yeni Post-it'i dikkatlice sonuncusunun üstüne yapıştırıyorum ve onu küçük sarı kağıt kare yığınınına

ekliyorum.

Komşu kızdan gelen her teslimat için bir tane.

4. BÖLÜM

Cassie

"Tamam, hoşça kal! Daha sonra döneceğim!" Ön kapıdan çıkarken kendi kendime sırıtıyorum ve giderken kolu

kilitliyorum.

Evcil hayvanım yok. Evin içinde canlı hiçbir şey yok ama yine de her çıktığımda evime veda ediyorum.

Muhtemelen aptalca ama geri dönmeyi daha mutlu kılıyor. Sanki yapının kendisi benim dönüşümü bekliyor

olacak.

Ön kapımdan araba yoluma giden kaldırıma doğru birkaç adım atarken sokağın karşı tarafına bakıyorum.

Bulutlu bir öğleden sonra ama komşumun boş ön basamağını açıkça görebiliyorum. Görünürde kurabiye kabı

yok.

Dudağımın kenarını ısııyorum.

Yani evdeydi ama kapıyı açmadı. Tekrar.

Ya da sen oradayken eve geldi.

Ya da duştaydı.

Ya da bu sabah eve geldi.

Bakışlarımı Hans'ın evinden uzaklaştırıp eski sedanıma doğru geri kalan mesafeyi hızla kat ediyorum. Hans'ın

gecelerinin bir kısmını bir kadının evinde geçireceği düşüncesi, kabul etmek istemediğim kadar çok kez

aklımdan geçti. Ve yakalanması zor, yakışıklı komşum üzerinde hiçbir iddiam olmasa da içimdeki kıskançlık

gerçek.

5. BÖLÜM

Hans

Cassandra garaj yolundan geri çekilerek neredeyse posta kutusunu kırıyordu. Sonra radyoyla oynayarak vakit

geçiriyor ve sonunda uzaklaşıp Holly Court'u kapatıp gözden kayboluyor.

Ona her zamanki on bir dakikayı veriyorum.

Bir şeyleri unutup geri almak konusunda bir geçmişı var ama beş dakikadan fazla uzaktaysa asla geri

dönmüyor. On birinci dakika başladığında boş kabı kolumun altına sıkıştırıp dışarı çıkıyorum.

Etrafıma bakmıyorum. Gizlice sızmaya çalışmıyorum. Her ikisi de şüpheli bir şey yaptığınız gerçeğini ele

veriyor. Aitmişsin gibi davranmak her zaman en iyisidir.

Ayrıca burada ne yaptığımı görececek kimse yok zaten.

Küçük çıkmaz sokağımızdaki arsalar büyük ve biçilmiş çimlerimizin ötesinde kalın bir ağaç ormanı var. Hem

yapraklı, hem de yaprak dökmeyen. Yani birisi bizim mülklerimizden birinde olmadığı veya sokağımızdan aşağı

gelmediği sürece beni Cassandra'nın eviyle benim evim arasında yürürken göremezdi.

Artık beni görmeyecekler ve bunu yaptığım düzinelerce seferden sonra da görmediler.

Ön kapısına giden basamaklarda çizmelerim sessizce duruyor ve kapı kolunu açmak için avucumdaki kopya

anahtarı kullanıyorum. Dönüp kapı açıldığında başımı salladım.

"Kullanmayacaksan neden sürgü var Kelebek?"

Boş tabağı, kapağı takılmış halde, gerçek karşılama minderinin üzerine koydum, çizmelerimi söz konusu

minderin üzerine sildim, sonra üzerinden geçip kapıyı arkamdan kapattım ve kolu tekrar kilitledim. Bir

süreliğine gitmesi her şeyi bulduğum gibi bırakmayacağım anlamına gelmiyor.

Her zamanki turlarımı yapmam uzun sürmüyor ama acele etmiyorum.

Kendime bunun, titiz olmak istediğim için olduğunu söylüyorum. Her pencerenin düzgün şekilde

kilitlendiğinden emin olmam gerekiyor; iki kez, çünkü ilk seferde kaçırmış olabilirim.

Onun alanında olmaktan nasıl keyif aldığım üzerinde durmuyorum. Buradaki havanın nasıl farklı hissettirdiğini

düşünmüyorum. Buranın tadı nasıl da farklı.

Oturma odası Cassandra'nın ev ofisi olarak da kullanılıyor. Odanın bir tarafında, gri kanepe, şöminenin üzerine

monte edilmiş vasat bir televizyonun karşısında, hiç açmıyor çünkü birisi - benim- gaz hattını devre dışı bırakıp

duruyor çünkü biri -o - onu birçok kez gözetimsiz bırakmış. Neyse ki tamirciyi çağırmaktan vazgeçti, çünkü ben

her şeyi yeniden mahvedecekken onun tamirlere para harcaması konusunda kötü hissetmek istemiyorum.

Oturma odasının diğer tarafında, duvara yaslanmış parlak beyaz bir masa, üstünde küçük bir lamba, iş için

kullandığı dizüstü bilgisayar, seramik bir kaktüs ve yarısına sığacak kadar büyük görünen uyumlu pembe bir

pipet bulunan, çiçek desenli boş bir fincan var. bir galon sıvı.

Mutfağa doğru yürürken tüm cihazların kablolarının tam olarak takılı olduğundan ve üç gün önce kontrol

ettiğimden beri birbirine karışmadığından emin oluyorum.

Bağlantıların ve vanaların bıraktığım gibi olduğundan emin olmak için ocağı duvardan uzaklaştırıyorum.

Bunlar.

Ocağı yerine ittiğimde lavabonun yanındaki meyve tabağının taşığını fark ettim. Kabak ile.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve acaba onların bir gecede çürümesine neden olabilecek ve böylece

onun onlardan başka bir şey yapamayacak hale gelmesini sağlayacak bir şey yapıp yapamayacağımı merak

ediyorum.

Elimi cebime soktum, böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını görmek için telefonumu çıkarmaya hazırlandım

ama kendimi durdurdum. Çünkü Cassandra yarın bir kase çürük ürünle uyansaydı üzülürdü.

Muhtemelen kaşlarını çatardı. Potansiyel olarak surat asmak. Ve bunun nedeni ben olamam.

Elimi serbest bırakıp ikinci kata çıkan merdivenleri çıkarken korkuluktan kalmasına izin verdim.

Bu ev benimki kadar eski ve berbat, tek fark Cassandra'nın evini rahat ettirmek için gerçekten çaba sarf

etmesi. Her odanın duvarlarını boyadı. Mutfak parlak mavi, banyoları deniz mavisi ve yatak odası -küçük alana

adım atıyorum- yumuşak pembe nevresimler ve kilimlerle açık gri renkte.

Nefes alıyorum ve o nadir sakinlik hissi omuzlarıma yerleşiyor.

Yatağı yapılmamış; asla öyle değil.

Bitişikteki penceresiz banyonun ışığını açtım ve hiçbir şeyin açık olmadığından emin olmak için etrafa baktım.

Ayna hâlâ hafif buğulu -evden çıktığında ıslak saçlarını hesaba katarsak- ve şampuan, vücut losyonu ve saç

ürünlerinin karışımı bende onun tüylü banyo halısının üzerinde yuvarlanma isteği uyandırıyor.

Ama yapmıyorum.

Bu tuhaf olurdu.

Işığı kapatıp yatak odasına geri dönüyorum.

Pencere sokağa bakıyor ve açık perdelerinden evimin önünü görebiliyorum. Ama Cassandra'nın bahçesinde

uzun bir ağaç var, bu da ön kapımı iyi göremediği anlamına geliyor, ben de bunu kendi avantajıma

kullanıyorum, ön adıma bıraktığı adakları alırken beni görememesini sağlıyorum. Hesaplamalarımda nadiren

yanılırım ama geceleri yatak odasının ışığını kapattıktan sonra kırk sekiz dakika sonra tam burada dursaydı,

benim ön kapıyı açtığımı net bir şekilde göremezdi.

Yüzüm hâlâ pencereye dönük, yatağına çarpana kadar iki, üç adım geri yürüyorum.

Sonra oturuyorum.

Burası yatağın onun tarafı. Bunu anlamak için bir dahiye ya da takıntılı bir takipçiye gerek yok.

Sabahmış gibi davranıyorum. Yeni uyandığını ve oturduğunu ve ben pencereden dışarı baktığımı.

Bu onun görüşü.

Benim evim.

Ben.

Derin bir nefes alıyorum ve bir santim daha ilerliyorum, sonra bir santim daha.

Burası tam olarak oturacağı yer mi?

Yavaşça aşağıya uzanıp çizmelerimin bağlarını çözüyorum, sonra da teker teker çıkarıyorum.

Daha sonra ayaklarımı yatağın üzerine kaldırdım.

Bunu daha önce hiç yapmadım.

Bu çizgiyi asla aşmadım.

Daha önce yatağına dokundum, ellerimi serin pamuklu çarşafların üzerinde gezdirdim ama bu hiçbir şey değil.

Arkama yaslanıyorum.

Yatak iyi durumda. Cassandra'm için yeterince iyi değil. Ama rahat.

Başımı onun yastığına koyuyorum.

Çok yumuşak. Fazla kızılsı.

Onun tavanına bakıyorum. Yatağının üzerine yerleştirdiği ışıltılı mini avizeye.

Bu her gece gördüğü son şeydir.

Gözlerimi kapatıyorum ve rol yapıyorum.

Sadece iki saniyelğine burada yanımdaymış gibi davrandım.

Gözlerim aniden açılıyor.

Bir araç yaklaşıyor.

Tanıdık ve yanlış sınırında bir yerde, kafam karışmış bir şekilde dimdik oturuyorum.

Aydınlatma değişti.

Gölgeler değişti.

Komidin üzerindeki saate bakıyorum.

"Sik beni."

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp çizmelerimin içine kaydırıp hızla bağcıklarını bağladım.

"Cidden Cassandra'nın evinde uyuya mı kaldın?" Kendime çok kızgıyım. Bu kadar berbat bir durumda olduğuma inanamıyorum.

Aslında bu gerçekten harika bir şey değil. O yumuşak kurabiyelerden dolayı hissettiğim karın ağrısı gecenin

yarısında beni ayakta tuttu.

Yanımdaki buruşmuş yatağa bakarken, ayağa kalkmadan önce avucumu bir kez daha üzerinde gezdiriyorum,

pamuk dokunuşumla serinliyor.

Aşağıda kimse tarafından görülemeyeceğim için pencereden yeterince uzakta duruyorum ama bu açıdan hâlâ

dışarıyı görebiliyorum. Ve Cassandra'nın arabası, benim durduğum yerden birkaç metre uzakta garaj yolunda

yavaşlayarak duruyor.

"Bok."

Garajı evinin yan tarafında, mutfağın hemen altındaki küçük çamaşır odasına bağlanıyor. Üstteki garaj kapısı

alışıyor, kontrol ettim ama kar yağmadığı sürece Cassandra her zaman dışarıya park etmeyi tercih ediyor.

Sadece kendisinin bildiğı bir nedenden dolayı.

Koşabiliyordum. Merdivenlerden inebilir, merdivenin başından dönebilir, çamaşır odasına girebilir ve garaja

girip, o ön kapıyı arkasından çarptığı anda kapıyı kapatabilirim. Daha sonra garajın arka tarafındaki

pencereden çıkabilir veya onun uykuya dalmasını bekleyebilir, sonra çamaşır odasından mutfağı girip arka

bahçeye açılan kapıdan dışarı ıkabilirdim.

Bunların hepsini yapabilirdim. Ama bu şimdiye kadar taşınmış olmamı gerektiriyordu, ki yapmadım. Ve ben

yapmıyorum.

Cassandra arabasından indiğinde kalbim yakalanma tehdidi dışında bir nedenden dolayı hızla çarpıyor.

Yakında olduğı için kalbim hızla atıyor. Çok yakın.

Bir elinde buzlu kahvesi, diğeri elinde Hedef antası var ve arabanın kapısını kapatmak için mükemmel

kalçasını kullanıyor.

İşten kaçıp eğlenerek öğle vakti küçük bir alışveriş gezisi mi?

Aı onun yüzündeki ifadeyi görmemi engelliyor ama vücut dili acele etmeye çalıştığını gösteriyor. Ya gerçekten

işemesi gerekiyor ya da iş görüşmesine geç kalmamaya alışıyor.

Yatak odasının yanındaki banyoyu kullanmak için üst kata mı koşardı, yoksa alt kattaki diğeri banyoyu mu

kullanırdı açıkçası bilmiyorum. Ama onu oturma odasının pencerelerinden günün herhangi bir saatinde sanal

bir iş toplantısı yapmasının alışılmadık bir durum olmadığını bilecek kadar izledim, bu yüzden acelesi

olduğunu umuyorum.

Yatak odası penceresinin altından ön kapıya doğru ilerlerken yavaşça pencere mandalını açıyorum. Neyse ki

bunları yeterince sık test ediyorum, bu yüzden hareket etmeye alışkın ve bunu sessizce yapıyor.

Nefesimi yavaşlatıp dinliyorum ve ön kapının açıldığını duyduğumda pencereyi yukarı kaydirmaya başlıyorum.

Ön kapı çarparak kapandığında pencere camını sonuna kadar kaydardım.

Neyse ki ekranlar hala yerinde değil. Cassandra bu bahar onları temizlemek için çıkardı ama hâlâ garajının

köşesinde yığılmış durumdalar, kurulmamışlar.

Sol bacağımı yukarı kaldırıp pervazın üzerine kaldırdım.

"Evdeyim! Evdeyim!" Sesi merdiven boşluğunda yankılanınca donup kaldım.

Boş eve evde olduğunu mu söylüyor yoksa bir şekilde burada olduğumu biliyor mu?

Alışveriş çantasını yere düşürürken çıkardığı hışırtıyı, ardından tekerleklerin parke üzerindeki gıcirtısını

duyuyorum ve onun küçük ofis koltuğuna düştüğünü hayal ediyorum.

Yani bir iş toplantısı.

Yarısı içeride, yarısı penceresinden dışarıda, hareketsiz duruyorum.

Şimdi dışarı çıkarsam, çatının yatak odası penceresinin hemen altındaki küçük bölümüne çömelebilir, onun

toplantısını bitirip oturma odasından çıkmasını bekleyebilir, sonra da aşağıdaki çimenlere inebilirim. Veya—

Telefonum bir mesajla birlikte titriyor.

Numaram çok az kişide var.

Bacağım pencereden dışarı çıkmış halde ayakta duruyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp K'dan gelen

mesaja bakıyorum. Bu bir şehir, yer ve zaman.

Yeri biliyorum ve eğer oraya zamanında varacaksam, önümüzdeki otuz dakika içinde yola çıkmam gerekiyor.

Telefon elimde tekrar titredi. Bu sefer K arıyor.

Hiç aramaz.

Aramayı kabul etmeden önce parmaklarımı telefonun üzerinde gezdiriyorum, bir an için kararsızlıkla

savaşıyorum.

Pencereye en yakın olan kulağıma dayayıp diğer kulağın alt kattan gelecek herhangi bir hareketi dinlemesini

sağladım.

"İşte," diye fısıldıyorum.

Bir duraklama var. "Kötü zaman?" Karmine'nin sesi eğleniyormuş gibi çıkıyor.

"En iyisi değil" diye itiraf ediyorum.

Homurdanıyor. "İyi. Seninle sonra konuşacağım."

Cevap vermek yerine telefonu kapatıp tekrar cebime koydum.

İkimiz de genellikle ölüm kalım durumlarında çalışıyoruz, bu yüzden kısa görüşmeyi takdir ediyorum. Ama

sonra, işim bittikten sonra benimle orada buluşacağı anlamına geliyor. Bu da Cassandra'nın iş görüşmesinin

bitmesini bekleyecek zamanım olmadığı anlamına geliyor.

Lanet olsun sanırım.

Hoparlörden konuşan pek çok sesin boğuk, tiz sesini duyabiliyorum ve alt kattaki toplantının yeni başladığını

varsayıyorum.

Bu benim sinyalim.

Bedenimi kaydırıp pencereden dışarı kaydırıyorum.

Pencereyi dışarıdan indirinceye kadar kontrol etmem ve Cassandra'nın yastığında kıl bırakmadığımdan emin

olmam gerektiğini fark ettim. Saç tellerim çocukluğumdaki gibi parlak altın rengi değil ama koyu sarı rengi

hala onun dalgalı siyah tellerine yakın değil.

Üstünlüğünü kaybediyorsun, Hans. Belki suikastçılık işinden emekli olmanın zamanı gelmiştir.

Boyumun sonuna kadar ayakta durup uzanıp çatının kenarını tuttum.

Sadece bu gece değil.

Kendimi yukarı kaldırıyorum ve evin arkasını hedef alarak düşüşe geçmeden önce çatının merkez noktasına

ulaşmak için dikkatli adımlar atıyorum.

Cassandra'nın çalışma masasından görüş hattını biliyorum, bu yüzden banyosunun üstündeki köşeyi hedef

alarak, hafifçe garajın çatısına atlayıp, ardından kendimi arka bahçeye doğru indirerek onun görüş alanından

kaçınabiliyorum. Avlunun yanında kalarak çimenliğin üzerinden on metre kadar yürüdüm ve Cassandra'nın

evinin arkasındaki ormana girdim.

Daha sonra koşmaya başlıyorum.

Sonunda kendi evimin arkasındaki aynı ormandan çıkana kadar ormanda ve çıkmaz sokağın sonunda yoluma

devam ederken görüş alanımdan uzak duruyorum.

Şimdi çalışma zamanı.

6. BÖLÜM

Cassie

Satıştan Sorumlu Başkan Yardımcısı toplantıyı başlatırken, kendimi sessize alıyorum ve fark edilmeden

kameranın dışına ulaşabilmek için sandalyemi kayıtsızca birkaç santim yana kaydırıyorum. Sonra kendi küçük

video karemi izleyerek (hareketlerimin ekranın dışında kalmasını sağlamak için)
buzlu kahvemi, geldiği tek

kullanımlık bardaktan dev termos bardağıma döküyorum. Öğleden sonranın
yarısını alışveriş yaparak ve latte

alarak harcadığımı iş arkadaşlarımin bilmesine ihtiyacım yok.

Aktarım tamamlandığında yavaşça arkama yaslanıp pembe pipeti dudaklarıma
götürüyorum. Ve bunun ne

kadar iyi olduğuna gözlerimi devirmemek için kendimi durdurmam gerekiyor.

Patron yakında yapacağımız eğitimle ilgili bir şeyler geveliyor ama ben onu
görmezden geliyorum. Küresel bir

üreticinin İK başkanı olarak günlerimi meşgul etmek için genellikle yapacak çok
şeyim var. Ama yeni işe

aldığımız eleman için tüm evrak işlerini bu sabah bitirdim ve kendime biraz
davranmak istedim. En yakın

Target on beş dakika uzaklıkta ve en sevdiğim mağazanın yanında en sevdiğim
kahve dükkanı BeanBag

Coffee var. Bu toplantıya neredeyse geç kalmamın nedeni orada durmak olabilir
ama -bir yudum daha

alıyorum- kesinlikle buna değer. Ve Tanrı biliyor ki, son derece sıkıcı olmaya
başlayan bu toplantıyı

atlabilmek için tüm kafeine ihtiyacım var.

Herkesin söylediklerine katılmak için sesimi açıyorum, sonra mikrofonumu
tekrar sessize alıp aklımın başka

yere gitmesine izin veriyorum.

Ve tabi ki aklım küçük çalışma masamın köşesinde duran boş cam kaba gidiyor.

Uzanmak, parmak ucumu kenarda gezdirmek, köşeyi takip etmek içimden
geliyor ama yapmıyorum. Ellerimi

bardağımın etrafında tutuyorum.

Ama nefes alıyorum.

Yemin ederim onun erkeksi çam kokusu camlara siniyor.

Onu tespit edecek kadar yakınlaştığımda nasıl koktuğunu fark ettim. Sabun mu, deodorant mı yoksa hafif bir

kolonya mı bilmiyorum ama anısı aklımdan çıkmıyor.

Yemin ederim, kendi evimdeyken en rastgele zamanlarda kokusunu alabiliyorum. Ben onun yakınında olmadığım zaman.

Ve kapları geri getirdiğinde her zaman kokusunu alabiliyorum.

Cam her zaman temizdir. Her zaman önümdedir. Ve bu her zaman onu bıraktığım günün ertesi günü olur. Her zaman. Her lanet zamanda.

Ama asla bir not yok.

Hayır teşekkürler. Hayır hoşuma gitti. Durmak ve vazgeçmek yok. Ve içinde ne olduğunu açıklayan Post-it yok.

Her zaman aynı. Etiket çıkarılmış, kap gıcırtılı temiz.

Benim yaptığımı yer mi onu bile bilmiyorum.

Kurabiyeleri başka bir kaba mı aktarıyor? Bunları doğrudan çöp kutusuna mı atıyor?

Dün gece ile bu öğleden sonra arasında altısını da yemiş olmasına imkan yok. Bütün somun muzlu veya

balkabağı ekmeğini bıraktığım zamanların aynısı. Yani onları başka bir şeye aktarıyor olmalı.

Belki bu bir saygı meselesidir? Sanki eşyalarımı mümkün olan en kısa sürede bana iade etmek istiyormuş gibi?

Pipetimden bir kez daha uzun bir çekiş daha yapıyorum.

Ekranda beliren slayt gösterisine dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. Herkes bu yeni ürün

lansmanları konusunda çok heyecanlanıyor ve beni de dahil etmek istemelerini takdir ediyorum, ama aslında...

umurumda değil. Daha az umursamamın mümkün olduğundan emin değilim. İnsan kaynakları benim işim, tutkum değil ve ticari yapı malzemeleri hakkında bilgi sahibi olmak beni hiç ilgilendirmiyor. Bu gerçekten de içine düştüğüm, iyi olduğum bir iş. Yani evet. Dışarıdaki hareketlilik dikkatimi çektiğinde lattemden daha fazlasını yutuyorum. Toplantıyı unutup başımı çeviriyorum ve Hans'ın kamyonetini garajından ıkarışını izliyorum.

7. BÖLÜM

Hans

Sonunda n koltuğumdan kalkıp, çıkarmak istediğim iniltiyi ısırdığımda sırtımı geriyorum.

Neredeyse komşum tarafından bulunmanın yarattığı kısa adrenalin sarsıntısının ardından altı saat boyunca

arabada oturmak kaslarımın gergin olduğu anlamına geliyor.

Kamyonumun arkasına doğru yürümeden önce boynum bir sağa bir sola yuvarlanırken itiraz ediyor.

Barın otoparkı tıklım tıklım ama binanın dışında sadece birkaç kişi var ve hiçbiri bagaj kapağını indirdiğimde

beni izleyecek kadar yakında değil.

Sararmaya başlayan bir sokak lambasının ışığı altında, başparmağımla yataktaki küçük, gizli kapıyı açtım,

sonra başparmak pedimi alttaki küçük siyah kareye bastırdım.

Nero Security oldukça iyi kilitler üretiyor. Elimde bol miktarda zaman ve para olması sayesinde, bu parmak izi

kilitlerini kamyon kasasındaki birkaç gizli odayı güvence altına almak için kullanabildim. Bölmelerde, eğer biri

onları bulabilecek kadar akıllı olsaydı, hayatımın geri kalanında beni hapiste geçirebilecek çok sayıda silah

saklıydı.

Ama bunun için bir emniyetim var.

Kilit tık sesi çıkartıyor ve yatağın en yakın kısmına bastırıldığında yaylı menteşenin üzerinde bir buçuk metre

genişliğinde bir parça fırlıyor.

Bu benim en çok kullandığım seçimdir. Ve bu bir seçim.

Tabancalar, farklı uzunluklarda bıçaklar, bir el bombası... her zamanki gibi.

Bıçaklardan birine uzandığımda belim sızlıyor ve bu gecenin rahatlık gecesi olduğuna karar veriyorum.

Bıçağı hâlâ alıp yanımdaki kılıfın içine sokuyorum ama sonra Glock'a uzanıyorum. Ve susturucu. Ve önceden

doldurulmuş üç şarjör cephane.

Kapağı kapattıktan sonra kilidin yeniden devreye girdiğini duyduğumdan emin oluyorum, ardından parmak izi

okuyucuyu gizlemek için küçük kapıyı indiriyorum ve bagaj kapısını tekrar yukarı çeviriyorum.

Yaz havası nemden dolayı yoğun ama sıcaklık dayanılabilir derecelere düştü, bu da siyah kot pantolonumla ve

tişörtümün üzerine giydiğim sıradan koyu renkli flanelimle kimsenin bana iki kez bakmayacağı anlamına

geliyor.

Ben park yerinde yürürken flanel düğmeleri açık, açık kenarlar biraz sallanıyor ama indirdiğim kollarım

kumaşın çok fazla geriye çekilerek altımdaki omuz kılıfının ortaya çıkmasını engelliyor.

Bar girişinin yanında duran ve sigara içen bir avuç sarhoş insanın arasından geçip arkalarındaki zayıf

aydınlatılmış binaya girdim.

Kapıdaki fedai bana sıkılmış bir bakış atıyor ama ben otuz dokuz yılım boyunca, muhtemelen daha da fazla,

bakıyorum, o yüzden kimlik sormuyor.

Ama eğer öyleyse, elimde bir tane var. Bu benim fotoğrafım ya da adım değil ama işe yarayacak kadar yakın.

Country müziği tavana monte edilmiş hoparlörlerden yankılanıyor ve ben de vücudumu insan grupları arasında

eğip arka köşeye, karanlıkta kaybolan salona doğru ilerlerken onu susturmak için elimden geleni yapıyorum.

Koridora giriyorum.

Ve banyoların, deponun ve kilitli gömme soğutucunun yanından geçiyorum. Ve kendimi koridorun en sonunda

buluyorum. Ve son odayı saklayan son kapı.

Özel partiler için ayrılmış bir oda. Bunlar kokain festivallerinden ve striptizcileri işe alıp onlara bok gibi

davranmak için bahanelerden biraz daha fazlası.

Başka bir fedainin olduğu bir oda, bu öndeki adamdan biraz daha dikkatli görünüyor.

Bildiğim ama hiç girmediğim bir oda.

Ta ki bu geceye kadar.

Kapıyı koruyan adamın önünde durana kadar adımlarım yavaşladı.

O odanın içinde üç adam, başka bir adamın talimatlarla gelmesini bekliyor. Çünkü ellerinde bir çanta dolusu

para var ve bekledikleri adamın bir kargo sevkiyatı var ve o kargoyu nereye gideceklerini bilmeleri gerekiyor.

Ama ben onların bekledikleri adam değilim.

Ve insanlar kargo değildir.

Yani ölmek üzereler.

"Şifre?" fedai bana soruyor.

"Şeker kamışı," diye cevap veriyorum.

Aptalca da olsa doğru cevap bu. Ama bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü Karmine bunu gerçek satıcıdan

aldıktan bir saat sonra bana mesaj attı.

Ve insanlar Karmine'e yalan söylemez.

Fedai kapı kolunu çevirmek için arkasına uzanıyor. Kapıyı biraz araladı ve geçmem için kenara çekildi.

Bu geceki anlaşmalar hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğundan emin olmadığım ve bu nedenle onu da

öldürüp öldürmemem gerektiğinden emin olamadığım için ona başımı salladım.

Zaman gösterecek.

Kapıyı sol elimle itiyorum, kenarını tutuyorum ve içeri adım atar atmaz kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Müzik kapalı kapıdan hâlâ duyulabiliyor ama o kadar yüksek değil ki sesimi yükseltmem gerekiyor.

"Beyler." Kesinlikle öyle olmayan üç adamı selamlıyorum.

Aynı anda başlarını çeviriyorlar ve odanın ortasındaki mükemmel bir poker masasının etrafında oturdukları

yerden bana bakıyorlar.

"O adam sen misin?" biri soruyor.

"O adam benim," diye yanıtlıyorum.

Sağdaki adam gözlerini omuz hizasındaki sarı saçlarıma doğru kaydırıyor.

Sandalyesini geriye doğru kaydirmaya başlıyor.

"Adınız ne?" ilk adam soruyor.

Ama cevap verirken gözlerimi sağımdaki adamda tutuyorum. "Hans."

Yanına uzandığında bile yüzü solgunlaşıyor.

Adımı biliyor.

Bir silaha ihtiyacı olduğunu biliyor.

Ama o bir profesyonel değil.

Ben.

Ateşli silahım, susturucum falan, parmakları belindeki silahın etrafını bile kapatamadan kılıfımı çıkardı.

Çok yavaş.

İlk kurşun alnından geçiyor.

İkincisi ise kalbinden geçer.

Üçüncüsü (kolumu sola kaydırıyorum) masanın altına eğilmeye çalışan karşımdaki adamın boynundan

geçiyor.

Dördüncüsü - ayaklarımı hareket ettiriyorum, sağa adım atıyorum ve ayakta kalan son adama doğru aç

yapıyorum, üzerimde silah olması ihtimaline karşı sunduğum hedefi değiştiriyorum; ama tetiğimi sıktığımda

silahının namlusu hala yükseliyor; burnunun köprüsünü delip geçiyor, beynini geçiyor ve kafatasının

arkasından çıkıyor.

Adımı söyledikten beş saniye sonra üç adam da öldü.

Boynundan vurduğum adamdan bir gürültü duyuluyor.

Tamam, ölü ya da ölüyor.

Tekrar konumumu değiştirip kapının diğer tarafına geçtim ve sırtımı duvara yasladım.

Susturucular aslında hiçbir şeyi susturmaz. Sessiz patlamalar ana bardan duyulmayacak, ancak kapının diğer

tarafındaki koruma onları duymuş olacak.

Kıpırdamadan duruyorum. Gözler kapıda, açılıp açılmayacağını görmek için bekliyor. Eğer ölen adamların

tarafındaysa.

Ama kapı açılmıyor. Kol dönmüyor. Ve kaçan ayak sesleri duyulmuyor.

Ha.

Tabancamı kılıfıma sokuyorum ve odanın karşı tarafına doğru yürüyorum.

Masaya ulaşp altındaki spor

çantamı kaldırdım.

Bu aptalların paralarında genellikle iz bulunmaz ama emin olmak için çantayı hızlıca karıştırıyorum.

Görünürde iz yok ama para yığınının üzerinde bir çift ucuz, muhtemelen kirli tabanca var. Onların ellerinde,

kahrolası bir çantadan daha çok işe yarardı.

Silahlarının üçünü de çıkarıyorum, iğneleri çantaya atıyorum, geri kalan parçaları da yere bırakıyorum.

Parmak izleri beni ilgilendirmiyor. Eğer kolluk kuvvetleri tarafından içeri alınırsam, çıkış yoluma şantaj

yapacağım. Elimde pek çok yetkili var. Yoksa başka bir suikastçının elinde öleceğim. Her iki durumda da

sürekli arkamı temizleme zahmetine değmez.

Ayrıca insanlara benim olduğumu göstermek benim işim.

Adım gibi.

Bu yola başladığımdan beri gerçek adımlı kullandım. Çünkü insanların kimden korktuklarını bilmelerini istedim.

Ve eğer fısıltıları duymuşsa, kız kardeşimin geleceğimi bilmesini istedim. Ben de bunu yapmaya çalışıyordum.

Benimle aynı saç rengine sahipti. Ve aynı uzunlukta giydim. Yani kalıyor.

Her zaman kalacak.

Çünkü bu halde olmamın sebebi o.

Ve bu gece bu gezegende üç değersiz ruhun daha az olmasının nedeni o.

Bir deste banknotu dışarı çıkardıktan sonra spor çantasının fermuarını çekiyorum ve kolunu yanıma alıyorum.

Sessiz adımlarla kapıya yaklaşıyorum ve hızla kapıyı açıyorum.

Fedai hala oradaydı ama koridorda birkaç adım ilerledi, böylece sırtı artık doğrudan kapının önünde değildi;

muhtemelen başıboş bir kurşundan kaçınmayı umuyordu.

Elleri açık ve iki yanında boştu, bu bana onun bir tehdit olmadığını göstermenin akıllıca bir yoluydu.

Odanın içine doğru bakmadan önce bana temkinli bir bakış attı.

Konuşmadan önce bir yudum yutkunuyor. "Görünüşe göre bir çeşit tartışmışlar."

"Öyle görünüyor." Başımınla onayladım. "Muhtemelen yeni bir kat boya zamanı geldi."

Para destesini fırlatıyorum, o da parayı göğsüne yaslıyor.

Sonra onun yanından geçiyorum. Koridora geri dönün, hala gürültülü olan bardan geçin ve ön kapıdan dışarı

çıkın.

Yanımda duran spor çantasına kimse dikkat etmiyor. Bardan çıkan bekar adama kimse dikkat etmiyor. Kimse

beni takip etmiyor.

İlk araç sırasının yanından geçtiğimde ciğerlerimde kalan tüm havayı dışarı atıyorum, küçük bir odada boş bir

ateşli silahla bulunmanın tadını da yok ediyorum. Sonra göğsümü temiz havayla dolduruyorum.

Ölüme karşı duyarsız değilim.

Her hayatın önemli olduğunu biliyorum.

Ama aynı zamanda bazılarının son vermenin önemli olduğunu da biliyorum.

Ben özel değilim. Ben sadece bir adamım. Ama ben yapılması gerekeni yapacak imkanlara ve iradeye sahip bir

adamım.

Çalışan sayıma bakılırsa benim de ölmeyi hak ettiğim iddiasının öne sürülebileceğinin farkındayım. Ve ben bu

gerekçeye karşı çıkacak kadar ikiyüzlü değilim. Ama ben onlarınkini çalmadan önce benim hayatımı sona

erdirebilecek bir rakip bulana kadar bu konuda endişelenmeyeceğim.

Önümde bir figür sokak lambasının dibindeki gölgelerden uzaklaşıyor.

Saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı ama donuk ışıktaki bile şiddetli kırmızı rengi

tanıyabiliyordum.

Çalışmak için siyah kargo pantolonu ve siyah dar bir tişört giymişti. Ve biliyorum ki eğer onu yirmi dakika önce

görseydim, o da birçok silah kullanıyor olurdu.

"Bu hızlı oldu." Karmine pikapımın uzak tarafında durup sırtıyor.

"Yorum yok," diye yanıtladım ve bagaj kapısına doğru ilerledim.

Ben bagaj kapısını indirip silahlarımı yerlerine koymak için basamakları takip ederken dirseklerini yatağın

yükseltilmiş tarafına dayadı.

Susturulmuş Glock'uma kaşlarını kaldırdı ama merakına çoktan cevap verdi.

Hızlı olmak istedim.

Bagaj kapısını kapatmadan önce spor çantasını kamyon kasasına bırakıyorum ve Karmine'nin önünde kayarak

duracak şekilde itiyorum.

Onun karşısında olacak şekilde hareket ederek aynı şekilde kamyonuma yaslanıyorum. Barda geçen bir

gecenin ardından otoparkta sohbet eden iki arkadaş.

Ama barın içinde üç ceset var, bu yüzden uzun süre sohbet etmemeliyiz.

"Bir şey var..." Kan kırmızısı bir çivi kamyonuma vuruyor ve sanki onun düşündüğünü görebiliyorum. "Kız

kim?"

Bir kez göz kırpyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözlerini bana çeviriyor. "Nasıl bu kadar kötü bir yalancısın?"

Çenemi sıkıyorum, sonra nefesimi dışarı veriyorum. "O benim komşum."

Karmine'nin gözleri genişledi. Cevabım onu hazırlıksız yakalıyor.

Tepki ağzımın yarım bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu. "Seni hâlâ şaşırtabildiğimi görmek güzel."

On yıl önce tanışmıştık. Ben ölümcül intikam arayışında on yıldır, o ise hayatta kaldıktan sonra ne yapacağını

bulma yolculuğuna yalnızca aylar kalmıştı.

İkimiz de aynı sebepten dolayı aynı yerdeydik. Onun için kişiseldi. Her zaman öyle. Tıpkı her öldürmenin benim

için olduğu gibi.

Her şey o kadar kişisel ki.

Bir dahaki sefere Karmine ile karşılaştığımda yanında dört kadın daha vardı. Ve kan için dışarı çıktılar. Ben de

onları silah tüccarımla tanıştırdım.

Ve onu üçüncü gördüğümde on beş kişilik bir ekibi yönetiyordu. Özgürlüğe giden yolu pençeleriyle çizen

cehennem kadar kötü kadınlar. Karmine bana istihbaratı paylaşıp onun için bazı saldırıları üstlenmek isteyip

istemediğimi sorduğunda evet dedim.

O kadar uzun zamandır tek başımaydım ki, avlanmayı başka birinin yapması güzeldi. Her adımı tek başıma

yapmak zorunda kalmamak güzel. Sadece onlar benim yapabileceğimden fazlasını yaptılar. Emaneti

buldukları kadınlara verdiler. Onlara seçenekler sundular.

Her zaman yıkıma o kadar odaklanmışım ki, yalnızca öldürme konusunda iyi olduğumu biliyordum.

Karmine'nin ordusu çok daha fazlasıdır.

Ve onların kullanabileceği bir silah olduğum için mutluyum.

"Yandaki kızı beklediğimi söyleyemem." Arkadaşım şaşkın sessizliğini bozuyor.

"Öyle değil," diye itiraf ediyorum, onun her türlü yanlış sonuca vardığından eminim.

"Sağ." Sözü uzatıyor.

"Öyle değil. Onunla konuşmuyorum bile."

Karmine gözlerini kısıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Seni daha önce aradığımda fısıldıyordun..." Bunları bir araya getirmesini rahatsızca izliyorum. "Hans, bana

onun evinde olmadığını söyle."

"Bak," diye başlıyorum ve bir sürüngen gibi görüneceğimi zaten biliyorum.

"Bunu ona sapkınlık yapmak için

faalan yapmıyorum. Sadece onun güvende olduğundan emin oluyorum."

"Günün ortasında gizlice evine girerek mi? O oradayken?"

"Sen böyle söylediğinde."

Karmine homurdanıyor. "Dostum, senin bu pislikler gibi olmadığını biliyorum." Elini bara doğru işaret ediyor.

"Ama belki de normal insanlarla biraz daha zaman geçirmeye çalışmalısın. Çünkü bunu yapıyor olamazsın.

Sen iyisin ama o seni yakalayacak. Ve bu gerçekten kötü bir sonuç doğuracak.

"Ben yapmıyorum... O yapmıyor..." Elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Daha önce orada değildi. Uyuyakalmışım..."

Karmine tüm vücuduyla gülerek sözlerimi bastırıyor.

Birkaç uzun saniyenin ardından nihayet nefes alıyor ve ben de ona sıkılmış bir bakış atıyorum. "Bitirdiniz?"

Gözünden bir damla yaş sildi. "Tanrım, Hans. Bu kıza öylece Goldilocks yapıp sonsuza kadar mutlu olmayı

bekleyemezsin.

"Goldi..." Başımı salladım. "Başım belaya girmiş olabilirim ama hayal görmüyorum. Hikayemin gideceği yerin

burası olmadığını biliyorum.”

"Ne? Mutluluk?" Bana attığı üzgün bakış midemi ağrıtıyor.

Benim onunkini bildiğim gibi o da benim geçmişimi biliyor. Omuzlarıma neyin yüklendiğini biliyor. Çok geç

kaldığımı biliyor.

Karmine'nin ifadesi yumuşadı. “Adaletin terazisini fazlasıyla dengeledin.

Kahretsin, cehennem çemberlerinden

birini tek başına doldurmaya yetecek kadar kötü adamın sonunu getirdin.”

"Yani bu beyaz çitliyi kazandığım anlamına mı geliyor?"

Benim kendime acımama karşı hiç sabrı olmadığından iç çekiyor. “Bu, bilmiyorum, belki o kadar da zavallı biri

olmamayı düşünebileceğin anlamına geliyor. Emekli olmak. Bir hayat bul. Takip ettiğin kızla konuşmayı dene.

Ona çıkma teklif."

"Ben sapkın değilim..." Sözümü kestim çünkü sapkınlığın tanımı gereği muhtemelen öyle olduğumu

düşünüyorum. O yüzden konuyu değiştiriyorum. "Az önce bana emekli olmamı mı söyledin?"

“Yani tam olarak değil. Ara sıra sana hala ihtiyacım var. Ama neden gidip Alliance kardeşlerini aramıyorsunuz?"

O havalı sikişlerle el ele tutuşun. Manzarayı biraz değiştirin. O mafya pisliğini kurtarmana yardım etmemizi

boşuna istemedin. Her zaman bir planın olduğunu biliyorum."

Bir omuz kaldırıyorum.

Bana yardım edenlere yardım etmek dışında büyük bir plan yoktu aslında.

Doğru, İttifak beni avladıklarını göz

önünde bulundurarak bana yardım ettiklerini fark etmemişti ama yine de kendi bölgelerindeki insan kaçakçılığı

anlaşmalarının ortadan kaldırılmasına yardımcı oldular. Ve bu bana yardımcı oldu.

Dominic Gonzalez'den hayat borcu almak sadece bir avantajdı.

"Emekli olacak mısın?" diye soruyorum, dikkati dağıtarak.

Karmine alay ediyor. "Lanet olsun hayır. Ama senin kadar yaşlı değilim. Ve senin aksine ben hâlâ biraz

alıyorum."

"Bravo" dedim alaycı bir tavırla.

"Kıskançsın diye salaklık yapma. İnsan etkileşimi zihinsel refah için iyidir. Senin berbat geçmiş hikayen

umurumda değil; her kız seninle birlikte olduğu için şanslı olur." Elini gevşek bir şekilde bana doğru salladı.

"Gergin ve yakışıklı kötü çocuk tipinden hoşlandıklarını varsayarsak."

"Teşekkürler Anne."

"Ne zaman istersen, dostum," diye tersledi ve sonra durakladı. "Bazı konuşmalar duydum. İnsanlar seni arıyor."

"İnsanlar her zaman beni arıyor."

"Evet ama bu şekilde değil. Bu kulağa yakın geliyor." Karmine'nin sesi ciddidir.

"Kayıt edilmiş."

Elbette haklı. Bu en yeni pislik çetesi her zamankinden daha aktif. Bu da onlara fon sağlayan çok parası olan

birinin olduğu anlamına geliyor.

Ve bu Cassandra'yı yalnız bırakmak için bir neden daha. Eğer biri peşimdeyse, etrafımda şarapneli yakalayacak

başka kimse olamaz.

"Peki." Karmine kamyonun yanından doğrulup spor çantasını eline veriyor.

"Kesmek ister misin?" Her zaman

yaptığı gibi soruyor.

"İyiyim" diye cevap verdim her zaman yaptığım gibi.

Buna ihtiyacım yok. Zaten harcayabileceğimden daha fazla param var.

8. BÖLÜM

Cassie

Bir inilti beni uykumdan uyandırdı ve bunun bana ait olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Tavana bakıyorum ve anında hüsrana uğruyorum çünkü tekrar uykuya dalamayacağımı şimdiden

görebiliyorum. Ama bunu o kadar çok istiyorum ki, o hayali bitirmek istiyorum.

Bırak da Hans işimi bitirsin.

İnleyerek yatak örtüsünü yüzüme çekiyorum ve yumuşak kumaşı gözlerime bastırıyorum. Sanki görsel olarak

kendimi tekrar bilinçsizliğe boğabilirmişim gibi.

Belki de evimi temizlemesi için birini tutmam gerekir. Ya da belki daha çok toplum içine çıkmam gerekiyor.

Veya bir arkadaşlık sitesine katılın. Çünkü ateşli komşuma duyduğum bu aşk kontrolden çıkıyor.

Beynimin bana oyun oynadığını biliyorum ama sanki bütün öğleden sonra onun varlığını hissedebiliyordum.

Ben de boş kabak kurabiyesi kabını suçladım. Ama yatağıma geldiğimde yemin ederim kokusu odamı

kaplamıştı. Sanki onu dilek ve umutlarla çağırıyordum.

Bacaklarımı birbirine bastırıp tekrar inliyorum.

Yastığımın içinde çılgılık atmaya bile cesaret edemiyorum çünkü o da onun gibi kokuyor.

Bu çılgınca. Çünkü öyle olmadığını biliyorum. Yapamaz.

Pes ederek yatak örtümü fırlatıp yataktan çıkıyorum.

Karanlıkta yavaşça pencereme doğru yürüyorum ve perdeleri geri çekiyorum, güneşin henüz doğmaya

başladığını görüyorum.

Hans'ın şu anda orada olup olmadığını merak ederek sokağın karşı tarafına bakıyorum ama bilemiyorum. Ne

zaman evde olduğunu asla söyleyemem.

Oturma odasının pencerelerindeki perdeler, panjurlar veya her ne varsa, karartma amaçlı değil. Çoğu zaman

içeride bir parıltı görebiliyorum ama burada yaşadığım ilk birkaç aydan ve programını anlamaya çalıştıktan

sonra evindeki ışıkların rastgele zamanlayıcılarda olduğu sonucuna vardım. Ya da en azından bazıları. Ve ben

sadece rastgele zamanlayıcı ışıklarını biliyorum çünkü babam bana her zaman onları almamı söyler. Yalnız

yaşayan bir kadın olarak benim için endişeleniyor. Bu endişeyi takdir ediyorum, anlıyorum ama zamanımın

çoğunu evde geçiriyorum ve ışıkların rastgele açılıp kapanması beni deli ediyor.

Zaten gittiğimden daha çılgınca.

Kendimi biraz fazla sürünge gibi hissederek penceremden uzaklaşıyorum ve Hot Hans'la ilgili düşünceleri

aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ve bunu yapmanın tek yolu güne başlamaktır.

Kalçamı mutfak tezgahına yasladığımda, demlenen kahvenin kokusu evi dolduruyor ve biraz olsun akıl

sağlığımın geri geldiğini hissediyorum.

Telefonumda gezinip e-postalarımı silerken, kendi kendime satın aldığım doğum günü hediyemin dün geldiğini

söyleyen birine rastladım. Veya en azından bunlardan biri. Diğeri ise her an teslim edilebilir.

Zaten kimseyi göremeyeceğim için hala pijamalarımın olmamı umursamadan ön kapıya yönelip sandaletlerimi

giyiyorum.

Bu yaz hava sıcaktı ama sabahın erken saatlerindeki hava boğucu değil. Garaj yolundan posta kutuma doğru

yürürken zaman harcıyorum.

Dün o aramaya o kadar acelem vardı ki, postayı kontrol etmeyi unuttum.

Keşke Hans'ın evine bir göz atıyorum, keşke yerleşim planını bilseydim, özellikle de yatak odası penceresinin

oturma odası olması gereken odanın yanındaki pencerenin ön köşede mi yoksa evin arka tarafında mı

olduğunu merak ediyorum. Garaja en yakın tek dar pencerenin onun mutfağı olduğunu varsayıyorum, bu

yüzden evin garaja, mutfağa, oturma odasına, yatak odasına (muhtemelen çoğul) ve banyoya gitmesi

gerekıyor.

Tamam, vay be, bir hobi edinmenin zamanı geldi.

İç sesime neredeyse gülüyorum.

Hobi edinmek hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Sorun bir hobiyeye bağlı kalmak. Beni bu gezinin asıl

noktasına geri getiriyor.

Posta kutumu açtığımda kutunun bu paslı eski şey için çok büyük olduğunu görünce iç çektim ama posta

teslimatçısı yine de kutuyu oraya sıkıştırdı.

“Kutuyu evimin önüne getirmek seni öldürür müydü?” Kendi kıcımın da onu eve kadar yürüyerek

götürmeyeceğini çok iyi bildiğim için homurdandım.

Kutuyu bir köşeden, sonra diğer köşeden kıpırdatarak posta kutusunun açıklığının yanındaki dudağa

sıkıştırmaya çalışıyorum.

Biraz daha kıpırdatıyorum.

Yapmayı gerçekten sevdiğimi bulduğum tek hobi, yemek pişirmek. Bu yüzden kendime kişiselleştirilmiş tarif

kartları, çok renkli kalemler, sevimli küçük yiyecek çıkartmaları ve bükülmesini veya buruşmasını istemediğim

başka şeyler satın aldım. Kutuyu serbest bırakmak için köşesini ezmek harika olurdu ama yapamıyorum. Bunu

ustalıkla yapmam gerekiyor.

Ustalık işe yaramayınca, onu bir kez daha sertçe çekiyorum ve sonunda kutu serbest kalıyor ve bu sırada bir

avuç dolusu zarf da yere saçılıyor.

"Saçmalık."

Postalarımın geri kalanını almak için eğilirken kutuyu kolumun altına sıkıştırıyorum.

9. BÖLÜM

Hans

Mutfak lavabomun üzerindeki pencereden Cassandra'nın ön kapısının açılıp dışarı çıkmasını izliyorum.

"Cidden?" Neredeyse hiçbir şey giymeden garaj yolundan aşağı inerken evreni sorguluyorum.

Her adımda minicik sarı ipek şortu kalçalarına kadar çıkıyor ve titreyen soluk tenini açığa çıkarıyor.

Cassandra araba yolundan yola doğru son adımı atıyor ve ayağı öncekinden biraz daha sert iniyor, bu da

uyumlu sarı ipek kolsuz bluzunun altında zıplayan dizginsiz göğüsleriyle vurgulanıyor. İnce askılar yumuşak

kumaşı göğsünde tutmaya ancak yetiyor.

Dokunduğum için kumaşın yumuşak olduğunu biliyorum.

Onu ellerimde tuttum.

Suyu içtiğim bardağı parmaklarım sıkıyor ve onları gevşemeye zorlamak zorunda kalıyorum. Ama başka yere

bakmıyorum. Bu yöne baktığında bile.

Mutfak karanlık ve bu pencerenin üzerinde içeri bakmaya çalışanların görüşünü bulanıklaştıran bir film var,

dolayısıyla beni göremediğini biliyorum. Bu yüzden o bana sırtını dönerken ve posta kutusundaki bir şeyle

boğuşurken ben burada durup bakmaya devam ediyorum.

Kıpırdama. Ve titriyorum. Ve zıplamak... Bu çok fazla.

Bu kadın çok fazla.

Ve sonunda eşyayı çekip aldığında ve postalar yere düştüğünde, sonunda bunu yapıyor.

Eğiliyor.

Minik şortlar artık şort değil; Cassandra bana kış yanaklarının alt yarısını sınırsız bir şekilde gösterirken iç

çamaşırları bile sayılmaz. Malzeme onu kedinin üzerine sıkıca çekti. Yüzümü koymak istediğim yerde toplanan

kumaş.

Mutfağın, oturma odasının karşısındayım ve ne yaptığının farkına varmadan elimi ön kapının koluna

koyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Eve yeni geldim. O kendi kapısından çıkmadan beş dakika önce benim kapımdan içeri girdi. Yatağa yatmadan

önce biraz suya ve bir dilim ekmeğe ihtiyacım vardı.

Sokakta komşuma yaklaşmama gerek yok.

Kapı tokmağını bırakarak mutfağa geri dönüyorum ve onun seksi kışının araba yolundan evine doğru gidişini

izliyorum.

Uyuduktan sonra, onun yürüyüşünü güvenlik yayınımda tekrar izleyeceğim.

Araştırma amaçlı.

Ön kapıyı kilitlediğinden emin olmak için.

Ve bir dahaki sefere evden ayrıldığında oraya dönüp yatak odasının penceresini yeniden kilitleyeceğim.

Açık olduğunu bilmenin cazibesine ihtiyacım yok.

10. BÖLÜM

Hans

Kamyonumu garaj yolunda bırakarak yiyeceklerimi alıyorum ve posta kutuma doğru düzinelerce uzun adım

atıyorum.

Cassandra'nın postasını almasını izleyeli yirmi dört saat oldu ve hâlâ gerginim.

Çoğunlukla onun o lanet şortla eğildiği görüntüyü aklımdan çıkaramadığım için. Muhtemelen bunu yaptığı

videoyu iki düzine kez izlemiş olmamın da bir faydası yok. Ve son birkaç günden sonra uykusuzluk çekmemin

kesinlikle bir faydası yok.

Gözlerimi sımsıkı kendi posta kutumda tutuyorum, sokağın karşısındaki kutuya da bir bakış atıyorum.

Benimkinde beklediğimden daha fazla posta var ama yarısı muhtemelen çöp.

Yığını kolumun altına sıkıştırıp garajımdan mutfığa giriyorum.

Alışveriş çantamın dibindeki teneke kutular, onu koyduğumda tezgaha çarpıyor ama çantanın içinde soğuk bir

şey yok, bu yüzden bunu görmezden geliyorum ve dikkatimi postaya çeviriyorum.

Tipik önemsiz postaları ayırdım ve İtalya ile bağlantısı olan adamımdan gelen yeni zonalarla ilgili bir broşür

buldum ve bunu bir kenara koydum. Kendisi eski kafalı ve telefon kullanmayı sevmiyor ama bilgisi genelde iyi,

bu yüzden Soğuk Savaş yaklaşımını umursamıyorum. Bu gece şifreli mesajı çözerken bana yapacak bir şey

verecek.

Son parça, içinde kalın bir Şey olan sade, kahverengi bir zarftı.

Patlayıcı olup olmadığını kontrol etmek için güvenli odama götürmeye hazır bir Şekilde onu kaldırdım ve

mektubun 1304 Sakini'ne gönderildiğini gördüm.

Bu Cassandra'nın postası.

Duruyorum.

Bu benim değil.

Yapmamalıyım...

Zarfı yırtmak için parmaklarım Şimdiden küçük plastik ipliği çekiyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bu onun güvenliği için. Paketleme Şüpheli. Adres kiŐiye özel değildir.

İçindekiler...

Büyük zarfı eğdiğimde bir kitap dışarı çıkıyor.

Kare Şeklinde, belki yediye yedi in boyutunda, yumuşak siyah bir kumaşla kaplı ciltli bir kapak.

Pencereden gelen ışıkta onu eğdiğimde kapaktaki gümüş harfler parlıyor.

Şehvet ekimleri.

Ve tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla kanım yoğunlaşıyor.

Kızgınlık? Kıskançlık?

Kitabı açıyorum ve midem kasılıyor.

Kesinlikle kıskançlık.

Bu Cassandra. Dizlerinin  zerine. Onun olmayan bir yatakta. Ve giydiği t ll  küçük gecelik neredeyse

transparan.

Sayfayı eviriyorum.

Sırt  st  yatmıŐ, başı yatağın ayakucundan sarkmış, kolları yere doğru sarkmış, koyu bukleleri ellerinin

arasında toplanmış. Bu sefer kameraya bakmıyor; yan tarafa bakıyor. Ve o da...

Kitabı daha sıkı kavriyorum ve sırtı gıcırıyor.

Sutyen ve külot giyiyor. Bu kadar.

Çekimin açısı, göğsünün üzerine yığılmış, siyah danteller ve balenlerle yerinde tutulan dev göğüslerini

vurguluyor.

Sayfayı çeviriyorum.

Boy aynasının önünde duruyor. Vuruş arkadan yapıldı ve kadın hala iç çamaşırıyla. Bu siyah beyaz. Ve...

Nefeslerim daha hızlı geliyor.

Sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi göğsüm inip kalkıyor.

Sayfayı çeviriyorum.

Tekrar.

Tekrar.

Herkesi. Bütün Cassandra'larım. Lanet bir orta sayfa gibi yayıldı.

Başkası için.

Görüşüm çirkin bir yeşil tonuna bürünüyor ve elimde kitapla evimden dışarı fırlıyorum.

11. BÖLÜM

Cassie

Patlama sesi yavaşlamaya başlayınca mikrodalgayı durdurmak için düğmeye bastım ve kapıyı hızla açtım.

Patlamış mısırın buharı dışarı çıkıyor ama onu havalandırıp köşedeki torbayı kaldırıyorum.

Bugün cuma. Bir günlük işten çıkış yaptım. Saçlarımı topladım ve üzerime halka açık olmayan küçük pamuklu

şortumu ve yıllar önce Büyük Kanyon'dan aldığım yıpranmış tişörtü giydim. Benim konfor tanımım bu ve en

sevdiğim gerçek suç serisinin yeni sezonunu izlerken kanepeyle bütünleşmeyi planlıyorum. Çünkü cinayetten

daha rahatlatıcı ne olabilir?

Torbayı düşürmemek için sıkıştırarak yemek masasına taşıyorum ve orada büyük kırmızı plastik kasem hazır.

Bu kağıt torbaları açarken birden fazla kez kendimi yaktım, bu yüzden dikkatlice zıt köşeleri parmak uçlarımla

tutup yavaşça çekmeye başlıyorum.

Daha sonra ön kapının güçlü bir şekilde vurulması beni o kadar ürkütüyor ki atlıyorum ve yanlışlıkla çantayı

ikiye bölüyorum.

Etrafımda patlamış mısır yağıyor.

Bir elimle tutuşumu bırakıp avucumu kalbimin üzerine vuruyorum.

"Ne oluyor be?"

Bir saniyelğine öylece duruyorum, gerçekten birisinin kapıyı çaldığını duyup duymadığımı merak ediyorum,

sonra kapı tekrar çalıyor.

Çantayı masanın üzerine, etrafa dağılmış patlamış mısırların arasına koydum ve kapıya doğru yöneldim.

"Cassandra!" Adım kapalı kapıdan yankılanıyor.

Beklemek.

Bu mu...?

Bir yumruk yeniden tahtaya çarpıyor ve tahtanın çerçevesi sallanıyor.

"Cassandra, kapıyı aç."

Kalbim dört nala atmaya devam ediyor ama yeni bir nedenden dolayı.

Bu Hans mı?

Peki bana Cassandra mı dedi?

Kapıya doğru koşarken patlamış mısırlar terliklerimin altında çıtırdıyor.

12. BÖLÜM

Hans

Eğer kendimi kitabı bırakmaya zorlayabilseydim, onun kilidini açar ve kendimi içeri alırdım.

Ama bırakmayacağım.

"Cassandra," diye üçüncü kez bağırdım.

Sürgü tık sesiyle açılıyor, kapı kolu dönüyor ve Cassandra kapıyı açarken ben de kapıdan içeri giriyorum.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ama beni durdurmaya çalışmadı. Yedekleme dışında hiçbir şey yapmıyor.

"Bunlar da ne?" Sesim eskisinden daha kısık. "Onları kim aldı?"

"N-ne?" Cassandra gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor.

Gözleri kocaman açılmış, yanakları kızarmış ve ilk fotoğrafa o kadar benziyor ki, ateşle oynama konusunda bir

ders vermek için onu dizlerinin üzerine itmek istiyorum.

"Bunları kimin için aldın?" Hala ileri adım atarken içim yanıyor.

Adamın kim olduğu umurumda değil. Onu öldüreceğim.

Cassandra benden uzaklaşmaya devam ederek oturma odasına doğru ilerliyor.

"Hans, sen ne..." Kanepesinin arkasına çarptığında sorusu yarıda kesiliyor.

"Bu." Kitabı elime alıyorum. "Ben de bundan bahsediyorum küçük Kelebek. Bunları kime aldın?"

Gözlerini elimdeki küçük siyah kitaba indiriyor ve gözleri irileşmeden önce bir anlığına kaşları çatılıyor.

Suçlu.

"Aman Tanrım!"

Nefesi doğrudan sikime gidiyor, bu kahrolası kitabı ilk açtığımdan beri taş gibi sertti.

O uzanıyor ama ben tutuyorum.

Ortalama boyda ama ben değilim, o yüzden ulaşamayacağı bir yerde.

"Söyle bana." Talebim çok saçma. Bana hiçbir borcu yok. Onun üzerinde hiçbir haklı iddiam yok.

Ama artık mantıklı olmayı geçtim. Ve beni buraya o itti.

"Bunu nereden aldın?" Gözleri benimle kitap arasında gidip geliyor.

"Evime teslim edildi." Bedenlerimiz arasında sadece bir santim boşluk bırakarak biraz daha yaklaştım. "Şimdi

soruya cevap ver Cassandra. Bunları kim aldı?" Kapağın üzerindeki tutuşumu kaydırarak kitaplığın açılmasına

izin verdim.

13. BÖLÜM

Cassie

Komşumun büyük elinden sarkan resmi görünce ağzım açık kalıyor.

Benim, ama...

Vay be.

Yanaklarıma doğru yayılan kızarıklık derinleşiyor.

Fotoğraf çekiminden kalma destek yatağına uzanmış benim, kabarık yorgan altımda toplanmış, ellerim

başımın üstünde, dizlerimden biri yana doğru bükülmüş.

O gün manken gibi davranarak çok eğlendim. Tam bir seks bağımlısıymışım gibi davranıyorum. Ama hiçbir

fotoğrafını göremedim. Anlaşma bu. Fotoğrafçıya güvenin; o, kitaba koymak için en iyilerini seçer.

Ve kahretsin, o fotoğrafçı ona ödediğim her doları kazandı.

Hans tutuşunu değiştirdiğinde sayfa çevrilir ve yeni, aynı derecede kışkırtıcı bir görüntü kendini gösterir.

Sonra beynim gerçekliğe geri dönüyor ve neler olduğunu hatırlıyorum.

Hans kitabı tutuyor.

O burada.

Fotoğrafları gördü.

Ve bir nedenden dolayı... o kızgın.

Kitaba uzanıyorum ama boştaki eli uzanıp bileğimi yakalayıp aramızda tutuyor.

Bakışlarını benimkilerden indiriyor ve tuttuğu elinin üzerinden göğsüme baktığı anı anlıyorum.

Burun delikleri genişliyor ve yemin ederim çenesi kasılıyor.

Ve tepki olarak zaten gergin olan göğüs uçlarım ince gömleğimin üzerinde daha da sertleşiyor. Kumaş tatlı bir

işkence gibi geliyor ve onun baktığını bilmek karnımdan bacaklarımın arasına kadar bir sarsıntı yaratıyor.

Ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Hans'ın bana bir soru sorduğuna eminim.

Ama odaklanabildiğim tek şey onun yakınlığı. Vücudunun sıcaklığı benimkine o kadar yakındı ki. Bileğimin

derisinin onun tutuşu altında hissettiği his.

Nefes alıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Çünkü bu benim son duygumu

onunla dolduruyor. Bu adam ve çam kokusu. Onu ne zaman çok fazla düşünsem bu evde aklıma gelen kişi.

"Hans." Adı fısıltı halinde çıkıyor.

Yaklaştı, ellerimiz artık vücutlarımızın arasındaydı. "Fotoğrafları kim çekti, Cassandra?"

Cassandra.

Sesinde ismim söylendi... Neden bu kadar günah?

"DSÖ?" tekrar eder.

Bir salak gibi, "Bir fotoğrafçıydı," diye cevap verdim.

"Bana onun adını ver." Hans yaklaşıyor.

Ve hissediyorum...

Vücudum ona doğru kendi başına kavis çiziyor.

O zor.

Benim için.

Tatmin olmuş gurur beni boğuyor.

Neler olduğunu bilmiyorum. Bu Hans'ın bana söylediği en fazla şeydi.

O benim evimde. Davet edilmeden içeri daldı. Adımı bağırarak. Çünkü açık. Ve bekle.

"Kıskanç mısın?" Uygunsuz heyecanı ses tonumdan uzak tutamıyorum.

Kitabı tutan elini indirir.

Ona sırtımı çevirmiyorum ama kitabı kanepemin arka mindерinin arkasına sıkıştırışını gözümün ucuyla izliyorum.

Sonra boş eli uzanıp atkuyruğumun dip kısmını kavradı. "Beni zorlama Kelebek."

Tutuşunu sıkılaştırdı ve en ufak bir çekişle başımı geriye doğru eğdi.

Vücudum baştan sona aydınlanıyor.

Tekrar ileri doğru hareket etti, vücutlarımız aynı hizaya gelinceye ve ben tamamen onunla kanepenin arkası

arasında sıkışıp kalana kadar durmadı. "Bana onları kimin aldığını ve kimin için aldığını söyle. Sana bir daha

sormayacağım."

Elim onun tutuşunda değilken uzanıp kendimi dengelemek için siyah tişörtünü tuttum.

Dokunuşumla kasları kasılıyor ve ne kadar sağlam olduğunu fark ediyorum.

Cevap vermiyorum. Cevap vermemek istemiyorum. Olan bitene hâlâ inanamıyorum.

Hans, "Bana söylemek için üçe kadar sayarak vaktin var," diye talep ediyor.

Yüce cehennem.

"Üçte ne olacak?" Nefes veriyorum.

Kalçalarını benimkine bastırıyor. "Hoşuna gitmeyecek bir şey kızım. Şimdi bana cevap ver.

Ona inanmıyorum.

Sanırım bundan hoşlanacağım.

Nefesim daha hızlı çıkıyor.

Çok beğeneceğimi düşünüyorum.

"Bir." Bileğimi bırakıp elini kalçama doğru götürdü, diğer eli hâlâ saçlarımı tutuyordu.

Parmakları bol gömleğimin içinden yumuşak etime baskı yapıyor.

Bileğimdeki tutuşu kaybolduğunda, o elini kullanarak diğer tarafını tuttum.

Gömleği bol değil. Adeta biçimli vücuduna yapışmış durumda.

Bu adam fena halde parçalanmış durumda.

"İki." Hans saçımı daha sıkı kavradı ve bu çekiş yeterli oldu. Yeter ki boğazımdan bir hıçkırık çıksın.

"Cassandra," diye homurdanıyor Hans.

"Bir bayandı." Kelimeleri aceleyle söylüyorum. Cezayı istemediğimden değil; Bunu çok istiyorum ama ona da

söylemek istiyorum. Ona istediğini vermek istiyorum. "Fotoğrafçı bir bayandı."

Cevabımı alırken onun kara gözlerine baktım.

Hans nefesinin tenimde şiştiğini hissedene kadar yüzünü bana doğru eğdi.

"Onlar kimin için?"

Ona "H-hiç kimse" demeye çalışıyorum ama bu bir yalan gibi geliyor.

"Üç."

Daha ne olduğunu anlayamadan ağzı benimkine çarptı.

Dudakları affetmez.

Sert.

Ilık.

Fantastik.

Hans başımı eğmek için at kuyruğunu tuttu ve ben de ona izin verdim. Beni kontrol etmesine izin verdim.

Dili içeri girmeyi talep ediyor ve ben açıyorum.

Tadı sanki...

Dudaklarımı dilinin etrafına kapatıyorum.

Şeker gibi tadı var. Şeker, meyve ve çocukluk anıları gibi.

Hans inliyor ve dilini ağzımın derinliklerine doğru kaydırıyor.

Zihnim arzuyla bulanık ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Daha fazla temas. Daha fazla cilt. Daha fazla Hans.

Omuzlarını kavrayana kadar ellerimi vücudundan, göğsünden yukarı, kasılan kaslarının üzerinden

kaydırıyorum.

İkimiz de ağzımızı daha geniş açtığımızda dişlerimiz birbirine geçiyor.

Rüya görüyor olmalıyım.

Parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımın gömleğine batmasına izin vererek bunun gerçek olduğunu onaylıyorum.

Hans bana saldırdı. Sert uzunluğu karnıma batıyor ve bacağıma kaldırıp ayağımı uyluğunun arkasına doladım.

Ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Ama bedenim ne düşünüyorsa onunki de onu düşünüyor.

Kalçamdaki el sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. Sonra daha da indirin.

Kıçımı avuçluyor ama eli bacaklarımın arasına gelinceye kadar aşağı kaymaya devam ediyor ve amımı arkadan

kavıyor.

Tam nefes almak için başımı geriye doğru eğdiğimde beni kaldırdı. Tek elle. Ve beni kanepenin arkasına

oturtuyor.

Bacaklarım otomatik olarak açıldı ve Hans aramızdaki boşluğu doldurmak için öne çıktı.

Bana olan hakimiyeti neredeyse çok fazla. Eli saçlarımda ve altımda, bacaklarımın arasında.

"Fotoğraflar kimin için?" Hans saçımı serbest bıraktı ve elini boynumdan aşağı doğru sürükledi.

Omurgamı uzatmaya çalışıyorum, elini göğsüme zorlayacak şekilde vücudumu esnetmeye çalışıyorum.

"Cassandra," diye çıkıştı bu sefer.

"Ben," diye itiraf ediyorum işkence dolu bir inlemeyle. "Onlar benim için doğum günü hediyesiydi."

Çekirdeğime dokunan parmaklar esniyor. Onun dokunuşunu girişimden ayıran tek şey ince şortum ve külotum.

"Tanrım," diye soludum.

Başını sallıyor. "Sana dokunurken adımları kullanıyorsun."

"Ö-özür dilerim." Bunun için özür dilediğime inanamıyorum.

Boynumdaki el göğsümü sıkıncaya kadar alçaldı. "Fotoğraflar kimin için?"

Diğer parmaklarını tekrar esnetirken göğüs ucumu kumaşın içinden sıkıştırıyor.

"Sen." Omuzlarını pençeledim ve altımdaki eline doğru kıpırdadım. "Onlar senin için."

Bu yalan bile değil. Taşındığımdan beri ne zaman bir erkek hakkında hayal kurduysam o oydu. Fotoğrafçı bana

baştan çıkarmak istediğim birini hayal etmemi söylediğinde onu hayal ettim.

"Bu iyi bir kız." Hans göğüs uçlarımı çekiştiriyor.

"Hans," diye bağırdım, gelmeye o kadar yaklaşmıştım ki.

Bu işte yalnız olmak istemiyorum ama ondan bana katılmasını nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Yüzümdeki bakış her şeyi anlatıyor olmalı.

Hans göğsünden bir ses çıkardı, sonra ağzı tekrar benimkine döndü.

Bu adam bugüne kadar bana tek bir cümle bile söylememişti. O benim için tamamen yabancı. Ama eğer o

kalın aletini şimdi kot pantolonundan çıkarsaydı, beni bu kanepenin üzerinde çiğnemesine izin verirdim.

Komşum beni yerimde tutmak için altımdaki elini kullanıyor ve kalçasını benimkine daha sert bastırıp bana sürtüyor.

İkimiz de onun uzunluğunun bedenime uyguladığı baskıyı hissettiğimizde inlemelerimiz birbirine karışıyor.

Kalçalarımı eğerek aletini klitorisime daha sert bastırmaya zorluyorum.

Dişleri alt dudağıma sürtünüyor ve vücudum gerilip serbest kalmaya hazırlanıyor.

Tanrım, şortumla geleceğim.

Ve umurumda değil.

Bacaklarımı ona doladım ama sonra kalçamın iç kısmında, cebinin olduğu yerde bir şey titredi.

Hans diğer göğsümü avuçluyor, büyüklüğü onun büyük ellerini dolduruyor ve ben de onun göğüs uçlarını

tekrar çekmesini istiyorum.

Cebi ikinci kez titriyor.

"Kahretsin." Ağzını benimkinden çekiyor.

Üçüncü kez titreştiğini hissettiğimizde birbirimize bakıyoruz.

Metinler. Ben hayatımın en yoğun cinsel anını yaşarken bu adam mesaj alıyor.

14. BÖLÜM

Hans

Yan komşumuzun otuz yaşındaki güzeli Cassandra Cantrell, güven dolu kehribar rengi

gözleriyle bana göz kırpmıyor, öpücüğüm yüzünden kızarmış ve şişmiş ağzı ve patlamaya hazır gibi titreyen

vücudu var

. Kendi güvenliğini hiç umursamadan hayatın içinde çırpınan kız bana sanki onu becermemi istiyormuş gibi

bakıyor. Sanki o fotoğraflardan herhangi birini mutlu bir şekilde yeniden canlandıracakmış gibi, ama bu sefer

aletim onun içine gömülüyken. Bir delik ya da diğeri. Olanları açıklamamı bekler gibi beni izliyor. Aramızda

neden böyle bir his olduğunu açıklamak için. O bunu yapıyor ve ben de kısa mesajlar alıyorum. Bu da bu gece

birinin ölmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve ellerimde bedenimdeki kemiklerden daha fazla ölüm olduğu için

bunu yapacak olan kişi benim. Karmine'nin sözleri zihnimde yankılanıyor. Kötü aktörlerin yaklaştığı uyarısı. Ve

gitmem gerektiğini biliyorum. "Hans mı?" Cassandra adımı söylüyor ve bundan nefret ediyorum. Çünkü bunu

arzuluyorum. Parmaklarımı esneterek son bir avuç alıyorum. "Kapını kilitle." Tatlı dudaklarında bir soru

oluşmaya başladı ama ellerimi kurtardım. Göğsünden özgür. Onun sıcaklığından arınmış. Sonra bir adım

uzaklaşıp aramızdaki son teması kestim ve bacaklarını belimden ayrılmaya zorladım. Cassandra geriye doğru

eğiliyor.

Kolları genişliyor, küçük bir çığlık atıyor ve sonra kanepenin oturma kısmına küçük bir sıçrayışla vuruyor.

Kendini toparlayamadan elimi minderlerin arasına soktum ve odadan çıkıp evinden dışarı çıktım.

Ben buraya ait değilim.

15. BÖLÜM

Cassie

Şaşkın bir halde, ayaklarım havada, kanepede ters yönde hareketsiz yatıyorum.

Az önce beni düşürdü mü?

Ön kapı açılıyor ve çarparak kapanıyor.

Az önce mi gitti?

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, sonra kanepenin pencereye en yakın koluna doğru sürünüyorum.

Hans çoktan caddenin karşı tarafına doğru yürüyor, uzun bacakları mesafeyi saniyeler içinde katediyor.

Kamyonu garaj yoluna park edilmiş ve sürücü kapısının yanında duruyor.

Mesajlarına bakmak için cebinden telefonunu çıkardı. Ve onun bir kadın olup olmadığını merak etmekten

nefret ediyorum.

Telefonu tekrar cebine koyuyor ve kamyonun kapısını açıyor. Binmeden önce taksiye bir şey attığını

görüyorum.

Durun... o benim kitabım mıydı?

Hâlâ pencereden dışarıyı izliyorum, kolumu arka minderin arkasına sokuyorum ve oraya sıkıştırdığını

gördüğüm Lust Shots kitabını bulmaya çalışıyorum.

Ama bulamıyorum çünkü kesinlikle almış.

Nefes ve çıplak kitap hırsız komşum Hans garaj yolundan çıkıyor.

Tekrar kırımın üzerine çöktüm.

Ne oldu öyle?

16. BÖLÜM

Hans

Botumun topuğunu metal kapıya çarpıyorum.

Boktan kilit tek vuruşta çatırdıyor ve kapı savrularak açılıyor.

Tavandan sarkan çıplak ampuller, üzerinde uzandıkları ince, kirli karyolalardan atlayan dört adamı aydınlatıyor.

Oda karedir. İki yan duvara dayalı iki karyola.

Solumda iki adam. Sağımda iki tane.

"Kim..."

Dünya bu adamın tam olarak ne soracağını hiçbir zaman bilemeyecek çünkü ilk fırlatma bıçağımın keskin

tarafı çenesinin derinliklerine, boğazının ortasına battı.

Tekrar yatağına çöküyor.

Sol elimle odanın sağ arka köşesine, ilkinin karşısında duran adama doğru vücudumun üzerinden atıyorum. Ve

silahını çeken tek kişi.

Sağ elimle daha iyi nişan alıyorum ama ikinci bıçak yine de hedefini vuruyor. Adamın ön kolunun ortasına

yerleşerek onu silahını bırakmaya zorluyor.

Bu gece gizlilik aramıyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk girip çıkmak için burada değilim. Kan için

buradayım. Bu şerefsizlere bunun bedelini ödetmek için buradayım.

Yapmanın ortasında oldukları şey için.

Daha önce yaptıkları için.

Ve Cassandra'ya yapmamı engelledikleri şey için.

Adam koluna giren bıçağa uzanıyor ve ifadesinden ilk denemede bıçağı çekip çıkarmayacağını görebiliyorum.

Bırakmalı.

Bununla savaşmalı.

Ama o tam bir salak.

Yaralı olmayan iki adam her iki yanımda.

Ve elimde iki yeni bıçak var.

Sağımdaki adam ateşli silahını kontrol altına almaya çalışmaktan vazgeçip üzerime atlarken bir çığlık attı.

Elleri boşken dikkatimi sola çevirdim. Bu adam silahını bırakmıyor, bu da onu en büyük tehdit haline getiriyor.

Ve silahı zaten deriyi temizlemiş.

Tetiği çekiyor ve küçük odadaki gürültü neredeyse sağır edici oluyor.

Kurşun göğsümün tam ortasına isabet etti.

Ciğerlerimin nefesi kesiliyor ve bir adım geri çekiliyorum ama hepsi bu, çünkü üzerimde bir yelek var. Çünkü bu

adamların aksine ben salak değilim.

Küçük bir planlama yapmadan silahlı çatışmaya bıçak getiremezsin.

Artı - sırtıyorum - bir adamı vurup tepki vermemesini sağlamak biraz korkutucu.

Ve şu anda korkutucu olmak istiyorum.

Adamın gözleri genişliyor, sonra üçüncü ve dördüncü kaburgalarının arasından çıkan bıçağın kabzasına

bakmak için eğiliyor.

Silahı sallanıp alçaldı, sonra bir adım geriledi ve ben onun silahı tekrar kaldırmaya odaklanmasını izledim.

Bir vücut sırtıma çarptı ve kollar boynumu morarıcı bir şekilde sıktı.

Mükemmel.

Yeni adamın ivmesini, tökezleyen adamın ateş etmesi için tam zamanında bizi döndürmek için kullanıyorum.

Küçük odada iki el silah sesi daha yankılandı ve omurgasındaki dost ateşini alırken arkamdaki vücut sarsıldı.

Silahlı adam telaşlı bir ses çıkardı ve kulaklarımdaki çınlamayla silahının yere çarptığını duyabiliyorum.

Boynumu saran kol hâlâ beni sıkıyor ama o kadar da sert değil. Henüz ölmedi.

Hâlâ elimde olan son bıçağı çeviriyorum, böylece bıçağın ucu yerine sapını tutuyorum, sonra kolumu aşağı ve

geriye doğru sallayarak adamın üst uyluğunu ve uyluk atardamarını kesiyorum.

Bıçağı hemen geri çekiyorum, böylece atardamardan akan hayati kana bir kaçış yolu açıyorum.

Adamın kolları boynumdan uzaklaştı.

Biri öldü.

Ölüme bir saniye.

Kaburgaların arasında bıçak olan biri.

Sonunda biri bıçağı kolundan çekiyor.

Önce o.

Benim ona yaptığım gibi o da bıçağı bana fırlatmaya çalışıyor. Ama o ben değilim, bu yüzden bıçağın düz

kenarı göğsüme çarpıyor ve yere düşüyor.

Bu kadar acıklı olmasaydı gülerdim.

"Gerçekten mi?" Bu adamlardan daha fazla kavga isteyerek soruyorum. İhtiyacım var.

Son fırlatma bıçağımı bakmadan aşağıya ve geriye doğru fırlatıyorum ve bıçağın yerde kan kaybeden adamın

vücuduna girerken çıkardığı sert sesi duyuyorum.

Önümdeki adamın rengi soluyor, silahsız olma fikri bir şekilde daha korkutucu geliyormuş gibi.

Arkamdaki karyoladan bir gıcırtı duyuyorum ve Rib Guy'ın kalkmaya çalıştığını biliyorum. Muhtemelen son

nefesini beni öldürmek için kullanmayı umuyordu.

Deneyebilir.

Bunu gerçek bir dövüşe dönüştürmeyi çok isterim.

İleri atılıp Arm Guy'ı ayı gibi kucaklayarak ikimizi de yere fırlatıyorum.

O büyük. Benim kadar büyük. Belki daha ağır.

Omzum karyolalardan birinin köşesine çarpıyor, o yüzden saman yapma makinesini suratıma savurduğunda

biraz dengem bozuluyor.

Arkama yaslanıp onunla birlikte hareket ettim ama bu dengesizlik beni fazla ileri itti ve yumruğu boğazıma

doğru kayd.

Darbe beni öldürecek kadar sert değil ama canımı acıtmaya yetiyor. Ve boğaz kaslarımı ele geçirmeye yetecek

kadar.

Adamın suratına onu sersemletecek kadar sert bir yumruk attım ve sonra yayılmış bedeninin üzerine bindim.

Nefesim hâlâ ciğerlerimde sıkışıp kalıyor ama havanın geleceğini bildiğimden paniğe kapılmıyorum.

Bunun yerine onu kaldırmak için gömleğinin ön kısmından tuttum ve ardından kafasını beton zemine çarptım.

Arkamda bir hareketlenme duyabiliyorum. Rib Guy'ın yerden silahını aldığını duyabiliyorum. Düzensiz nefesini

duyabiliyorum, sol akciğeri muhtemelen şimdi tamamen çökmüş durumda.

Arm Guy'ın kafasını tekrar betona vuruyorum ve gözleri geriye dönüyor.

Rib Guy şimdi ilerliyor. Yaklaştığını duyabiliyorum.

Çok uzaktan ateş etmekten korkuyor.

Geçen seferki gibi arkadaşına tekrar vurmaktan korkuyordu.

Kedi.

Arm Guy'ı yerden birkaç santim yukarı kaldırdım. Kafatası çatlamadıysa mutlaka olacaktır. Ama öne doğru

sallanıp onu tekrar yere indirmek yerine gömleğini bıraktım ve vücudumu geriye doğru düşürdüm.

Odada bir silah sesi duyuldu, kurşun uzandığım şeklin üzerinden uçu ve Arm Guy'ın göğsüne saplandı.

Geriye doğru hareketime devam ederek ters takla atıyorum.

Çizmeli ayaklarım yere temas ederken aynı zamanda boğazım da nihayet rahatlıyor. Ayağa kalkarken derin bir nefes alıyorum.

Rib Guy silahıyla beni takip etmeye çalışıyor ama tereddüt ediyor, kan kaybı ve oksijen eksikliği durumu etkiliyor.

Tek hamlede sağ elimle aramıza uzanıp silahını üstten tuttum, avucum çekici kapatarak çalışmasını

engelledim. Sol elimle hâlâ göğsünden çıkıntı yapan bıçağın sapını kavıyorum ve biraz önce olduğu gibi bu

hareketimi kendi avantajıma kullanıyorum. Sağ elimi yönlendirerek dönüyorum, silahı elinden alıyorum ve

bıçağı kaburgalarından çekiyorum. Bir anlığına sırtım ona dönük ama o hiçbir şey yapacak kadar hızlı değil.

Sonra elimde tabancasıyla tekrar onunla yüzleşiyorum. Parmağım tetikte.

"Silahınla herkesi öldürebilirsin." Tetiği sıkıyorum ve kalbine yakın mesafeden bir kurşun gönderiyorum.

Gözlerim onun üzerindeyken silahı yana doğrulttum ve odaya girdikten birkaç saniye sonra ölen adama ateş

ettim. Sadece iyi bir önlem için.

17. BÖLÜM

Cassie

"Merhaba Hans. Senden kitabımı geri istemek istedim. Bakalım beni dün yaptığın gibi öpebilir misin?" Aynaya

gözlerimi kırıştırtıp başımı öne eğip inliyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ve bunu ne kadar çok uygularsam, kulağa o kadar saçma geliyor.

Ama hepsi bu. Her şey çok saçma. Çünkü bir yıldan fazla bir süre önce buraya taşındığımdan beri bana tek

kelimeden fazla bir şey söylemeyen komşum, kelimenin tam anlamıyla sadece ben evde olmadığımda

bahçesini biçiyor ya da yeterince yakın olmadığımda postasını alıyor. Ona verdiğim her yemeği bir teşekkür

bile etmeden yiyen -ya da çöpe atan- el sallamak bile, o komşu ön kapımı çarptı, evime hücum etti ve seksi

yemeği kime götürdüğümü sordu. için fotoğraflar. Arabamda başka bir adamın boxerını bulan sahiplenici bir

erkek arkadaş gibi.

Ama sadece bilmeyi talep etmedi. Hayır, üçe kadar saydı. Beni tek eliyle bacaklarımın arasından kaldırdı ve

sonra sadece hayal edebileceğim bir şekilde tartakladı.

Bacaklarımı sıkarak başımı kaldırıp aynamla yüzleşiyorum.

İyi görünüyorum.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatırken, hiç makyaj yapmamış gibi görünmeye yetecek kadar makyaj

yaptım. Şort yerine tayt, bol gömlek yerine kolsuz bluz ve sütyensiz yerine yumuşak bir sütyen giyiyorum; bu

da cumartesi günü herhangi bir sütyen giymek zorunda kalmam konusundaki tavizim.

Aslında dün gece giydiğim her şeyin tam tersini seçtim.

Bunu fazla düşündüğüme eminim ama en azından görünüşümde dünü yeniden yaratmaya çalıştığımı

düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yok. Ama aynı zamanda saçlarımı da bu yüzden açık bıraktım, her ne kadar

yazın nemi benim evim ile onun evi arasındaki buklelerimi kesinlikle kabartacak olsa da.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Caddenin karşısına geç. Kitabınızı geri alın. Ona başladığı işi bitirebileceğini

söyle. Sonra gülümseyin ve eve yürüyün."

Korkmadan önce merdivenlerden aşığı iniyorum.

Hans dün o küçük kaçak hareketini yaptıktan sonra evine göz kulak oldum. Ve eve yaklaşık bir saat önce

geldiğini biliyorum; tam da akşam yemeğı vaktinde. Ve gitmediğini de biliyorum.

Son bir derin nefes alarak sandaletlerimi giyiyorum ve ön kapımı açıyorum.

Hans'ın kapısına vardığımda yarı hiperventilasyon halindeydim. Ama artık geri dönemem, bu yüzden

ciğerlerime hava çekip tahtaya vuruyorum.

Ses kısık, boğuk, sanki kapı benimkinden daha yoğun bir şeyden yapılmış gibi ama içerideki birinin

duyabileceğı kadar yüksek.

Eğer gerçekten kapıyı ilk kez açacaksa.

Sürgü kilidinin sesini duymadan önce yalnızca birkaç saniye geçti.

Aman Tanrım, oluyor.

Kapı açıldığında konuşmaya başlıyorum. Eğer durursam hiç konuşmayacağım.

"Ben almaya geldim..." Sözlerimin geri kalanı göğsümün içinde birbirine çarpıyor.

Hans bol bir eşofman altı ve dar bir tişört giyiyor. İsa aşkına. Eline dumanı tüten bir kupa verip onu doksanların

kahve reklamına sokmak istiyorum.

Daha sonra yüzündeki bitkin ifadeyi fark ediyorum. "İyi misin?"

Başını salladı ve kısılmış gözlerinin boş ellerime doğru kaymasını izledim.

Dudağımlı ısıriyorum.

Diğer tüm zamanlarda kapısını çaldım çünkü ona yiyecek getirmiştim. Artık gerçekten cevap verdiğiine göre,

sunabileceğim hiçbir şey yok.

Aç mı? Gerçekten bu yüzden mi kapıyı açtı?

Aman Tanrım, kes şunu. Ona hiçbir şey teklif etmeme gerek yok. Adam kitabımı çaldığı için buradayım.

"Kitabımı geri istiyorum" dedim oldukça olgun bir ses tonuyla.

Hans başını sallıyor.

Hımm...

Onun aynı fikirde olmadığını gerçekten düşünmemiştim.

"Hayır, geri vermeyecek misin?" Açıklıyorum.

Sadece bakışlarımı tutuyor.

"Bunu öylece tutamazsın." Ellerimi kaldırıyorum, parmaklarım iki yana açılarak ne veriyormuş gibi bir jest

yapıyorum. "Bu... pahalıydı," diye patladım. Bir nedene ihtiyacım olmasa bile. Çünkü o benim.

Hans cevap vermek yerine kapıdan uzaklaşarak bana evini ilk kez gösteriyor. Gülümsememek için dudaklarımı

birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Çünkü buradan tahminlerimin doğru olduğunu görebiliyorum.

Ön kapı benimki gibi oturma odasına açılıyor. Sağ tarafımda ise yatak odalarına açılan küçük bir koridor var.

Hemen önümde bodruma açılan bir kapı var, solda ise mutfak, ardından da garajın girişi var.

Hans kitabımı almayı umarak sağa, yatak odalarına doğru yürüyor. Ama benden takip etmemi istemedi o

yüzden burada durup bekleyeceğim.

Biraz eski. Burada pek bir şey yok ama her zamanki mobilyalar. Temel olarak, tipik bir bekar erkek kurulumu.

Kanepenin üstünde, duvara monte edilmiş bir kılıç var.

Ha.

Odanın geri kalanına göz gezdiriyorum.

Sehpanın üzerinde bir uzaktan kumanda ve bir bardak su. Kanepenin yanında duran bir lamba. Odanın

köşesinde benimkinden daha büyük bir televizyon kanepeye doğru açılı duruyordu. Pahalı görünmüyor, ancak

parçalar sağlam ve bakımlı görünüyor.

Beni sanki bana sahip olmak istiyormuş gibi öpen ateşli bir adamdan zenginliğe ihtiyacım yok.

Hans elinde cüzdanıyla kısa koridordan yeniden beliriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Hans katlanmış deriden bir tomar para çıkarıyor ve sanki yüzlerce para varmış gibi görünüyor. "Ne kadar?"

Sesi beni dalgınlığımdan kurtarıyor. Cızırtılı ve sessiz.

Sesi berbat geliyor.

"Ah Tanrım, hasta mısın?" Ellerimi göğsüme bastırdım, aniden onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissettim.

Hans çenesini kaldırıyor.

"Boğazın mı?" Konuşmanın çok acı vereceğini varsayarak soruyorum. "Bir şey aldın mı?"

Kaşları çatıldı.

"Bu bir hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Akşam yemeği yedin mi?"

İfadesi değişmeyen Hans yavaşça başını bir yandan diğer yana hareket ettiriyor.

"Tamam, beş dakika sonra döneceğim. Belki on. Sadece" -elimi kanepesine doğru salladım- "kapıyı açık bırak."

O beni reddedemeden aceleyle oradan uzaklaşıyorum.

Hans'ın beni hasta etmesinden endişelenmiyorum. Yani dün dilini ağzıma soktu. Yani eğer onu

yakalayacaksam, yakalayacağım.

Ama insanları beslemek benim sevgi dilimdir.

Hırsız olsun ya da olmasın Hans'ın biraz sevgiye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

18. BÖLÜM

Hans

Kanepeye geri dönmeden önce bir dakika kadar tavana bakıyorum.

Takıntım Cassandra, şimdiye kadar tanıştığım en kötü fırıncı, hasta olduğumu düşündüğü için beni daha iyi

hissettirecek kim bilir neyle geri gelecek.

Hasta değilim. Dün gece öldürmek üzere olduğum bir adam tarafından gırtlığımdan bir darbe yediğim için

konuşmakta zorlanıyorum.

Onun postasını asla açmamalıydım.

Kanepenin ucundaki her zamanki yerime yerleşerek oturma odasının penceresinden Cassandra'nın evinden

çıkışını, birkaç adım dışarı çıkmasını, arkasını dönmesini, içeri girip tekrar dışarı çıkmasını, bu sefer onu

kilitlemek için duraklamasını izliyorum. Anahtar destesiyle kapıdan çıkıyor ve aceleyle evime doğru gidiyor.

Rastgele giyinmiş. Ancak çok dar taytların şortlardan daha az kışkırtıcı olduğunu düşünüyorsa, baştan çıkarıcı

olduğu kadar da yanılıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak sessizce aletime sakın olmasını söyledim.

Burada pantolonuma çadır kurarak oturamam.

Onu evime bile sokmamalıyım.

Ona yaklaşmanın yanlış olmasının pek çok nedeni var.

Yukarı çıkıp kapımı kilitlemem için pek çok neden var. Ona benden uzak durmasını söyle. Ona evini satmasını

ve ülkenin başka bir yerine taşınmasını söyle.

Ama onu geri çeviremem.

Çünkü onun duygularını incitmek istemiyorum.

Ve aslında onun gitmesini istemiyorum.

Kalmasını istiyorum.

Cassandra adımlarımdan atlıyor ve kolu çevirmeden önce kapıya bir kez vuruyor.

İstedığı gibi, kilidi açık bıraktım.

Kapı bir santim kadar açıldı, sonra içeri girerek onun içeri girmesine izin verdi.

Cassandra utangaç bir tavırla beni selamlıyor. Bu da daha yeni burada olması ve cesurca geceme dahil olması

nedeniyle geri dönmesi neredeyse gülünç.

Kapıyı kapatır ve elini kilidin yanında durdurur.

Kapısını kilitlemek için anahtarlarını almak üzere evine gidişini izlemek tatmin ediciydi. Çünkü onun güvenliği

her şeyden önemli. Ama kendisini evime kilitleyip kilitlemeyeceğine karar vermesini izlemek çok eğlenceli.

Başını hafifçe sallayarak karar verdi ve kapıyı açık bıraktı, sonra da kapının yanında sandaletlerini çıkardı.

"Tamam aşkım." Oturma odasından bana doğru geldi ve şu anda ayaklarımın üzerinde durduğu sade sehpanın

diğer tarafında durdu. "Birkaç şey getirdim."

Cassandra, sehpanın üzerine gerçekten de bir piknik sepeti koyuyor. Hasırdır, iki kemerli kulplu, kapaklı ve

sepetin üst kenarına doğru katlanan kırmızı beyaz kareli astarlıdır.

Bir kaşımı kaldırdım.

Yanakları yumuşak bir pembe tonuna dönüyor. "Büyükannemindi."

Cassandra kulpları aşağı katladı ve kapağı çekerek açtı.

"Özel bir yerden aldığını bilmiyorum ama büyükbabamın küllerini en uzun süre içinde sakladı." Bana bir bakış

attığında ikinci kaşımı kaldırdım. "Sepetteki gibi değil. Bir kavanozun içindeydi. Onun külleri..." Elleri durma

hareketiyle havaya kalktı ve nefes aldı. "Bunu sana söylemediğimi farz et."

Ona onay anlamında başımı sallarken yüz hatlarımı sabit tutmaya ve gülümsememeye çalışmam gerekiyor.

"Bu yüzden." Sepete uzanıyor ve ben de açık duran gömleğine bakıyorum.

"Zencefilli gazozum, öksürük

pastillerim var, bir bardak suya koyabileceğiniz şu gazlı tabletler var..." İsimlerini söylerken nesneleri masaya

koyuyor. "En sevdiğim çayı, sıcak şekerleme yapmak için malzemeleri ve çorbayı getirdim."

Bakışlarımı göğüslerinden uzaklaştırdığımda onun viski şişesinin yanındaki buzlu bir bloktan yere düştüğünü

görüyorum.

"Çorba hâlâ donmuş," diye tıngırdadı. "Ama mutfağınızda olmamın sakıncası yoksa, sizin için onu ısıtabilirim."

Öne eğilip soğuk plastiği alıyorum. "Ne tür?" Kelimeleri karalıyorum.

"İtalyan düğünü. Ev yapımı. Farkında mısın bilmiyorum ama yemek yapmayı seviyorum." Bana o kadar

savunmasız ve mutlu bir gülümsemeyle baktı ki ağzımın kenarlarının hafifçe kıvrılmasına izin verdim.

"Farkettim."

Sesim çatlıyor ve gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşüyor. "Tamam bu kadar konuşma yeter." Çorbayı

ellerimden alıyor, sonra viskiyi, limonu ve balı kolları dolana kadar kepçeyle alıyor. "Çorbayı başlatacağım. Sen

dinlen."

Onu gerçekten durdurmalıyım.

Onun uğruna. Benim zevklerimin hatırı için.

Ama bunun yerine zencefilli gazoz kutusunu açtım ve kendimi ilginç olacak bir cumartesi gecesine hazırladım.

19. BÖLÜM

Cassie

Bağdırmamak için yanağımı ısıırıyorum.

Hans'ın mutfağındayım.

Oturma odası gibi gösterişli değil. Tezgahlar odanın yola en yakın tarafında U şeklindedir ve mutfağın arka

tarafında, arka bahçeyi gösteren pencerenin altında küçük bir yemek masası bulunmaktadır.

Oldukça temiz. Masada bir yığın posta bile yok. Ve Hans'ın askerde olup olmadığını ilk defa merak ediyorum.

Ya da öyle olsaydı.

Zamanı değil Cassie. Odak.

Bir an tartıştım ama çorbayı ısıtmanın en iyi yolunun ocak olduğuna karar verdim. Hepsini mikrodalgada

yapmayı deneyebilirim ama donmuş durumda ve ocak daha kolay görünüyor. Daha sonra toddlers için suyu

ısıtmak için mikrodalgayı kullanabilirim. Çünkü benim de bir tane var.

Ocağın yanındaki dolapta kapaklı bir tencere bulmanız uzun sürmüyor. Tupperware'in dışına sıcak su dökmem

gerekıyor, ancak donmuş çorba bloğunu tencereye kaydırmak için sadece biraz sallama ve sıkma yeterli

oluyor.

Kapağı yerine yerleştirip ocağı orta ateşe getiriyorum, ardından dikkatimi içeceklere veriyorum.

Tencerelerin yanında büyük bir cam ölçüm kabı vardı, bu yüzden onu birkaç bardak suyla doldurup

mikrodalgaya koydum.

Cihaz uğultuyla çalışmaya başlıyor ve ben mutfak eşyaları aramaya başlıyorum.

Açtığım ilk çekmece de el havluları var. Bir sonraki bölüm de paket menüler ve mini paketler halinde soya sosu

ve acı hardal var. Onu hiç yemek teslimatı yaparken görmedim ama görünüş e göre Hans Çin yemeklerini

seviyor. Bu bir vahiy değil. Kim yapmaz?

Bir sonraki çekmeceyi açıp duruyorum.

Bıçaklarla dolu. Muhtemelen bir düzine kadar ı var ve hepsi mükemmel bir şekilde bir köpük tabakasının içine

yerleştirilmiş.

Daha önce gördüğüm bıçak takımlarının hiçbirine benzemiyorlar. İnsanların balık dilimlemek için kullandığını

gördüğüm gibi daha inceler ve donuk siyah renkteler ama pahalı görünüyorlar.

Belki Hans da şeftir.

En küçüğünü çıkardım, limonu dilimlemek için ona ihtiyacım vardı, sonra bir sonraki çekmeceye geçtim ve

sonunda aradığımı buldum.

Çorba ısınırken mikrodalgadan sıcak suyu çıkarıp üst dolapta bulduğum iki bardağa döküyorum.

Kupalar, bir set olarak açıkça bir araya gelen uyumlu beyaz tabak ve kaselerin yanındaydı. Bekar yaşamının bir

başka temel unsuru.

Çözünmesi için önce balı sıcak suya ekliyorum, sonra viskiyi, bir dilim limonu ve bir tutam tarçını döküyorum.

Bardaklardan birinden bir yudum alıp onayımı mırıldanıyorum.

Sıcak toddies lezzetlidir ve sadece boğaz ağrısı için değildir. Ayrıca ateşli komşunuzun evindeyken size

cesaret verme konusunda da iyidirler.

Bakışlarımı tekrar mutfakta gezdirdim.

Buranın kiralık ya da kulübe gibi hissettiren bir yanı var. Hiç kimsenin tam zamanlı olarak yaşamadığı bir yerin

enerjisine sahiptir. Tekli tabak takımı. Dağınıklığın, sanatın veya dekorasyonun olmaması.

Ama Hans'ın burada yaşadığını biliyorum. Bazen sanki günlerce gitmiş gibi görünüyor ama burasının ana

ikametgahından başka bir şey olmasına yetecek kadar gitmemiş. Muhtemelen sadece iş için seyahat

ediyordur. Artık varlığını kabul ettiğine göre muhtemelen ona ne iş yaptığını sormalıyım.

Elimdeki kupanın sıcaklığı bana kendini iyi hissetmediğini hatırlatıyordu.

Ona başka zaman sorarım.

Burnum seğirince bir yudum daha alıyorum.

Paslanmaz çelik tencereye bakıyorum ve kapağın çevresinden duman parçacıkları sızıyor.

"Ahh!" Birkaç metre ötedeki sobaya doğru koşuyorum.

Parmaklarım bir anlığına kapağın kulpuna dokundu ama geri çekildim çünkü bu, metal kulplu tamamen metal

bir kapaktı ve çok sıcaktı.

"Kahretsin," diye tısladım elimi uzatırken.

Bu çekmecelerden birinde sıcak pedler gördüğümü biliyorum.

Diğer odadan bir ses geliyor ve Hans'ın araştırma yapmak için kanepeden kalktığını hayal edebiliyorum.

"Hepsi iyi!" diye bağıryorum. "Burada kal!"

Çekmeceleri çekerek el havlularını buluyorum ve bunlardan birini kullanarak kapağı serbest bırakıyorum.

Tencereden duman çıkıyor.

"Nasıl?" Evreni olabildiğince sessizce sorguluyorum.

Kapağı bir kenara koydum ve havluyu dumanı havalandırmak için kullandım.

Dağılıyor ve çok şükür herhangi bir alarm vermiyor.

Tencereye baktığımda suçluyu görüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, yan tarafa yapışan mini köfteye kaşlarımı çattım.

Sadece donmuş çorbayı yakardım.

Demek istediğimi kanıtlamak için, büyük bir parça donmuş et suyu hala tencerede yüzüyor.

Ve tam olarak ne olduğunu biliyorum. Tencere ısındı, buz bloğu yana doğru devrildi ve köfte buzun içinden

çıkıp aşağıdaki et suyuna düşmek yerine metale kadar dağılmaya karar verdi.

Kaşıklardan birini kullanarak yanmış köfteyi kazıdım. "Neden uslu duramadın?"

Sonunda serbest kalıp aşağıdaki çorbaya düştüğünde, muhtemelen yanmış kısımları çıkarmaya çalışmam

gerektiğini fark ettim.

Neyse artık çok geç.

Dudağımı ısırip kapağa bakıyorum ama bırakmaya karar veriyorum.

Çorbayı eritip ısıtmayı bitirdikten sonra kupaları alıp oturma odasına gidiyorum.

Hans'ın bakışları şimdiden üzerimde.

Odayı geçerken, "Çorba neredeyse hazır," diyorum ve bu odada da duman kokusu olduğunu fark ediyorum.

Ayrıca Hans'ın gülümsememeye çalıştığını da fark ettim.

20. BÖLÜM

Hans

Beni yakalayacak şeyin bir düşman değil, küçük tatlı Cassandra'nın evimi içeriden yakması olacağını

bilmeliydim.

Cassandra'nın orada durup bana baktığını fark etmiyormuş gibi yaparak kaşığı dudaklarıma götürüyorum.

Yanmış et kokusu çorbanın yayabileceği diğer hoş kokuları bastırıyor ama ilk tat dilime çarptığında yüz

hatlarımı rahat tutuyorum.

İkinci bir ısırık alıyorum, sonra Cassandra'ya acıyıp ona bakıyorum.

"Tamam aşkım?" İfadesi o kadar umutlu ki göğsümde bir şeyler kıpırdıyor.

"Evet." Başımınla onayladım. "Teşekkür ederim."

Ağzı parlak bir gülümsemeye bürünüyor ve omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Oh iyi." Boş kupamı işaret ediyor.

"Bir tane daha ister misin?"

Başımı salladım ve o kahrolası taytıyla mutfaka geri dönerken onu izledim.

Akşam yemeği yiyip yemediğimi sorduğunda ona yalan söyledim. İki jambonlu sandviç yedim. Biraz bile aç

değilim. Ama yemeğini geri çeviremem.

Bir ısırık daha alırken parmaklarım kaşığın etrafında esniyor.

İyi olmayacağını düşünsem bile onun yaptığı bir şeyi tüketme şansını geri çeviremezdim.

Elinde iki kupayla oturma odasına geri döndüğünde, ondan benim için bir Post-it üzerine İtalyan düğün çorbası

yazmasını isteyebileceğim bir yol var mı diye merak ediyorum. Bu yemeğin de diğerleri gibi belgelenmemesi

yanlış geliyor.

Ama sonra Cassandra yanımdaki kanepeye oturuyor ve bu yemeğin diğerleri gibi olmadığını kabul ediyorum.

Bu, mutfakta durup onun ön basamakta bıraktığı şeyi yutan ben değilim. Bu, onun muhteşem yumuşak

vücudundan yarım metre uzakta oturan benim.

Hiçbir şey değişmedi. Onu yine de burada yanımda bulundurmamalıydım. Onun yakınımı yaklaşmasına izin

vermemeliyim. Ama onun gitmesini sağlayacak gücü içimde bulamıyorum.
Çünkü içten içe onun kalmasını
istiyorum.

"Benim de bir saniyem olacağını düşündüm." Benimkini sehpanın üzerine
koyarken kendi kupasını bana işaret
ediyor. "Sonuçta bugün hafta sonu." Daha sonra elindeki içkiyle tekrar kanepeye
yerleşti. "Ne izliyorsun?"

Kıvrıkcık kâküllerinin altındaki kaşları çatlıyor.

Saçını bir kenara itmek ve bu ifadeyi yaptığında alnında oluşan sevimli
kırıışıklıkların üzerinde parmağımı
gezdirmek istiyorum.

"Bu hangi dil?"

Ne...?

Beynim buna yetişiyor ve tekrar televizyona dönüyorum.

Hata.

Bir İsveç filmi. İsveççe.

Genelde birine yanlışlıkla kendimle ilgili bir şey göstererek bu şekilde hata
yapmam. İsveççe konuştuğumu

bilmesine ihtiyacım yok. Veya İtalyan. Ya da İspanyolca.

Onu yanlış duymuş gibi yaparak filmde çıkma için uzaktan kumandayı elime
alıyorum ve kumandayı

Cassandra'ya uzatıyorum.

"Ah, öyle demek istemedim..." Onu bana geri vermeye çalıştı ama ben kaşığımı
geri alıp boğazımı işaret ettim.

Eğer onun vücuduna ziyafet çekmek yerine bu soğuk numarası yapıp yanık et
çorbası yemek zorunda

kalırsam, bunun bana sağladığı birkaç avantajdan yararlanacağım.

İçini çekerek mevcut başlıklara göz atıyor ve gizli topluluklarla ilgili bir belgeselin
üzerinde duruyor.

Nasıl hissettiğime dair bir işaret almak için beni izlediğini hissedebiliyorum ama hiçbir şey söylemediğimde

bunu seçiyor.

Cassandra uzaktan kumandayı sehpanın üzerine koydu ve benim konumumu yansıtacak şekilde ayaklarını

kumandanın yanına koydu. "Bunu izlemeyi düşünüyordum. Ve eğer hoşuna gitmiyorsa..." İçkisinden bir yudum

alıyor. "Çok kötü. İtiraz etmek için bolca fırsatın vardı."

Yanmış çorbamdan bir sonraki lokmama bakıp sıırıyorum. Kelebeğin bir omurgası vardır.

21. BÖLÜM

Cassie

Hans çorba kasesini bitiriyor. Sonra ikincisi, getirdiğimin geri kalanını yiyor. Ama kasesini yıkamak için ayağa

kalkmaya başladığımda oturmaya devam etmem için bana el salladı.

Ben de yaptım.

İkinci viski içimi bitirdikten sonra kendimi tekrar onun kanepesine bıraktım.

Mobilyaya pek bakılacak bir şey yok ama inanılmaz derecede rahat. Hiç de ucuz bir el işi değil.

Vücudumu yan tarafım kanepenin arka kısmına gelecek şekilde çevirdim, sonra ayaklarımı aramızdaki koltuğa

kaldırdım.

Gösterinin sonuna kadar kalacağım. Sonra eve gidip Hans'ın dinlenmesine izin vereceğim.

Belgeselin sunucusu mağdurun Avrupa'ya seyahatinden bahsederken Hans'ın izlediği filmi düşünüyorum ve

hangi dilde olduğunu merak ediyorum.

Ve sonra göz kapaklarım aşağı inmeye başlıyor.

22. BÖLÜM

Hans

Sehpanın üzerindeki tabakları topluyorum, onlarca yıllık eğitimimle hareketlerimi sessiz tutuyorum.

Bunları lavabonun içine, çorba tenceresinin yanına koydum, sonra evin içinden geçerek ön kapıyı kilitledim ve

geri kalan erişim noktalarını tekrar kontrol ettim.

Sonunda, yatağımın yanındaki lamba açık kalan tek ışık olduğunda, oturma odasına dönüyorum ve

Cassandra'nın uyuyan bedenini kollarıma almak için eğiliyorum.

23. BÖLÜM

Cassie

Heat etrafımı sarıyor ve başım yana doğru eğiliyor.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda gözlerim ağırlaşıyor.

"Sus." Hans'ın derin sesi vücudumda titriyor. "Uykuya geri dön."

24. BÖLÜM

Hans

Cassandra'yı göğsüme bastırarak yatağımın yanında duruyorum.

Kanepeden buraya gelmem için geçen on iki saniyede tekrar uykuya daldı ve onu yere bırakmak istemiyorum.

Onun ağırlığını kollarımda kaybetmek istemiyorum.

Ona bu kadar yakın olmak...

Damarlarımda sıcaklık kaynıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Yanıt olarak Cassandra öyle bir iç çekti ki, o kadar memnun görünüyordu ki bunu iliklerime kadar hissettim.

Onu yere bırak. Yatağa girip birkaç dakika içinde onu tekrar kollarınıza alabilirsiniz.

Bunu yapmam gerektiğini kabul ederek onu yatağa indiriyorum.

Cassandra yumuşak bir ses çıkardı ve sonra yana doğru yuvarlandı.

Elleri hiçbir şeyi yokluyor, bu yüzden onu kaldırmadan önce ters çevirdiğim yorganımı kapıp omuzlarına

sıkıştırıyorum.

Parmakları kumaşı yüzüne doğru sürükleyip ağzına doğru bastırıyor.

Sonra yerleşir.

Ve o kadar düzgün görünüyor ki, evinde, yatağında kıvrılmış durumda.

Mükemmel bir işkence türüdür. Çünkü artık bunun nasıl olabileceğini biliyorum.

Tıpkı ağzının tadının nasıl olduğunu bilmek gibi. Ya da sinirlendiğinde küçük ateşli kedisinden ne kadar ısı

yayıldığını bilmek.

Artık onun battaniyemin altında nasıl görüldüğünü biliyorum.

Bunu biliyorum ve asla unutamayacağım.

Kalbim sıkışıyor ve yapabileceğim tek mantıklı şeyi yapıyorum. Telefonumla onun fotoğrafını çekiyorum,

boxerıma kadar soyunuyorum, lambayı kapatıyorum ve arkasına yaslanıp yatağa giriyorum.

Rol yapmakla uğraşmıyorum, beklemekle uğraşma. Doğruca ona doğru ilerledim ve önümü sırtına yaslayıp

vücudunu benimkiyle buluşturdum.

Cassandra derin bir nefes vererek içimde eridi.

Göğsümdeki baskı yoğunlaşıyor.

Onun nesi var?

Kadınlarla birlikte oldum. Bir sürü kadın. Bazıları baş döndürücüydü. Biraz tatlı. Bazıları muhtemelen harika

ortak olma potansiyeline sahipti. Ama ilgilenmedim. Somut sınırlarımı esnetmek ya da emekliliği düşünmek

aklının ucundan bile geçmedi.

Emeklilik.

Kolumu Cassandra'nın beline doladım, ön kolumu karnına yasladım ve elimi onun yumuşak vücuduyla yatağın

arasına sıkıştırdım.

Diğer kolumu da yastığın altına soktum.

Bu çok doğru geliyor.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve kelimeyi tekrar düşündüm. Emeklilik.

Tamamen emekli olacağımı sanmıyorum. Bu hayattan, kalbin hala atarken ayrılamazsın.

Ve yalan söylemeyeceğim ve bundan nefret ediyormuşum gibi davranmayacağım. İçimin derinliklerinde bir şey

onu sevmiyormuş gibi davranmayacağım. Şiddetten keyif almıyor. Ama Karmine'nin bana gönderdiği her

darbeyi yapmak zorunda değilim. Benim yaptığımı yapabilecek bir sürü kız var. Bunu o kadar uzun zamandır

yapıyorum ki, o kadar uzun zamandır adalet ve bağışlanma arayışındayım ki, artık olan haline geldi.

Ama şimdi...

iç çekiyorum.

Şu anda hiçbir şey değişmedi. İnsanlar hala peşimde. Her zaman peşimde olabilirler. Ve etrafımdakilerin

güvenliğini garanti edene kadar hiçbir şey değişmeyecek.

Onu tutamam.

O benim değil.

Kafatasımın dibinde öfke pençeleri var, her şeyin farklı olmasını diliyordum.

Keşke farklı olsaydım.

Ancak bu gece burnumu onun saçlarına bastırırken kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

Sadece bu gece için.

25. BÖLÜM

Cassie

Sevdiğim o baş döndürücü çam kokusu duyularımı dolduruyor ve zihnimi uykudan uzaklaştırıyor.

Hans.

Yanımdaki ağır kol bana ait değil. Sırtımdaki sıcaklık, saçlarımdaki nefes, popomdaki sertlik... Hepsi Hans'tan.

Yavaş bir nefes alıyorum ve bedenimi hareketsiz tutmaya çalışarak gözlerimi aralıyorum.

Hans'la yataktayım.

Hans'la birlikte bir yataktayım.

Yavaş bir nefes daha alıyorum.

Beni saran kollarının belli belirsiz bir anısı beynimde dans ediyor ve beni buraya onun taşıdığını varsaymak

zorundayım. Bunlardan biri, bunun için uyanık olmayı çok isterdim ve ikincisi, muhtemelen beni karşımdaki

duvara monte ettiği ikinci kılıç kadar endişelendirecektir.

Ama öyle değil.

Hans'ın dekorasyon becerisinin biraz yardıma ihtiyacı olabilir ama bu yatak şimdiye kadar yattığım en rahat

şey.

Yapabildiğim en küçük hareketlerle yüzümü yastığa gömüyorum.

Bu yastık kılıfı en yumuşak pamuktan yapılmıştır ve yastığın kalınlığı mükemmel miktarda destek sağlar.

Tıpkı kanepesi ve bıçakları gibi. Ve şimdi düşünüyorum da, onun kamyonu. Hepsi güzel. Hepsi iyi halledildi.

Geçen gün evimdeyken ne düşündüğünü merak etmeden duramıyorum. Tüm renk ve dekorları beğendi mi,

yoksa nefret mi etti? Minimalist bir yaşam tarzı yaşamayı mı tercih ediyor?

Etrafa bakmak için fazla zaman harcadığı söylenemez.

Kıçım baskı yapan uzunluk seğiriyor.

Dondum.

Aniden arkamdaki adam uyanmadan buradan çıkmam gerektiğini hissettim.

Oturma odamda yaptığımız şey çok ateşliydi. Süper sıcak gibi. Ama aynı zamanda anlık bir şeydi. Ama

uyanırken büyük aleti kıçım doğru seğiriyor... Bu konuda nasıl soğukkanlı davranacağımı bilmiyorum.

Adamın hasta olduğundan bahsetmiyorum bile. Vücudunun iyileşebilmesi için uyuması gerekiyor.

Dikkatlice elinden kaymaya başladım.

Buradan gizlice çıkıp ikimizi de birlikte uyanmanın rahatsız edici deneyiminden kurtaracağım.

26. BÖLÜM

Hans

Nefes alışverişi değişiyor ve uyanık olduğunu biliyorum.

Vücudumu onunkine karşı rahat tutuyorum. Son otuz dakikadır burada yattığımı, onun uykusunu izlediğimi

söyleyerek kendisini tuhaf hissetmesini istemiyorum.

Yüzünü yastığa sürtüyor ve acaba tekrar uykuya dalabilir mi diye merak ediyorum.

Ama sonra tüm vücudu bir çeşit yalpalama yapıyor. Ve kıcı, uyandığımdan beri yaşadığım sertleşme nedeniyle

kıpırıyor.

Başının üstünden bakıyorum, duvara odaklanıyorum ve kendimi rahat kalmaya zorluyorum.

Sonunda sikimin kendisine bastırıldığını fark ettiğinde Cassandra kasıldı.

Yavaş yavaş yataktan kalkmaya başladı, sanki sinsi davranmaya ya da beni uyandırmamaya çalışıyormuş gibi

ama yanlışlıkla battaniyeyi omuzlarımdan çekti. Daha sonra yatağın çerçevesine çarparak onu sallıyor.

Parmaklarının ucunda odadan çıkarken omuzlarını kamburlaştırıyor.

Gözlerim açık, kafam ona dönük ama o arkasına bakmıyor.

Piknik sepetini toplarken daha fazla ses çıkarmak için ön kapıya giderken evdeki her gıcırdayan döşeme

tahtasına basmak zorunda kalıyor.

Başımı sallayarak, yataktan kalkıp onun adımlarını takip etmeden önce ön kapının açılıp kapanma sesini

duyana kadar bekliyorum.

Neden gizlice dışarı çıktığını bilmiyorum.

Ve nasıl sessiz kaldığını düşünebildiğini bilmiyorum. Onun çıkışı beni komadan uyandırabilirdi.

Ama nedeni ne olursa olsun gitmesine izin vermem gerekiyor.

Onun için en iyisi.

27. BÖLÜM

Cassie

Nefes vererek Hans'ın evinin ön cephesine bakıyorum.

Bu sabah yatağından gizlice çıktığımdan beri onun gittiğini görmediğim için evde olduğuna eminim. Ve onu

rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum. Bunu zaten yeterince yaptım. Ama...

Arabama baktım ve dudağımı ısırdım.

28. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın az önce arabaya binmesine rağmen arabadan inişini izlerken bıçağım bileme bloğunun önünde

yavaşlayarak duruyor.

Sorun ne, Kelebek?

Ellerini kalçalarına koyuyor, vücut dilinde kararsızlık açıkça görülüyor. Önce evime, sonra arabasına, sonra da

evime bakıyor.

Dişleri o dolgun alt dudağa baskı yapıyor ve bunu taşaklarımda hissediyorum.

Şimdi daha kötü. Artık ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onu bana karşı hissetmek. Çünkü

artık onu ekranda bu şekilde gördüğümde daha da uzak hissediyorum.

Gerçeklikten daha da uzak.

Ama sonra araba yolundan aşağıya bir adım atıyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki karşıdan karşıya

geçene kadar.

Bıçağımı tezgaha bırakıp ayağa kalktım.

Onun kapımı çalmasını hep görmezden geldim. Her zaman.

Dün geceye kadar.

Bugün evden çıkmadığına göre muhtemelen benim de çıkmadığımı biliyordur.

Dün gece onu uyandırıp evine göndermek yerine yatağıma taşıdığım için onu gerçekten görmezden gelemem.

Bu kabalık olurdu.

Özür dilerim.

Uzun adımlarla güvenli odamdan çıkıyorum, kapıyı kilitlerken gözetimimi ve mantığımın sesini arkamda

bırakıyorum.

Cassandra kapıyı ilk kez çalmadan önce sahte duvarı geçip merdivenlerden yukarı çıktım.

Ve kapıyı ikinci kez çaldığında kapıyı açıyorum.

Parlak sarı güneş elbisesiyle bir tür yaz perisine benziyor. Ve şahsen daha da güzel.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?" Cassandra sorarken sanki soru beklenmedik bir şekilde ağzından çıkmış gibi

hafifçe öne doğru eğildi.

Ona göz kırpıyorum.

Kamyonumu ödünç alayım mı?

Kamyonumu düşünüyorum. Torpido gözündeki sahte kayıt. Arka koltuğun altındaki gizli bölme. Yatağın içine

gizlenmiş onlarca silah ve patlayıcı.

"HAYIR." Sesim düne göre daha güçlü, yaram şimdiden iyileşiyor.

"Hım." Bana gözlerini kırıştırarak bakıyor. "Lütfen?"

"Seninkinin nesi var?" Karşı çıkıyorum.

"Başlamıyor." Bir omuzunu kaldırıyor. "Farklı uygulamalardan araç siparişi vermeyi denedim ama bu taraftan

kimse çıkmadı." Yüzünü buruşturuyor. "Ve önümüzdeki birkaç dakika içinde gitmezsem geç kalacağım."

Yaşadığımız kasaba küçük değil ama yeterince küçük ve büyük banliyölerden yeterince uzakta, burada farklı

taksi hizmetleri nadiren çalışıyor ve toplu taşıma yok.

Bu iyi, çünkü onun bir yabancının arabasına bindiğine tanık olsaydım, sen psikotik demeden keskin nişancı

tüfeğimi çıkarır ve sürücünün kafasının arkasına nişan alırdım.

Ağırlığını küçük beyaz tenis ayakkabılarıyla veriyor.

Onu tekrar içeri alıyorum. Günlük ayakkabılar, dizlerinin birkaç santim yukarısında biten güzel bir elbise,

omzuna astığı büyük deri çanta, kıvrıkcık at kuyruğu şeklinde toplanmış saçlar, parlak dudaklar...

"Seni arabayla götüreceğim."

Yüzü aydınlanıyor. "Olacaksın?"

Başım la onayladım. Çünkü görünüşe göre yapacağım.

"Teşekkürler teşekkürler teşekkürler." İki kez zıplıyor ve ben yüzümü göğüslerine sokmak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Teşekkürünü kabul ederek başımı salladım ve ardından geri çekilmesini işaret ettim. "Hadi gidelim."

"Bilmiyorum, bir şey alman gerekiyor mu?" Cassandra aşağıya bakıyor ve ayakkabılarımı giydiğimi fark ediyor.

Daha doğrusu taktik çizmeler.

Ben de kendime bakıyorum.

Siyah pantolonum botlarımın üst kısmında biraz toplanıyor ve bu, siyah naylon kemerim ve siyah tişörtümle

birleşince beni kahrolası bir paralı asker gibi gösteriyor.

Pratik yapmak beni kıpırdamaktan alıkoyuyor. Ve şimdi üstümü değiştirmek, dikkatleri sadece şu anda ne

giydiğime ve evden bu şekilde çıkmaya istekli değilsem neden onu giydiğime dair sorulara çeker.

Bu gece bir görevim yok. Pantolonumun içindeki ceplerin tamamını kullanma gibi bir planım yok. Ama hazırlıklı

olmayı seviyorum. Ve ne zaman alt kattaki odamda oturup monitörlerimi izlesem ve bıçaklarımı bilesem,

ihtiyaç duyulması halinde gitmeye hazır olduğumdan emin oluyorum.

"İyiyim." diye yanıtladım ve cebimden anahtarlarımı çıkardım.

Cassandra arkasını döndü ve önümden garajımın önüne doğru yürüdü.

Üst kapıyı açmak için anahtarlığımdaki bir düğmeye basıyorum ve ilgili kapılarımıza gitmeden önce kapının

gürleyerek açılmasını bekliyoruz.

Kamyonuma binene kadar "Seni nereye götürüyorum?" diye sormayı düşünüyorum.

Cassandra kapısını kapatıyor ve emniyet kemerine uzanırken cevap veriyor.

"Annemlerin evinde akşam

yemeği.”

29. BÖLÜM

Cassie

Kamyon garaj yolundan aşığı yuvarlanırken

Hans yavaşça başını bana doğru çeviriyor. Ona bakmayı reddederek dudağımı ısııyorum, eğer

bakarsam kamyonu parka atıp dışarı çıkmamı talep edeceğinden endişeleniyorum. Beni dışarı atmak için göz

temasına ihtiyacı olduğundan değil. "Ailen?" Sesi düne göre çok daha iyi olmasına rağmen hâlâ biraz cızırtılı ve

bu da onun zaten ciddi olan ses tonundan daha ciddi görünmesine neden oluyor. "Evet." diye ciyakladım. "Ama

beni kesinlikle bırakabilirsin. Paul'dalar ve bunun biraz zahmetli olduğunu biliyorum, ama bu zahmetin

karşılığını sana ödeyeceğim ve eminim beni bu tarafa geri getirecek bir araç bulabilirim." Bugün Pazar akşamı,

dolayısıyla fazla trafik olmayacak ve oraya yaklaşık otuz dakika içinde varacağız ama onun, harcadığı zamanın

karşılığını ödeyemeyeceğimi düşünmesini istemiyorum. Beni götürmeyi teklif etmesini hiç beklemiyordum.

Ama şimdi düşününce, kamyonunu tek başıma almama izin vereceğini de düşünemiyorum. Hans içini çekti ve

o garaj yolundan çıkıp gaza basarken ona bir bakış attım. "Bana ödeme yapmayacaksın." Sesi heyecanlı gibi

gelmiyor ama ben yine de rahatlıyorum. Eğer beni dışarı atacak olsaydı bunu çoktan yapardı. İptal etmek

zorunda kalırsam ailem bana kızmazdı ama endişelenirlerdi. Ve bu endişe, dinlemek istemediğim telefon

görüşmelerine, sorulara ve önerilere dönüşecekti. "Sana para ödeyeceğim," diye ısrar ediyorum, sonra o

tartışmaya fırsat vermeden konuşmaya devam ediyorum. "Giderken sana yol tarifi vermemi mi, yoksa adreslerini GPS'ine yazmamı mı istersin?"

30. BÖLÜM

Hans

Kontrol panelimdeki ekrana ulaşmadan, "Sadece söyle bana," diye kestim. Aslında onun bana nereye gideceğimi söylemesine ihtiyacım yok; Anne ve babasının nerede yaşadığını tam olarak biliyorum. Ancak adresi kamyonumun GPS'ine yazmaya başlarsa, o konumun zaten CP olarak etiketlendiğini görebilir. Ve o, bunun Cassandra'nın ebeveynlerini temsil ettiğini anlayabilecek kadar akıllı bir kız. Bunun onun hoşuna gideceği bir şey olduğundan şüpheliyim. Konuyu adreslerden değiştirerek, "Ödeme olarak kitabı bana bırakabilirsin" diye ekliyorum. Göz ucuyla kollarını kavuşturduğunu görüyorum. "Ya hayır dersem?" Ona bir bakış attım. "Ne olursa olsun onu saklayacağım." "Hans." "Cassandra," onun sert ses tonunu taklit ediyorum, sanki ortaokuldaymışım gibi. Ona tekrar baktım, gözlerini kıstı. "Bana neden böyle seslendin?" "Bu senin adın." Ben aptalı oynuyorum. "Evet ama bu benim tam adım. Herkes bana Cassie der." "O halde kendini Cassandra olarak tanıtmamalıydın," diye yalan söylüyorum. Yüzü, düşünürken yaptığı o sevimli kaşıma hareketini yapıyor. "Yaptım?" Odaklanmamı tekrar yola vermeye zorluyorum. "Yaptın," diye tekrar yalan söyledim. "Ama ben asla..." Sözünü kesti. "Belki kendi adınızı bilseydiniz, postanız doğru

adrese giderdi ve o seks kitabı doğru eve teslim edilirdi." "Seks kitabı mı?" Cassandra bir kahkaha attı. "Bunlar

zevkli yatak odası fotoğrafları." "Bunlar bir şeyin tadı." diye homurdandım. "Neydi o?" Soru sorarken bana doğru

dönüyor ve elbisesinin eteğinin kalçalarına kadar çıkmasına neden oluyor. "St. Paul'un hangi kısmına

gidiyoruz?" İkimizin de dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Bilim müzesinin yanında. Hiç gittin mi?" Başımı

sallayıp kendimi müzeye götürceğim bir senaryo hayal etmeye çalışıyorum... Eh, herhangi bir nedenle. Ve

aynen böyle, bodrumuma kilitlemeye çalıştığım o küçük ses bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatıyor.

Hayatlarımız ne kadar farklı. "Kesinlikle yapmalısın," diye başlıyor ve sonraki on dakikayı bana oradaki sergileri

ve ebeveynlerinin onu büyütürken ne sıklıkla götürdüğünü anlatarak geçiriyor. Anıları o kadar güzel ki,

çocukluğumu düşünmeden edemiyorum. Ailem bizi yerlere götürdü. Hayvanat bahçesini sevdiğimi

hatırlıyorum. Ancak Cassandra'nın açıklamalarına dayanarak kız kardeşimin bir vücut parçaları sergisinde beni

iğrendirmeye çalışmaktan ne kadar hoşlanacağını hayal edebiliyorum. Kız kardeşim sürekli doktor olmak ile

veteriner olmak arasında gidip geliyordu. Kesikler ve sıyrıklar konusunda hassas değildi. Potansiyel vahşetten

asla kaçınmadım. Kan ve cesaret bana göre değildi. Ta ki onlar olana kadar. "Muhtemelen ailemin oraya yakın

bir yere taşınmayı seçmesinin nedeni budur." Cassandra'nın söylediklerinin son kısmını kaçırdım ama yine de

onaylar gibi bir ses çıkardım. "Ne zamandır orada yaşıyorlar?" Sesim cızırtılı geliyor ama bunun suçunu

hüzünlü anılara değil, iyileşmekte olan boğazıma borçluyum. Yolculuğun geri kalanı Cassandra'nın

ebeveynlerinin nasıl bir emeklilik topluluğuna taşınmaya karar verdiğini açıklamasıyla dolu. Onlarla nasıl

turlara çıktığını, lastiği patlayan bir kamyonun kazalarını ve ebeveynlerinin doksan yaşındaki komşusu

Harold'ın oraya her gelişinde ona nasıl asıldığını. Harold'la benim bir sorunumuz olacak. Cassandra'nın elleri

havaya kalktı. "Buraya dön!" Zaten at gözlüğümü açmak için elimi kaldırdığım için hareketlerindeki panik

yersizdi ama tabii ki o bunu fark etmedi. Hangisi iyi. Binalardan, park alanlarından ve bakımlı çimlerden oluşan

büyük komplekste onun talimatlarını takip ediyorum. Araştırdığımda, buranın normal dairelerden tam bakım

bakımına kadar her şeyin bulunduğunu, dolayısıyla sakinlerin yaşlandıkça binaları değiştirebileceğini

biliyorum. Bu iyi. Eğer bu tür şeylere meraklıysanız. Bu yeni emeklilik konuşmasına rağmen kendimi doksan

yaşına kadar yaşayacağımı düşünmüyorum. Bu gidişle elliye ulaşırsam çok şanslı olacağım. Cassandra beni

ebeveynlerinin binasının yanındaki, ziyaretçiler için etiketlenmiş bir yere çektirdi. "Gerçekten, yolculuk için çok

teşekkür ederim. Ben gerçekten..." Motoru kapatıyorum. Cassandra kendini çözerken duraklıyor. "Ne

yapıyorsun?" Gerçekten onu bırakıp evine dönmesine izin vereceğimi sanıyordu. O çok hoş. Ama o bir aptal.

"Bekleyeceğim" diyorum ona. "Sen... Akşam yemeğine kalacak mısın?" Sesi şok ve umut karışımıydı. "Hayır,

bekleyeceğim." Tekrar koltuğuma yerleştim. "Gidip ailenle yemek yiyin, Cassandra." Kamyonu kapatmadan

önce pencereyi açmam gerekirdi ama o gittikten sonra bunu yapacağım.

Boğazından küçük bir boğulma sesi

çıkıyor. "Arabada öylece oturamazsın." Bir nefes vererek dönüp onunla yüzleşiyorum. "Bir yabancıнын seni eve

bırakması mümkün değil, Butterfly. Tehlikeli. Şimdi kamyonundan inin ve içeri girin. Burada olacağım." Başını

sallamadan önce kelebek kelimesini söylüyor. "Benimle geliyorsun." "Hayır..." Sözümlü kesti. "Sen burada

oturup fırında patates gibi kızarıırken gerçekten eğlenemem." "Patates?" Kendime bakıyorum. Kıyafetimin

modanın zirvesi olmadığını biliyorum ve yirmili yaşlarımdaki kadar şık olmayabilirim ama patates mi?

Omzuma doğru itiyor. "Öyle göründüğünü söylemek istemedim. Sadece yemek benzetmelerini seviyorum.

Yüzünü yelpazeliyor. "Cidden, ben zaten burada pişiyorum. Hadi gidelim." Bunun üzerine emniyet kemerini

çözdü, kapıyı açtı ve kamyonumdan dışarı çıktı. Evet, elbette, haydi gidip takıntımın kahrolası ailesiyle akşam

yemeği yiyelim. Keşke Karmine beni şimdi görebilseydi. Cassandra'yla toplum içinde görülmemeliyim. Şüpheli

birini bulmak için gözlerimi dikiz aynasına kaydırıyorum. Ama aynı zamanda kimsenin beni takip ettiğine de

inanmıyorum. Benden sonraki adamlar öyle değil. Kalıplarımı öğrenmek için beni izlemeyecekler. Beni

bulduklarında, beni gördüklerinde benim için gelecekler. Zor. Sonra ben ya da onlar olacağız. Arada hiçbir şey

yok. Cassandra kaldırımda durmuş beni bekliyor. Onunla kollarımda uyandığımı hatırladıkça, hasretle mantıkla

savaşıyorum. Kamyonumun kapısını açıyorum.

31. BÖLÜM

Cassie

Dudaklarımı aralayıp sessiz bir nefes

almaya çalışıyorum. Hızla atan kalbimi suçlayacağım, yanımdaki Hans'a değil, sığağa ve merdivenlerin

uçuşuna. Benimle bu hafta sonu konuşmaya başlayan komşum Hans. Saçımı çekti ve büyük elleriyle beni

bacaklarımın arasına aldı. Çorbamı kim yedi? Doğum günü kitabımı kim çaldı? Vücudu benimkine bastırılmış

halde uyuyan. Çizmeli ayakları altımızdaki koridorun endüstriyel halısında neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Ona

gizlice bakmaya çalışıyorum. Vücudunu hissettim, kavradım ama yine de onu böyle görmek neredeyse...

sarsıcıydı. Kısa kollarını dolduran pazıları ve tişörtünün kumaşını esneten göğüs kaslarıyla çok güçlü

görünüyor. Uzun saçlı erkekler hakkında hiçbir zaman bir fikrim olmadı ama bundan hoşlandığıma karar

verdim. Onu çok severim. Saçını düşünerek dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. Her zaman yaptığı gibi

alçak, dağınık bir topuz haline getirdi ve ben de onu serbest bırakmak istiyorum. Onun benim saçımı çektiği

gibi ben de onun saçını çekiştirmek istiyorum. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde onun da bana baktığını

görüyorum. Yakalanmış. "Gerçekten çok yakışıklısın." Açık olanı kabul ediyorum. Dudakları aralanıyor. Ama

cevap vermiyor. Sadece şaşkın görünüyor. Ve bu beni bakarken yakalamasından dolayı biraz daha az

utanmamı sağlıyor. "Hazır?" diye sordum ailemin ünitesinin önünde durarak. Başını sallıyor. "Muhtemelen

değil." Cevabına sıırttım ve çantamdan onların kapısının anahtarını çıkardım.

32. BÖLÜM

Hans

Cassandra sanki ailesinin kapısını açacakmış gibi anahtarı kaldırdığında, idari bir karar alıyorum ve uzanıp kapıyı

çalışıyorum. Anahtar havadayken duraklıyor. "Ama ben—" "Annenle babanın senin bir misafirin olmasını

beklediğinden şüpheliyim. Sadece içeri girerek onları şaşırtmak istemiyorum." Bu şekilde hissetmenin

ironisinin farkındayım ama umurumda değil. Cassandra güzel gözlerini bana çeviriyor. "Aman Tanrım. İyi

olacak." Daha iyisini düşünemedim elimi yukarı kaldırıp at kuyruğunu tuttum. Ağzı açık kalıyor. "Tavrına dikkat

et kızım." Komutu sessizce veriyorum ama ses tonumda hiçbir hata yok. "Ya da ne?" nefes alıyor. "Geçen sefer

aldığın cezanın işe yaradığını sanmıyorum." "HAYIR?" Penisim kalınlaşmaya başlıyor. "Sınırınızı

bulabileceğimize eminim." Bana doğru eğilerek saçlarına olan çekimimi arttırdı. Ellerini göğsüme bastırıyor.

"Söz?" Kaburgalarımın arkasından alçak bir hırıltı duyuluyor. "Cassandra." Bana bakarken gözlerini kocaman

açıyor. "Yine üçe kadar saymak ister misin?" Yüzümü ona doğru eğdim ve ardından bir kilidin açıldığını

duydum. At kuyruğunu serbest bırakarak doğruluyorum ve kapıya dönüyorum. Annesi kapıyı açtığında

Cassandra hâlâ bana dönüktü. "Ah Tanrım, yine anahtarlarını mı kaybettin?" Bayan Cantrell kızına soruyor.

Annesiyle yüzleşmek için kıpırdanan komşumun kızarmış yanaklarının utançtan daha da kararmasını

izliyorum. "Anahtarlarımı kaybetmedim, çok teşekkür ederim." Sesindeki küstahlığı seviyorum. Umarım

yakında bu ses tonunu benim üzerimde dener. "O zaman nesin sen... Canın cehenneme!" Bayan Cantrell beni

fark ettiğinde elini göğsüne vurdu. "Anne!" Cassandra gücenmiş gibi görünüyor ve yüksek sesle gülmemek için

tüm çabamı harcıyorum. Annesi, sesini kızına indirmeden önce gözlerini formumda bir aşağı bir yukarı

gezdiriyor. "Başın belada mı?" Cassandra başını geriye atıp salladı. "Ne?" Annesi ise bu varsayımını savunuyor.

"Güvenliğe benziyor." "Biri güvenliği mi aradı?" Bayan Cantrell'in arkasından yaşlı bir erkek sesi şöyle diyor:

"Hayır tatlım, ben Cassie." Yaşlı bir adam karısının yanına çıkıp kapının geri kalanını dolduruyor. Yan yana bu

ikisini Cassandra'nın ebeveynleri dışında kimseyle karıştırmazsınız. Üçü de aynı boyda. Cassandra annesiyle

aynı saçlara sahip olmasına rağmen göz rengini babasından alıyor. "Başın belada mı, Cassie?" O sorar.

Cassandra ellerini havaya kaldırıyor. "Aman Tanrım, kimsenin başı belada değil." Babası Cassandra'yı

kucaklamak için öne çıktığında konuşmayı henüz bitirmişti. Ama elleri hâlâ yukarıda olduğundan kolları

aralarına sıkışmış durumda. "Merhaba baba," diye üfledi iyi huylu bir tavırla. "Görmek güzel..." Bay Cantrell de

tıpkı karısı gibi sonunda beni fark ettiğinde sarsılarak tepki verdi. "Ah, Tanrım!" Cassandra'dan uzaklaşıp elini

göğsüne koyuyor. Bayan Cantrell yavaşça koluna vuruyor. "Ben de ondan bahsediyordum." Bay Cantrell yüzü

bana dönük. "Her ne ise, onun yaptığına eminim." "Baba!" Cassandra elini yan tarafıma bastırıp beni hareket

ettirmeye çalışıyor. "Biliyor musun? Sanırım sonunda akıllarını yitirdiler. Hadi eve dönelim." "Ev?" annesi

nefesini tutuyor. "Onunla mı yaşıyorsun?" Cassandra bana bakıyor ve "Yardım edin" diye fısıldıyor. "Ama sen

çok iyi iş çıkarıyorsun," diye fısıldıyorum. Ağzının kenarı seğiriyor. Sonra koridorun karşısındaki kapı açılıyor.

"Bu benim Cassie'm mi?" Yaşlı bir adam koridora çıkıyor. "Merhaba, Harold." Cassandra elini kaldırıp el sallıyor.

Cantrell'lerin aksine Harold beni hemen fark ediyor. "İyi iyi iyi." Sıka kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O halde

benim rakibim sensin?" Çenemi eğiyorum. "Onun için savaşmaya hazır mısın?" Gözlerini kısıyor, gür kaşlarını

alnında topluyor. Sağ elimi yumruk haline getiriyormuş gibi yapıyorum. "Hiçbir zaman yaşlı bir hastaya yumruk

atmadım ama buna kesinlikle karşı değilim." Harold genişçe sırıtıyor. "Senden hoşlanıyorum." Cassandra'nın

ebeveynlerine bakmak için yana doğru eğiliyor. "Onu sevdim." Bayan Cantrell, kim olduğumu biliyormuş gibi

davranarak, "Biz de onu seviyoruz," diye yanıtlıyor. Cassandra homurdanıyor ve sonra dairenin içinde bir şeyler

bip sesi çıkarmaya başlıyor. "Tamam, tamam, herkes içeri." Bay Cantrell kapıdan çekilip dairelerine girmemizi

işaret ediyor. "Bu yumurtalı fırın." Bayan Cantrell aceleyle mutfığa doğru giderken omzunun üzerinden,

"Anladım," diye sesleniyor. "Pekala çocuklar, ayakkabılarınızı çıkarın, sonra gelin yemek yiyin." Cassandra'nın

babası karısının peşinden gidiyor ve ikisinin de uyumlu kırmızı terlikler giydiklerini fark ediyorum. Son işten

dolayı vücudum hâlâ biraz ağrıyor, bu yüzden tek dizimin üzerine çöküp ilk botumu çözmeye başlarken

inlememek için biraz çalışmam gerekiyor. Cassandra çantasını yere bırakıyor ve tenis ayakkabılarının bağlarını

çözmek için eğiliyor. "Güzel görünüyorlar." Kendime engel olamıyorum. Neredeyse göz hizasındayız, bu yüzden

donuklaşırken bana verdiği ifadeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum: "Deli gibi görünüyorlar." "O da."

Gülümsedim, sonra diğer dizimin üstüne çöküp yerimi değiştirdim. Cassandra başını sallayarak diğer

ayakkabının bağını çözmeye yöneldi. Ama bunu yaparken daha çok bana sırtını dönüyor. Beli bükülmüş,

eteğinin arkası o kadar yukarı çıkmış ki dantelli beyaz iç çamaşırının alt yarısını görebiliyorum. "Bu bir,

Kelebek." Cassandra bu alçak sözlerim üzerine başını bana çevirdi ve nereye baktığımı gördü. Ayağa kalkıp

eteğini düzeltiyor. "Üzgünüm." Çıplak uyluğunun arkasını yukarı kaydırmak için parmaklarım kaşınıyor. O

danteli elimin altında hissetmek. Ama şu anda yapamam. Çünkü anne ve babası sadece birkaç adım uzakta.

Ayağa kalktım ve çizmelerimi onun tenis ayakkabılarının yanına bıraktım; aradaki beden farkı, boy farkımız

kadar aşırıydı. Benden uzaklaşmadan önce parmağımı elbisesinin önüne geçirip onu hareketsiz tuttum. Onun

göğüs dekoltesinin sıcaklığı vücuduma yayılıyor. "Yemin ederim, eğer evin dışında bu elbiseyi giyersen ve tatlı

kıçını bu şekilde başkalarına gösterirsen..." Cassandra başını salladı. "HAYIR. Asla." Derin bir nefesle göğsü

yükseliyor ve kendimi geri adım atmaya zorlamak zorunda kalıyorum. Babası kısa koridorun sonuna başını

uzatıp bize acele etmemizi söyleyene kadar parmağımı elbisesinden kurtardım.

33. BÖLÜM

Cassie

Hans avucunu sırtıma bastırarak onun önünde yürümemi sağlıyor. Her adım bizi aileme biraz daha yaklaştırıyor ve

Hans'ın buraya benimle gelmesine izin vermenin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ediyorum. Pek çok

soru soracaklar ve pek çok şeyi üstlenecekler ve bu bir felaket olacak.

Yavaşladım ve Hans'ın sırtıma daha

fazla baskı uygulamasına neden oldum. "Ne var Kelebek?" Sesi alçak ama yine de tüylerimin ürpermesine

neden oluyor. Bu takma isim zihnimi stresin eşiğinden uzaklaştırmaya yetiyor. "Bana neden böyle seslendin?"

Hans başparmağını omurgamda gezdiriyor. "Daha sonra sor." Başım la onayladım. "Tamam aşkım." Sonra

omuzlarımı dikleştiriyorum ve annemle babamın yemek yediğı mutfağı a dım atıyorum.

Ben onu doğru dürüst tanıtmaya fırsat bulamadan annem araya girip dumanı tüten bir tabağı yuvarlak

masanın ortasına koyuyor. "Umarım akşam yemeğinde kahvaltayı seversin. Cassie bize yanında bir arkadaşını

getireceğini söylemedi, aksi takdirde yiyecek tercihlerini sorardık." Arkadaş deyince gözlerini bana çeviriyor. Ve

ona sadece erkek arkadaşım demek yerine bunu söylemesinin müthiş bir mucize olduğunu kabul ediyorum.

"Herşeyi yerim." Hans'ın kaba sesi odayı dolduruyor.

Gözlerimin geriye kaymasını engellemeliyim.

Herşeyi yerim.

İsa direksiyona geçsin.

"İyi." Annemin yüzü aydınlanıyor. "Cassie'nin babası da aynı durumda." Masaya bir sürahi portakal suyu ve bir

sürahi kahve koyan babasına gülümsüyor. "İlk kez dikkatini böyle çektim. Kurabiyelerimle."

Hans şüphe uyandıracak şekilde homurdanmaya benzeyen bir ses çıkarıyor.

"Doğru değil." Babam sırtıyor. "Pantolonunun koltuğunu doldurma şeklin buydu."

"Baba!" Çığlık atıyorum.

Annem ona fırın eldiveniyle vuruyor. "Ah, kes şunu."

Babam sadece omuz silkiyor. "Cassie artık gerçeği bilecek kadar büyüdü."

"Şimdi? Sana otuz yaşında olduğumu hatırlatacağım ama hayatımın geri kalanını bunu bilmeden

geçirebilirdim. Hans'ın yararına yaşımı ekliyorum. Onun için çok genç olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Peki sen kaç yaşındasın genç adam?" Babam, sanki ona son baktığında atlamamış gibi sakince dikkatini

Hans'a çeviriyor.

Hans resmi bir tavırla, "Otuz dokuz yaşındayım efendim," diye yanıtladı.

Babam başını salladı. "İyi yaş."

Otuz dokuz. Bilgileri ezberliyorum.

"İsim?" Babam ısrar ediyor.

Komşum elini uzatarak "Hans" diye cevap verdi.

Babam onu sallıyor.

"Tamam tamam. Biz yemek yerken çocuğu ızgarada pişirebilirsin. Annem masayı işaret ediyor. "Herkes otursun."

Annemin, çocukluğundaki olağanüstü adam Hans'tan bahsetmesine kıkırdadım.

Söz konusu adam gizlice başparmağını kolumun arkasına kaydırды ve bunun, kahkahamı duyduğu konusunda

beni uyarma yolu olduğunu biliyorum.

Annemle babamın her zaman hangi sandalyeye oturduğunu bilerek diğer iki sandalyeden birine geçiyorum ve

Hans'ı son sandalyeye yönlendiriyorum.

Annem, Hans'tan başlayarak herkesin tabağına yemek koymaya başlıyor.

İşi bitince herkesin bir kare peynirli sosisli yumurtası, iki dilim çıtır domuz pastırması ve dilimlenmiş tuzlu

yadigâr domatesleri var.

"Kazın," diye emrediyor babam, şimdiden bir atal dolusu ağzına tıkıyor.

Hans önce bir ısırık alırken, sonra ikinci ve üçüncüyü alırken sessiz kalıyor.

Bu durumdan rahatsız mı bilmiyorum ama iştahını kesmiyor.

Hans duraklıyor ve tabağından yukarıya bakıyor, çatalının ucuna saplanmış domates ağzına kadar yarı yolda

duruyor. Bana bakmadan önce anneme, "Bu çok lezzetli," dedi. "Yemek yapma sevgini buradan mı alıyorsun?"

Başımı salladığımda göğsüme bir sıcaklık doluyor. "Daha tezgaha ulaşamadan annem ona yardım etmemi

sağladı. Bir kutunun üzerinde durmak zorunda kaldım.

"Tahta bir sandıktı." Annem Hans'a gülümsemeden önce beni düzeltti. "Peki bizim Cassie sana yemek mi

hazırladı? Kendi yemek blogunun olduğunu biliyor muydun?"

Konuşurken onu susturmak için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama o imayı anlamıyor.

Neredeyse kimsenin takip etmediği bloguma atıfta bulunarak ona ve Hans'a "Sadece eğlence için" diyorum.

Annem, "Bu işte çok iyi iş çıkarıyorsun," diye ısrar ediyor.

Hans'a baktığımda yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum, benim bir blog yazma fikrine gülmemesini

umuyorum. Ama bakışlarıyla karşılaştığımda bana ciddi bir şekilde bakıyor.

"Bana göstermeni istiyorum."

Ben yutarım. "Tamam aşkım."

Sesi neden bu kadar tatlı ve bu kadar pis geliyor?

"Siz ikiniz nerede tanıştınız?" Babam kirli düşüncelerimi bölüyor.

"Hımm, Hans aslında benim komşum." Bu gerçeğin neden yanaklarımı kızarttığını bilmiyorum ama öyle.

"Gerçekten mi?" Annem kupasını alıyor ve yakınımıdaki evlerin neye benzediğini hatırlamaya çalıştığını

görebiliyorum. "Sokağın sonundaki olanı mı aldın?" Boş evi kastederek Hans'a soruyor.

"Cassandra'nın evinin tam karşısındaki evdeyim." Hans her zaman yaptığı gibi tam adımı kullanıyor ve annemin gözlerini açmasını kaçırmıyorum.

Ama babam sadece başını salladı. "Mantıklı."

Bir dakika ne?

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum.

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Evden çalışıyorsunuz ve asla insanlarla tanışmak için dışarı çıkmıyorsunuz,

dolayısıyla birinin kucağınıza düşmesi bunun gerçekleşmesinin tek yoluydu."

İnliyorum. "Çok teşekkürler. Ama olacak bir şey yok. Çıkmıyoruz falan. Aptal kızarıklığım geri geldi. "Arabam

çalışmıyordu ve Hans'a kamyonunu ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda o da beni götürmeyi teklif etti."

Babam sırtıyor. "Kamyonumu sürmene de izin vermem."

"Yani..." Yaşlı adamın arkasından konuşuyorum. "Teşekkür etmek için onu yemeğe davet ettim. Lütfen bunu

işkenceye dönüştürmeyin" dedi.

"Arabanın nesi var?" Annem tekrar konuşmaya başlıyor.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir. Bunu çözeceğim. Bugün akşam yemeğini iptal etmeden bunu yapacak zamanım olmadı."

"Yarın havaalanına nasıl gideceksin?"

Sorusu üzerine Hans'ın dikkatini bana çevirdiğini hissedebiliyorum.

"Ben çözeceğim." Neden sesimi alçaltmaya çalıştığımı bilmiyorum, herkesin dinlediği belli.

Babam yardımsever bir tavırla, "Eminim Hans seni arabayla götürmekten çekinmeyecektir," diye araya giriyor.

"Hayır, öyle değil—"

"Seni ben götürürüm." Hans sözümü kesti.

Gözlerimi ona kaldırıyorum. "Yapmıyorsun—"

Tekrar sözümü kesti. "Seni ben götürürüm."

Bakışlarındaki sert bakış bana tartışmanın hata olacağını söylüyor. Tamam, diye fısıldıyorum.

Annem boğazını temizliyor. "Hepiniz toplandınız mı?"

Başımı sallıyorum. "Henüz değil."

"Nereye gidiyorsun?" Hans dikkatini benden çevirmedi.

"Eh, Meksika." Gülümsemeye çalışıyorum. "İş için."

"Meksika'da nerede?" Hans'ın ses tonu sertleşti, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

34. BÖLÜM

Hans

Şehrin adını söylediğinde onu neredeyse dizimin üzerine sürüklüyordum.

Ben bu ülkeye yabancı değilim. Bu güzel. İnsanlar naziktir. Yemek dünyadaki favorilerimden bazıları. Ama o

şehir, o şehir, son üç yıldır dünyanın en tehlikeli şehri olarak etiketlendi. Özellikle kartel şiddeti ve fidye için

adam kaçırmada konusunda. O şehir Kelebeğimin gitmesini istediğim bir yer değil. Durmadan. Ve kesinlikle

bensiz olmaz.

Ancak bu gerçekler ortalama bir insanın bileceği şeyler değil. Ve eğer güzel komşuma olan hayranlığım

olmasaydı bunu ben de bilemezdim. Ancak Cassandra hakkında araştırma yaparken çalıştığı şirket hakkında

da araştırma yaptım. Dünyanın her yerinde şubeleri var ama en büyük ve en yeni üretim tesisleri bu şehirde.

İnsan kaynaklarında çalışan biri olarak oraya gitmek zorunda kalacağını düşünmemiştim. Bu ürün geliştirme

personeli içindir, belki de eğitim için satış elemanları.

Ama görünüme göre oyunumu geliştirmem gerekiyor. Telefonuna dokunun. E-postalarını hackle.

Eğer bunu bir günden fazla önceden bilseydim onun gidemeyeceğinden emin olmanın bir yolunu bulabilirdim.

Ama şimdi...

"Peki nerede çalışıyorsun Hans?" Bayan Cantrell soruyor.

Hâlâ Cassandra'nın profiline baktığım için onun yavaşça bana dönmesini izliyorum. Cevabımı açıkça merak

ediyor ama bilmediğini de itiraf edemiyor.

Adil olmak gerekirse, ben de ona işini hiç sormadım. Sadece cevabı biliyorum çünkü... yani, çünkü.

"Ben bir sağlık müfettişiyim." Yıllardır hazırladığım bir yalan.

Gerçek mesleğim dışındaki insanlarla pek etkileşimde bulunmadığım için bunu sık kullanmam gerekmiyor,

ancak müfettiş dünyası hakkında Bayan Cantrell'in veya başka birinin sorabileceği her soruyu cevaplayacak

kadar çok şey biliyorum.

Bay Cantrell bir parça domuz pastırmasının yanında, "Bahse girerim ilginç yerlere gidiyorsunuzdur," diyor.

"Kıyafetleri açıklıyor."

Cassandra, "Baba, kıyafetlerinde hiçbir sorun yok" diye tartışıyor.

Cassandra'nın beni savunmasında bir sıcaklık kıvılcımı hissettim.

Bay Cantrell ellerini havaya kaldırarak son lokmayı ağına tıkıyor. "Var olduğunu söylemedim. Ancak böyle bir

düzenleme genellikle askeri veya inşaat anlamına gelir. Sağlık müfettişı tam olarak inşaat değil, ama

mutfaklarda, bodrumlarda ve başka yerlerde olmak için muhtemelen kolayca temizlenen dayanıklı giysilere

ihtiyacınız var.

Bir kaşımı kaldırdım. Tahmin ettiğimden daha yakından ilgileniyordu. "Asker misin?"

"Ordu iletişimi. Liseden mezun olduktan hemen sonra askerlik yaptım, senin yaşlarında emekli oldum, böylece

karım ve ben buraya geri dönüp bir aile kurabildik. Kızına bakarken ifadesi çok yumuşaktı.

Yetmişli yaşlarında, eskiden orduda görev yapmış bir adamdan korkmuyorum ama onun gözlem yeteneklerini

hafife almamam gerektiğinin de farkındayım.

"Küçük mucize bebeğimiz." Bayan Cantrell Cassandra'ya gülümsüyor.

"Evet evet." Komşum başını sallıyor. Metal spatulaya uzanıp tabağıma işaret ediyor. "Bir dilim daha ister misin?"

Aşağıya baktığımda her lokmayı bitirdiğimi görüyorum.

Cassandra'nın yemek sevgisini annesinden öğrendiğine inanıyorum. Ama bunu mezarıma kadar götüreceğim,

annesinin yemekleri yenilebilir olmaktan ziyade çok lezzetli, bu yüzden başımı salladım.

Tabağıma büyük bir dilim yumurta konuyor ve hiç vakit kaybetmiyorum.

"Peki ya ailen?" Bayan Cantrell soruyor. "Seninkiler buralarda mı yaşıyor?"

Dürüst bir şekilde cevap veremedi bir acı dalgası beni hazırlıksız yakaladı.

"Onlar vefat etti. Uzun zaman

önce."

Cassandra'nın içe çekilen nefesi bu acıyı dindirecek bir şeyler yaptı.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm." Bayan Cantrell'in sesi şefkat dolu.

Çenemi eğdim, Cassandra'ya bakmak istedim ama buna pek cesaret edemedim.

Onun büyük hisleri olduğunu

biliyorum. Ve tek bir nefesi bana yüzünde onu kucaklama isteği uyandıracak bir

bakış olacağını söylemek için

yeterli. Tam burada. Anne ve babasıyla birlikte masada.

Bana sormadıkları sürece—

"Kardeşin var mı?" Bayan Cantrell cevaplamak istemediğim tek soruyu soruyor.

Yalan söylemek çok kolay olurdu.

Yalan söylemeliyim.

"Bir kız kardeşim vardı. Onu da uzun zaman önce kaybettik." Biraz sessizliğe

ihtiyacım olduğundan çatalımı

bıraktım.

Cassandra yanımdaki iniltiyi bastırmaya çalışıyor.

Bayan Cantrell parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdiriyor. "Hepsi kaza mı geçirdi?"

Neredeyse gülümsüyorum. Eğer her şey bu kadar basit olsaydı hayatım ne kadar farklı olurdu.

Cassandra, "Anne," diye tısladı.

"Kaza olmaz." Artık bu işin içindeyim. Ve bir yanımda şu anda dürüst olmayı aileme borçlu olduğumu düşünüyorum.

"Annemle babam zatürreden öldü."

"Aman Tanrım," Bayan Cantrell elini kalbinin üzerine bastırmak için indiriyor.

"Aynı zamanda?"

"Aman Tanrım, anne! Bunu isteyemezsin."

Uzanıp elimi Cassandra'nın, tabaklarımızın arasındaki masanın üzerinde duran elinin üzerine koyuyorum.

"Tamam." Sonunda komşumun gözleriyle karşılaştım ve tahmin ettiğim kadar duygu doluydular. "Yirmi yıl

önceydi." Annesine doğru döndüm. "Bir hafta arayla."

Cassandra'nın eli benimkinin altında gerilince parmaklarımı onunkinin etrafında esnettim.

Bayan Cantrell yanağını siliyor. "Ah, Hans. Ben çok üzgünüm. diye sormamalıydım."

Ben ona sorun olmadığını söyleyemeden ve Cassandra ona sormamasını söylediğini hatırlatmadan önce Bay

Cantrell öne doğru eğildi.

"Kız kardeşine ne oldu?"

"Baba!" Cassandra boştaki elini tabağının diğer tarafına vuruyor.

Yaşlı adamın gözleriyle karşılaştığımda, onun sadece iletişim kurmadığına dair içimi kemiren bir şüphe uyandı.

"Öldürüldü." Kelimeler çıkarken boğazıma kadar sürükleniyor.

Söylemediğim şey, annemle babamın yaşamaktan vazgeçmesinden iki ay önce onun cesedini bulduğumuz. Ve

bundan önceki dört hafta boyunca onun nerede olduğunu bilmiyorduk. Onu ve onu çalanları bulamadık.

Masadaki her iki kadın da sıkıntılı sesler çıkarıyor.

Cassandra'ya dönüyorum. "Sorun değil."

Başını sallıyor ve kirpiklerinden bir gözyaşının, sonra bir başkasının damlamasını izliyorum. "Tamam değil." O

büyük duygularla titreyerek babasına bakıyor. "İnsanlara böyle şeyler soramazsınız."

"Ben iyiyim." Ona yalanı söylüyorum.

Duymadan bana bakıyor. "Çok üzgünüm Hans. Yapmamalıydık—"

"Cassandra." Ses tonum sertti ve sonunda onun sözcük telaşını durdurdum.

"Sorun değil."

Alt dudağının titrediğini görüyorum.

"İyiyim." Bu gerçeğe daha yakın.

Cassandra burnunu çekiyor ve yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor, ardından sandalyesini geriye itip ayağa

kalkıyor. Anne ve babasına, "Bir dakika kadar kalacağız," dedi ve sonra elimden tutup beni geldiğimiz yöne,

köşeyi dönüp kısa koridordan ön kapıya doğru çekti.

"Gerek yok..." Ama kollarını belime dolayıp beni sımsıkı tutarak beni durdurdu.

Vücudum sertleşiyor. Bütün kaslarım hareketsiz, kollarım iki yana açık.

Sonra göğsünün benimkine çarptığını hissettim ve eski içgüdülerin kontrolü ele almasına izin verdim. Ben de

ona sarılıyorum.

Kollarımı ona dolayarak yüzümü başının üstüne eğdim ve nefes aldım.

Kadınsı kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

"İyiyim." Bu sefer fısıldıyorum.

Çünkü aslında öyle olmadığımı anlamaya başlıyorum. Ailemin yirmi yıl önceki kaybı hâlâ acı. Anılarım bile...

Hiçbirini ölümlerini düşünmeden düşünemiyorum. Nasıl öldüler? Nasıl... hiçbirini kurtaramadım.

Gözlerimi kapatıyorum ve Cassandra'ya daha sıkı sarılıyorum.

Aldığım son sarılma babamdandı. Önceki gece hastalığın onu ele geçirmesine izin verdi.

Bu böyle bir kucaklaşma değildi.

Zayıftı. Titrek.

Ve yatağının yanındaki oymalı ahşap kutuyu işaret etmesiyle sona erdi.

Ölen bir adamın dileği.

"Ben çok üzgünüm." Cassandra'nın sesi göğsümde mırıldanıyor.

Onun şefkatini içime çekiyorum, içimdeki boş köşelere akmasına izin veriyorum.
Elimi yan tarafında yukarı

aşağı ovuşturuyorum. "Teşekkür ederim."

Başını bana doğru salladı ve sırtı bana yaslandı. "Onları durdurmalıydım."

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Sus, Kelebek." Dudaklarımı saçlarına
bastırıyorum. "Lütfen ağlamayı kes."

Kokluyor.

"Sana neden böyle seslendiğimi söylememi ister misin?" Ona sorarım.

Cassandra başını salladı.

"Çünkü bana birini hatırlatıyorsun. Güzel. Büyüleyici. Bu berbat dünya için fazla
kırılgan." Bir elimi boynunun

arkasını avuçlamak için yukarı kaydırıyorum. "Korumak istemedim edemediğim
sevimli küçük bir kelebek."

Tekrar burnunu çekti ve bana bakabilecek kadar geriye yaslandı. "Gerçekten bu
yüzden mi?"

Başımınla onayladım. Onu ilk gördüğümde bunu düşünmüştüm.

"Bu gerçekten iyi." Islak kirpikleri parlıyor. "Yine de kırılgan değilim."

Başparmağımı yanağına kaydırdım, bir damla gözyaşı yakaladım. "Döndürülmüş
cam gibisin."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. Onunla dalga geçtiğimi sanıyor ama değilim. O
benim için en değerli şey.

Cassandra gömleğimi fırçalıyor. "Her yerde ağladığım için özür dilerim."

"Tamam."

Eli hâlâ göğsümde duruyor. "Her zaman bir kız kardeş istedim."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Onun adı neydi?"

Gözlerimi kapatıyorum.

O kadar uzun zaman oldu ki... Onun adını söylemeyeli o kadar inanılmaz uzun zaman oldu ki.

"Freya." Bunu o kadar sessiz söylüyorum ki sesimdeki tınıyı zar zor duyabiliyorum.

Boğazım yanıyor ve bir nefes daha alabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

Cassandra alnını göğüs kemiğime doğru eğdi ve eminim kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordu.

"Freya," diye tekrarlıyor. "Güzel bir isim."

Cassandra başını kaldırıp bana bakmasa da onu onaylayarak başımı salladım. Bir başkasının kız kardeşimin

adını söylediğini duyunca... Tekrar ciğerlerimi dolduruyorum. Bu çok rahatlatıcı. Bu... bunu başka birinin

söylemesi onu gerçek kılıyor. Sanki her parçası gitmemiş gibi.

35. BÖLÜM

Cassie

Mutfakta bir zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor ve kendimi Hans'tan uzaklaşmaya zorluyorum.

"Üzgünüm." Elimi tişörtündeki nemli noktaya sürterek tekrar özür diliyorum, neyse ki siyah kumaşta pek fark

edilmiyor.

"Lütfen özür dilemeyi bırak." Hans ellerinin vücudumdan uzaklaşmasına izin verdi.

Özür dilerim, kendimi yakalayamadan otomatik olarak cevap verdim. Daha sonra gözlerimin altında kalan

gözyaşlarını parmak uçlarımla siliyorum.

Neden böyle bir cevap verdiğimi bilmiyorum. Aşırı tepki gibi geliyor ama öyle olduğundan emin değilim. Bir

yıldır aşık olduğum ve son birkaç gündür çok yakınlaştığım adam, az önce bana tüm ailesinin gittiğini söyledi.

Ve tek kardeşini en kötü yollardan biriyle kaybetmişti.

Onun zorba davranışları artık daha anlamlı. Kontrol etme dürtüsü.

Bu berbat dünya için fazla kırılgan.

Açıklaması karşısında kalbim daha da acıyor.

Hans uzanıp nemli yanağıma yapışan gevşek bukleyi düzeltti.

"Birdenbire burası tarçınlı rulo gibi kokuyor." Sesi nazikti ve sonunda ona baktığımda ifadesi aynıydı.

Son kez burnumu çekiyorum. "Akşam yemeğinde kahvaltı yaptığımızda annem onları hep tatlı olarak yapar."

Gevşek saç telini hafifçe çekiştiriyor. "Muhtemelen bunu bana ikinci porsiyonu vermeden önce söyleyebilirdin."

Tekrar gözlerimi ovuşturuyorum. "Belki de kendim için daha fazla tarçınlı rulo istemiştim."

Hans gözlerini kısıp bana bakıyor ve etrafımızdaki üzüntünün dağılmaya başladığını hissediyorum.

Öne çıkıp vücudunu benimkine çarptı. "Sandalyenize geri dönün, kızım."

Ağzımda gerçek bir gülümseme belirliyor. "Ya da ne?"

Hans bana uzandığında geri atlayıp hızla mutfığa gidiyorum.

36. BÖLÜM

Hans

İkinci botumu bağlamayı bitirdiğimde Cassandra ve annesi hâlâ vedalaşıyor, annesi yarın Meksika'ya giderken ana bagajının kaybolması ihtimaline

karşı el çantasına ne koyması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunuyor.

Koridordaki küçük kenar çubuğumuzun ardından akşamın geri kalanı hafif konularla ve kazandığım şaşırtıcı

derecede eğlenceli bir Scrabble oyunuyla doluydu.

Cassandra beni hile yapmakla suçladı ama ikinci oyunu da kazandığımda bana tapılacak derecede sahte kirli

bakışlar atmaya razı oldu.

Scrabble. Seksi komşum ve ailesiyle birlikte. Hayatım ne hale geldi?

Dizlerimi silkerek ayağa kalktım ve Cassandra'nın babasının beni izlediğini gördüm.

Bana bir şey sormak istediğini anlayabiliyorum.

Kadınlara bakıyor, sonra sesini alçak tutarak bana yaklaşıyor. "Kız kardeşine zarar verenleri yakaladılar mı?"

Çenesi gergin ve bunu gözlerinde görebiliyorum... her ebeveynin göğsünün derinliklerinde taşıdığından emin

olduğum korku. Ne olabileceği endişesi.

Sorumlu adamları düşünüyorum.

Bükülmüş uzuvlar. Boğazları kesmek. Bağırsaklar zeminde sürükleniyor.

Bakışlarını tutuyorum ve gerçeğe cevap veriyorum. "Hak ettiklerini buldular"

Bir kez başını salladı. "İyi." Daha sonra güzel kızına bakar. "Ona göz kulak ol, tamam mı?"

Yersiz gülümseme dürtümü bastırıyorum ama bir kez daha gerçeğe cevap veriyorum. "Evet."

Annesine son bir kez sarılan Cassandra bana dönüyor. "Sonunda gitmeye hazır mısın?" Kapıyı açıp onu

koridora çıkardığımda şakasına gülüyor.

Adımları esnekti ki bu onun normal yürüme şekliydi, bu yüzden ikinci kez yanıma çarptığında elimin çantasına

doğru kaydığını fark etmedi.

Ve bana annesinin valizinin bagaj atlıkarıncasında patlayıp açıldığını anlatmak için ellerini kullanırken,

dikkatimin aşağıya ve yanıma çekildiğini fark edemeyecek kadar hareketliydi.

O hikayesini bitirirken ben de konum takip yazılımımı telefonuna indiriyorum.

Binadan çıkarken elimi sırtına koydum ve o da tıpkı yapacağını tahmin ettiğim gibi bana doğru sallandı.

Gökyüzü karanlığın tam sınırında olduğundan vücudumun üzerinden uzanıp telefonu aramızdaki çantasına

koyduğumda renkli kutu neredeyse görünmüyor.

37. BÖLÜM

Cassie

"Yani..." Altımızdaki otoyol uğultu halindeyken parmaklarımı dizlerimin üzerinde tempo tutuyorum. "Senin kız

arkadaşın var mı?"

Kamyonun içi karanlık ama Hans'ın profiline baktığımda kaşlarının kalktığını görebiliyorum.

"Elimin senin ateşli küçük amının üzerinde olması sana bir kız arkadaşım olabileceğini düşündürüyor mu?"

Sesi kuru.

Seçtiği kelimeler karşısında yüzüm alev alev yanıyor ve koltuğumda kıpırdanıyorum.

Ama eğer o doğrudan olacaksa ben de öyle yapacağım. "Eh, muhtemelen bir sürü mesaj aldığın, beni

kanepenin arkasına bıraktığın ve evimden dışarı fırladığın kısımdı."

Bir vuruş bekliyor. "Ah."

Ellerimi bacaklarımın arasına bastırıyorum. "Sana mesaj atan bir kadın mıydı?"

"Evet."

Cevabı göğsümü delip geçiyor ve sorduğuma pişman oluyorum.

"Şimdi bana bunun kişisel mi yoksa iş için mi olduğunu sor." Sesinin tonu bana cevabı söylüyor ve o mızrak

buharlaşıyor.

"Ah." Daha önce verdiğim yanıtı tekrarlıyorum. "Kadın senin patronun mu?"

Hans nefesini dışarı verdi. "Bazen öyle geliyor."

Yavaşlıyoruz ve Hans küçük kasabamızın çıkışına gidiyor.

Cuma akşamları sağlık müfettişleri şantiyelere çağrılıp çağrılmadığını sormak istiyorum ama ağzımdan farklı

bir soru çıkıyor. "Onunla yattın mı?"

Sanki bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi başını bana doğru salladı. "HAYIR."

Dudaklarımı birbirine kıvırıyorum. "Eminsin?"

"Kiminle yattığımı hatırlama eğilimindeyim. İlişkımız kesinlikle profesyonel."

Mahallemize yaklaştıkça kamyonun içinden sinyal sesi duyuluyor.

Sessizliği bozmam sadece bir dakikamı alıyor. "Üzgünüm. Gözetlemek istemedim. Bu beni ilgilendirmes."

Yani onun bir kız arkadaşının olup olmaması beni ilgilendirir çünkü diğer kadın olmak istemiyorum. Ama ona

inanıyorum.

Hans ilk başta hiçbir şey söylemiyor ama tutuşunun altındaki direksiyon simidinin gıcırdadığını duyuyorum.

"Meksika'ya giden adamlardan herhangi biriyle yattın mı?"

"İş arkadaşlarım mı?" Yüzüm tiksinti dolu bir ifadeye bürünüyor ve Hans'ın bunu yakalamak için baktığını

görüyorum. "HAYIR."

"Emin misin?"

Baş belası olmaya çalışıyor, bu yüzden sesimi alçaltıp onun hakkında elimden gelen en iyi izlenimi veriyorum.

"Tavrına dikkat et, Boz Ayı." Hans'ın yüzündeki ifadeye gülmemi güçlükle tutuyorum. "Yani dağıtabiliyorsun

ama kaldıramıyorsun, öyle mi?"

Bizim sokağa doğru dönerken başını salladı. "Boz ayı?"

"Bütün bu hayvan olayını sen başlattın." Omuz silkiyorum. "Ve eğer etrafta huysuz ve öfkeli bir şekilde

dolaşacaksan..."

"Huysuz ve öfkeli," diye tekrarlıyor yavaşça.

"Ayı gibi" diye onaylıyorum. "Ama sanırım tatlı falan davrandığında, daha çok bir oyuncak ayıya benzersin."

Garaj yollarımızın yolla buluştuğu noktaya geldiğimizde Hans yavaşlayarak durdu. Neredeyse beni bırakmak

için garaj yoluma gireceğini düşünecektim ama sonra kendi teklifini geri çevirdi.

Tamam, yani ön kapıya servis yok.

Gösterge panosundaki bir düğmeye basıyor ve önümüzdeki garaj kapısı açılmaya başlıyor ama kamyonu

garaja çekmek yerine garaj yoluna park ediyor.

Hans motoru kapatırken emniyet kemerimi çözüyorum. "Yolculuk için tekrar teşekkür ederim. Ve aileme

katlandığım için." Hans bana doğru dönüyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Beni yarın havaalanına götürme

konusunda ciddiysen beş buçukta ayrılmam gerekiyor." Gülümsemem soluyor. Erken kalkmaktan nefret

ediyorum. "Ama eğer istemiyorsan sorun değil. Bunu tamamen anlayabiliyorum.

"Cassandra," dedi o kır saçlı ses tonuyla.

"Tamam tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Beni sen götüreceksin."

Ne onaylayan ne de inkar eden Hans arabasının kapısını açar ve dışarı çıkmaya başlar.

Tamam o zaman.

Uyandığından emin olmak için sabahın beşinde kapısını çalmaya başladığımda onunla şakalaşıyorum.

Kapıma dönüp koluna uzanıyorum.

Sonra büyük eller beni koltuk altlarımdan tutup uzun koltuğun üzerinden geriye doğru çekerken çılgılık attım.

"Hans!"

Kıçım koltuğun kenarına dayandığında ve bacaklarım dümdüz önümde uzatıldığında durdu.

Kulağıma doğru, "Bu iki," dedi.

Artık nefeslerim hızlanıyor.

Hans ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıp karnıma doğru kaydırıyor ve sırtım onun önüne gelecek şekilde bana

sarılıyor.

"Bir velet olmanın sonuçları olduğunu ne zaman öğreneceksin?" Boynumdaki sesi tenimin karıncalanmasına

neden oluyor.

"Umarım şimdi."

Dişler kulağıma sıyrıyor, sonra Hans beni kamyonun geri kalan kısmında sürükleyerek dışarı çıkarıyor.

Topuklarım otomatik olarak koltuğa saplanıp düşüşümü durdurmaya çalışıyor. Ama düşmem. Çünkü Hans

beni tutuyor.

Bacaklarım önüme düşüyor ama ayakkabılarım yere ulaşamayacak kadar yüksekteyim.

İçimde heyecan alevleniyor.

Bahsettiğim huysuzluk bu. Ona bunu ne kadar sevdiğimi söylemedim.

"Bu üç, Cassandra." Beni ön tarafına yapıştıran Hans, bizi garajına doğru yürütüyor.

Ve sonra bunu hissediyorum.

Her adımda ona çarptığımda kıcıma baskı yapan sert uzunluk.

İnlememi ya da kollarını kavrama şeklimi durduramıyorum.

Cevap olarak Hans bana daha da sıkı sarıldı.

Eşiği aşip garaja adım atıyoruz ve karanlık beni tüketiyor. Tepegöz ışığının açık olmadığını fark etmemiştim.

Hiçbir şeyin parlaması yok.

Araba sürerken gece gökyüzü o kadar da karanlık değildi ama gözlerimin önündeki siyahlığı hafifletecek hiçbir şey yok.

Hans, "Bütün lanet gece," diye homurdandı. "Bu lanet elbiseyle benimle dalga geçiyor."

Evin girişine dönmek yerine dümdüz geri dönmeye devam ediyor.

"Bana o lanet beyaz külotu gösteriyor."

Adım atarken kalçasını oynatıp aletini bana daha da bastırıyor.

"Sanırım o göğüsleri bütün gece yüzüme tutabilirsin ve ben bunu görmezden geleceğim."

"Bunu kastetmedim." İçimde uyarılma ve lezzetli bir panik girdabı dönüyor.

Çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.

Hans'ın attığı kahkaha hiç de eğlenceli değildi.

Ellerimi uzatıyorum. "Hans."

Arka duvara ulaşmaya yakın olmalıyız.

Bir kolum belimi bırakıyor. Gözlerimi daha da açarak görmeye çalışıyorum ama sonra hissettiğim şey kolumun

üzerime bastırıldığı kol.

Hans kolunu göğsüme doladı ve uzanamayacağım şekilde kollarımı sıkıştırdı.

Yani arka duvara çarpmadan

bizi durduramayacağım.

"Beklemek!"

"Bana güvenin," diye gürledi.

Onun tutumuyla mücadele etmiyorum. Ve iki adım daha atıyor. Sonra duruyor. Ve etrafımdaki kollar serbest

kalıyor.

Düşerken dudaklarımdan bir çığlık daha dökülüyor. Ama iri bedeni hâlâ arkamdaydı ve tenis ayakkabılarım sert

beton zemin yerine bir tür kauçuk matın üzerine inmeden yalnızca birkaç santim düşüyordum.

Hans'la yüzleşmek için arkamı döndüm ama dönmeye çalıştığımda kalçam bir şeye çarptı.

Tamamen karanlıkta Hans bizi birkaç santim uzakta durdurdu.

"Sana bana güvenmeni söylemiştim." Bileklerimi tuttu ve ellerimi güçlü bir şekilde önümdeki yüzeye koydu.

"Sana bir daha söylemeyeceğim."

Bir çeşit sayaç. Normal mutfak tezgahından biraz daha yüksektir ve pürüzsüz, soğuk metalden yapılmıştır.

"Kıpırdama."

"Yapma—" Ben daha sormadan, Hans uzaklaşırken sırtımdaki sıcaklık kayboluyor.

Ama uzağa gitmiyor.

Eller elbisemi yukarı çekiyor, sırtımın alt kısmında bir çeşit düğüm oluşturacak şekilde büküyor ve alt yarımı

açığa çıkarıyor.

Bir avuç içi çıplak tenime değmeden önce nefesimi tutmak için bir saniyem var.

"Ah!" Vücudum sarsılıyor ve ellerim tezgahın kenarını kavrayarak hareket ediyor.

El hâlâ oradaydı, kığımın yarısını kaplayan dantelli kumaşın üzerinde bir daire çiziyordu. Az önce kığıma tokat

attığı yer.

İyi hissettiriyor. Acıyı yatıştırır. Hissediyorum—

Diğer eli diğer tarafa vurduğunda tekrar bağırdım.

"Bu güzel kığı öyle acıtacağım ki, yarın o uçakta hareketsiz oturamayacaksın." İlk avucu tekrar aşağıya doğru

iniyor. "Bunu bütün hafta boyunca her oturduğunda beni düşünmeni sağlamalıyım."

İlk defa bu kadar dayak yiyorum. İlk defa biri buna yakın bir şeyi denedi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu seviyorum.

Ona doğru eğiliyorum ve adını inliyorum.

“Benim kirli küçük Kelebeğim.” Parmakları kıcımlı yakalayıp sıkıyor.

Geriye uzanıp kollarını tutmaya çalışıyorum. Ondan bir parça kapmaya çalışıyorum. Ona da dokunmak gerekiyor.

Hans vücudunu ileri doğru iterek beni bankla kendisi arasına sıkıştırdı. "Sana hareket etmemeni söylemiştim."

Ben ellerimi geri koyamadan o onları yakalıyor.

"Ne kadar yaramaz bir kız." Göğsü kalkıp benimkilerin arkasına düşüyor, bu da etkilenmediğini gösteriyor.

Sonra tekrar geri adım attı ama bu sefer ellerimi omurgamda buluşacak şekilde geri çekti. "Eğer tek başına

duramıyorsan sana yardım edeceğim."

Tatlı İsa, bu da yeni.

Tutuşuna doğru çekiyorum. Kurtulmak için değil, ne kadar güç kullanacağını görmek için.

Tutuşu sıklaşıyor. "Mücadele etmeyi bırakın ve bacaklarınızı açın."

Dizlerim çökmeye hazır ama onun dediğini yapıyorum.

Tutuşu değişti ve tek eliyle ellerimi tuttu.

"İyi bir kız." Serbest eli cinsiyetimi kavramak için vücudumun ön tarafına uzanırken dudakları boynumun yan

tarafına baskı yapıyor.

Vücudum önce kasılıyor, sonra eriyor.

İnlemesi vücudumda yankılanırken parmakları dantele baskı yapıyor ve sürtüyor.

"Siktir et, Kelebek. Tertemiz küçük külotunu sırlıslam etmişsin. Muhtemelen onları çıkarmalıyım."

"Aman Tanrım." Kollarım onun tutuşuna karşı geriliyor. "Hans. Lütfen."

"Madem bu kadar güzel sordun." Parmaklarını çekirdeğimden uzaklaştırdı.

Vücudunun sıcaklığı sırtımı terk ediyor ama o kadar kızarmışım ki artık serin gece havasını bile

hissetmiyorum.

"Kıpırdama." Bileklerimi arkamda tutan el esniyor. "Bu sefer dinlemeni bekliyorum kızım."

Karanlıkta başımı salladım.

Sonra bileklerimi bırakıp parmaklarını iç çamaşırımın kalçalarımına doğru uzanan üst bandının altına kaydırıldı.

Sallanıyorum ama parmaklarımı birbirine dolayarak kollarımı onun bıraktığı yerde tutuyorum.

"İşte benim kızım."

Hans külotumu teker teker aşağı doğru çekiyor.

Dantel tenimi sıyrıyor, elastik kalçamın en geniş kısmını çekerken esniyor. Sonra daha da aşağı. Bacaklarımın

arasındaki nemden sıyrılıyorum. Ve daha aşağıda.

Sıcak nefesi nemli cildime değiyor ve onun arkamda çömeldiğini fark ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ama görebildiğim tek şey siyah.

Hans iç çamaşırım dizlerime gelince durdu, istediği geniş duruş onu tamamen çıkarmaktan alıkoyuyordu.

Ellerini bacaklarımın dışından yukarıya doğru kaydırıldı, pürüzlü cildi yumuşak uyluklarıma karşı çok çökmüş bir

his veriyordu.

"Mükemmel." Tekrar kıcımlı avuçladı ama bu sefer yüzü onunla aynı hizadaydı ve birden karanlığa minnettar

oldum.

Ama sonra parmakları etlerime girip iyice kavradı ve beni yaladı.

Orada.

"N-ne yapıyorsun?" Nefesini en mahrem yerlerimde hissettiğimde bile nefesim kesiliyordu.

"Ayı yemek yemeli" diye homurdanıyor.

Ağzım açılıyor ama Hans'ın yüzünü bana bastırıldığını hissettiğimde nefesim ciğerlerime sıkışıyor.

Dili arkadan girişime doğru düzleşmeden önce olanları sindirecek zamanım yok.

Beni daha da uzağa yayıyor, üzerime atlıyor, benimle ziyafet çekiyor.

Ellerim birbirini tutuyor ve ileri uzanıp tezgahın kenarını tutuyorum. "Ah, kahretsin."

Hans ses çıkarıyor ama odaklanamıyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Çünkü dilini benim aramda...

"Ah, kahretsin," diye tekrar nefes alıyorum, sırtımı büküyorum, o yukarı ve yukarı yalarken kıcımlı yüzüne doğru

daha da itiyorum... aman tanrım.

Hans geri çekildi, elleri ve ağzı aynı anda beni terk etti, ben de sızlanmamı durduramıyorum.

"Eğer uslu durmayacaksan..." Sözlerini metalik bir ses takip ediyor.

Dizlerimin etrafındaki malzeme bir çekiş yapıyor, sonra tamamen düşüyor.

Az önce külotumu mu kesti?

"Eller." Bu tek kelimelik bir emir ve sesine bakılırsa hâlâ arkamda olduğunu anlayabiliyorum.

Ne planladığını bilmiyorum ama şu anda başladığı işi bitirmesi için her şeyi yapardım, bu yüzden doğrulup

ellerimi arkamda birleştirdim.

Dantelli kumaş önce bir bileğin, sonra diğerinin etrafında bükülerek onları birbirine bağlar.

Ateşli komşum iç çamaşırımı kesti ve beni bağlamak için ip gibi kullanıyor.

"Böylesi daha iyi," diye içini çekiyor Hans. Sonra tekrar kıcıma vurdu.

Kalçalarım önümdeki dolaplara bastırılana kadar ayaklarımı sürüyerek birkaç santim öne doğru sarsıldım.

Eli acıyı hafifletti ve tezgâhın beni kaldırmasına izin verdim.

Hans hiç haber vermeden yanaklarımı tekrar yaydı ve...

Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı çıktı.

O... ah Tanrım, o benim... benim...

"Ne kadar tatlı bir pislik." Hans bu sözleri söyleyebilecek kadar geri çekildi, sonra dili tekrar arka girişime

sürtüldü.

Ellerim arkamda sıkıştı, ağırlığımı öne doğru verdim.

Bacaklarım titremeye başlıyor.

O hâlâ...

Siktir beni, bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Nefeslerim zorlaşıyor.

Beni hâlâ iki yana açarak başparmaklarını yarığımın her iki yanına gelene kadar aşağı doğru kaydırıyor ve

onların kayganlığımdan kaydıklarını hissedebiliyorum.

"Benim kirli Kelebeğim." Başka bir yalama. "Bu küçük deliği yaladığımda çok ıslanıyorum." Dilinin bir geçişi

daha. "Bahse girerim ki onu siktiğimde sıırıslılam olacaksın."

"Aman Tanrım." Ellerim dantele doğru kıvrılıyor.

Hiç düşünmedim...

Hatta hiç...

"Hans." Çığlığım boş garajda yankılanıyor.

Bir eli hareket etti ve başparmağı göbeğimin içine doğru itti.

Amım ona dolandığında ikimiz de inliyoruz.

Klitorisime dokunmuyor. Yalamaları hiçbir zaman o kadar ileriye ulaşmaz. Ama dili daireler çizerken gelmeme

birkaç saniye kaldı.

Tekrar başparmağını sıktım. "Han, lütfen."

Baş parmağını benden çekip ağzının olduğu yere doğru kaydırıldı.

"Lütfen ne, Cassandra?" Başparmağı kas halkasına baskı yapıyor. "Ne için bana yalvarıyorsun?"

Hans daha fazla baskı uyguluyor ve başparmağının ucu içime doğru itiyor. Daha önce hiçbir şeyin olmadığı bir

yerde.

İnliyorum.

"Rahatla" diye emrediyor.

Ve deniyorum. Vücudum zonklayarak deniyorum.

Arkamda bir hareket sesi duyuluyor ve ayağa kalktığını hissedebiliyorum.

Pozisyon değişikliği başparmağını büküyor ve ben geriliyorum.

"Rahatla o tatlı kıcını." Serbest eli yanağıma doğru iniyor.

Şaşıyorum ama sonra dediğini yapıyorum. Ve başparmağını yarım santim daha kaydırıldı.

Lütfen, diye yalvarıyorum tekrar.

Fermuarının sesi boş odada o kadar yüksekti ki, sanki onu tenimde hissedebiliyordum.

"Sözlerini kullan Kelebek. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Başım dönüyor.

Patlamaya o kadar hazırım ki.

"İçimde." Kelimelerin arasında boğulacakmışım gibi hissediyorum. "İçimde sana ihtiyacım var."

Başparmağı dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Benim zaten kıcına gömülü bir parmağım var." Daha da

derine itiyor ve görüş alanımda ışık noktaları parlamaya başlıyor. "Başka ne istiyorsun?"

Utanç arzumu yenmeye çalışıyor ama ona söylüyorum. Ona bir sonraki nefesimden daha çok neye ihtiyacım

olduğunu söylüyorum. "Senin aletine ihtiyacım var, Hans. Lütfen."

Vücudu benimkine yaklaştı ve kot pantolonlu bacaklarını çıplak bacaklarımın arkasında hissettim.

"Nerede istiyorsun? Burada?" Başparmağını kıkımda oynatıyor ve klitorisim zonklamaya başlıyor. "Veya

burada?" Sıcak ve sert bir şey bedenime çarpıyor.

Başımı salladım.

"Kelimeler." Sikini ikinci kez amıma tokatladı.

"Orada." Artık neredeyse ağlayacağım. "Onu içime koy."

Aletinin başını yarığımdan aşağı yukarı ovuşturdu, benim uyarılmam anında onu kapladı.

Sonra içeri girmeye başlıyor.

Çok kalın kafalı. Alacak çok şey var.

Omuzlarım öne doğru çöküyor ve nefes almaya odaklanıyorum.

Hans, başparmağını hâlâ kıkıma girip çıkarken, sadece ucu içimdeyken kıpırdamadan duruyor.

Yapamam...

Bu çok fazla.

Her yerde gerginim.

Bunu kaldıramam.

Hans, "Çok sıkı," diye homurdanıyor.

Sonra ileri doğru atılarak aletinin her santimini içime batırdı.

38. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın çıkardığı çığlık bir çığlık olabilir ama kanımın hızla akması yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

Amcığı yle ıslak ki. Çok sıkı.

Duramıyorum. Yavaşlayamıyorum.

İstemiyorum.

Parmaklarımı etine bastırıp başparmağımı rahat kıcına girebileceği kadar derine gömdüm ve kalçalarımı ona çarptım.

Etrafımızdaki alanı ıslak tokat sesleri dolduruyor ve keşke tepedeki ışıklar açık olsaydı da her sallantıyı görebilseydim.

O kadar çok ses çıkarıyor ki.

İnlemeler, sızlanmalar ve anlaşılmaz sözler.

Ama çok ileri gittim.

"Bu kadar." Dışarı çıkıp tekrar içeri giriyorum. "Bu benim iyi kızım."

Sızlanıyor. Ve sonra onu başparmağımla sikiyorum. Benim aletim ile aynı hızla onu küçük deliğinden içeri ve dışarı itiyorum.

"Hans. Hans." Adımı nefes nefese söylüyor.

Ve kahretsin, keşke burada bir ses kayıt cihazım olsaydı. Onu her gece böyle duymak istiyorum.

Ona sahip olmak istiyorum.

Onu her şekilde tüketmek istiyorum.

Kalçalarımı gidebildiği yere kadar ileri ittim, sonra daha da sert bastırıp başparmağımı son eklemime gömdüm.

Her deliğe ihtiyacım var.

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı boğazına, çenesine doğru kaydurdım ve ilk iki parmağımı açık ağızına bastırdım.

Cassandra dudaklarını parmaklarıma kapatıyor. Ve içimde bir şey tıkırdıyor.

O benim.

Taşaklarımdaki gerginlikle mücadele ediyorum. Tohumumun her damlasıyla onu
doldurma ihtiyacıyla

mücadele et.

Henüz değil.

Dili parmaklarımin etrafında dönüyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum, başparmağımı yarıya kadar dışarı çekiyorum,
parmaklarımı ağzından çekiyorum,

sonra içeri itiyorum. Her yere.

Sıcaklık. Saf sıcaklık içimi dolduruyor.

Cassandra'nın amcığı boyumun etrafında uçuşmaya başlıyor. Ve neredeyse
orada olduğunu biliyorum.

Alnımı omzuna yaslıyorum. "Gelmeye hazır mısın Kelebek?"

Başını salladı ve parmaklarımin etrafında inledi.

Elimi ağzından uzaklaştırıyorum.

"Söyle bana" diye talep ediyorum.

"Evet," diye ağlıyor. "Ben çok—"

Elimi son bir kez kışına vurdum. Ve vücudu karşılık olarak kasıldığında,
olabildiğince derine ittim, aletim onun

içini şişirdi.

Ve şaplağı dindirmek yerine uzanıp klitorisini çimdikledim.

Reaksiyon anında gerçekleşir.

Bedenlerimizin arasına sıkışan elleri karnımı pençeliyor.

Amcığı kasılıyor.

Kıçı baş parmağımı sıkıyor.

Ve o geliyor.

O kadar sert geliyor ki, onu uçurumun kenarına kadar takip etmekten başka seçeneğim yok, saliverilmem

sikimden dışarı pompalanıyor ve onun kanalını dolduruyor.

Homurdanarak kalçalarımı geri çekiyorum, sonra baş parmağımı oynatarak ve diğer elimle klitorisini

parmaklarımın arasında yuvarlayarak, orgazmını benimkine uyacak şekilde dışarı çıkararak ileri doğru itiyorum.

"Hans. Ah. Kahretsin." Cassandra'nın küçük çığlıkları bugüne kadar duyduğum en tatlı şey.

Dizleri sallanmaya başlayınca başparmağımı yavaşça kaydırıp serbest bıraktım, sonra kolumu beline doladım.

Vücudu şiddetli bir şekilde seğirdiğinde elimi amından yumuşak karnına doğru kaydırıyorum ve onu dik

tutmaya yardım ediyorum.

Açık ağzımı boynunun kenarına bastırıyorum. "Kahretsin."

Boğulmakla gülme arası bir ses çıkararak amının son kez sikimi sıkmasını ve son damlalarımı da çekmesini

sağladı.

"Bu..." Cassandra başını salladı. "Bu harikaydı."

Dudaklarım tenine doğru bir gülümsemeye bürünüyor. "Öyle olacağını biliyordum."

"Öyle mi yaptın?" Onun göğsü hâlâ benimki gibi inip kalkıyor.

"Seni ilk gördüğümden beri." Daha iyi düşünemeden gerçeği kabul ediyorum.

Kalçaları bana doğru hareket ediyor. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

Dokunuşum altında ne kadar çabuk eridiği göz önüne alındığında, tepkisi o kadar da sürpriz olmamalı.

Geçen yıl bu şekilde sevişebileceğimiz düşüncesi aklımdan geçiyor. Ama arkasında bunu bile yapmamamız

gereken tüm nedenler beliriyor. Onun ailesinin evine gitmemem için aynı sebepler. Ya da o kitabı postada

bulduğumda kapısını çaldım.

Ama burada dururken, horoz hâlâ Cassandra'nın tatlı sıcaklığında gömülüyken,
bunların hiçbirinden pişmanlık

duyacak gücü bulamıyorum.

Çünkü o benim.

39. BÖLÜM

Cassie

Hans dudaklarını boynuma yumuşak bir öpücükle bastırıyor, sonra geri çekilip
kollarını belimden çözüyor ve

uzunluğunun içimden dışarı çıkmasına izin veriyor.

Hala alet kutusuna yaslanmaktan fazlasını yapamayacak kadar dengesizim. Ama
onun serbest kalmasının

içimden damladığını hissettiğimde bacaklarımı birbirine karıştırdım.

Bu... muhtemelen kötü bir fikirdi. Ancak koluma implant şeklinde uzun vadeli
doğum kontrolü sağladığım için,

bu bebek sahibi olmak dışında her türlü tıbbi nedenden dolayı sadece kötü bir
fikir.

Eller, bileklerimin etrafına bağlı olan parçalanmış iç çamaşırını çekiştiriyor ve bir
dakika sonra kumaş kayıyor.

Özgür kaldığımda ellerimi önüme getiriyorum, nefesimin geri kalanını
yakalarken daha dik durabilmek için

kendimi destekliyorum.

Ellerinden birini kalçam boyunca kaydırıyor, sanki beni olduğu yerde tutmaya
yardım ediyormuş gibi, sonra

diğeriyle, hâlâ harap külotumu tutuyorken, bacaklarımın arasına uzanıp tek
hamlede amımı sürükleyip birazını

silerek beni ürkütüyor. karışıklıktan.

Ben şaşırmış gibi bir ses çıkardım ama Hans sadece sus sesini çıkardı.

Gariplik etrafıma sinsice yayılmaya çalışıyor ama yine de bu konuda endişelenemeyecek kadar mutluyum.

Hans elbisemi bağlamak için yaptığı her řeyi çözüyor, böylece eteğim aşağıya dūřup beni kapatıyor.

Dikkatlice bacaklarımın arasındaki acıyı ve arkamdaki yabancı bir acıyı test ederek Hans'a dōndüm.

Hava hâî çok karanlık ama arkasındaki garaj kapısı açık olduğundan dışarıdaki biraz daha parlak gecenin

önünde onun siluetini seğebiliyorum.

Elleri, bağlı oldukları bileklerimin çevresini nazikçe kapatıyor ve ayıların karanlıkta görüp göremediğini merak

ediyorum.

Parmakları hassas cildimin üzerinde geziniyor.

"Çok mu sıkı bağladım?" Ses tonu endişe doluydu ve birkaç dakika önce beni bu kadar dolduran adamla tam

bir tezat oluşturuyordu.

Cevap vermek için dudaklarımı ıslatmam gerekiyor. "Hayır, bu... hoşuma gitti."

Gōėsünün alçak kısmından bir ses çıkardı ve sonunda az önce olup bitenler kafamda canlandı.

Ağzım bir gülümsemeye dōnuřtı.

Ateşli komşumla garajında seks yaptığıma inanamıyorum.

Ne kadar gürültülü olduğumu ve sesin ne kadar uzağa gittiğini merak ederek, "İyi ki bu sokakta kimse

yaşamıyor," diye şaka yapıyorum.

Hans'ın silueti garaja bakmak için dōnüyor. "Bir dahaki sefere kapıyı kapatacağız."

Bir dahaki sefer.

40. BÖLÜM

Hans

Bir dahaki sefere.

Ne kadar aptalca ya da tehlikeli olursa olsun, bir dahaki seferin olacağını biliyorum. Kendimi

durduramayacağım.

Yavaşça ellerini serbest bırakıyorum. "Biraz uyu Kelebek. Sabah erkenden çalışıyoruz."

Geçici bir adım atıyor, sonra bir tane daha.

Garajın ağzına doğru ilerlerken onun dengesiz yürüyüşünü izlerken göğsüm sıcak bir şeyle doluyor.

Cassandra duruyor ve karanlığın içinden bana bakıyor. "İyi geceler, Boz Ayı."

Kendimi durduramadım, kısık bir homurtu çıkardım.

Ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve bu tam kalbimden vurdu.

Sonra aceleyle uzaklaşıyor ve kamyonetimin önünde hızlıca durup çantasını kapıyor.

41. BÖLÜM

Cassie

Ön kapımdan içeri adımımı attığımda, küçük iş yerimin üstündeki duvarda asılı olan güneş şeklindeki saate

bakıyorum ve iç çekiyorum. Akşam yemeğine çıkmadan önce toparlanmam gerekirdi ama özünde erteleyen

biriyim, o yüzden bunu yapmamam sürpriz değil. Bu yüzden şimdi yatağıma düşmeden ve az önce olup biten

her şeyi yeniden yaşamadan önce toparlanmam gerekiyor.

Merdivenleri çıkarken kaslarım seğiriyor.

Biriyle yatmayalı uzun zaman oldu ama yattım. Ben bir bakire değilim. Ama bu (son birkaç adımı hızla atarken

pelvik taban kaslarımı sıkmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum) şimdiye kadar yaşadığım

en sıcak şeydi.

Dönüp doğrudan banyoma yöneliyorum.

Duş, suyun tıslama sesiyle açılıyor ve giysilerimin geri kalanını çıkarırken suyun ısınmasına izin veriyorum.

Banyo kapısından yatak odama, Hans'ın evine bakan pencerelere bakıyorum.

Şu anda beni vücudundan mı arındırıyor? Yoksa çoktan o rahat yatağında mı uykuya dalıyor?

42. BÖLÜM

Hans

Sensör avucumu okuyor ve güvenli odamın kapısının kilidi açılıyor.

Monitörleri görmezden geldim, ateşli silahlarla dolu duvarın yanından geçtim ve odanın arka tarafındaki dolabı

açtım.

Onu bulmam bir saniyemi alıyor ama sahte dizüstü bilgisayar bıraktığım yerde. İnce seramik bıçaklar tam

bıraktığım yerde, içinde saklı.

Eğer işler çığırından çıkarsa, birinin üzerinden silah çekebileceğim. Ama kendi silahlarımın hazır olmasını

seviyorum.

43. BÖLÜM

Cassie

Ön penceremden dışarı baktığımda komşumun evinin şimdiden hayatla aydınlandığını görüyorum.

Saat dörtte alarmım çaldığında beni ertelemekten alıkoyan tek şey güne Hans'la başlayacak olmamdı.

İş markalı sırt çantamı omuzlarıma yükleyerek oturma odasına bakıyorum.

"Tamam hoşçakal! Cuma günü

döneceğim," diyorum evime, sonra ışığı kapatıp ön kapımı açıyorum.

Sonra çılgılık atıyorum çünkü ön basamakta bir adam duruyor.

"Kiminle konuşuyordun?" Hans'ın kalın sesi sabahın erken saatlerindeki sessizlikte yüksek çıkıyor. Ama dürüst

olmak gerekirse, çılgılığım muhtemelen daha yüksekti.

İki elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Ne oluyor Hans?"

Bir adım daha yaklaşıyor.

Ben hâlâ kapıyı kapatıyorum ama o başımın üzerinden evime bakıyor. "Kiminle konuşuyordun, Cassandra?"

"Ne—" Hoşça kal dediğimi duymuş olabileceğini fark ettim.

Ona gerçekten cevap vermek istemiyorum ama sanırım Hans'ı öylece bırakmayacağını bilecek kadar iyi

tanımaya başlıyorum.

Ellerim hâlâ kalbimin üzerinde, "Evimle konuşuyordum" diye itiraf ediyorum.

Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. "Bağışlamak?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Senin evin." Söylediklerimi yavaşça tekrarlayarak beni duyduğunu kanıtlıyor.

"Evet." Ellerimi bırakıyorum. "O kadar da tuhaf değil."

"Elbette değil." Hans daha da öne eğildi.

Bir an için beni öpeceğini sandım ve gözlerimi kapatmaya başladım ama sonra yanıma eğilip çantamı aldı.

Utanç verici hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

Dün gecenin bizim için ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama görünen o ki bu, birbirimizi

görünce öpüşen insanlar olduğumuz anlamına gelmiyor.

Hans bavulu kaldırırken tek kaşını kaldırıyor, ne kadar ağır olduğunu fark ediyor. Ve bu adil. Kesinlikle ağırlık

sınırını aştım.

"Peki." Ön basamağa çıktım ve ön kapımı çekip arkamdan kilitledim. "Ben hazırım."

Bavulumun alt kısmında tekerlekler ve etrafta sürüklenmeyi kolaylaştırmak için üst kısmı dışarı doğru uzanan

bir sap var. Ancak Hans bu özelliklerin hiçbirini kullanmıyor. Onu sadece üst kolundan tutarak garaj yolumdan

aşağıya, yolun karşısına ve kamyonuna kadar taşıyor.

Kolaymış gibi görünmesini sağlıyor. Oysa ben sırt çantamı taşımaktan bile terlemeye başladım. Bu da

maksimuma kadar doldurulur.

Ben aşırı paketleyiciyim. Ben buyum.

Hans'ın kamyonu hâlâ garaj yolunda park halinde ve arka yolcu kapısının önünde durup kapıyı açıyor.

Arka koltuk küçüktür, ön koltuktaki gibi bank tarzıdır ve az miktarda bacak mesafesi vardır.

Bavulumu koltuğa bıraktıktan sonra dönüp sırt çantamı almak için elini uzattı.

Onu bir omzumdan kaydırıyorum ve daha ikinciye indiremeden Hans askıyı yakalayıp üzerimden kaldırıyor.

Bu çok... samimi hissettiriyor. Dün gece yaptıklarımızı düşününce bu çok tuhaf (kapalı garaj kapısına

bakıyorum).

Ama şimdi, güneşin ufukta doğması, bizi zifiri karanlık yerine ışıkla çevrelemesi, bu çok ilişkisel bir his veriyor.

"Yukarı." Hans'ın sesi beni şaşkınlıktan kurtardı ve onun benim için çoktan kapımı açmış olduğunu fark ettim.

Hans bizi mahalleden uzaklaştırırken seyahat etme kaygım beni etkilemeye başlıyor.

Ben berbat bir uçucu değilim. Uçaklardan nefret etmiyorum ama aynı zamanda uçağa binmeyi de sabırsızlıkla

bekliyorum. Ve ülkeyi tek başıma terk etmek strese başka bir boyut katıyor.
İndiğimde iş arkadaşlarımla

buluşacağımı biliyorum ama yine de gümrüklerde tek başıma dolaşmak zorunda
kalacağım ve bunu daha

önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım.

Ciğerlerimi düzenli olarak doldurmaya zorluyorum ve biz sessizce giderken
dünyanın pencereden dışarı

geçişini izliyorum.

Tamamen dürüst olmam gerekirse, bu yolculuk konusunda oldukça gergin
olduğumu itiraf etmeliyim.

Hazırlıklı olmayı seviyorum, bu yüzden şirketim bu satış toplantısını ve nerede
yapılacağını duyurduğunda

internette bir araştırma yaptım. Çoğunlukla hava durumunu kontrol etmek için
nasıl giyineceğimi biliyordum

ama aynı zamanda bir yerin neleriyle ünlü olduğunu görmek de hoşuma gidiyor.
Belki belirli bir yiyecek türü.

Veya bir dönüm noktası. Her zaman bir şeyler vardır.

Ve bu yerin neyle ünlü olduğunu bulmak beş saniyeden fazla sürmedi.

Şiddet.

Şehir korkunç şiddet olayları ile ünlüdür.

Ben yutarım.

Endişelerimi paylaşabileceğim biri olsun diye aileme söylemeyi o kadar çok
istiyordum ki, ama bunu

yapsaydım her şeyi kaybederlerdi. Ve ben yokken onların paniğe kapılmalarına
ihtiyacım yok.

Ayrıca gitmeyi reddedebileceğim bir durum değil. Bu zorunlu bir yolculuk. Ben
de insan kaynaklarını temsilen

oradayım. İK başkanı korktuğu için gitmeyip diğer herkesin gitmesine izin verse
ne kadar kötü görünürdü?

Artık annemi hayal edebiliyorum... "Herkes köprüden atlasa sen de atlar mısın?"

İyi evet. Eğer bununla işsizlik sınırı arasındaysa, yapabilirim.

Nefesimi üflerim.

Gerçekten tehlikeli olsaydı şirketimin herkesi oraya göndermesine imkan yoktu.

Bu haberler muhtemelen

abartılıydı.

Dizimdeki başıboş bir ipliği fırçalayıp ellerimi bacaklarımın arasına bastırıyorum.

İnsanların nasıl giyineceklerinden emin olmadığım için, her gün için iki kıyafet hazırladım - biri iş için uygun, biri

iş amaçlı - ve bu da ağır bagajın bir başka nedeni.

Bugün için ikisinin arasında bir şey seçtim; siyah pantolon, siyah düz ayakkabı, siyah ipek gömlek. Kurumsal

yaşamın evrensel olarak kabul görmüş tamamen siyah kıyafeti.

Büyük bir el uyluğuma yerleşti. "İyi misin?"

"Evet!" Çok hızlı, çok parlak bir sesle cevap veriyorum.

Ellerim hala bacaklarımın arasındayken, Hans serçe parmağını kullanarak bileğimin etrafındaki deriyi hafifçe

fırçalıyor. Yumuşak ama o kadar hafif pembe ki çoğu insan fark etmeyecek.

"Seni incittim mi?" Soru o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum.

Dikkatimi Hans'a çeviriyorum. "HAYIR." Ellerimi kaldırıyorum, bileklerimi her tarafı gösterecek şekilde

çeviriyorum. "Görmek? Hepsi iyi."

Dün gece cildim biraz gergindi ama üzerine biraz aloe sürdüm ve şimdi on iki saatten daha kısa bir süre önce

kendi iç çamaşırımla bağlandığımı bile bilmiyordun.

Hans bizi havaalanına götürecek otoyola girerken bir uğultu sesi çıkarıyor.

Dikkatimi dağıtmak istediğim için söyleyecek bir şeyler buldum. "Peki... işte önemli bir hafta mı var?"

Başını sallıyor ve kendi sorusunu soruyor. "Hiç İspanyolca biliyor musun?"

Dört yıl önce yaptığım üç aylık çevrimiçi dersleri düşünüyorum. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil?" Uyluğumdaki el biraz sıkıyor.

"Tamam, hiç de değil. Banyo için kelimeyi söyleyebilirim. Ve bira. Bu da benim bir pislik gibi görünmeme neden

oluyor." Hans'ın ağzı seğiriyor ve gülümsememeye mi yoksa kaşlarını çatmamaya mı çalıştığını bilmiyorum.

"Birkaç yıl önce ailem bana doğum günümde insanların yeni bir dil öğrenmek için kullandıkları pahalı yazılımı

satın aldı ama ben buna bağlı kalmadım." Omuzlarım çöküyor. "Bu benim işim."

"Dil mi öğreniyorsun?"

Başımı sallıyorum. "HAYIR. Bırakıyorum."

"Açıklamak."

Kendimi utangaç hissederek, Hans'ın eline dokunmamaya dikkat ederek ellerimi bacaklarımın arasına doğru

ittim. "Yeni hobilere başlama ama bunların peşinden gitmeme eğilimim var." İç çekiyorum. "İspanyolca gibi. Ve

Almanca. Ve örgü. Ve hedef atış. Ve çömlekçilik."

Bu moral bozucu bir liste ve bunlardan çok daha uzun, ama sanırım demek istediğimi anladım.

Bir parmak elimin üstüne dokunuyor ve bakışlarımı kucağımdan kaldırıp Hans'a bakıyorum.

Bana bir bakış attı. "Peki ya yemek blogun?"

Beklenmedik duygular gözlerimin arkasına baskı yapıyor.

Dün akşam yemeğinde annem blogumdan bahsetti ama Hans'ın hatırlayacağını sanmıyordum. Veya tekrar

sorun. Ona göstermemi istediğini söyledi ama ben onun sadece nazik olmaya çalıştığını düşündüm.

Elimi kaldırıp Hans'inkine dokunduğunda duruyorum. "Takıldığım kişi."

"Başlamana ne sebep oldu?"

Serçe parmağım onunkini kapatacak şekilde elimi yana kaydırıyorum.

Bulanıklaştığında elimin altındaki büyük eline bakıyorum.

Elim içgüdüsel olarak geri çekildi ama ben bir santim bile hareket edemedim
Hans onu yakaladı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki takip edemiyordum bile. Ama şimdi eli
tamamen benimkinin üzerindeydi ve

elim kalçamla avucunun arasında sıkıştırıyordu.

"Hızlısın."

Eli esniyor. "Blogunu başlatmana ne sebep oldu, Butterfly?" bana tekrar sordu.

"Yemeği her zaman sevdim. Demek istediğim, ailemle tanıştın. Bir şeyler
yapmada harikalar. Bu yüzden yemek

pişirmenin bıkmayacağım bir şey olduğunu düşündüm. Omuzlarımı
kaldırıyorum. "Birkaç yıldır blog yazmayı

düşünüyordum. Tetiği hiç çekmedim."

"Ne değişti?"

44. BÖLÜM

Hans

Neden blogunu karşıma taşıdıktan hemen sonra başlattın?

Cassandra kayıtsız bir tavırla, "Sen," diyor ama cevap göğsüme çarpıyor.

45. BÖLÜM

Cassie

Bunu itiraf ettiğime inanamayarak dudağımın kenarını ısırdım.

"Ben?"

Hans o kadar şaşırmış görünüyor ki, bir sonraki bölümü paylaşırken biraz
egodan kurtulmam gerekiyor. "Evet,

her zaman blog açmak istemiştım ama yaptığım şeyleri boşa harcamak
istememedim. Ve tek bir kurabiye

yapabilecek durumda değilim. Tarifler bundan daha büyük. Fotoğraflar için iyi bir taneye sahip olduğumdan

emin olmak için fazladan ihtiyacım var. Bilirsin?"

Hans yavaşça başını salladı.

"şey..." i çekiyorum. "İyi olmadığım için utanıyordum ve önceki komşularıma bir şey isteyip istemediklerini

sormaya cesaret edemedim. Ve son olarak, bilmiyorum, birkaç yıldır evden çalışıyorum, bu yüzden onları

gtrebileceğim bir ofisim ya da başka bir şeyim yoktu."

Hans, "Paylaştığın kimse yoktu" diyor ve bunları bir araya getiriyor.

Gözleri yolda olmasına rağmen başımı salladım. "İlk paylaşımımı tanıştıktan sonraki hafta sonu yaptım. Belki

yalnız yaşayan bir adamın ara sıra fazladan yemeğe aldırış etmeyeceğini düşündüm. Dudağımı ısırıyorum.

"Hatırlıyor musun bilmiyorum—"

46. BÖLÜM

Hans

Muzlu rekler.

"Muzlu rek yaptım."

Sanki blogunun tüm geçmişini ezberlememişim gibi söylüyor.

Sanki her şeyi yukarıdan aşağıya sayısız kez okumamışım gibi.

Sanki her uyku sorunu yaşadığımda onun blogunu açmıyorum.

Sanki unutmuş olabilirim gibi.

Başımı eğiyorum. "Ben hatırlıyorum."

47. BÖLÜM

Cassie

"yle mi?" Heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. "Yani sanırım öyle yapardın. Sokağın karşısından gelen bir

yabancının önünüze bir kap yiyecek bırakması muhtemelen unutulmazdır.”

“İyiydiler.”

Parmaklarımı Hans'ın elinin altında oynatıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"HI-hı."

"Bana gerçeği söyleyecek misin?"

Hans bana bir bakış attı. "Belki."

Derin bir nefes alıp soruyorum: "Sana bıraktığım şeyleri mi yiyorsun yoksa çöpe mi atıyorsun?"

48. BÖLÜM

Hans

Ortası çiğ, dışı kömürleşmiş muzlu çörekleri düşünüyorum. Tuzlu melek yemeği pastasını düşünüyorum.

Lavabonun üzerinde içime çektiğim ıslak kabaklı kurabiyeleri düşünüyorum.

"Hepsini yiyorum." Cassandra'nın eline baskı yapmaya devam ediyorum ve avucumu amından yayılan ısıyı

hissedene kadar kalçasına doğru kaydırırken o da benimkiyle birlikte hareket ediyor.

Orada durmak odaklanmayı gerektirir. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Onu orada kavramak istiyorum.

Bir yılı aşkın süredir odaklandığım kadın, blogunu benim yüzümden açtığını itiraf etti. O yemeği benim için

yaptı.

Ve bunun için onu yutmak istiyorum.

Vücudundaki her bir giysi parçasını söküp atmak ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek

istiyorum. Onun etinden ziyafet çekmek ve bana yaptığı her şeyi yiyeceğimi söylemek istiyorum.

Ama havaalanına girmek üzereyiz. Her ne kadar hayatımı kolaylaştıracak olsa da Cassandra'nın uçağını

kaçırmasını sağlayamam.

49. BÖLÜM

Cassie

"Öyle mi?" Sesim nefes nefese.

Hans yemeğimi yiyor.

Ve eli benimkinin üzerinde öyle sıcak ki. Ve orası bana dokunmaya çok yakın. Bunu yapmasını istiyorum ama

yapmadığına sevindim. Çünkü TSA'da ıslak külotla yürümek istemiyorum.

"Her zaman." Sesi çok dürüst.

Yavaşlamaya başlıyoruz ve ön camdan dışarı baktığımda çoktan geldiğimizi görüyorum.

Yavaşlayıp kamyonunu gidiş şeridindeki kaldırıma çekerken profilini izliyorum.

"Geri döndüğümde sana bir şeyler pişireceğim."

Kamyonu park edip bana bakıyor. "Bunu isterim."

Ben daha fazlasını söyleyemeden Hans kapısını açıp dışarı çıkıyor.

Ve böylece, daha önceki tüm seyahat stresim yeniden hayata dönüyor. Ama Hans'a beni eve götürmesi için

yalvarmak yerine kamyondan onu takip ettim.

Bavulum zaten kaldırımın üzerinde, yanında duruyor ve sırt çantamı ceket gibi giymem için bana uzatıyor.

Tekrar Hans'a dönmeden önce bir kolumu ilk kayıştan geçiriyorum, sonra diğerini.

Ellerini omuzlarıma doğru kaydırıp sırt çantasını düzeltiyor.

"Cuma öğleden sonra döneceğim ama babam beni almayı planlıyor."

Hans kayışları yeniden ayarlayarak başını salladı.

"Bu sabah beni arabayla götürdüğün için teşekkür ederim." Dudaklarımı ıslattım. "Ben gerçekten..."

Hans parmaklarını kayışların altından geçirip beni öne doğru çekiyor, göğsüm onunkine çarpıyor. "Dikkatli ol

Cassandra."

"N-ne?"

Zaten temas halinde olmamıza rağmen beni kendine daha sıkı çekiyor. "Akıllı ol. Grubunuzla kalın. Hiçbir yere

yalnız gitmeyin." Eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Bana söz ver Kelebek."

Ezici bir rahatlık duygusu içimi dolduruyor; onun ilgisi tüm endişelerime merhem oluyor. "Söz veriyorum, Boz

Ayı."

Gözlerini kısıyor. "Tam bir velet."

Sonra ağzı benimkinin üzerinde. Benimkini talep ediyorum. Benimkini işgal ediyor.

Yanlarından tutuyorum. Tişörtü vücudundan sıcaktı. Sert kasları kumaşın altında esniyordu.

Geri çekiliyor.

"Hans." Parmak uçlarımda yükselmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Kayışlarımdaki tutuşu kayıyor ve ona ulaşmam için uzanmama yardım ediyor.

Dilim dudaklarının üzerinde geziniyor ve o onları ayırıyor.

Bu sefer benim. Onu iddia eden benim. Kollarımı onun sırtına dolayan benim. Onun tadına bakan benim.

Yolun aşağısında bir arabanın kornası çalıyor ve bizi öpücüğümüzü kesmeye zorluyor.

Gitmeliyim, diye fısıldıyorum.

Hans beni bir adım geriletmek için beni tutuyor. "Verdiğin sözü unutma."

Ellerini omuzlarımdan indirdi ve bavuluma uzandıktan sonra teleskopik sapı benim için çıkardı.

Sapı gereğinden fazla sıkı tuttum. "Güle güle, Hans."

"Kendine iyi bak kızım."

50. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın cam kapılardan havaalanına doğru yürüyüşünü izlerken çenemi kasıyorum.

Onu yakalayıp kamyonuma taşımayı o kadar çok istiyorum ki. Ama ben bunu yapmıyorum. Bunun yerine

direksiyona geçiyorum.

Yolcularını bıraktıktan sonra yavaş yavaş hareket eden arabaların arasına girdiğimde Cassandra çoktan

gözden kaybolmuştu.

Kalkış alanının dışındaki trafiği takip ediyorum.

Herkesle birlikte hızımı sabit tutarım.

Hepimiz havaalanı çıkışına doğru ilerlerken ben uzak şeritte kalıyorum.

Flaşörümü çalıştırıyorum.

Terminale dönmek isteyen trafiği yönlendiren tabelayı takip ediyorum.

Tekrar havaalanına giden arabaların arasına karışınca kadar kıvrımlı yolu takip ediyorum.

Ancak kalkış için şeridi kullanmak yerine park etmek için tabelaları takip ediyorum.

Rampalar kalabalık ama diğer iki kamyonetin arasında bir yer buldum.

Motoru kapattıktan sonra kilidi açtım, sonra dönüp koltuğumun arkasındaki gizli düğmeye bastım.

Arka koltuk sırasının kilidi sessizce açılıyor ve minimum çabayla tüm koltuk bir menteşe üzerinde kaldırılarak

içindeki bir bölme ortaya çıkıyor.

Sıradan siyah sırt çantamı dışarı çıkarıyorum ve katlanmış ceketime uzanıyorum.

Ceketimi çıkarıp giymek için kamyondan inmeyi bekliyorum.

Siyah deri çizmeler, koyu renk kot pantolon, gri tişört, siyah takım elbise ceketi ve sıkıcı siyah sırt çantası. Bir

haftalık satış toplantılarına giden diğer tüm üst yönetim ahmaklarına benziyorum.

Havaalanında ortama uyum sağlamak çok kolay.

Kimse beni sorgulamıyor.

Sadece sırt çantasıyla uçan bir adama kimse ikinci kez bakmaz bile. Tecrübeli gezginlerin eşyalarını bir bilime

indirgemeleri gerekir.

Üç kıyafet değişikliği.

Minimal tuvalet malzemeleri.

Dört fırlatma bıçağı içeren bir dizüstü bilgisayar.

Adı Hans Eklund olmayan ama bana benzeyen bir adam için pasaport ve uçak bileti. Ve kimde TSA PreCheck

var, yani ben veya bu adam her kimse, güvenlikten geçmek için ayakkabılarımı çıkarmama bile gerek yok.

Röntgen cihazında sorunsuz bir yolculuktan sonra sırt çantamı alıp gördüğüm ilk mağazada duruyorum.

Biletimi dün gece aldığımdan beri gideceğimiz yere ne zaman varacağıma dair pek bir oyun planım yok. En

azından Cassandra'yı takip etmenin ötesinde gerçek bir plan yok.

Dört torba kuru et, bir torba yer fıstığı, bir şişe su, iki paket Skittles ve kapak ya da ateşleyici olarak

kullanılabilecek arabalarla ilgili bir dergi alıyorum. Hangisi daha faydalı olursa olsun.

51. BÖLÜM

Cassie

Pilot gaza ya da uçakta buna ne denirse ona basıyor ve pistte hızlanmaya başlıyoruz.

İtişmenin normal olduğunu biliyorum ama yine de bundan nefret ediyorum.

Yanımdaki pencereden dışarı bakmak için başımı çevirmek yerine gözlerimi kapatıyorum ve Hans'ı ve

paylaştığımız o öpücüğü düşünüyorum.

Birbirimizi görünce öpüşen insanlar olmayabiliriz ama meğerse yollar ayrıldığında öpüşen insanlarmışız.

Hans çoktan eve dönmüş olurdu. Acaba tekrar uyudu mu, yoksa kendi iş gününe başlamak için uyanık mı

kaldı?

52. BÖLÜM

Hans

Uçağım yerini alıyor, pilotumuz kalkışa yaklaştığımızı haber veriyor.

Saçlarımı kravatından kurtarıp başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Cantrell'lerle yaptığım konuşma henüz aklımda, her şeyin nasıl başladığını düşünüyorum.

53. BÖLÜM

Hans

(19 YAŞ)

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Kız kardeşim gözlerini bana çeviriyor. "Bu bir dans kulübü. CIA'e girmeye çalışmıyorum."

"Neden on sekiz yaş üstü bir yere gitmiyoruz?" Mezun olduktan birkaç gün sonra geçen ay on sekiz yaşına

girdi, böylece gerçek kimliğiyle buralara girebildi.

"Çünkü buralar berbat durumda. Benimle ortaya çıksaydın bunu bilirdin."

"Hayır, teşekkürler."

Parti yapmak için zamanım yok. Yaz dersleri almakla o kadar meşgulüm ki diğer sınıf arkadaşlarımdan daha

erken mezun olup istediğim hayata başlayabileyim.

"İnek," diye içini çekiyor ama öyle demek istemediğini biliyorum.

"Sana hiç benzemiyor." Ehliyeti elimde tutuyorum.

Freya hızla dönüyor, kısa gümüş elbisesi parlıyor, sarı saçları omuzlarında parlıyor. "O kadar yakından bakmayacaklar."

"Annem ve babam öğrenirlerse seni öldürürler." Açıkça belirtiyorum.

"İşte bu yüzden onlara bu gece Kay'ın evinde kalacağımı söyleyeceğim." Kimliği elimden alıp çantasına koydu.

"Ve ben." Çantayı şifonyerin üzerine koyuyor, sonra yerden bir çift eşofman alıp çekiyor, bol kumaş elbisesinin

eteğini kaplıyor. "Önce biz çıkıyoruz." En sevdiği tişörtünü giyiyor, batik deseni göğsünde bir çiçek oluşturuyor.

Başımı sallıyorum. "İyi şanlar."

Freya'nın anne ve babamızın yanından geçerken tanık olmak istemediğim için odama yöneldim.

Kanunla başının belaya girmesinin Minnesota Üniversitesi'ndeki veterinerlik okuluna gitme planlarını altüst

edebileceğini söylemeye gerek duymuyorum. Onu tanıyorum, üniversiteden atılsa bile yine de kuzeye taşınırdı.

Göllerin var olduğunu duyduğundan beri başka hiçbir şeyden bahsetmedi, çölde yaşamaktan bıktığını söyledi.

Yatak odamın kapısını kapattım ve iç çektim.

Kampüste yaşamaya alıştıktan sonra buraya dönmek biraz tuhaf. Ancak Pazartesi günü dersimiz

olmadığından hafta sonunu evde geçirmeye karar verdim.

Bedava yemek ve bedava çamaşır yıkamayı reddetmek zordur.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki yeniden ailemin yanında olmak çok güzel.

Yatağıma göz atıyorum.

Yatakta uzanıp berbat bir televizyon izleyebilmek için ders çalışmayı bir kenara bırakma isteği duyuyorum.

Ama yapmıyorum.

Odanın köşesindeki sandalyeye oturup Sağlık Hukuku ve Politikaları kitabımı açtım.

Her zaman avukat olmayı istedim. Muhtemelen büyürken çok fazla film izlemişsindir. Ama yanlışları

düzeltilmek, iyi adam olmak, sonunda kendi işimin patronu olmak... Bir insan daha ne isteyebilir ki?

Gözlerimi ovuşturup komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Altıyı biraz geçiyordu ve saat ikiye kadar

yatmadım.

Tekrar uyumak niyetiyle yuvarlanmaya başladım ama annemin her zamankinden daha tiz olan sesi kapalı

kapımdan odama sızdı.

Annem ve babam erken kalkanlardır ama pazar günleri değil. Ve annem asla sesini yükseltmez.

Battaniyemi üzerimden atarken midemde bir çukur oluştu.

Pijamalarımı giyerek odamdan çıkıyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda annemin sesi yerine babamın sesi duyuluyor.

"Ona onu geri arayacağımızı söyle. Polisi aramamız lazım."

Çukur dehşete dönüşüyor ve çıplak ayaklarım halının üzerinde sessizce merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Onu duydun. Evet. Tamam aşkım."

Annemin telefonu kapattığını görmek için köşeyi tam zamanında mutfağa döndüm.

"Buraya ver." Babam elini uzatıyor ve annem ona ahizeyi veriyor.

Üç numarayı çevirdi, sonra telefonu kulağına götürdü, boştaki elini annemin omzuna koydu.

Beni henüz görmediler, bu yüzden olduğum yerde kalıp dinliyorum.

"Evet. Rapor etmem gerekiyor..." Babamın sesi titriyor ve annem elleriyle ağzını kapatıyor. "Kayıp bir kişiyi

bildirmem gerekiyor."

Kayıp bir kişi.

"... Eklund... Kızım..."

Kız kardeşim.

"En son görüldü..."

Freya kayıp.

Bir adım geri atıyorum.

"Kuyruklu yıldız, evet, kulüp." Annemin omuzları titriyor ve babamın telefona bakan parmak eklemleri

beyazlıyor. "Gideceğini bilmiyorduk..."

Yaptım.

Biliyordum.

"Arkadaşı on dakika önce eve geldi. Ailesi kızların yatakta olduğunu sanıyordu."

Babamın başı öne doğru

sarkıyor. Kay onların uyuşturulduğunu düşünüyor. Başka bir arkadaşının evine nasıl geldiğini hatırlamıyor. Ama

—Ama Freya, kızım, onunla birlikte değildi."

Freya ayrıldı.

"Yirmi dört saat bile geçmediğini biliyorum." Babamın ses tonu değişiyor.

"Belediye başkanını arayacağım—"

Onu durdurmalıydım.

Annem sızlanarak babamdan uzaklaşıyor ve beni fark ediyor.

Babamın söylediklerinin geri kalanını duymuyorum çünkü annem bana doğru koşup kollarını etrafıma doluyor

ve bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılıyor.

Polis kapıdan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce bize son bir kez bakıyor.

Burada olmasının tek nedeni babamın parası olması.

Polis sorular sordu ve cevaplarımızı yazdı ama onun sadece parti yapmakla kalmayıp, kaybolduğuna

gerçekten inandığını sanmıyorum.

Hiçbir haber yok.

Freya'dan iz yok.

Dün sabahtan beri kayıp.

Yumruğum kilitli arka kapıya çarpıyor.

Comet kapalı, birkaç saat daha açılmıyor ama arabalar çalışanların otoparkına park edilmiş durumda. Ve eğer

polisler bize herhangi bir cevap vermezse, ben vereceğim.

Tekrar yumruğumu vuruyorum.

Sonunda açılıyor.

"Anahtarını mı unuttun?" adam benim çalışan arkadaşım olmadığımı anlamadan önce soruyor.

Kapıyı suratıma çarpmadan önce ayağımı dışarı çıkarıp kapıyı açık tutuyorum.

"Biriyle konuşmam lazım."

"Bak evlat, eğer bir şey kaybettiyse kapımız açılana kadar beklemelisin. Daha sonra kayıp ve bulunanları

kontrol edebilirsiniz.

Annemin endişeli sesini ilk duyduğumdan beri içimde fokurdayan karanlık genişliyor. Ruhumu daha çok

dolduruyorum.

Adamı geri ittim.

Onu harekete geçirmemin tek nedeni sürpriz. Benden elli pound ve yirmi yıl aldı ama hâlâ tökezliyor.

Sonra kendini toparlayıp beni göğsüme doğru itiyor. "Senin işini bitireceğim, seni küçük pislik. Defol git."

Ellerini uzaklaştırdım. "Biriyle konuşana kadar gitmiyorum."

Adam benim alanıma giriyor. "Siz zengin pislikler, istediğiniz her şeyi yapabileceğinizi sanıyorsunuz." Bu sefer

beni ittiğinde sertçe itti ve omzumu kapının yanındaki raf ünitesinin kenarına vurdum.

Muhtemelen arabamı kapının dışına park etmiş halde görmüştür. Lüks modeli gördüm ve buraya gelmemin

sebebinin onun istediğini yapmaya çalışan şımarık bir pislikten başka bir şey olmadığını düşündüm.

"Kız kardeşim kaçırıldı!"

diye bağıriyorum.

Bunu içimdeki tüm öfke, endişe ve ıstırapla bağıriyorum.

"Buradan biri onu gördü!" Sıcaklık gözlerimi dolduruyor.

Ama umurumda değil. Beni ağlarken görmesi umurumda değil. Bana yumruk atması umurumda değil. Eğer

bütün kemiklerimi kırarsa. Hiçbir şey beni Freya'yı bulmaktan alıkoyamaz.

Adam donup kalıyor, gözleri irileşiyor, sonra da dönüp geri gidiyorlar.

Bir şeyler biliyor.

"DSÖ?" Onun alanına adım atarak tısladım. "Kimin elinde?"

Ben sormayı bitirmeden başı titriyor. "Hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yalan söylüyor.

Gömleğini kaptım ama o ellerimi savurdu.

"Söyle bana!" Sesim bozuluyor. "Sadece on sekiz yaşında."

"Tıpkı polisler de söylediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesini yükseltiyor ve bunda bir tuhaflık

var. Sanki bunu benim için değil başkası için yapıyormuş gibi. "Gitmen gerek."

Artık nefeslerim ağırlaşıyor.

"DSÖ?" Fısıldıyorum.

"Dışarı. Şimdi." Hâlâ yüksek sesle konuşuyor ve beni kapıya doğru geri itiyor. Sonra sesi tıpkı benimki gibi bir

fısıltıya dönüştü. "Marcoux."

Gün ışığına çıkıyorum ve kapı önüme çarparak kapanıyor.

"Baba?" Uyanık olup olmadığından emin olmadığım için sesimi kısık tuttum.

O zamandan beri hiçbirimiz uyuyamadık...

Başını masasının yasladığı yerden kaldırdı.

Gözlerinin odaklanması biraz zaman alıyor. "Hans mı? Girin."

Eşikten geçiyorum. "Ben... benim bir adım var."

Bu sefer farklı bir polis memuru var ve yüzündeki sempati de saçları kadar sahte görünüyor.

"Yani..." Yirmi saniye önce söylediklerimi hatırlamıyormuş gibi not defterine baktı. "Kimseye gideceğinizi

söylemeden Comet'e gittiniz ve sonra bir çalışanı size bu ismi vermesi için zorladınız." Ona verdiğim ismin

Fransızca değil uzaylı olduğunu söylüyor.

"Ona zorbalık yapmadım," diye çıktım. "Ve ben on dokuz yaşındayım. İnsanlara nereye gittiğimi söylememe gerek yok."

"Bir polis soruşturmasına müdahale ettiğinde bunu yaparsın."

"Ne soruşturması?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın!"

Babam elini bacağıma koydu. Rahatlamak için mi yoksa polise saldırmamı engellemek için mi bilmiyorum.

"Bunun zor bir zaman olduğunu anlıyorum." Lanet herif artık umursuyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyor.

"Ama işimizi yapmamıza izin vermelisin. Ve söylentilerin peşinde koşmak" - sözde ismi yazdığı not defterini

havaya kaldırıyor- "yardım etmiyor."

Diğer kanepeden kalkarken çenemi sımsıkı tutuyorum.

"İletişimde olacağız." Başını diğer yanımda oturan anneme doğru eğiyor ve sonra kendini dışarıda görüyor.

Annem onu kabul etmiyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Polis bu ismin söylenti olduğunu söyledi. Ama babam Marcoux adını daha önce duymuştu.

Bu bir söylenti değil.

On beş yıl önce ben sadece dört, Freya ise üç yaşındayken İsveç'ten buraya taşındık. Babamın madencilik

tecrübesinden yararlanarak bir yatırım fırsatı vardı, şirketini sattı ve biz de ABD'ye geldik. Arizona'ya alışmak

amacıyla her gün yerel gazeteyi baştan sona okumaya başladı. Hiç durmadı.

Geçtiğimiz yıl Phoenix bölgesindeki çete faaliyetlerinde yaşanan artışı bu şekilde biliyordu. Ve Marcoux'yu

hatırlıyor. Bunu özellikle hatırlıyor çünkü hemen ertesi gün gazete Marcoux adını geri alan bir makale yayınladı.

Bunu hatırladı çünkü yolsuzluk çıgıllıkları atıyordu.

Babamın ofisinde bir yığın halinde saklanan makaleyi bulması uzun sürmedi.

Onu buldu ve bize okudu.

Açıklamada, önceki hikayenin yazım hatası olduğu ve ismin yakın zamanda yaşanan şiddet, uyuşturucu

kullanımı veya insan kaçakçılığıyla bağlantılı olmadığı iddia edildi.

Annemi kıran şey o son kısım, o son iki kelimeydi.

O zamandan beri konuşmadı.

Gece gökyüzünde şimşek çıtırdıyor ve buna karşılık veren gök gürültüsü arabamın kapanan kapısının sesini

bastırıyor.

Korkacağımı düşündüm. Ellerimin titreyeceğini düşündüm. Ama içimdeki bu boşluk, Freya'nın bir hafta önce

ortadan kaybolmasından bu yana büyüdü.

Yedi gün.

Yedi berbat gün.

Annem katatonikti.

Babam yemek yemiyor.

Kimse uyumuyor.

Yurduma geri dönmedim. Derslerime gitmedim.

Önemli olan tek şey Freya'yı bulmak.

Ve bu barın içindeki adamlar onun nerede olduğunu biliyor.

Onlar zorunda.

Porsche'min anahtarlarını cebime koydum ve çatlak asfalt üzerinden barın önüne doğru yürüdüm.

Fedai yok. Kimlikleri kontrol eden yok. Şehrin boktan insanlarla dolu boktan bir kesiminde boktan bir bar. Bir

kişinin oraya ait olmaması için içeri girmesi için deli olması gerekirdi.

Deli. Ya da çaresiz.

Ön kapı ardına kadar açık ve sigara dumanı ve bayat bira kokularıyla dolu alçak tavanlı alana adım atıyorum.

Ortama uyum sağlamayı umarak sade bir tişört, kirli bir yürüyüş botu ve en eski kot pantolonumu giydim ama

bakışların hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum.

Dönüp koşma içgüdümü görmezden gelerek başımı dik tutuyorum ve bara doğru ilerliyorum.

Kesinlikle sert bir kalabalık ama düz bir çete buluşmasına benzemiyor.

Müşterilerin hepsi Korsika mafyasının

parçası olamayacak kadar fazla çeşitlilik içeriyor. Belki de aldığım istihbarat düşündüğüm kadar iyi değildi. Ya

da belki öyledir. Yakında öğreneceğim.

Attığım her adımda gerginlik havada artıyor.

Solumda bilardo masaları, sağımda alçak masalar, boş olan yerde duran insan grupları ve barda daha fazlası

duruyor.

Birkaç kişi omuzlarıma çarpıyor ama onlara tepki vermiyorum. Hareket etmeye devam ediyorum.

Nasıl dövüleceğimi bilmiyorum. Ve bu adamların ne tür silahlara sahip olabileceğini bilmiyorum. Elimde olan

tek şey cebimde bir kamyon durağından aldığım bir sustalı bıçak.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Bara vardığımda barmen çoktan bana bakıyordu.

Onun durduğu yerin karşısındaki yaralı tepenin önünde duruyorum.

"Kaybettin mi evlat?" yaşlı adam soruyor.

"Kayıp değil. Sadece bilgiye ihtiyacım var."

Ofladı. "Bilgi bedava değildir."

Her zamankinden daha şişman olan cüzdanımı cebimden çıkardım, yüz dolar çıkardım ve barın üstüne

koydum. "Kuyruklu yıldız'dan kız almayı kimin sevdiğini bilmem gerekiyor."

Barmen yüzlüğü barın üzerinden kaydırıp önlüğünün içine tıarken kaşını kaldırıyor.

"Kuyu?" Ben rica ediyorum.

Bir omuzunu kaldırıyor. "Comet'i hiç duymadım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Gece kulübü."

İfadesi değişmiyor. "Aslında bana göre değil."

"Peki ya Marcoux? Bu ismi daha önce duydun mu?" Sesimi konuşmaya uygun tutuyorum ama birkaç

sandalyenin aynı anda yere sürtündüğünü duyduğumda hedefimi tutturduğumu biliyorum.

İçimdeki boşluk, sırtımı bara verip önümde durmak için hareket eden dört adamla yüz yüze geldikçe yayılıyor.

"Buradan defolup gitmek için tek şansın var." Grubun ön tarafındaki adam bana burnunun üstünden

bakabilmek için başını geriye doğru eğdi.

Geçen yaz 1,8 metreyi geçtim. O zamandan bu yana birkaç santim daha kazandım. Yani bu adamların benden

boyu yok. Ama kasları var. Ben sadece egzersiz yapmak veya doğru yemek yemek için çok fazla zaman

harcayan sıska bir ineğim.

ama şimdi işler farklı.

Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Ve ben çok açım.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bana Comet'ten kızları kimin çaldığını söylemek için bir şansın var."

Arkadaki üç adam kıs kıs gülüyor ama ilk konuşan konuşmuyor. "Sert olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "HAYIR. Ama kız kardeşimi bulmam lazım."

Kahkahalar duruyor.

"Eğer kız kardeşin gittiyse bunu kabul et ve kendin git."

Ben yutarım.

Bu adam bana hiçbir şey söylemeyecek.

Cüzdanım hâlâ sol elimde. Kimseyi ürkütmemek için yavaşça kaldırıyorum ve elimde kalan bin dokuz yüz

dolarlık banknotları çıkarıyorum.

Rüşvet işe yaramayacak. Ama bu adamlar kıcımlı tekmelemeden önce en azından iyi bir vuruş yapabilmek için

dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

"Bedava para!" Bağıyorum, sonra da banknotları havaya fırlatıyorum.

Etkileşimi izleyen en yakınımıdaki insanlar, değerli kağıt parçalarına doğru atılarak benimle bazı kötü adamların arasına giriyorlar. Ama kimse lideri engellemiyor ve o bana doğru hamle yapıyor. İlk vuruşundan kaçarak yana atladım.

Tekrar saldırmadan önce, elimden geldiğince sert bir tekme atıyorum.

Mazlum olarak her türlü avantajı kullanacağım. Kirli dövüşmek de dahil.

Tekmem umduğum gibi dizine çarpmadı ama ağır çizmemin çelik burnu kaval kemiğine bağlandı.

Dengesini sağlaması için ona bir saniye bile vermiyorum. Bu sefer hamle yapacak olan bendim.

Bağırışlar kulaklarımdaki adrenalin uğultusunu bastırıyor, bu yüzden başka bir kavga çıkmış olabileceğini düşünüyorum ama bu yeterli değil.

Omzumun pisliğin karnına degeceği şekilde eğiliyorum ve onu geriye doğru itmek için tüm ağırlığımı ve ivmemi kullanıyorum.

Bilardo oyununda şut atmak üzere olan, deri yelekli iri yapılı, dövmeli bir adamın tam ortasına.

Yere düştüğüm için masayı göremiyorum. Ama Vest Guy'ın dönme şekline bakılırsa şutunu berbat ettik. Tam umduğum gibi.

Vest Guy dev yumruğunu ona ittiğim pisliğin suratına indiriyor.

Ve aynen öyle, herkes kavga ediyor.

Zaten yerdeydim, bilardo masasının altına yuvarlandım ve diğer taraftan sürünerek çıktım.

Bu ayrılmak için en iyi şansım. Yaralanmadan gizlice dışarı çıkın. Ama bir ipucuna ihtiyacım var. Bundan sonra kovalayacak bir şeye, birine ihtiyacım var.

Ayağa kalktım ve beni korkutmaya gelen diğer üç adamdan birini görene kadar cesetlerden kaçtım.

Mesafeyi kestim ve sırtına çarpıp kolumu boğazına doladım. "Marcoux'yu nasıl bulacağım?" Kalabalığın

uğultusunu bastırarak kulağına bağırdım.

Bana kafa atmaya çalışıyor ama kafamı boynuna sokacak kadar film izledim, bu yüzden beni yerinden edecek

kadar sert vuracak menzile sahip değil.

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Söyle bana."

Başka bedenlere, masalara çarpıyoruz, tökezliyoruz.

"Konuşabilirsin ya da seni boğabilirim." Dirseklerinden biri beni yakaladığında homurdanırken bile daha da

sıktım.

Ellerinden biri kolumun ön kısmına dokunuyor. Daha önce olduğu gibi beni başından savmaya çalışmıyordu

ama sanki konuşmaya hazırmış gibi.

Kolumu nefes almasına yetecek kadar gevşettim ama gitmesine izin verecek kadar değil.

"O nerede?"

"O..." Adam öksürüyor. "O paradır. Yerdeki adamlar onu yakalardı."

Söylediklerine ne kadar güvenebilirim bilmiyorum ama mantıklı geliyor.

"Onları nerede bulabilirim?" Midemde asit yuvarlanıyor. "Kızları nerede tutuyorlar?"

Bunların insan kaçakçılığı yaptığını inkar etmiyor.

"Siktir git!" Patlaması, yan tarafımda keskin bir acıdan önce bir kalp atışı gibi geliyor.

Kollarımı boynundan kurtarıp geri sıçradım ve elinde tuttuğu bıçağı gördüm.

Bana doğru dönüyor, yüzü oksijen eksikliğinden hâlâ kırmızı. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Bıçağını havaya

kaldırdı, ucu zaten kanımla kırmızıydı. "Ve lanet kız kardeşini asla bulamayacaksın." Bir adım daha attığında

arkamdaki bir masaya çarptım. "Eğer henüz ölmediyse, keşke öyle olsaydı diyecek."

Kolunu geri çekiyor.

Ve öne çıkıyorum.

Elimdeki sustalı bıçak midesinin yumuşak etine battı.

Yüzüme o kadar odaklanmıştı ki, acının yüz hatlarımı doldurmasını bekliyordu, bu yüzden ellerime bakmayı

unuttu.

Bıçağını düşürüp elleriyle kabzasını benimkinin üzerine kavradı. Ama o bara çarpana kadar ileri, geri yürümeye

devam ediyorum.

"Benim adım Hans. Ben de Freya için geliyorum."

Tutuşumu bırakıp hızlı bir adım geri atıyorum, sonra çılgınlığa kapılıyorum ve kapiya doğru yolumu buluyorum.

Onu bulacağım.

Onu bulmam lazım.

Başka Hafta.

Bir çıkmaz sokak daha.

Dikiş atılmam gerekmesiyle sonuçlanan bir kavga daha.

Üçüncü bir hafta.

Annemin her saat geçtikçe tükendiğini görebiliyorum.

Babam onu bir arada tutmaya çalışıyor. Her gün telefonda.

Ama kimseden haber yok.

Dün gecedен beri kaburgamda çatlak var. Ve ailemin fark edemeyecek kadar uzakta olduğu morarmış bir göz.

Comet hattına yaklaşırken ayaklarım kaldırımda sürtüyor.

Sürekli kaybettiğim kavgalara başlamadığım zamanlarda her gece buradaydım.

Burada olmayacağını biliyorum ama ruhumdan geriye kalan sadece ona yakın olmak istiyor. Bilinen son

konumuna yakın.

Sıra ilerliyor ve o geceyi düşünüyorum.

Birbirimize söylediklerimizi düşünüyorum.

Doğrudan onunla gitmemi istemedi ama davetiye oradaydı. Ve gitmedim.

Gidebilirdim.

Keşke gitseydim.

Ama yapmadım.

Freya'yla gitmedim ve ona söylediğim son sözler iyi şanslar demektir.

Fedai beni görünce iç çekiyor ama biz bu rutini yaptık. Ona birkaç yüz dolar verdim ve o da beni içeri aldı.

Barda bir içki almaya çalışacak değilim. Her zaman yaptığım şeyi yapacağım; duvarın önünde duracağım,

kalabalığa bakacağım, içimdeki karanlığın biraz daha durmasına izin vereceğim. Onu bulmama yetecek kadar.

Annemin çılgınlıkları beni uyandırıyor.

Bitmek bilmiyorlar.

Acı çekiyorlar.

Ve biliyorum.

Kardeşimi bulduklarını biliyorum.

Ve onun öldüğünü biliyorum.

Yataktan doğruldum ama bacaklarım beni tutmuyor.

Yere düşüyorum.

Nefes alamıyorum.

Ciğerlerim dolmuyor.

Yapamam...

Acı, üzüntü ve en ağır başarısızlık duygusu çöküyor üzerime.

Ona ulaşamadım.

Onu kurtarmadım.

Annemin feryatları evin içinde kıvrılmaya devam ediyor.

Yüzüm buruşmuş gibi görünüyor.

Ağzım açık ama ses çıkmıyor.

Freya.

Benim kız kardeşim.

O gitti.

Asla eve dönmeyecek.

Bugün kız kardeşimin cenazesi vardı. Ve bu ailemi öldürdü.

Benim de bir parçamı öldürdü.

Burada, ayın parıltısı altında, Freya'nın yeni doldurulmuş mezarının yanında tek başıma dururken, asla eskisi

gibi olmayacağımı biliyorum.

Hiçbir zaman olmayı planladığım adam olmayacağım.

Sonunda başka biri olacağım.

Daha esmer biri.

İki ay sonra aynı yerde duruyorum ve annemin kızının yanına gömülen mezarına bakıyorum.

Babam yanımda duruyor, sessiz hıçkırıklarının arasında öksürüyor.

Freya'nın cesedi Vegas'ta bulunup istismar edilip çöpe atıldıktan ve ölüm nedeni aşırı dozda uyuşturucu olarak

etiketlendikten sonra annem pes etti.

Doktorlar zatürre olduğunu söyledi, belki de öyleydi ama yaşama isteğini kaybetmişti.

Freya'nın başına gelenlerin gerçekliği, son haftalarında, günlerinde, saatlerinde nasıl acı çektiği... artık çok

fazlaydı.

Babam da hasta. Geceleri evimizin boş koridorlarında yürürken nefes almakta zorlandığını duyabiliyorum.

Tedavi edilmeyecek. Yapmayacağını bilmem için ona sormama gerek yok.

Ve yine burada durup, ikimiz için de dünyalara bedel olan kadınlara bakarken onu suçlamıyorum.

Onu burada tutmaya yetmediğimi kişisel olarak algılamıyorum.

Nadir bir yağmur damlası toprağın üzerine düşüyor.

Ben de bu dünyada kalmak istediğimden emin değilim.

"Hans." Babamın sesi kırılgan ama odasının önünden geçerken duyuyorum.

Adımlarımı durdurup elimi kapısına bastırdım ve kapı açıldı.

Babam yatağındaydı, yüzü solgundu, yanakları çökmüştü ve öksürük krizini atlatmaya çalışıyordu.

Annemin son nefesinin üzerinden tam bir hafta geçti ve o da kendi nefesine hazır görünüyor.

Elini kaldırdı ve küçük bir hareketle içeri girmemi işaret etti.

Konuşmadık. Birbirimize değil. Söyleyecek hiçbir şey yok.

İlk birkaç kez kapımıza biri gelip taziyelerini sunarak, yemek getirerek cevap verdim. Yüzüme pasif bir bakış

attım. Ama sonra artık yapamadım.

İçimi dolduran öfkeyi gizleyemedim.

Teşekkür edemedim.

Ve sonra insanlar kapıyı çalmayı bıraktı.

Yeri kaplayan kalın halının üzerinde ayaklarım sessiz. Kırmızının tonlarıdır. Her şekil ve büyüklükte işlemeli

çiçekler. Annem onu seçti. O da öyleydi.

Yatağın ayakucunda duruyorum.

Eğer bu bizim vedamız olacaksa...

Yutkunuyorum.

Daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değilim.

Yüreğim ne kadar dayanır bilmiyorum.

Ama babama baktığımda onun çoktan gitmiş olduğunu fark ediyorum.

Elimi ayağının üzerindeki battaniyeye koyuyorum. "Sorun değil, baba."

Çenesi titriyor ve aldığı nefeslerle göğsü titriyor.

"Buraya gel." Bir kolunu kaldırıyor.

Yavaşça yatağın kenarına doğru ilerledim, sonra eğilip yavaşça omuzlarına sarıldım.

Bir el sırtıma yaslanıyor.

İşte bu kadar.

Geri çekildiğimde gözleri komodinine kaydı.

Bakışlarını takip ediyorum.

Onun ve annesinin düğün gününde çekilmiş çerçeveli fotoğrafının yanında süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir

kutu duruyor.

Onu tanıyorum. Bu büyükbabamın babama verdiği bir şeydi. Ve şimdi bana.

Onun önünde duruyorum.

Mandal kilitlenmiyor ve menteşe yağlı tutulduğu için sorunsuz açılıyor.

Tepedeki ışık kısılmış ama hâlâ kutunun içindeki kanatlarda parıldamaya devam ediyor.

Düello bıçakları.

Antikalar.

Ama cehennem kadar keskin.

Kapağı kapatıp mandalı sıfırlıyorum.

Kutuyu kollarıma alıp babamla yüzleşmek için döndüm.

Bakışlarını üzerime diyor, gözleri sabahtan beri her şey değiştiğinden beri gördüğümünden daha fazla hayat

gösteriyor.

Ağzı açılıyor. Kapatır. Tekrar açılır.

Sonra ondan duyacağım son sözleri söylüyor.

"Bunu onlara ödet, Hans." Nefesi cızırtılı. "Onlara acı çektir."

Babamın cenazesi yok ama onu eşinin yanına gömüyorum.

Evrak işleri bittiğinde ve çantalarım toplanıp arabamın bagajına konulduğunda, bir kez daha evin içinden

geçiyorum.

Burada sefalet ve kederden başka bir şey kalmadı.

Kız kardeşimin yatak odasının önünde durdum, kolu çevirdim ve kapıyı açtım.

Odaya adım atmıyorum.

Onun hiçbir eşyasını almıyorum.

Artık ben bu değilim.

Ama ona sessiz bir söz veriyorum.

Ona yemin ederim ki sorumlu adamların her biri ölene kadar durmayacağım.

Sonra dönüp koridora çıkıyorum. Aşağıya geri dön. Mutfakta. Sobayı duvardan çekip gaz hattını gevşetmeyi

bitiriyorum. Son bir dönüşle çizgiyi ayırıyorum.

Sigorta parasına ihtiyacım yok. Eklund madencilik servetinden hayatta kalan tek kişi olarak yaşadığım sürece

başka bir kuruşa ihtiyacım yok. Ama kimsenin kundakçılık suçundan peşimden gelmesine de ihtiyacım yok. Bu

yüzden arızalı bir gaz hattına mümkün olduğunca yakın görünmesini sağlıyorum. İnsanlar şüphelenecek ama

ben çoktan gitmiş olacağım.

Ve eğer kız kardeşim evine, odasına gelmiyorsa kimse gelmeyecek.

Ön kapının yanında Freya'nın geçen Anneler Günü'nde annemiz için seçtiği üç fitilli mum var. Annem onun en

sevdiği koku olduğunu iddia ederek ve sonsuza kadar ona sahip olmak isteyerek onu hiç yakmadı.

Cebimden Comet'ten aldığım kibrit defterini çıkarıyorum.

Alev canlanırken her fitili dikkatlice yakıyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken annemin en sevdiği sıcak vanilya kokusu oturma odasını doldurmaya başlıyor.

O gece, alevler sönüp ev yerle bir olduktan çok sonra, ilk kez bir adamı öldürüyorum.

On dokuzumda, ellerim kana bulanmış ve tüm ailem yok olmuşken, uğruna yaşayacağım tek şey intikam.

Parmaklarımı antika bıçağın kabzasına doğru uzattım.

Beni öldürmeyen şey güçlendirir sözünü her zaman duymuşumdur. Peki ya her ikisi de doğruysa?

Gerçek ben kız kardeşimle birlikte öldü. Ama hâlâ buradayım. Hala canlı. Hala nefes alıyorum.

Artık sadece başka biriyim.

Savaş açabilecek imkanlara sahip biri.

54. BÖLÜM

Hans

Aldığım nefesle gözlerim açılıyor.

Bu sadece başlangıçtı.

Yüzlerce kişinin ilk ölümü.

Son yirmi yılın ilk günü.

Emniyet kemeri ışığı yanıyor ve uçuş ekibi bize inişe hazırlanmamızı söylüyor.

Kendime hissetme izni verdiğimden bu yana yirmi yıl geçti.

Sağ elim vücudumda ilk kavgadan kalan hafif yara izinin üzerine uzanıyor. Ben onu boğarken tokatlayan adam.

Bu çoğu yara izinin ilkiydi ama artık zar zor görülebiliyor.

Ama o? Onun için geri döndüm.

Öldürdüğüm ilk adamdı.

Phoenix'teki pek çok şeyin ilki.

Daha sonra Vegas'ta.

Daha sonra Los Angeles'ta.

Yağmur yağdı.

Bana öldürmenin en hızlı yolunu gösterecek öğretmenler buldum.

Bana ihtiyacım olanı satacak başkalarını buldum.

Yurt dışına gittim. Fransa'ya gittim. Daha fazla adam öldürdüm. İpleri çekenler.

O kadar çok kişiyi öldürdüm ki, yarım düzine ülkeden ödül aldım.

Marcoux'yu hiç bulamadım.

Ben örgütün tepesine ulaşamadan gelip gitmişti. O paranın adamıydı. Bir yatırımcı. İnsan satışından kar elde

eden bir iş adamı.

Onu bulamadım. Ama adını buldum. Gabriel.

O ölene kadar rahat edemem.

Ama dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor, o da bunu yapamıyor.

55. BÖLÜM

Cassie

Pasaportumu gümrük memuruna verirken ellerim biraz titriyor.

Keşke hâlâ bu kadar gergin hissetmiyor olsaydım. İndim. Bagajımı aldım. Zamanında geldim. Birkaç dakika

içinde iş arkadaşlarımı bulacağım.

Ama vücudum bunu kabul etmiyor gibi görünüyor. Sırtımdan aşağı akan o kadar çok ter göz önüne alındığında,

şüpheli faaliyet nedeniyle gözaltına alınırsam şaşırmayacağım.

"Seni Meksika'ya getiren nedir?" Masanın arkasındaki adam soruyor.

"Çalış," diye hırlıyorum.

Kaşını kaldırdı ve fotoğrafa bakıp tekrar bana bakabilmesi için pasaportumu kaldırdı.

Bunu birkaç saniye boyunca yapıyor.

Baskı çok fazla.

Ellerimi kaldırıp yüzümü yelpazeliyorum, yaz sıcaklığı içeriye sızıyor. "Üzgünüm."
Kendimi yelpazelemeye devam

ediyorum. "Yalnız uçmayı sevmiyorum, stresliyim ve ateşliyim ama söz veriyorum sadece iş için buradayım."

Adam sırtıp pasaportu bana geri vermeden önce bir an daha bana bakıyor.
"İyisiniz Bayan Cantrell. Meksika'ya

hoşgeldiniz."

Tüm vücudum rahatlayarak sarkıyor ve adamın gülümsemesi bir sırtıtmaya dönüşüyor.

Eğer huysuz ve büyük penisli komşuma bu kadar takıntılı olmasaydım bu adamdan numarasını isteyebilirdim.

"Teşekkür ederim." Pasaportu sırt çantamın iç cebine koyuyorum, sonra fermuarını çekiyorum, düşmesine ya

da parmak becerisine sahip birinin onu kaldırmasına imkan olmadığından emin oluyorum. Bir kez daha,

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra sapında sırt çantam bulunan çantamı sürükleyerek uzaklaştırıyorum.

Tanıdığım bir grup insanın ulaşım tabelasının yanında durduğunu fark etmem çok uzun sürmüyor. Kendimi

biraz daha iyi hissetmemi sağladı ama bir yanımda Hans'ın benimle gelmesini diliyordu. Onu hâlâ çok az

taniyorum ama benimle dalga geçme tavrı kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Onu yakında göreceğim. Gerçekle yüzleşme zamanı.

56. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın şirketinin kaldığı oteli görünce iç çekme zahmetine bile girmiyorum.

Otobüs araziye giden açık kapıdan içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum.

Kelebeğimi otobüsün yan camlarından birinden gördüm, bu yüzden onun arka koltukta değil, ortada olduğunu

biliyorum ki bu da beni gerçekçi bir şekilde görebileceği tek yer olurdu.

Şirketi otobüse bile binmedi. Kiralık bir okul otobüsündeler. Renkli pencere yok. Sadece temiz cam ve birinin

onları kaçırmaması için yalvaran ön ve arka girişler var.

Kapı görevlisi başını salladı, ben de geçerken ben de ona karşılık verdim ama aslında yapmak istediğim şey

bıçaklarımdan birini çantamdan çıkarıp onun göz çukuruna fırlatmaktı. Ya da en azından penceremi indirip

"Haz tu trabajo, maldito idiota!" diye bağırın. Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Çünkü onun tam bir aptal

olduğu çok açık. Ama aynı zamanda işini yapmaması da işi kolaylaştırıyor benim için.

Kiraladığım arabayı küçük otoparkın ortasındaki bir yere park ediyorum.

Burada çok fazla araç yok, umarım bu onlarda boş yer olduğu anlamına gelir. Ve eğer yapmazlarsa, bir tane

yaratacak kadar param var.

Cassandra'nın iş arkadaşları bagajlarını otobüsten indirirken ön camımdan izliyorum.

Sırada Cassandra var. Onu görmeden önce kırmızı çantasını görebiliyorum.

Bir adam ağır çantayı almak için uzanıyor ve ben de kapımı iterek açıyorum.

Ona gülümsüyor ve ben de bir ayağımı dışarı koyuyorum.

O da ona sırtıyor ve ben de dizüstü bilgisayarına uzanıyorum.

Kendimi durdurup burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Kızım ona dokunmasına izin vermeyecek. Ve onun çantasıyla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyorum. Ve

oraya öylece gidip onların haftalık toplantılarına katılamam.

Ayağım arabamın dışındaki asfaltta duruyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Kızıma yardım eden adamın

yüzünü hatırlıyorum.

Onu sırf bunun için öldürmeyeceğim ama bu onun ilk vuruşu. Ve eğer üçe ulaşırsa cezası Cassandra'nınkinden

çok farklı olacaktır.

Skittles poşetlerinden birini yırtıp açtım ve bir avuç dolusu ağzıma tıktım.

Yavaşça çiğniyorum ve herkes içeri girene kadar bekliyorum.

Otoparkın bir köşesine otobüs park edene kadar bekliyorum.

Otobüs şoförünün sigarasını bitirip otele girmesini bekliyorum.

Sonra dışarı çıkıyorum, otobüse doğru yürüyorum, arka tekerlek yuvasına manyetik takip cihazını

yerleştiriyorum ve sonunda otele girip otoparka bakan bir oda talep ediyorum.

57. BÖLÜM

Cassie

"Pekala millet, iş resmi olarak bitti!" Satış başkan yardımcımız otobüsün ön kısmında kollarını kaldırıyor.

Tezahürat çoğunlukla coşkulu ama bu geziyi tamamen bitiren tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

Ben insanları aştım. Bu çok sıcak. Deodorantım pazartesi günü buraya indiğimizden beri fazla mesai yapıyor.

Perşembe öğleden sonra. Yarın sabah havaalanına gitmek üzere yola çıkıyoruz ve tek yapmak istediğim soğuk

bir duş almak, ardından otel yatağında çıplak uzanmak.

"Sadece yerleşin, biz de içki imalathanesinde olacağız..." Saatine bakıyor. "Bir saatten biraz fazla."

Boğazımdan çıkmaya çalışan inlemeyle savaşıyorum.

Bu otobüste klima yok. Veya varsa da çalışmıyor. Bu da önümüzdeki saat boyunca kalçalarımın arkası

altımdaki koltuğa yapışacak şekilde oturmam gerektiği anlamına geliyor. Harika.

En azından grubumuz herkesin kendi küçük sırasına oturabileceği kadar küçük. Eğer iş arkadaşlarımdan biriyle

omuz omuza oturup onların vücut ısını alarak zorunda kalsaydım, tavandaki acil durum kapağından

sürünerek çıkar ve her şeye son verirdim.

Yere çöküp dizlerimi önümdeki koltuğun arkasına dayadım. Diz boyu eteğim altımda açılıyor ve çıplak

bacaklarımdaki az miktardaki hava akımı, koridorun karşı tarafındaki Suzanne'in iç çamaşırımı görmesi riskine

değer.

Otobüs, her gün eğitim seminerleri için gittiğimiz üretim tesisinden gürleyerek uzaklaşıyor ve otelimize gidip

geldiğimiz ana yola çıkıyor. Ama çaresizce gitmek istediğim yola dönmek yerine, diğer tarafa dönüyoruz.

Son gecemiz için eğlenceli bir şeyler yapmaya çalıştıklarını anlıyorum, ama bir içki imalathanesi... Sabah altıda

uçağımız gecedan önceki gece bol miktarda sert içki içmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Akşamdan kalma bir uçağa binme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

İçkiye karşı hiçbir şeyim yok. Ruh halim değiştiğinde bundan keyif alıyorum. Ama bugün katılmayacağım.

Bu son gece. Eve gitmeden önce son bir gece. Hans'ı tekrar görene kadar bir gece daha.

Buruk ruh halimi bir kenara atmaya çalışarak pencerenin ötesindeki manzarayı izliyorum.

Bu hafta Hans'ı düşünerek bu kadar zaman harcadığım için biraz utanıyorum. Özellikle de beni görmezden

gelme ihtimali varken.

Otobüs aniden durduğunda neredeyse şehrin dışına çıkıyorduk, bu da benim koltuğumda daha da aşağı

kaymama neden oldu.

Birkaç kişi sarsılmaktan hoşnutsuz olduklarını belirten sesler çıkardı ve ben bir an kendimi toparlamak için

çabaladım.

Otobüsün yarısına kadar geldim, iki günde bir oturduğum yerde oturuyorum ama büyük ön camdan otobüsün

önündeki minibüsün üstünü görebiliyorum. Kırmızı ışıkta aniden durup sürücümüzü frene basmaya zorlamış

olmalılar.

Kötü sürücüler gerçekten her yerdedir.

Önden biri bağırdığında koltuğumda geriye yaslanmaya başladım.

Çığlıklar gibi.

Sonra daha çok insan çığlık atıyor.

Bir bağırış duydum ve sonra otobüs minibüsün arkasına doğru yalpalayarak onu birkaç metre ileri itti.

"Ne..." Havayı delip geçen bir patlama sesiyle sözlerim yarıda kesildi.

Çığlıklar daha da şiddetleniyor. Ve otobüs şoförümüz koltuğuna yaslanmış durumda. Minibüsü kavşağa itmeyi

bıraktığımız için ayağının gazdan çekilmesi gerekiyor.

Kalbim çarpıyor.

Ne oluyor bu?—

Çığlıkların arasında, bir yabancıнын otobüsün önündeki basamakları tırmanmadan önce kırılan camın belirgin

sesini duyuyorum. Silah tutmak.

Ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

İkinci bir adam onu otobüse kadar takip ediyor.

Aman Tanrım!

"Olduğun yerde kal!" ilk adam bağıırır. Aksanı güçlü ama talebi konusunda yanılıya yer yok.

İkinci adam otobüs şoförüne uzanıyor.

Ellerimi ağzıma daha çok bastırıyorum.

Bizi uzaklaştırmak için onu koltuktan dışarı sürükleyecek. Çünkü o ilk patlama bir silah sesiidi. Şoförü

öldürdüler

Kaçırılıyoruz.

İlk adam silahını yukarı kaldırdı ve öndeki iş arkadaşlarımdan birine bir şey fırlattı.

Bu benim korkumdu. Ve şimdi bu oluyor.

Silahlı adam hâlâ birine bağıırıyor ama sonra başını kaldırıp benim oturduğum yere bakıyor.

Otobüsün arka tarafına doğru.

Ateş edecekmiş gibi silah kolunu düzeltiyor.

Otobüsü daha fazla çığlık doldururken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve yüksek sese hazırlanıyorum.

Ama silah sesi yok.

Gözlerimi açıyorum.

Daha sonra onları genişletin.

Adam yüzüne yaklaşırken silah elinden düşüyor. Parmakları göz yuvasından çıkan bıçağın ince kabzasını

kavırıyor.

Ellerimin altında ağzım yüzünü buruşturuyor.

Adam önce dizlerinin üstüne çöküyor, sonra gözden kayboluyor.

"Ne oluyor?" Avuçlarıma fısıldıyorum.

Ellerim hala ağzımda, başımı çevirdiğimde başka bir adamın, yeni bir adamın açık arka kapıdan otobüsün

koridorunda yürüdüğünü görüyorum.

O büyük. Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah uzun kollu bir gömlek giymişti.

Yüzü onu uğursuz gösteren siyah örgü bir kar maskesiyle kaplı, ancak kalın malzeme belirgin çene hattını

gizleyecek hiçbir şey yapmıyor.

Bir anda ellerinden biri ileri doğru fırladı ve bir şey oradan uçtu.

Daha çok bağırış var. Daha çok korku çığlıkları. Ama başka birine odaklanamıyorum. Ve yeni adamdan

gözlerimi alamıyorum. Çünkü maskesinin alt kısmından dışarı bakan saçlar var. Uzun koyu sarı saçlı.

Hâlâ ileriye doğru yürüyen adam oturduğum yere yaklaşıyor. Ve yanıma ulaştığında, koltuğumun yanından

geçtiğinde başını bana çeviriyor.

Sadece bir kalp atışı için.

Bölünmüş ikinci.

Ama gözlerimiz birleşiyor.

Benim şaşkın olanlarım onun son derece karanlık olanlarına.

Kalbim atlıyor.

"Hans mı?" İsmi parmaklarımin arasında nefesim kesiliyor.

Ama adam durmuyor.

Beni kabul etmiyor. Hareket etmeye devam ediyor.

Başım onu takip etmek için dönüyor.

İçimden bir ses beni onun peşinden gitmeye çağırıyor. Onun yakınında olmak. Ama...

Bu o olamaz.

Yapabilir mi?

Koridorun her iki yanında birer tane olmak üzere iki koltuğun arkasına koyup kendini öne doğru sallayana

kadar ellerindeki eldivenleri fark etmemiştim.

Görmeye ihtiyaç duyarak ayakta duruyorum.

Maskeli adam, gözüne bıçak dayamış, yerde yatan adamın üzerine doğru savruldu.

Anatomi konusunda pek iyi değilim ama adam yüzüstü duruyor ve yüzünün etrafında kan birikiyor.

Başaracağını sanmıyorum.

Bir homurtu duyuldu ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım.

Şoförü koltuktan sürükleyen ikinci adam ise boynundan bıçağı çıkarıyor.

Kahramanımız, muhtemelen benim kahrolası komşum olan kar maskeli adam da o bıçağı atmış olmalı.

İkinci Adam boşta kalan elini boynundaki kanayan yaranın üzerine bastırıyor ve önce bıçak olmak üzere Kayak

Maskesi'ne doğru hamle yapıyor.

Bu sefer çılgın atan bendim.

Takip edebildiğimden daha hızlı olan Ski Mask, aşağıya ve sağa doğru kaçarak çılgınca kaydırmayı önlüyor.

İkinci Adam'ın kolu hâlâ uzatılmış durumda.

Kayak Maskesi sağ kolunun öne çıkmasına izin veriyor, yukarı ve sola ateş ediyor, aralarını kesiyor ve bıçağı

İkinci Adam'dan geri çalıyor.

Baktığım için -çünkü başka yere bakamıyorum- Kayak Maskesi'nin elindeki bıçağın keskin tarafının İkinci

Adam'a doğru döndüğünü görüyorum.

Ski Mask kolunu tekrar aşağıya indirerek ileri doğru bir adım atarak bıçağı İkinci Adam'ın göğsüne saplıyor.

İkinci Adam geriye doğru tökezleyerek otobüsün ön tarafındaki kumandalara çarptı.

Ski Mask durmadan avucunu bıçağın kabzasına doğru vurarak onu İkinci Adam'ın daha da içine batırıyor.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Ağzım açık kalıyor.

Önde biri kusuyor.

Ve Kayak Maskesi durmuyor.

Ağzım açık bir şekilde onun, gevşemiş olan İkinci Adam'ın gömleğini kavrayıp onu otobüsün merdivenlerinden

aşağı atışını izliyorum. Merdivenlerin altındaki kapı, kötü adamlar onu kıldığından beri hâlâ açık.

Otobüsün dışından yeni bağırışlar duyulur.

Daha çok kötü adamlar.

Ski Mask eğilip yerden bir şey alıyor.

Bir silah görüyorum, sonra İkinci Adam'ın cesedini merdivenlerden aşağı ve otobüsten aşağıya doğru takip

ediyor.

Dışarıdan silah sesleri yükseliyor ve herkes koltuklarına çömelirken ben de parmak uçlarımda yükseliyorum.

Görmem gerek.

Bilmem gerek.

58. BÖLÜM

Hans

Lanet aptallar.

Tetiği tekrar çektiğimde kurşun minibüsün direksiyonundaki adamın kafatasına saplanıyor.

Hepsi aptal.

Bir otobüs dolusu insanı çalmaya çalışan aptallar.

Bu aptalca geziyi organize eden aptallar.

Arka koltuktan bir adam inliyor ve ben de onun gövdesine bir kurşun daha sıkmak için hedefimi çeviriyorum.

İlk ikisi yeterince hızlı çalışmadı.

Otobüste iki kişi öldü. İki tanesini daha kaldırıma fırlattım. Ve bu ikisi kaçmaya çalışıyor.

Şoförü kenara iterek minibüse uzandım ve onu boşa aldım.

Boş silahı döşemeye atıyorum ve sürücünün kucağına düşürdüğü saldırı tüfeğini alıyorum.

Koşu yaparak otobüse geri dönüyorum. Sadece otuz saniyedir dışarıdayım ve bu yer ekibi öldü, ama daha

fazlası da gelebilir.

Kanlı merdivenlerden yukarı çıktım ve Cassandra'yla göz göze geldim. Eğilmek yerine ayakta duran tek kişi.

Lanet olası silah seslerini duymadı mı?

Otobüsün ön kısmından parmağımı ona doğrultuyorum. "Oturmak. Aşağı."

Ses tonumu kızgın ve yoğun hale getirmek için çalışmama gerek yok.

Kızgınlım.

Şiddete bu kadar yakın olmasına çok kızdım.

Yakalanmaya bu kadar yakın.

Öfke içimde kaynıyor.

Onu bu otobüsten sürükleyip herkesi kendi kaderine bırakmak istiyorum.

Ama muhtemelen bundan hoşlanmayacaktır. Ve durumu tırmandırdığıma göre bitireceğim.

Koridoru boşaltmam gerektiğinden, ölü pisliği ayaklarından yakalayıp merdivenlerin tepesine sürükledim,

sonra onu aşağı ittim, vücudu ölü pislik arkadaşının üstüne düştü.

Göz ucuyla kurumsal yuppilerden birinin koltukların arasında yerde duran tabancaya uzandığını görüyorum.

Kemerimden üçüncü fırlatma bıçağımı çıkarıp fırlattım ve adamın uzattığı parmaklarıyla ateşli silahın arasına,

yere gömüldü.

"Aptal olma," diye çıktım ve tekrar koltuğuna çöktü.

Şimdi herkesi güvenli bir yere götürme zamanı.

Otobüs şoförü öldü ve onu yere itmemden daha fazlasını hak ediyor ama bu koşullar altında yapabileceğimin

en iyisi bu.

Vücudunun üzerinden geçerek sürücü koltuğuna oturuyorum.

Otobüs hâlâ hareket halinde ve önümüzde bulunan minibüs boştayken gaza basıp onu kenara itebiliyorum.

Artık silah sesleri kesildiğinden insanlar toplanmaya başlıyor. Birisi bu saçmalığı canlı yayınlamaya

başlamadan önce muhtemelen iki saniyem daha var.

Işıқта sağa doğru sert bir dönüş yapıyorum ve frene basmadan önce bir düzine metre kadar hızlanıyorum.

Arkamdaki koltuklarda oturanlar telaş içinde bağırıyorlar ama bu hareket arka kapının hızla kapanmasına

neden oluyor.

Bu boktan otobüsün hiçbir şeyi kurşun geçirmez değil ama belaya davetiye çıkaracak açık bir arka kapıya

ihtiyacım yok.

Ayağım tekrar gaza bastı ve birkaç blok gittikten sonra tekrar döndüm.

ABD Konsolosluğuna doğru.

59. BÖLÜM

Cassie

Suzanne karşımdaki koltuğunda yüksek sesle feryat ediyor.

Muhtemelen onu ya da önümdeki koltukta sallanıp ağlayan Bob'u teselli etmeye çalışmalıyım. Ama

otobüsümüzü süren adamdan gözlerimi alamıyorum.

Başı ve yüzü hâlâ kar maskesiyle kaplıydı ama ona baktıkça, büyük dikiz aynasında gözlerini bir kez daha

görmeye çalışıyorum ve az önce öldüren adamın o olduğuna daha çok ikna oldum. birkaç kişi Hans'tır.

Ben yutarım.

Peki bu nasıl mümkün olabilir?

Tamam, kaslarını hissettim. Onu çevreleyen tehlikenin sınırını hissettim. Belki nasıl olduğuna inanabilirim.

Ama neden?

Neden burada olsun ki? Meksika'da. Özellikle benim gibi tam bir yerde.

Otobüs bir virajda sallanıyor ve bir arabanın kornası çalıyor ama direksiyonun arkasındaki adam kontrolü asla

kaybetmiyor. Arabayı sürmeye devam ediyor.

Artık bekleyemiyorum.

Bilmem gerek.

Ve benim... hareket etmem gerekiyor.

Çok sıcak hissediyorum.

Çok... telaşlıydı.

Ben de... Aman tanrım

, şu anda tahrik oldum mu?

Ön tarafa doğru yürümek niyetiyle ayağa kalkmaya başladım ama otobüs yoldan çıktı ve beni yeterince sert bir

şekilde sallayarak tekrar yerime oturdum.

Başımı kaldırdığımda, yemin ederim maskeli adamın aynadan bana baktığını görebiliyorum.

Gözlerimi kısıp rengi yeniden seçmeye çalışıyorum. Ama çok uzaktayım.

Bir dönüş daha yapıyoruz ama bu sefer geniş ve caddede yanlış yöne doğru gidiyoruz.

Birkaç kişi çılgık attı ve ben de onlara gözlerimi devirmek istedim. Açıkça görülüyor ki bu adam iyi bir adam ya

da en azından bizi kurtardığı anlamında iyi. Bunu bir grup insanı öldürerek yapmış olsa bile. Bizi kaçıranlardan

kaçırmıyor; bizi kurtarıyor.

Tekerleklerden ikisi kaldırıma çarpıyor ve sonra büyük bir çitle çevrili büyük bir binanın önünde çılgınlık atarak

duruyoruz -penceremden dışarı bakıyorum- avlusunda kapı ile kapı arasındaki büyük bir Amerikan bayrağı

dalgalanıyor. bina.

Otobüs tamamen durduğu anda direksiyondaki adam ayağa kalkıyor. "Çitin içine girin." Ön koltukta oturan

Başkan Yardımcısı ile konuşuyor. "Onlara kim olduğunu söyle."

Meslektaşım cevap vermeyince kar maskeli adam ona doğru eğilip "Hemen!" diye bağırıyor.

Başkan Yardımcısı başını salladığında maskeli adam koridorda yürüyor.

"İçeriye girin" diye emrediyor geri kalanlarımıza.

Sesi derindir. Niyetle dolu.

Kulağıma fısıldayanla tam olarak aynı değil ama...

Adam yanımdan geçerken durmuyor. Bana bakmıyor bile. Hızla geçip gidiyor, arka kapıyı tekmeleyerek açıyor

ve dışarı atlıyor.

Daha çok bağırış var ama bu sefer dışarıdan geliyor. Önüne park ettiğimiz kapıya doğru koşan silahlı Amerikan

askerlerinden, adamın bizi olabildiğince yakına getirmek için bu tarafa park ettiğini fark ediyorum. Bizi hızlı bir

şekilde güvenli olan ABD Konsolosluğu'na sokmak için.

Ayağa kalkıyorum.

Artık herkes hareket ediyor, sendeleyerek otobüsün önüne gidiyor, elleri havada inip kapıya doğru koşuyor.

Ama Suzanne ayağa kalkar kalkmaz koridordan geçip koltuğunun üzerinden tırmanıyorum.

Yüzümü penceresine yaslıyorum. Görmem gerek.

Sokak trafiği çok fazla. Çok fazla araba ve insan var.

Yapamam...

Sonra onu görüyorum.

Dört şeritli yolun karşısında, sırtı bana dönük, tamamen siyahlar giymiş bir adam dar bir sokağa doğru ilerliyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasında güm güm atıyor ve bacaklarımın arasında kan nabız atıyorken, onun uzanıp

kar maskesini kafasından çıkarışını izliyorum.

Ve tanıdık uzun saçların serbest kalmasını izliyorum.

60. BÖLÜM

Cassie

Fırının zamanlayıcısının sesi kesildiğinde telefonum çalmaya başlıyor.

Giydiğim sıcak eldivenleri yere atıp tezgahdaki telefonumu alıyorum.

Annem olduğunu görünce neredeyse cevap vermiyorum. Beni havaalanından aldıklarından beri bütün günü

benimle geçirdikten sonra bir saat önce buradan ayrıldılar.

"Merhaba anne." Bütün öfkemi gizlemiyorum.

"Biliyorum, biliyorum, biz de oradaydık." Az önce aklımdan geçenleri tekrarlıyor ve arka planda babamın i 

 ktiğini duyabiliyorum. "Sadece kontrol etmek istedim, belki fikrini değiştirmişsindir diye."

"Teşekkür ederim.ama hayır. İyi olacağıma söz veriyorum."

Bütün gününü beni geceyi, yarın geceyi ve muhtemelen hayatımın geri kalanını onlarla birlikte küçük

dairelerinde geçirmeye ikna etmeye çalışarak geçirdi.

Açıkçası reddettim.

Cumartesi. D n Meksika'dan evime u mam gerekiyordu ama perşembe günkü otobüs gaspından sonra

yetkililer ifade vermemiz için fazladan bir gün daha burada kalmamızı istedi.

Garipti, stresliydi, uzundu ve... kafa karıştırıcıydı.

Annem bana, "Eh, eğer buraya gelmeye karar verirsen, her zaman memnuniyetle karşılarım" diye hatırlattı.

"Biliyorum anne. Ama sadece normale dönmeyi denemek istiyorum."

"Eğer eminsen."

"Ben," diye iç çekiyorum. " ok tuhaftı."    adamın öldüğünü görmek ve daha fazlasının vurulduğunu duymak

garip olmaktan öte bir şey olmalı... ama bu daha sonra rahatsız edici düşünceler için endişe verici. "Fakat

kişisel olarak hedef alındığım söylenemez. Kimse arkamdan gelmiyor. Ve bize saldıran adamlar beni  almak

için Minnesota'ya kadar gitmek isteseler bile ya da plan her ne ise, hepsi öldü," diye mantık yürütmeye

Çalışıyorum.

Annem, "Maskeli adam hariç," diye karşı çıkıyor.

Oturma odamdaki büyük pencereden Hans'ın evine bakıyorum. "Bize yardım etti anne."

İfademizi verirken yalan söyledim. Polis memurlarına maskeli adamın mavi gözleri olduğunu ve boynunun

görünen kısmında dövmeler olduğunu söyledim. Ve maskenin göz deliklerinde görebildiğim minik sa

parçaları siyahtı.

Anneme de aynı tarifi verdim.

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum.

Hayır, bu başka bir yalan.

Yalan söyledim çünkü bir parçam maskeli adamın Hans olduğuna inanıyor.

Bunun nasıl mümkün olduğunu hala anlamıyorum. Sadece ne gördüğümü ve onu gördüğümde ne hissettiğimi

biliyorum. Ve eğer o ise... O aptal, terli otobüste hayatlarımızı kurtaran adamın Hans olma ihtimali bile varsa, o

zaman başının belaya girmesine izin veremem.

İş arkadaşlarımla hepsi oldukça şaşkındı, bu yüzden herhangi birinin onun uzun saçını veya göz rengini fark

edip etmediğini bilmiyorum, ama çelişkili görgü tanığım, kimsenin komşumu aramaya gelmeyeceği kadar

meseleyi karıştırmış olmalı.

Anne nefes veriyor. "Biliyorum. O evde yalnız kalmadan endişeleniyorum."

"İyi olacağım." Dudaklarımı deviriyorum ve ekliyorum: "Bir şeye ihtiyacım olursa Hans sokağın hemen

karşısında."

Onaylayan bir ses çıkıyor. "Tamam iyi. Gitmene izin vereceğim."

"Teşekkürler. Seni yarın arayacağım, tamam mı?"

"Tamam aşkım. İyi geceler Cassie. Seni seviyorum."

Babam aşkını telefonda haykırıyor.

"İkinizi de seviyorum."

Aramayı sonlandırıp telefonumu tekrar tezgahın üzerine koydum.

Kardeş sahibi olmanın ailemi hayatıma daha az dahil etmesini sağlar mıydı diye sık sık merak ediyorum ama

bunun bir önemi olacağını düşünmüyorum. Onlar oldukları kişilerdir. Ve sinir bozucu olsun ya da olmasın, bunu

önemseyen insanların olması güzel.

Gözlerim ön camlara kaydı.

Hans'ta bu yok.

Açıkçası geçmişi hakkında hala bilmediğim çok şey var, çoğunu aslında ama ailesinin öldüğünü biliyorum. Kız

kardeşinin gittiğini biliyorum. Onun öldürüldüğünü.

Dudağımı ısııyorum.

Eğer gerçekten Meksika'daki oysa, bizi bu kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde kurtaran adam gerçekten Hans ise,

bu onun geçmişinden mi kaynaklanıyor?

Hoş olmayan bir koku burnuma çarptığında burnum seğiriyor.

"Kahretsin!" Döndüm ve fırının kapağını açmadan önce tezgâhın üzerindeki sıcak eldivenleri kaptım.

Buhar ve duman karışımı dışarı çıkıyor ve eldiveni kullanarak onu uzaklaştırıyorum.

"Kahretsin." Tepsiyi kaldırdığımda fazla düz olan kurabiyelerin etrafındaki koyu renkli kenarları görebiliyorum.

"HAYIR!" Onları yaktığımı bilerek sızlanıyorum.

Fırının kapağını kapattıktan sonra kapatıp tepsiyi ocağın üstüne koyuyorum.

Kurabiyelerin arasından dışarı çıkan birkaç tatlı mısır parçası alev aldı. Artık alev yok, sadece yanmış küçük

parçalardan duman çıkıyor.

Hans için önceden doldurduğum Post-it notuna bakıyorum; kelimeler benimle alay ediyor. Gerçekten

kömürleşmiş tatlı mısırlı kurabiyeler. Kömürleşmenin sadece taze tatlı mısırları kızarttığımda olması gerekiyordu.

Şeker tatlılığına küçük bir umami aroması notası. Ömrünün bir santimetresine kadar kömürleşmemiştir.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve mutfağın ne kadar puslu olduğunu fark ediyorum. İnliyorum. İhtiyacım olan son şey duman dedektörümün kapanması.

Lavabonun üzerinden uzanıp içeri biraz temiz hava girmesi için arkasındaki pencereyi açıyorum.

Gece olmasına rağmen dışarı hala sıcak. Ama hafif bir esinti hemen geliyor ve sis azalmaya başlıyor.

Hâlâ burada duruyorum, fırın eldivenlerini sallayarak içeriye daha fazla temiz hava getirmeye çalışıyorum.

Dışarı karanlık ve içeride ışıklar açık olduğundan pencereden arka bahçeyi göremiyorum ama evimin ormana

sıfır olmasına şükrediyorum. Evimden dumanı sallamak zorunda kalmamın sayısı biraz utanç verici ve

kimsenin beni göremediğine sevindim.

Ocağın arkasındaki saat, kurabiyeleri fırından çıkardığımdan bu yana iki dakika geçtiğini gösteriyor, ancak tarif,

kurabiyelerin soğutma raflarına aktarılmadan önce beş dakika beklemesi gerektiğini söylüyor.

Bu noktada onlarla ne yaptığımın pek önemi yok ama yine de tarife sadık kalacağım.

Hayal kırıklığımla nefes alırken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Pişirme becerilerimi geliştirmenin yanı sıra gelecek ay ne yapacağımı da bulmam gerekiyor.

Şirketim önümüzdeki iki hafta boyunca o otobüse binen herkese ücretinin tamamı ödenerek izin veriyor, ancak

şüphesiz hayranları vuracak devasa bok yığınının farkına varmak için bir avukata gerek yok.

İsimlerimizin gizli tutulması gerekiyordu ama sosyal medya ve iş ağı siteleri sayesinde haber kuruluşlarının

olaya karışan kişileri daraltması uzun sürmedi.

Olanlar hakkında medyaya konuşmak gibi bir isteğim yok ama bu şansa atlayacak en az dört kişiyi aklıma

geliyor.

Şirket skandaldan sağ çıksa bile bununla uğraşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Nefes verişimle yanaklarım şişiyor ve Pazartesi günü yeni bir iş aramaya başlamam gerektiğini kabul

ediyorum.

Biriktirdiğim biraz param var ama bir iki aydan fazla işsiz kalmaya yetecek kadar değil. Ve işe alım sürecinin

ne kadar sürebileceğini de biliyorum.

Dışarıdan bir çatırtı sesi geldi ve gözlerim açıldı.

Tamamen hareketsiz duruyorum, dinliyorum ama başka hiçbir şey duymuyorum.

Cesaretim kırılarak yavaşça açık pencereden uzaklaştım.

Mühim değil.

Seni almaya gelen kesinlikle Meksikalı kartel değil.

Sadece sakın ol.

Mutfağın üzerinden dışarıya açılan kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

Daha çok kapalı mekanda yaşayan bir kız olduğum için küçük arka verandaya pek çıkmıyorum ama mutfağın

arkasında hiç kullanmadığım bir ızgara için yeterince büyük, küçük bir beton levha var.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı.

"Mühim değil." Bunu söylerken ayağımı yere vuruyorum.

Ağaçtan bir dal ölü olduğu için düştü ya da bir tavşan, belki bir çakal bir çubuğa bastı. Gürültü kelimenin tam

anlamıyla hiçbir şeydi.

Ama kontrol etmezsem uyuyamayacağımı biliyorum.

Nefes alıp vererek kapının yanındaki depoya doğru ilerledim ve kapıyı hızla açtım.

Dışarıya pek çıkmıyor olabilirim ama tüm eşyalarımı burada saklıyorum. Bir yığın örgü kışlık şapka; başarısız

olan son hobim. Kollarımı çok sıkkan bir yağmurluk. İki buçuk çift parmak arası terlik. Büyük boy ızgara maşası.

Ve... hepsinin üzerinde duran başlangıç seviyesi tatar yayını alıyorum. Sonra onu orada dolu halde, ok zaten

yerine oturmuş halde bıraktığım gerçeğiyle irkildim.

Ağır bir görev değil, yalnızca hedef alıştırması için tasarlandı, avlanmak için değil. Ancak ona bağlı yüksek

güçlü bir el feneri var. Ve onu tutmak arka kapıyı açarken kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Kısa bir av tüfeği şeklinde olup, tabanca tipi kabzası ve uzunluğunun ortasında tetiği vardır. Böylece dipçiği

omzuma koydum ve sağ elimle yerinde tuttum, işaret parmağım tetiğin yanındaydı, sonra sol elimi kullanarak

kapıyı açtım.

Karanlık.

Kapıyı açmadan önce el feneri özelliğini açmayı unuttum.

Açık mutfak penceresinden çimenlerin üzerinde küçük bir ışık birikintisi var ama bu gece hiç ay yok gibi

görünüyor.

Sol elimle fiyonun yanındaki küçük düğmeyi bulmaya çalışıyorum, sonra onu buluyorum.

Ve onu çeviriyorum.

Görüşümde parlaklık parlıyor ve gözlerimi kırıştırarak çimenlerin üzerinden bana doğru koşan bir adamı

görüyorum.

Bir yabancı.

Geriye doğru sendeledim.

Ve tetiği çekiyorum.

Bunu kastetmiyorum bile.

Nişan bile almadım.

Sadece tepki verdim.

Ama çığlığı ciğerlerimden dışarı atmadan önce okun yere inişini izliyorum. Boğazının tam ortasında. Yumuşak

deriden batıyor.

Bir sonraki adımında düşüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Kapıyı çarpıp kilitlerken şok ve korku içimde yer kapmaya çalışıyor.

Bu sadece olmadı.

Boş arbaletimi bırakıp pencereye koşuyorum ve onu da kaydırarak kapatıyorum.

Pencereden bakmaya çalışıyorum ama sonra havanın çok karanlık olduğunu hatırlıyorum.

Hızla kapıya doğru koşuyorum ve iki dakika önce tamamen unuttuğum dış aydınlatmanın düğmesini

çeviriyorum, sonra lavabonun üzerindeki pencereye dönüyorum.

Belki gerçekten hiçbir şey olmadı.

Işık avluyu doldurarak adamı aydınlatıyor.

"Hım." Ellerimi birbirine bastırıyorum.

Bahçemin ortasında, arka kapımdan belki altı metre uzakta, boynundan çıkan oku pençeleyen bir yabancı var.

"Hımm!" Biraz daha yüksek sesle söylüyorum.

Daha sonra ileri atılıyor.

"Hımm!" Sesim bir oktav atlıyor.

Işığı kapatıyorum.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım...

Manzaradan uzaklaşıp evimin karşısındaki ön kapıya doğru koşuyorum.

Üzerimde kısa bir uyku şortu ve ince bir atlet var ve göğüslerimin her yere sıçramasını önlemek için elimi

göğüslerimin üzerine bastırmam gerekiyor ama hiçbir şey için koşmayı bırakmıyorum.

Benim ayakkabılarım değil. Benim anahtarlarım değil. Hiçbir şey değil. Ön kapımı açtım ve ön bahçemden

doğruca Hans'ın evine doğru koştum.

61. BÖLÜM

Hans

Duvardaki askıdan havlumu almak için perdeyi iterken duş perdesi bana su fışkırtıyor.

O otobüsün arka kapısından atladıktan sonra mesafemi korudum ama korumam olmadan onu orada

bırakmamın imkânı yoktu. Bu yüzden bir gün daha kaldım.

Eve dönüş uçağım Cassandra'nınkinden yirmi dakika sonra kalktı, ama kontrol edilmiş bagajım olmaması ve

arabayı kullanma hızım nedeniyle, Cassandra'nın ailesi kızlarıyla birlikte komşumun evine yanaşmadan sekiz

dakika önce eve vardım -kamyon park edilmiş, garaj kapısı kapalı-. çekme.

Kızımın bir açıklama talep ederek doğrudan buraya hücum etmesi için kendimi hazırladım. Ama bu olmadı.

Belki de ailesi bütün günü onun evinde geçirdiği içindi.

Belki de otobüste adımı nefes nefese söylediğini hayal ettim.

Belki de birleştirmemiştir.

Bir şey duyduğumda havluyu başımın üstüne koyup saçlarımdaki suyu sıkıyorum.

Havluyu indiriyorum ve bir süre hareketsiz duruyorum.

Sonra tekrar duyuyorum. Adımın bağırılma sesi.

Vuruş başladığında iki adım attım.

"Hans!" Cassandra'nın sesi paniğe kapılmıştı. Korkmuş.

Oturma odasını geçtim.

"Ha-" Kapıyı açtığımda bağıışı kesildi.

62. BÖLÜM

Cassie

"Ha... Lanet olsun!"

Bakışlarım önümdeki çıplak teni Hans'ın kalçalarına sarılı havluya kadar taradı.

Hans kapıyı neredeyse çıplak açtı ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Büyük bir el kolumu kavradı ve beni evine çekip kapıyı arkamdan çarptı. Ama onun... bedeninden

bakamıyorum.

Ve tüm yara izleri.

"Cassandra," diye çıkıştı. "Ne oldu?"

Gözlerimi ona diktim ve yutkundum. "Sanırım birini öldürdüm."

Hatta kılını bile kıpırdatmıyor. "Açıklamak."

Tutunacak başka hiçbir şeyim olmadığından parmaklarımı gömleğimin eteğine soktum. "Ben, imm, arka

bahçede bir şey duydum, sonra... imm, pencereyi açtım. Ve sonra —"

Hans sıcak elleriyle yüzümü çerçeveliyor. "Nefes al, Kelebek."

Karanlık bakışlarına bakıyorum, nemli saçlarını ve alnına sarkan bir parçayı takdir ediyorum. Bu onun kendisini normal hissetmesini sağlar.

Bir nefes alıyorum.

"Görmek için arka kapıyı açtım." Çenesi çalışıyor ama sessiz kalıyor. "Arbaletimi tutuyordum. Ve ışığı

açtığımda..." Kalp atışlarım hızlandı. "Doğrudan bana doğru koşan bir adam vardı."

"Hangi adam?" Sesi düzgün.

"Onu tanıyamadım. Hans..." Uzanıp bileklerini tuttum. "Onu vurdum. Bu bir kazaydı. Tetiği çekmek istemedim.

Ama beni korkuttu ve tökezledim. Ve ben..."

"O şimdi nerede?" Başparmakları yanaklarımda geziniyor.

"Arka bahçem," diye fısıldıyorum. "Sanırım öldü."

"Henüz kimseyi aradın mı?"

Başımı sallıyorum. "Ben... bunu düşünmedim bile. Hemen buraya koştum."

"İyi bir kız." Hans eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. Sonra geri çekiliyor. "Bana güveniyor musun?"

Başımla onayladım. Çünkü ben yapıyorum.

Alnıma bir öpücük daha konduruyor. "İyi. Benimle gel."

Hans yanaklarımı bırakıp ellerimden birini tuttu ve beni de kendisiyle birlikte bodruma açılan kapıya doğru çekti.

Kapıyı açıyor ve aşağı iniyoruz.

Çıplak ayaklarım buraya koştuktan, karşıdan karşıya geçerken birkaç çakıl taşına takılmaktan biraz ağrıyor

ama merdivenlerin sonuna geldiğimizde serin beton zemin tabanlarımı rahatlatıyor.

Hans havlusunu tekrar emniyete almak için elimi bırakıyor ama yürümeyi bırakmıyor, ben de onu bitmemiş

bodrum katından duvara kadar takip ediyorum.

Dudaklarımı büzerek ne kelimesini oluşturmaya başladım ama sonra elini duvara bastırdı ve kapı

büyükliğünde bir panel dışarı doğru sallandı.

Gizli kapının arkasında, bombaya dayanacak kadar sağlam görünen metalden yapılmış gizli bir kapı var.

Hans sağ elini kaldırıp kapının yanındaki duvara gömülü siyah dikdörtgen ekrana yerleştiriyor.

Çenem düşüyor.

Bu kahrolası bir avuç içi okuyucusu mu?

Ağır bir takırtı duyuldu ve ardından kalın metal kapı içeriye doğru açıldı.

Vay.

Hans beni zifiri karanlık odaya doğru yönlendirdi ve içeri adım attığım anda üzerimdeki ışıklar otomatik olarak

yanarak büyük odayı eşit bir ışıkla doldurdu.

Ekstra vay be.

Ağzım daha da geniş açılıyor.

Oda büyük. Üst kattaki evin büyüklüğüne göre olması gerekenden daha büyük gibi.

Duvarların betondan mı yoksa metalden mi yapıldığını anlayamıyorum. Ancak bir duvarın tamamı bir çeşit

kancalı raf sistemiyle kaplı. Ve bu kancalarda silahlar asılı. Tam bir silah duvarı. Peki bunlar... el bombası mı?

Kapı Hans'ın arkasından kapanıyor ve fanların sessiz dönüşünü duyuyorum.

"Odada bir ceset bulunduğunda yaşam destek sistemleri otomatik olarak devreye giriyor." Tavana, ardından

Hans'a bakıyorum. Yanımdan geçerken sanki söylediklerini düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Yani, canlı bir vücut."

"Hımm, burada cansız bir ceset mi vardı?"

Muhtemelen bunu sormamalıyım. Eğer bu bir film olsaydı, kıza arkasını dönüp o korkunç sığınaktan kaçması için bağırırdım.

Ama bu bir film değil. Bu benim hayatım. Bu da bana Kelebek diyen ve beni havaalanına götüren komşum. Ve

şu anda yüzde doksan dokuz eminim ki, Meksika'da otobüsteki adamdı.

"Bu evde değil."

Değil... Ah, doğru. Ölü bedenler.

Gözlerim, uzak duvardaki dört kapıdan birini açıp bir dolabı ortaya çıkaran Hans'ı takip ediyor.

Sırtında daha fazla yara izi var ve omurgasından beş santim uzakta özellikle uzun bir kabarık et çizgisi var.

"Başka evleriniz var mı?" Sorum nefes nefese çıkıyor.

Hans, "Birkaç tane," diye yanıtlıyor ve ardından havlusunu düşürüyor.

Ve kutsal eşek yanakları, bu adam bir Viking tanrısı gibi inşa edilmiş. Savaş işaretleri ve hepsi.

Dili, parmakları ve aleti içimde olmasına rağmen onu çıplak görmedim. Gömleksiz bile değil. Şu ana kadar.

Siyah boxer külotunu giymek için eğildiğinde bacaklarının arasından sarkan toplarını görüyorum ve elimi

duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Tanrım merhamet et, neden bu kadar sıcak?

Annemle babamın evinde akşam yemeğinde giydiği gibi siyah bir pantolon giymeye başladığında, gözlerimi

odanın geri kalanına bakmak için kaydırıyorum.

Silah duvarının karşısında sadece monitör duvarı olarak tanımlayabileceğim bir şey var. Jason Bourne

filmlerinden birinden fırlamış gibi. Duvar boyunca uzanan bir tezgahın üzerine monte edilmiş, şu anda hepsi

kapalı olan sıra sıra ekranlar.

"Bir dakika, birkaç evin olduğunu mu söyledin?" Monitörlerin önünde ortalanmış tekerlekli ofis koltuğunun

arkasında durmak için yürürken soruyorum.

"Bunu sonra konuşacağız. Tamam aşkım?"

Zamanda geriye döndüğümde Hans'ın çizmelerinin bağcıklarını bağladığını, siyah tişörtünü giydiğini

görüyorum. "Sonrasında?"

Hans kendini toparlayarak silah duvarına doğru ilerliyor.

Omuz kılıfını kancadan çıkarıp omuz silkiyor.

Birbiriyle eşleşen iki tabancayı seçmesini, filmlerde insanların klipleri kontrol etmek için yaptığı şeyi yapmasını

ve ardından tabancaları kılıftaki noktalara itişini hayranlıkla izliyorum. Daha sonra kumaş kılıfın içindeki uzun

bir bıçağı alıp tamamını kemerine takıyor.

"Batman gibisin," diye fısıldıyorum. Sadece pelerini ve maskesi eksik.

Hans başını sallıyor. "Hayır. Ailem madencilikten zengin oldu."

Sesi kuru ve şaka yapıyormuş gibi görünüyor. Ama sanırım Batman bilgisini o kadar da iyi bilmiyorum çünkü

şakayı anlamıyorum.

"Beklemek." Aniden ne yaptığı aklıma geliyor. "Oraya gidiyorsun."

Hans başını salladı ve sandalyeyi çekebilmesi için hareket etmemi işaret etti.

Ben yapıyorum ve sonra o işaret ediyor. "Oturmak."

Ben uyuyorum.

Hans sandalyenin arkasını tuttu ve beni monitörlere doğru çevirdi.

Bunları açmanın bir yolunu göremiyorum ama sonra Hans tezgahdaki gizli bir paneli açıyor ve önümde bir

klavye beliriyor.

Birkaç tuşa dokunuyor ve ekranlar canlanıyor.

Ekranların çoğu dört çeyreğe bölünmüş olduğundan, daha yakından bakmak için öne eğiliyorum.

"Ne..." Sonra ne gördüğümü anlıyorum.

Hans'ın ön kapısının göz hizasında bir görünümü. Caddeden bir görünüm.

Hans'ın bahçesi olması gereken

yerden birkaç tane daha. Benim evim.

Evimin birçok manzarası.

Hans, "Bu odaya dışarıdan girebilecek tek kişi benim ama siz istediğiniz zaman odadan çıkabilirsiniz" diyor.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Bana takıntılı mısınız?"

Hans yavaşça bir kez gözlerini kırıştırıyor. "Cassandra, dinlemeni istiyorum." Aman Tanrım, sanırım öyle.

"Burada mahsur kalmadın, tamam mı?"

Başımı salladım ama hâlâ onun bana takıntılı olduğu gerçeğini düşünüyordum.

Hans monitörleri işaret ediyor. "Beni bunların üzerinden izleyebilirsin, böylece ne zaman geri döneceğimi

görebilirsin. Eğer bir şey olursa ve geri dönmezsem..." Hans telefonu önüme koyuyor. "A3 irtibatını arayın."

Sözleri tenime değen bir kova buzlu su gibiydi. "Ne demek geri dönmemek?"

"Sadece bir önlem." Telefonu işaret ediyor. "Şimdi bana kimi arayacağımı söyle."

"A3" diye tekrarlıyorum. "Kim bu?"

"Adı Dom. Bana borçlu. Cevap vermezse A2 veya A1'i deneyin." Durakladı. "Bu sırayla."

Uzaklaşmaya başladığında ona uzanıyorum. "Lütfen gitme."

Elimi avucunun içine alıyor. "Hemen döneceğim Kelebek. Burada kal."

Ve sonra gitti.

Ağır kapı arkasından kapanıyor ve kilitler bir gümürtüyle yerine oturuyor.

Ah Tanrım.

Kilitli olmadığından emin olmak için telefona dokundum. Çünkü eğer geri dönmezse ve telefon görüşmesi

yapamayacaksam sonunda çıldırmaya başlayacağım.

Ama telefon kilitli değil.

Ve ana ekranı görebiliyorum. Ve arka plan olarak kaydedilen fotoğraf... benim. Yatağında uyuyor.

Dudağımı ısııyorum.

Tamamen bana takıntılı.

63. BÖLÜM

Hans

Cevaplamam gereken tek bir soru var. Bu adam Cassandra için mi geliyordu, yoksa benim için mi geliyordu?

Her iki durumda da, eğer ölmediyse onu öldüreceğim.

64. BÖLÜM

Cassie

Gözlerim ekrandan ekrana geçiyor ama Hans'ı bulamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum bu yüzden hâlâ evde

olup olmadığını bilmiyorum.

Ona ön kapımın kilitli olmadığını söylemeliydim.

Benim evimden geçmesi gerekmiyor; Cesede ulaşmak için etrafından dolaşabilir.

Sağ elimle uzanıp sol kolumun ön kısmındaki küçük tüylerden birini çekiyorum. Sonra canım acıdığında

yüzümü buruşturuyorum.

Tamam, yani hâlâ bazı şeyleri hissedebiliyorum. O halde neden birini öldürme konusunda stres yapmıyorum?

Yanlışlıkla okla vurduğum adamın öldüğünden neredeyse eminim. Ve sinir krizi geçirmem gerektiğinden

neredeyse eminim. Ahlakımı sorguluyorum. Yukarıdaki bir tanrıdan af dilemek. Ama ben değilim.

Ve orada olmaması gerekirdi.

Bir adamın karanlıkta arka bahçemden bana doğru koşmasının tek bir masum nedeni aklıma gelmiyor.

Kollarımdan yukarıya bir ürperti yayılıyor.

Hiçbir zaman korku filmlerine meraklı biri olmadım. Ve o an -yanıp onu açığa çıkaran ışık- geceleri beni

uyandıracak.

Kollarımı kendime doladım -bu oda şaşırtıcı derecede soğuktu- ve Hans'ı bulmak için tekrar ekranları taradım.

Hiç bir şey.

Şimdiye kadar caddeyi geçmiş olması gerekirdi.

Dikkatim çoğunlukla siyah bir ekrana takıldı.

Orada.

Karanlık bir arka plan üzerinde karanlık bir hareketi ayırt etmek zor ama öyle görünüyor ki ekrana yaklaştım ve

tezgahın kenarının mideme batmasına neden oldum. Hans koşuyor. Arka bahçesinden ormana doğru.

Kelimenin tam anlamıyla evimin ters yönünde.

"Ne oluyor be?"

Ortadan kayboluyor.

Onu tekrar bulmaya çalışarak diğer ekranlara bakıyorum.

Hans gitmiyor. Beni buraya getirip sonra ormana kaçmak için silah yüklemezdi.

Oldukça emin.

Avuç içlerimi tezgaha dayayıp kendimi yukarı itiyorum ve ana kapıya geçiyorum.

Ekranlardan biri kapının ötesindeki boş bodrumu gösteriyor, dolayısıyla orada kimsenin gizlenmediğini

biliyorum ama bilmem gerekiyor...

Kolu tutup bastırıyorum.

Hareket ediyor ve kilitlerin çözülme sesini duyabiliyorum.

Kilitli değil.

Kapıyı birkaç santim kadar açıp kapatıyorum ve kilitler yeniden otomatik işlemlerini yapıyor.

"Tamam aşkım." Bir nefes veriyorum. "Sürece güvenin."

Monitörleri göz önünde bulundurarak odanın arka tarafına geçtim ve arka duvardaki ilk kapıyı açtım. Hans'ın

kıyafetlerini aldığı dolap.

Raflar kıyafet yığınlarıyla dolu. Hepsi siyah ve gri tonlarında.

Siyah kapüşonlu bir sweatshirt aldım. Hans'ın vücudunda fazla yağ yok ama uzun ve yapılı, bu yüzden elbiseyi

üzerime çektiğimde benim tombul bedenime yetecek kadar geniş oluyor. Ayrıca o kadar uzun ki şortumla aynı

uzunlukta.

Bir çift çorap alıp kapüşonlu ceketimin cebine tıkıyorum ve dolabı kapatıyorum.

Monitörlere bakıp duruyorum ama zaten ayakta olduğum için diğer kapıları kontrol etmekten kendimi

alamıyorum.

İkinci kapıda spor çantaları ve elektronik kutularıyla dolu bir dolap ortaya çıkıyor.

Üçüncü kapı, bozulmayan yiyeceklerle dolu bir dolabı ortaya çıkarıyor.

Çoğunlukla yavan görünümlü şeyler,

kamp mağazalarında gördüğüm paketler halinde şeyler. Ama aynı zamanda yarı dolu bir Skittles kasası da var,

parlak renkli ambalajı diğer her şeyin yanında sarsıcı.

Bir paket alıyorum.

Son kapiya doğru ilerleyerek kapıyı açtım ve o soğukluğun tenimde yeniden yayıldığını hissettim.

Dördüncü kapının arkasında başka bir kapı var. Ağır metalden bir tane, tıpkı buraya girmek için geldiğimiz gibi.

Ancak bu seferki diğer tarafa gidiyor. Arka bahçeye doğru. Başka hiçbir şeyin olmaması gereken yerde.

Dolabın kapısını çarparak kapatıyorum ve aceleyle sandalyeye dönüyorum.

Büyük boy çorapları ayağıma geçirirken tekerlekler biraz kayıyor.

Ekrandaki görüntülerin bir kısmı küçük çıkmaz sokağımızın sonundaki harap eve ait ama ben o yayınlara

bakarak zaman harcamıyorum. Neden orada kameralar olduğunu bilmiyorum ama oraya gitmiyor. Benim

evime gidiyor.

Kamera açılarının çoğunda öne çıkan evim.

Uzanıp geniş oturma odamın pencerelerini gösteren ekrana dokunuyorum.

Dışarısı karanlık olduğundan ve evimin içinde ışıklar açık olduğundan içeriyi doğrudan görmek kolaydır.

Kanepemi, çalışma masamın bir kısmını ve mutfığıma açılan açıklığın bir kısmını görebiliyorum.

Hans tam buraya oturdu -sandalyenin kolçaklarını tuttum- ve doğrudan evime baktı.

Karnımda sıcaklık dönüyor.

Hans'a tepkim her zaman daha fazla oldu.

Onunla olmam gerekenden daha fazla ilgileniyordum.

Ona odaklandım. Onu merak ettim. Onun hakkında fanteziler kurdum. Sırf beni görebilir umuduyla yatak

odamın penceresinde soyunmayı düşündüm. Ve beni istiyorsun.

Hiç yapmadım ama yapmak istedim.

Ve bu... O beni izliyor. Ya da bu her neyse. Bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ve biliyorum ki bu konuda bu kadar iyi hissetmem doğru değil.

Ama gerçekten bununla mücadele etmek istemiyorum.

Kim olduğumu biliyorum. Ve ben çokum.

Dağınık dikkat alanım. Benim yemek pişirme çabalarım anneminki kadar iyi olmadığını biliyorum. Değiştirmeye

hiç niyetim olmayan ultra kıvrımlı vücudum.

Bütün ilişkilerim sadece yüzeyseldi. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama özel bir şey değildi.

Ailem beni özgüvenim yüksek olacak şekilde yetiştirdi. Ve çoğunlukla öyle yapıyorum. Ama bir yanım sonsuza

dek bekar kadınlardan biri olacağımı varsayıyordu. Ve bu benim için sorun değildi. Kabul ettim.

Yatak odamı görüp göremediğini merak ederek diğer ekranlara baktım.

Bunu düşündükçe çekirdek kaslarım kasılıyor.

Kendime dokunduğumu görebilir miydi?

Burada oturup o büyük aletini kavrayıp izlerken mastürbasyon yapar mıydı?

Yatak odamın penceresini ararken gözlerim etrafta geziniyor ama iyi bir görüş göremiyorum.

Dikkatimi yeniden oturma odama çeviriyorum ve bağıriyorum.

Çünkü Hans orada.

Evimin içinde.

65. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın oturma odasının karşısına geçiyorum ve ön kapısının sürgüsünü çeviriyorum.

Beni izlediğini ve güvenli odamdan çıkarak itaatsizlik etmediğini varsayarak, resim penceresinin önünde

durdum ve parmaklarımı açarak elimi kaldırdım ve ona beş dakika içinde döneceğimi bildirdim.

Sonra dönüp evinin arka tarafına doğru yöneliyorum.

Dışarıdaki adam kesinlikle ölmüş.

Benim sevimli küçük Kelebeğim onu doğrudan Adem elmasının içinden vurdu.

Bunun bir kaza olduğuna inanıyorum ama yine de iyi bir atış.

Gitmem gerekse de mutfığa geçiyorum. Burada benim için bir şey var.

Tezgahın üzerinde, yanmış kurabiye tepsisinin bulunduğu ocağın yanında bir Post-it notu var. Tıpkı

komodinimde yığılmış diğer tüm olanlar gibi. Ve bunu bana vereceğini biliyorum.

Kelimeleri okudum.

Kömürleşmiş Tatlı Mısır Kurabiyeleri.

"Ah, Tanrım." Başımı sallıyorum. "Neden Kelebek?"

Birini dürtüyorum ve tava boyunca kayıyor. En azından sıkışıp kalmıyorlar.

Kurumuş gibi geliyor ve elime aldığımda küçük parçalar düşüyor. Ama kurabiyelerimi son partide olduğu gibi

ıslak ve ufalanmış olarak alacağım.

Genişçe açarak hepsini ağzıma tıktım.

Boğazım istemsizce kapanıyor, yoğun kamp ateşi tadı duyularımı bastırıyor. Ama çiğniyorum.

Biraz yardıma ihtiyacım olduğundan lavaboya gidip musluğu açıyorum. Eğilip ağzımı derenin altına koyuyorum

ve biraz su içiyorum.

Sonra ağzıma bir kurabiye daha attım.

Benim sorunum ne?

Cassandra'nın kaplarından birini kirletmek ve onları geride bırakmak istemediğimden, taşımayı kolaylaştırmak

için kurabiyeleri istifliyorum.

Ben sekiz tanesini elimde tutabiliyorum ama o tam bir düzine yaptı.

Yanmış mısırı yutmaya çalışıyorum, sonra içine iki kurabiye daha koyuyorum.

Cassandra'nın tadını kaynağında aldım. Artık onun berbat pastacılığıyla yetinmek zorunda değilim. Ama bu

önemli değil. Eğer biri onun benim için yaptığını yemeyi düşünse, midesini vücudundan ayırırdım.

Ağzımı tekrar musluğun altına soktum.

Su, ezilmiş kurabiyelerin ağzımda erimesine yardımcı oluyor ve sonunda onları aşağı indirebiliyorum.

Bir elimde sekiz kurabiye yığınıyla ön kapıya doğru yürüyorum ve Cassandra'nın bir çift tenis ayakkabısını

alıyorum. Bu onun en sevdiği çift. Ayak işleri için evden çıkarken her zaman giydiği kıyafetler, bu yüzden rahat

olduklarını biliyorum.

Onları burnuma götürmeyi düşünürken bir anlığına tereddüt ettim ama sonra pencereden izliyor olabileceğini

hatırladım, bu yüzden onları kolumun altına ittim.

Bu gözetleme meselesinde ona gereğinden fazla yetki gösterdim zaten. Listeye ayakkabı koklayıcıyı

eklememe gerek yok.

Arka bahçenin ışığını kapatarak arka kapıdan çıkıyorum.

Arka bahçesinde kamera açılarının olmaması kesinlikle acemice bir hataydı ama Cassandra'nın evini

kilitlemek için kendi anahtarlarımı kullandığımı görmesin diye bunu şimdi kullanıyorum.

Yine de, şu anda benim güvenli odamda oturuyor olması ve evinin tüm canlı yayınlarına bakması, muhtemelen

onun mahremiyetine tecavüz ettiğim konusunda ona ipucu vermiştir.

Bana takıntılı mısın?

Onun mülkünün her santimini ezberlemiş olarak evinin arka tarafında zifiri karanlıkta dönerken ayaklarım

çimenlerin üzerinde sessiz.

Evet, Cassandra Lynn Cantrell. Sana takıntılıyım.

Onun garaj yoluna varınca evime kadar olan mesafeyi koşuyorum.

Ne olduğunu ilk kontrol ettiğimde ormanın içinden geçtim. Çünkü adamın yalnız mı olduğunu yoksa

bulduğum yeri vurmaya çalışan bir gücün parçası mı olduğunu bilmem gerekiyordu ve Cassandra tesadüfen

yanlış zamanda yanlış şeyi duydu.

Ama adam tek başınaymış gibi görüldüğü için artık mesele hız. Çünkü bunun Cassandra ile ilgili olduğundan

şüpheliyim. Bu adamın konumumu doğrulamaya geleceğinden eminim.

Ön kapıya giden basamaklardan atladım ve boştaki elimi kullanarak kapıyı açtım.

İçeri girince direkt mutfağa gidiyorum.

Bir Ziploc poşeti kapıp kurabiyeleri içeri sokmam, sonra evin karşı tarafına geçip odama gitmem, Post-it'i

diğerlerinin yanına koymam, dolabımdan iki sırt çantası çıkarıp kurabiyeleri birine tıkmam ve sonra da birkaç

saneyemi alıyor. aşağıya geri dönün.

66. BÖLÜM

Cassie

Bodrumun geri kalanını gösteren ekranda Hans belirlediği anda sandalyeden atlayıp kapıya koşuyorum.

Hans dış kapıyı açarken ben de kapıyı açıyorum. Ve hâlâ onu görüyorum.

Saçları hala gevşek, şimdi daha kuru ve hafif dalgalı ve her iki omzunda da bir sırt çantası var.

Arkasındaki daha parlak bodrum ışıkları sayesinde neredeyse dünya dışı bir görünüme sahip.

Gözleri vücudumda geziniyor.

Görünüşüm daha az uhrevi ve daha çok senin eşofmanını çaldım.

Gözlerini ellerime ve elimde tuttuğum yarısı yenmiş Skittles paketine indiriyor.

Doğru, şekerini de çaldım.

Hans bana geri adım atmam için zaman vermiyor. Elini boynumun arkasına doladı ve ağzını benimkine

yapıştırıp dilini dudaklarımın arasına kaydırıldı.

İnliyor.

İnlemeler gibi.

Boynumdaki parmaklar esniyor ve diğer eliyle başımın arkasını kavlıyor.

Sadece omuzlarıma dokunuyor ama sanki beni tüketiyormuş gibi geliyor.

Ellerimi sert yanlarına daldırdım.

İçimi yalıyor. "Kahretsin." Beni yakınına çekiyor. "Lanet olası Skittles." Onun ağzı benimkini tüketiyor. "Lanet

baştan çıkarıcı kadın."

Üzerimdeki tutuşu sıkılaştı, sonra geri çekildi.

"Gitmeliyiz."

Başımınla onayladım. Sonra ana geri dönün. "Bekle, nereye?"

Hans sırt çantalarından birini omzundan indiriyor ve yan cebinden en sevdiğim tenis ayakkabılarımı çıkarıyor.

Otomatik olarak onları yere düşürdüm ve ayaklarımı içlerine sokmaya başladım.

İkinci topuğum ayakkabının içine girer girmez Hans elimi tutup beni tuhaf gözetleme odasından dışarı çekiyor.

Küçük bir parçam Hans'ın beni burada tutmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu, bu yüzden beni

odadan çıkarması iyi bir işaret. Ama sonra geçen hafta sonu garajda kışımı nasıl yediğini hatırlıyorum, bu

yüzden Hans'ın beni kilit altına alması ve küçük seks hayvanı olarak tutması kötü bir şey olmayabilir.

Hans her iki kapının da arkamızdan kapandığından emin olmak için duraklıyor, sonra tekrar hareket etmeye

başlıyoruz.

Onu merdivenlerden yukarıya, mutfığa ve garaja kadar takip ediyorum.

Geçen seferki gibi garaj zifiri karanlık ama Hans elimi tutup beni kamyonete yönlendiriyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ama ışık yanmıyor.

"İçeriye tırmanın."

"Göremiyorum."

"Ah, doğru." Hans sanki burada hiç ışık olmadığını fark etmemiş gibi söylüyor.

Eli elimi bırakıyor ve yerde ayak seslerini duyuyorum, ardından garaj kapısı açılmaya başlıyor.

Dışarı da karanlık ama önümdeki kamyonu aydınlatmaya yetecek kadar ortam ışığı var.

İçeri giriyorum ve tıpkı Hans'ın kapısını açtığı gibi kapımı kapatıyorum.

İki sırt çantasını arka koltuğa atıyor ve kendisi de biniyor.

"Yani..." Kamyoneti çalıştırırken konuşmaya başladım. "Karanlıkta görebiliyor musun?"

Hans yüzünü bana çeviriyor. "Ne?"

"Ben elimi yüzümün önünde bile göremezken sen her şeyi görüyormuş gibi dolaşıyorsun."

Omuz silkiyor ve kamyonu geri vitesine takıyor. "Sadece ezberlediğim şeyler var."

Ezberlendi.

Hans geri geri kendi garaj yolundan çıktı, sonra benimkine doğru ilerledi ve arka tamponu benimkinden birkaç metre uzakta durdu.

Ah evet, çalışmayan arabam.

Hans bana, "Burada kal," dedi ve motoru çalışır halde bırakarak dışarı atladı.

Onu kamyonun arkasına doğru dönerken izlerken nereye gittiğimizi sorduğumda hiçbir cevap alamadığımı fark

ettim.

Hans bagaj kapısını indiriyor ve onun yan duvarda olduğunu bilmediğim bir paneli açmasını izliyorum.

Serbest bir şey çekiyor, sonra paneli çarparak kapatıyor ve garajın köşesinden koşarak uzaklaşıyor.

Gözlerim genişledi.

Bu mu...?

Karanlığın içinde kaybolmadan hemen önce plastiği sallıyor ve sadece bir ceset torbası olarak

tanımlanabilecek bir şeye dönüşüyor.

Tamamen uygunsuz olan gülme dürtüsünü ısırdım.

Evimin bodrum katı silahlarla ve kamera açılarıyla dolu olan ve kamyonunda da ceset torbaları bulunduran bir

adam, tehlike işareti olmalı. Sağ?

Koltuğumda dönüp duruyorum, gözlerim Hans'ı son gördüğüm yere kilitlenmiş durumda.

Eğer bununla arka bahçeye koşuyorsa adam ölmüş olmalı.

Bunun üzerine Hans, omzuna asılmış, insan büyüklüğünde bir çantayla yeniden ortaya çıkıyor.

Bir dakika bile olmadı.

Cesetleri torbalamakta iyi olmalı.

Hans kamyonun arkasında duruyor ve omzunu sertçe öne doğru eğerek cesedin kamyon kasasına

çarpmasına neden oluyor.

Çarpma araçta yankılandı ve ağzım kaşlarımı çattı.

Ah.

Hans bagaj kapısını çarparak yerine kapatıyor, ardından kamyon kasasının üst kısmına geri çekilebilir bir örtü

çekerek kimsenin içeride ne olduğunu görmesini engelliyor.

Kapısını açıyor ama kamyonu geri dönmekten önce kapının cebinden küçük bir şişe el antiseptiği çıkarıyor ve

onunla ellerini siliyor.

"Önce güvenlik" diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Hans şişeyi tekrar cebine atıyor ve içeri giriyor. "Asla bu kadar dikkatli olamam."

"Sahip olduğun yara izlerinin sayısına bakılırsa, bunu zor yoldan öğrendiğini tahmin ediyorum." Ağzımı

kapatıyorum ama Hans sadece omzunu kaldırıyor.

"Zor dersler genellikle daha çok önemsedığınız derslerdir."

Bunu düşünüyorum ve kabul etmeliyim.

Hans bizi sokağımızdan çıkarıp küçük mahallemizden ana yola doğru sürüklüyor.

"Yani..." Kelimeyi uzatıyorum. "Cesetle eğlence gezisine çıkmamızın bir nedeni var mı? Polisler cinayet

kurbanlarına teslimat hizmetinden hoşlanır mı?"

"Polisleri olaya dahil etmiyoruz."

Sözleri beni bu kadar rahatlatmamalı ama kazara birini öldürdüğüm için hayatımı hapiste geçirmek

istemiyorum.

"Peki ya insanlar sorarsa—"

Ben bitirmeden Hans başını sallıyor. "Onların soracağı hiçbir şey olmadı."

"Ama..."

"Hiçbir şey olmadı Cassandra. Bahçenizde kimse ölmedi. Bu konuyu konuşmak istersen konuşabiliriz. Ama

sadece benimle konuşuyorsun, tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine kıvırdım, sonra başımı salladım. "Tamam aşkım."

"Dünya açısından bakıldığında, sen benim evime geldin ve biz de geceyi geçirmek için bir otele gitmeye karar

verdik."

"Otel?"

Hans bizi otoyoldan yan yola çeviriyor. "Holly Court'tan biraz alana ihtiyacımız var."

Bu yoldan geçtiğimi sanmıyorum ve görünüşe bakılırsa burada pek bir şey yok.

"Başka evleriniz olduğunu söylediğinizde..."

"Yerel değil," diye yanıtlıyor Hans. "Şehir merkezinde kulübümün üstünde bir apartman dairem vardı ama

yönetici ve ailesi şu anda orada yaşıyor." Parmaklarını direksiyona vuruyor.

"Birkaç ay önce mülkiyet yurt

dışındaki bir eğlence şirketine devredildi, dolayısıyla kimsenin oraya gidip arama yapmasına gerek yok. Ve

eğer birisi bunu yaparsa, iyi bir güvenliğim var.

İlk kısmı kendime tekrarlıyorum. "Kulübünüz var mı?"

"Sadece sahibim. Ben yürütmüyorum."

"Gece kulübü gibi mi?" Bu konuya neden bu kadar takıldım bilmiyorum.

"Daha çok bir mekan. Konserler falan."

Bu Hans'ın isteyeceği türden bir şeye benzemiyor. "Neden?"

Parmaklarıyla direksiyona vuruyor. "Böyle bir yerden her zaman her türden insan gelir ve gider. Kimin kim

olduğunu çoğu zaman söyleyemem."

Cevabı gizemli. Kamyonunun arkasında ceset torbaları bulundurmasının bununla bir ilgisi olabileceğini

düşünüyorum.

Kamyonun arkasında zıplayan cesedi düşünerek yutkundum. "Öldürdüğüm adam... Kötü bir adamdı, değil mi?"

Neden Hans'ın bunun cevabını bilmesini beklediğimi bilmiyorum ama kötü hissetmemek konusunda daha iyi

hissetmek istiyorum.

Hans, "O iyi değildi" diye yanıtlıyor. "Ama biraz daha bilgi almam gerekiyor."

"Bunu nasıl yaparız?"

Cebinden telefonunu çıkarıyor. "Birkaç arama yapmam lazım."

Hala bodrumdayken telefonu oraya koyduğumu bilerek kapüşonlu cebime hafifçe vurdum.

O nasıl...?

Telefon çalmaya başlıyor ve sanki bir şeye karar veriyormuş gibi bir anlığına telefona baktığını, sonra telefonu

kulağına koyduğunu görüyorum.

Hoparlöre verecek ve sonra yapmamaya mı karar verecekti?

Ses telefondan geçse de telefon hala kamyonu bağlı olduğundan kontrol panelindeki ekran aramanın K adında

birine yapıldığını gösteriyor.

"Karmine," diye selamlıyor Hans. "Bir durumum var."

K, Karmine içindir.

Sonra hattın diğer ucunda bir kadın sesinin şaşmaz sesini duyuyorum.

Hissettiğim kıskançlık o kadar anlık ki, yapana kadar ne yaptığımı kaydetmeye bile zamanım olmuyor.

Parmağımla ön paneldeki ekrana basıp sesi kamyonu aktarıyorum.

Hattın diğer ucundaki hoparlörler sessizce mırıldanıyor.

"Hans mı?" kadın sesi uyarır.

Kollarımı kavuşturup Hans'ın profiline bakıyorum.

Bana bakıyor ve ifadesinden neler olduğunu anlamadığını söyleyebilirim.

Hans, "Bana bir saniye ver" diyor ve ardından sessize alma düğmesine uzanıyor.

"Beni sen aradın!" Kadın bir şekilde bunu sanki birbirlerini iyi tanıyormuş gibi söylüyor. Sanki daha önce Hans'ın

bu tür davranışlarıyla karşılaşmıştı.

Telefonunu ön paneldeki küçük bölmeye bırakıyor. "Sorun nedir?"

"O kim?" Kollarım çapraz duruyor.

"Karmin. O bir... meslektaşım."

Ona daha sert bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Sağlık denetiminde."

Bu sefer gözleri bana çevrildiğinde uzanıp kolumu tuttu. "Kes şunu." Çekerek çapraz kollarımı yerinden

çıkarıyor. "Bana kızma." Elimi tutana kadar elini aşağı kaydırıldı. "Karmine ve ben birlikte çalışıyoruz... iyi

insanlara yardım edip kötü insanlara zarar veriyoruz."

"Onunla yattın mı?" Anladım.

Ona bunu sormaya hakkım yok. Bir zamanlar yattığım bir adama karşı bu kadar bölgesel hissetmeye hakkım

yok. Ama bana takıntılı olacaksa sadece bana takıntılı olsa iyi olur.

Hans elimi bıraktığında derin bir nefes alıyorum.

Onunla yattığını itiraf ederken bana dokunmayı bırakırsa ona vuracağım.

Hans, "Bu lanet bir şey," diye homurdanıyor.

Emniyet kemerimi çözmek için düğmeye bastı.

Ne yaptığından emin olamayarak elini tokatlamaya çalışıyorum ama parmaklarımı yakalayıp bana dik dik

bakıyor. "Bu iki."

Ellerimi indirdi ve sol eliyle direksiyonu tutarak vücuduma ulaşabilmek için eğildi. Elini belimin ön kısmına

doladı ve beni bankın üzerinden kendisine doğru sürükledi.

Hans, sanki az önce kemerlerimi çözen o değilmiş gibi davranarak, "Emniyet kemerini tak," diye ısırdı.

Ama kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsüm ısındı, bu yüzden dediğini yaptım ve kayışı kucağıma

bağladım.

Bitirdiğimde Hans uyluğumun dış kısmını tutuyor, parmak uçları yumuşak, çıplak ete saplanıyor. Ve bunu

seviyorum.

"Karmine ile hiç yatmadım." Bana bakıyor, farlar önümüzdeki düz yolu aydınlatıyor. "Sen caddenin karşısına

taşındığından beri başka bir kadına dokunmadım. Anladım?"

Yoğunluğu baş döndürücü.

"Anladım," diye fısıldıyorum.

"Kıskançlığını seviyorum Küçük Kız. Ama bu gereksiz." Beni daha sıkı tutuyor. "Şimdi aramanın sesini aç."

Memnuniyet göğsümde yeşeriyor.

Konuşmayı benden saklamaya çalışmıyor. Ve kendisi sesini açacak kadar beni bırakmak istemiyor.

Ona inanıyorum.

Öne eğilip ekrana dokunuyorum.

Kadın hemen konuştuğu için değişimi duyabilmesi gerekir. "Sorun nedir?"

"Muhtemelen çok az. Muhtemelen kavrulmuş toprak."

"Açıklamak." Kadının ses tonu tamamen iş odaklı.

67. BÖLÜM

Hans

Parmaklarımı Cassandra'nın bacağına doğru uzattım. Bunu paylaşmamdan hoşlanmayacak ama tamamen

şeffaf olabileceğim biri varsa o da Karmine'dir. "Kimliğini belirlemem gereken bir ceset var."

"Eve döndün mü?"

Cassandra, Karmine'nin sorusu karşısında gerildi, muhtemelen şehir dışında olduğumu bilmesinden

hoşlanmamıştı.

"Evet." Gülümseme dürtüsüne direniyorum. Her zaman Kelebeğimin ona dokunmama izin vereceği bir

dünyanın hayalini kurdum. Onun bana sahip olduğu hayalini kurmak hiç aklıma gelmedi.

Ve bunu çok seviyorum.

Elimi bacağının üstüne kaydırdım, sonra çıplak uyluklarının arasına soktum.

Söylenmemiş emrimi yerine getirdi ve bacaklarını birbirine bastırıp avucumu sıcak etinin arasına sıkıştırdı.

Karmine uğultulu bir ses çıkarıyor. "Sandra New Mexico'da R Takımı'nda bir işte çalışıyor." Kimlik bulmak için

Sandra'nın başvurduğu kişidir ve eğer Kurtarma Ekibi ile çalışıyorsa bu, onların büyük bir şeye müdahale ettiği

anlamına gelir. "Ve Utah'ta K Takımıyla bir iş üzerindeyim."

Onayladığımı homurdanıyorum. Kill Team'in iş başında olması her zaman insanlık için iyidir.

"Onu buzda tutabilir misin?" o soruyor.

"HAYIR. Bekleyemez." İç çekiyorum. "Alliance Kill House'a gidiyorum."

Cassandra'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama şimdi yola dikkat etmem gerekiyor. Yaklaştığımızı

biliyorum.

"Sana söylüyorum çünkü beni bu konuda uyardığını düşünüyorum." Karmine'nin insanların beni aradığına dair

uyarısından bahsediyorum.

"Kahretsin dostum. Senin evinde miydi?"

"Tam olarak değil. Komşumdaydı."

Karmine alçak bir ıslık çalıyor. "Takip ettiğin kız mı?"

Gözlerimi ileriye tutuyorum. "Onu takip etmiyorum."

"HI-hı." Lanet göz devirme sesini duyabiliyorum. "Adam yulaf lapanıza dokunmadan onu yakaladınız mı?"

"Yulaf lapası mı?" Cassandra fısıldıyor ama yeterince sessiz değil.

Her ikisine de, "Ben Goldilocks'u sikmiyorum," diye homurdandım.

"Odaklanabilir miyiz?"

Bir süreliğine sessizlik oluyor, ardından Karmine kıs kıs gülüyor. "O seninle mi?"

Cassandra'ya baktım, o da masummuş gibi davranarak dudağını ısırıldı.

İç çekiyorum. "Evet, burada."

Karmine'nin kahkahası bu sefer daha çok homurdanmaya benziyor. "Eğer seni dışarı çıkarmamı istemiyorsan

beni konuşmacıya çıkarmamalydın."

"O bendim." Cassandra itirafı ciyaklayarak söylüyor. "Gizliliğin ihlali için özür dilerim."

Başımı sallıyorum. Bu durumda ancak o özür dileyebilirdi.

"Endişelenme. Sadece bir soru." Karmine şu anda doğrudan Cassandra ile konuşuyor. "Hans'la isteyerek mi

birliktesin?"

"Ee, evet?" sanki bir soruymuş gibi söylüyor. "Affedersin, beni kaçırıp kaçırmadığını mı soruyorsun?"

"Evet." Karmine sözlerini sakınmıyor.

"Ah, peki, kontrol ettiğin için teşekkürler. Ama Hans'la mutluyum."

Parmaklarımı en yakın uyluğunun altına kaydırabilecek duruma gelene kadar elimi bacaklarının arasına doğru ittim.

Ona yeterince yaklaşıyorum.

Ona yeterince dokunamıyorum.

"Tamam o zaman." Karmine cevabını kabul ediyor. "Peki ne oldu? Ölmeden önce ona bir şey söyledin mi?"

"Ben yapmadım—"

"O da bendim," Cassandra sözümü kesti. "Bu bir kazaydı."

"Eh, bu giderek daha da ilginçleşiyor."

Eğilip Cassandra'nın saçına bir öpücük konduruyorum. "Ayrıntıları size daha sonra vereceğim ama adam

Cassandra'nın arka bahçesindeydi, kahrolası bir yırtıcı gibi davranıyordu. Bana olanları anlatmak için

geldiğinde evlerimizin etrafındaki ormanları taradım. Başka kimseden iz yok, o yüzden izci olmalı diye

düşünüyorum. Ancak üzerinde kimlik yoktu. Ve onun kimin için çalıştığını bilmem gerekiyor.

Karmine yardımsever bir tavırla, "Çok fazla düşmanınız var" diye ekliyor.

"Üzerinde bir telefon vardı. Devre dışı bıraktım ama bir şey rapor edip etmediğini görmek için onu

inceleyeceğim."

"Her iki durumda da, eğer sokağınızdaysalar, sizi bulmuşlardır." Zaten bildiğim bir şeyi söylüyor ama bu içimde

bir şeyleri çarpıtıyor.

Kelebek'imi yeni aldım. Sonunda ona dokunabildim. Onu ellerimde tut. Ama eğer beni bulurlarsa, o zaman o

küçük, sessiz çıkmaz sokakta geçirdiğim hayatım sona erer. Ve...

Ciğerlerim tıkanıyor.

O da orada yaşayamaz.

Onu tehlikeye attım.

Hiç yapmak istemediğim tek şeyi yaptım.

Küçük eller önkolumu sarıyor.

Aşağıya bakıyorum ve görebildiğim tek şey şiddet dolu vücuduma dokunan kırılğan parmakları.

Ve onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum.

Asla niyetim bu değildi.

Ama gerçekte benim karşı sokağıma taşındığı an onun için her şeydi.

Hiç takıntılı olmasam bile. Bana tek bir şey bile pişirmemiş olsa bile. Hala karşımda olurdu. Ve o adam bu

gece onun bahçesinde olurdu.

Görüş alanıma kırmızı noktalar sızıyor.

Eğer bu gece olsaydı ve aramızda bu bağı kurmasaydık o zaman ne olabilirdi?

1304 Holly Court'u satın aldıktan sonra taşınabilirdin.

Sonra Meksika'yı hatırlıyorum.

Birkaç gün önce onu neredeyse kaybediyordum.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Peki ya ben orada olmasaydım...

"Hans." Elleri kolumda yukarı aşağı kayarken Cassandra'nın sesi kısıktı.

Göğsüm inip kalkıyor.

Eğer orada olmasaydım.

Ne kadar korktuğumu takdir edemeyecek kadar tüm bu duruma kızgındım.

Cassandra Cantrell'in ışığı

sönseydi dünyanın nasıl olacağını düşünemeyecek kadar kızgındım.

Çok yakındı.

Elimden kayıp gitmeye o kadar yaklaşmıştı ki.

"Hans, bebeğim." Ellerinden biri göğsüme baskı yapmak için kayıyor. Hızla atan kalbimin üzerine baskı

yapıyorum. "Sorun değil. Ben tam buradayım."

Vücudumu bir duygu dalgası daha dolduruyor.

Bebek.

Hiç kimse beni sevgiyle çağırmadı.

Bana boz ayı diyen Cassandra dışında kimse yoktu.

Hiç kimsenin buna hakkı olmadı.

Bunu kendisinden duymak istediğim kimse yoktu.

Bana doğru dönerken dizini uyluğuma bastırıyor ve aramızda uzanmayan kol benimkinin etrafında dönüyor,

parmaklarım uyluğuna girerken bile kolumu vücuduna doğru sarılıyor.

şimdiye kadar.

Ciğerlerimi dolmaya zorluyorum, genişleyen göğsüm onun avucuna baskı yapıyor.

"Bana tekrar öyle seslen," diye tısladım.

Eli küçük bir daire şeklinde hareket ediyor. "Bebek?"

Başımla onayladım.

"Sorun yok bebeğim." Cassandra omzuma bir öpücük konduruyor. "Ben tam buradayım. Güvendeyim."

Onun tatlı nefesi tadabileceğim kadar yakınımda.

Ağzı en sevdiğim şeker tadında olan, en sevdiğim kız.

Nefes alışım sert ama bir sonraki nefes alışım pürüzsüz.

Eli kalbimin üzerinde bir daire daha çiziyor. "Bu kadar. Çok iyisin bebeğim."

Tekrar omzumu öptükten sonra şakağını omzuma dayadı.

Kaslarım gevşemeye başlıyor.

Bir nefes daha alıyorum.

Daha önce hiç kimsenin önünde bir kriz ya da buna benzer bir durum yaşamamıştım. Ama dünyayı kötülükten

kurtarmak için onlarca yıldır çalışmak bana bir şey öğrettiyse o da iyiyi kucaklamaktır.

Pek iyi şeyler yaşamadım. Ama yanımdaki kadın bu dünyada benim iyiliğim.

Ve onu kaybetmek beni yok eder.

Bir süre sonra Karmine sessizliği bozuyor. "Ne yapmama ihtiyacın var?"

Tekrar konuştuğumda sesim sabitti. "Bilgiye ihtiyacım olacak. Kimin için çalıştığını öğrendiğimizde, gelen

sevkiyatların üzerine isimlerini yazabiliriz."

Karmine, "Seni bekliyor olabilirler" diye belirtiyor. "İzlenecek kırıntılar varsa, bunun bir tuzak olduğunu

varsaymamız gerekecek."

"Eğer buna hazırsak, o zaman bu o kadar da iyi bir tuzak değil."

Öfkeleniyor ama aynı fikirde değil.

Kendimi bir tuzağa düşürmek istemiyorum. Ama aynı zamanda hayatımın geri kalanını saklanarak geçirmek

de istemiyorum.

Dışarıda beni öldürmek isteyen onca farklı insan varken bunu nasıl mümkün kılacağımı tam olarak bilmiyorum.

Ama yanımdaki kadından vazgeçemem. Bana nasıl hissettirdiğinden vazgeçemiyorum.

"Pekala, Kuzey Amerika'da yapılacak herhangi bir anlaşma için elimizde olanı sana göndereceğim. Ölen

adamlarla ilgili ayrıntıları öğrenir öğrenmez onları bana gönderin."

"Yapacak."

"Cesedi ne zaman bırakacaksın?"

Aradığım kilometre işareti farlarımda yanıp sönüyor.

Ayağımı gazdan çekip frene basmaya başlıyorum. "Şimdi."

“Sizlerin küçük bir ateşkes ya da restorandaki o saçmalık her ne ise onu planladığınızı biliyorum. Ama belki de acele edin.”

Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Oyalanmayı planlamıyorum."

Karmine aramayı sonlandırıyor ve sağımızda dar, çakıllı bir yol görüldüğünde geri çeviriyorum.

Lastikler yolda gıcırdarken sessizce oturuyoruz. Burada önemli bir şeyin olduğunu gösteren hiçbir işaret yok.

Ama orada. Ve eğer mülkün içinden geçebilseydik, bir hurdalıktan bekleyeceğiniz ezilmiş arabalar, bok yığınları

görürdük. Ve bir bina. Geri kalanı gibi köhne görünen mütevazı bir bina.

Ama tükenmiş değil.

Bu bir kapak.

Ve ittifak'a ait.

Üç acımasız adam tarafından yönetilen bir organizasyon. Yıllardır Alliance'ın bilinen lideri olan çılgın şeytan

Nero. King, zengin adam gangstere dönüştü. Ve geçen sonbaharda evlenerek dengesiz aileye giren Chicago

mafyasının başı Dom.

İyi adamlar değiller. Ama onlar da tam olarak kötü değil. En azından benim standartlarıma göre değil.

Ancak son zamanlarda insan kaçakçılığında yaşanan artışın arkasında benim olduğu izlenimiyle yaklaşık bir

yıl geçirdiler.

Bu dürüst bir hataydı. İsmim çok konuşuluyor.

Ama işlemlerde benim adımın geçmesinin nedeni, kadınları satmakla görevli olduğum için değil, ortaya çıkıp

bütün erkekleri öldürmemdi.

Genellikle kafa karışıklığını umursamazdım.

Karışıklık iyidir. İçerisinde kaybolmak çok kolay.

Ancak Alliance adamlarının kendi bölgelerinde işler kötü giderken arkalarına yaslanmayacakları açıktı.

Yaşlılıktan ölmeyi de beklemiyorum ama yanlış bilgi yüzünden bunlardan birinin beynime kurşun sıkmasını

gerçekten istemedim.

Geçen Noel'de bir suikast için Chicago'ya gittiğimde, mafya lideri ve yeni karısına yönelik bir pusunun

planlandığını da duydum. Ayrıca Karmine de en yakın arkadaşlarından bazılarıyla birlikte şehirdeydi.

Pusuyu önlemek için oraya zamanında ulaşamadık ama saldırganları öldürmek için zamanında oraya vardık.

Karmine'nin ordusu muhalefeti yok ederken, ben de kendimi Dominic Gonzalez'in hayatını kurtaran küçük bir

saha önceliklendirmesi yaparken buldum.

Tabii ki, orada olduğumu bile bilmeyecek kadar ölüme yakındı, o yüzden iyileştiğinde, Alliance erkekleri ve

eşlerinin küçük bir restoranda yedikleri akşam yemeğini kaçırmamanın yolunu buldum.

El bombaları sadece bir önlemdi. Sadece bir mesaj iletmek istedim.

Ve bu mesaj basitti. Aradıkları adam ben değildim.

O gecenin üzerinden yedi aydan fazla zaman geçti. Ve onlardan herhangi bir fısıltı duymadım. Ne bana

inandılar ne de hâlâ beni arıyorlar. Bu yüzden işe yarayıp yaramadığından pek emin değilim.

İşe yaradığına inanıyorum. Ama hayatım üzerine bahse girmeye pek istekli değilim.

Henüz değil.

Cassandra da benimle aynı şeyi görünce başını omzumdan kaldırdı.

Kapısı asma kilitle kapatılmış bir zincir bağlantı çiti.

68. BÖLÜM

Cassie

Hans, kamyonu yolun dışına doğru çekerken yavaşlıyor, sonra direksiyonu çeviriyor ve kamyonu kapıya doğru

geri götürmeden önce U dönüşü yapıyor.

Kamyonu park etti ve bana doğru döndü.

Gözleri benimkilere takıldı. Gecenin karanlığı rengi gizliyor ama yoğunluğunu gizlemiyor.

Bir şey söyleyeceğini düşündüm ama bunun yerine yüzümü tuttu ve dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı.

"Beş saniye sonra orada olacağım."

Daha sonra kamyondan iniyor.

Dönerek bagaj kapısına doğru birkaç adım atmasını ve kapıyı aşağı çekmesini izledim. Göremediğim bir şeye

tokat attı ve yatağın örtüsü geri çekilerek hızla kıvrılıp başka bir gizli bölmede gözden kayboldu.

Hans ceset torbasının ucunu yakalayıp kendisine doğru çekiyor, sonra sanki bu bir adam değil de bir evcil

hayvan maması torbasıymış gibi omzuna kaldırıyor.

Hans törensiz bir şekilde döner ve cesedi kilitli kapının üzerinden atar. Daha sonra bagaj kapısını hızla

kapatıyor ve sürücü koltuğuna doğru koşuyor.

Buradaki sürüşün aksine, Hans sakın bir hızda araba kullanmıyor. Çakıllı yolda hızla geri gidiyor ve toz

bulutlarının bizi takip etmesine neden oluyor.

Ana yola vardığımızda pek yavaşlamıyor ama dönüşte kontrolünü kaybetmiyor ve lastikler düzgün kaldırıma

takıldığında onu yere seriyor.

69. BÖLÜM

Hans

Telefonumu alıp rehberimi açıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

A1'e bastım.

Bu, Butterfly'ın aramasını isteyeceğim listedeki son adam ama aynı zamanda bu gece için ilk tercih. Çünkü

hemen harekete geçecek ve düşünmeyi sonraya saklayacak biri gibi hissediyor.

Zil sesi kabini doldururken elimi Cassandra'nın kucağına koyuyorum ve o da iki eliyle elimi tutuyor.

70. BÖLÜM

Nero

Yatak başlığına yaslanarak telefonumdaki bildirime bakıyorum.

Ne oluyor?

Daha sonra ekran değişerek bilinmeyen bir numaradan gelen aramayı gösteriyor.

Ekstra ne sikim. Bu mümkün olmamalı.

Sarı yorganı bacaklarımdan çekip yataktan kalkarken çenem kasılıyor.

Bu aramanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama Payton'u bir saat önce yordum ve onu

uyandırmaya da niyetim yok.

Ben koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapatıncaya kadar Bilinmeyen ekranda benimle dalga geçiyor.

Daha sonra çağrıyı kabul ediyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Lanet bir tahmin oyunu oynamıyorum.

"Nero." Hattan gelen ses... tanıdık. "Ben Hans."

Artık beni şaşırtan pek bir şey yok ama az önce duyduğum şeyi kabul etmem tam bir kalp atımı gerektiriyor.

"Algılayıcılarımın Hurdalık'ta tetiklenmesinin nedeni sen misin?" Koridorda yürüyorum ve ofisime doğru ilerliyorum.

"Evet." Bir araçta olduğunu duyabiliyorum. "Benim için bir şeye bakmanı istiyorum."

"Bu doğru mu?" Öldüm. "Neden buralarda kalmıyorsun? Adamlarım geldiklerinde onlarla sohbet edebilir misin?"

"Komik ama nasıl bir karşılama alacağımdan emin değildim. Bana inandığınızı tam olarak söylemediniz."

"Bilmiyorum, patlayıcılar genellikle oldukça ikna edicidir." El bombalarıyla kaplı kahrolası karımdan birkaç adım

uzakta durması konusunda hâlâ biraz tuzluyum.

"Onları kullanmak zorunda kalmayacağımı biliyordum. Siz üçünüz çoğunlukla uygar görünüyorsunuz."

Gülümsemenin cazibesine kapılmaktan nefret ediyorum. "Bu yüzden mi şimdi sana yardım edeceğimi

düşünüyorsun? Çünkü çoğunlukla uygarım."

Merdivenleri ikişer ikişer ana kata iniyorum.

"Sanırım bana yardım edeceksiniz çünkü İttifak kendi topraklarında insan kaçakçılığına izin verilmediğini

kanıtladı. Ve bana yaklaşan her kimse bunu yapıyor çünkü ben onların anlaşmalarını mahvetmeye devam

ediyorum.

Her zaman yeni kaçakçılık çetesinin arkasında Hans'ın olduğunu düşünüyorduk ama geçen Aralık ayında

öğrendiklerimizle daha fazla araştırma yaptık. Ve sanki doğruyu söylüyormuş gibi görünüyor.

En azından kesin olan bir şey var: Gittiği her yerde insanlar ölüyor.

"Çitimin üzerinden ne düşürdün?" Soruyorum.

"Vücut. Kimlik tespitine ihtiyacım var ve her zamanki adamlarım şehir dışında."

"Arkadaşlar," diye homurdandım.

Dom'un karısı bize, Hans'ın kendilerini öldürmek üzere olan suikast ekibini havaya uçurmak için birlikte geldiği

kadın ordusunu anlattı.

Daha sonra söylediklerini değerlendiriyorum ve ofisimin eşliğinde duruyorum.

Şehir dışında.

"Burada mı yaşıyorsun?" Şaşkınlığımı saklama zahmetine bile girmiyorum.

Hans'ın adını Orta Batı'nın her yerinde duyduk ama aynı zamanda Güney'de tanıdığımız adamlardan da

duyduk. Ve Batı'nın dışında. Ve Doğu Yakasında. Onun burada yaşayabileceği hiç aklıma bile gelmemişti. İkiz

Şehirlerde.

Hans uğultulu bir ses çıkarıyor. "Benimkinden senin evine gelmem muhtemelen yaklaşık otuz beş dakikanı alır.

Ama sorun bu, artık orada kalamam. Çünkü bu adam benim evimdeydi."

Tavana bakıyorum.

Otuz beş dakika.

Dom bununla harika bir gün geçirecek.

"Ve ne?" Soruyorum. "Küçük probleminle ilgilenmemizi mi istiyorsun? Boğazınızı keserek o kadar çok düşman

ediniyorsunuz ki, artık hepsini tek başınıza öldüremezsiniz, öyle mi?

Onun iç çekişini duyabiliyorum. Ve bu sinir bozucu.

"Milis kiralamaya ihtiyacım yok. Bu adamın kimliğinin hızla belirlenmesine ihtiyacım var. Dom'un bana bir iyilik

borcu var. Dom İttifak'tır. Sen Alliance'sın..." Sözüünü kesti.

"Yani sana bir iyilik borçluyum?" Telefona hırlıyorum.

"İşte bu şekilde çalışıyor."

Hans'tan nefret etmeye geri dönmüş olabilirim.

"Bak," diye başladı, kızgınlığımı giderecek hiçbir işe yaramayan sakinleştirici bir ses tonuyla. "Chicago'ya gidip

cesedi Dom'un özel asansörüne atacak zamanım olsaydı bunu yapardım. Ama biraz acelem var. Ve belki

arkadaş olabiliriz diye düşündüm."

Dom'un çatı katının nasıl kurulduğunu bildiğini gelişigüzel söylemesini kaçırmadan, yüksek sesle inledim ve

cevap vermeden önce birkaç saniye daha devam etmesini sağladım. "Tamam, sik. Ama yarın seni arayıp bilgi

vermemi istiyorsan bana lanet numaranı göndermen gerekecek."

Numarasını bana okumaya fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum. Bu bir casus filmi değil. Eğer bunu

yaparsa hiçbir şey hatırlamayacağım ve o da asla istediğini alamayacak.

Ve biz de yapmayacağız.

Derin bir nefes alıp başka bir numarayı çeviriyorum.

"Ne?" Dom üçüncü çalışta cevap veriyor.

"Kıçını Minnesota'ya götür."

71. BÖLÜM

Cassie

Başparmaklarımı dalgın bir şekilde Hans'ın elinde ileri geri gezdiriyorum.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını kabul edebilirim ama açıkça kendimi bir şeyin ortasında

buldum.

Uzaktaki Minneapolis şehir merkezinin soluk ışıklarına doğru hızla ilerlerken kulak misafiri olduğum her şey

aklımda dönüp duruyor.

Denesem de, bulunduğumuz yere geri dönmenin yolunu bulamazdım. Ancak Hans'ın orayı ölüm evi olarak

adlandırdığını ve Karmine kadınının Hans'a oradan bir an önce uzaklaşmasını söylediğini düşünürsek, bu

muhtemelen en iyisi.

Ayrıca Karmine'nin Hans'ın eve dönmesiyle ilgili yorumunu da düşünüyorum.

Sadece sormaya karar verdim. "Meksika'daki sendin, değil mi?"

Başımı kaldırdım ve Hans'ın iç çekmeden önce bir süre çenesini çalıştırmasını izledim. "O bendim."

"Ve sen de orada mıydın? Benimle aynı şehirde. Otobüsümüzün hemen arkasında. Beni havaalanına bırakırken

böyle bir geziye çıkacağınızdan hiç bahsetmemiş olmanıza rağmen?"

Parmakları benimkilerin etrafında esniyor. "Evet, sana dikkatli olmanı söylemiştim."

"Ben?!" Öfke göğsümü dolduruyor. "Daha ne kadar dikkatli olabilirdim? Otobüste oturuyordum."

"Dünyanın en tehlikeli şehirlerinden birinde otobüste oturuyorum."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu şunun içindi—"

"Yapma," diye çıkıştı Hans.

Sanırım onunla tartıştığım için bana bağıırıyordu ama eli benimkini yakalamak için yukarı fırladı. Sonra

avucumu güçlü bir şekilde uyluğuna bastırdı. Ona dokunmamı sağlıyorsun.

Yapmaması onun elini bırakmam yüzündendi.

Tanrım, o gerçekten deli.

Kalçasını sıkıyorum.

Belki ben de biraz deliyim.

Sakin bir sesle, "Bu iş içindi," diye tekrar denedim.

"Gitmemeliydin." Sesi hala çok üzgün geliyor.

"Başka seçeneğim yoktu. Zorunlu bir toplantıydı."

"Her zaman bir seçenek vardır Cassandra."

"Ah?" Kollarımı çaprazlamaya çalışıyorum ama Hans'ın ona en yakın olan elim h    uyluğuna sıkışmış

durumda. "Peki senin tercihin neydi? O otob  steki o adamları oldukça kolay   ld  rd  n.

"Zaten ikidesin. Beni zorlama."

Daha   nce beni koltuğun   zerinden s  r  klediğini hatırladıkça iim ısınıyor.

Onun cezaları ceza değildir. Bu y  zden zorlamaya devam ediyorum.

"Senin kendi ceset torbaların var. Bu normal değil, Hans."

"Hiçbir zaman normalmiş gibi davranmadım."

Ona bir bakış atıyorum. "Annemle babama sağlık m  fettişi olduğunu s  ylemiştin."

Hans bana baktı. "Sağlık m  fettişleri normal değil."

G  l  msememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Az   nce şaka mı yaptın?"

"Son derece ciddiyim."

Hans başka bir otoyola girerken flaş  r sesi arabayı dolduruyor.   n  m  zde beliren Minneapolis ile artık gerçek

trafiğe geri d  nd  k.

Hans elimi sıkıyor, sonra bırakıyor. "Arka koltuktan sırt çantalarını alır mısın?"

D  n  p onlara ulaşmak için emniyet kemerimi çıkarmam gerekiyor. Kapı açılır açılmaz Hans kolunu belime

doladı. Sanki şimdi bir kaza geçirsek, sırf iradesiyle beni olduğu yerde tutardı.

Sırt çantaları neredeyse aynı g  r  n  yor. Tek fark,   st tutamağa iliştirilmiş k   k turuncu bir etiketin olmasıdır.

  kisini de yanımdaki koltuğa oturttum ve o da etiketsiz olanı işaret etti.

Ona vermek yerine fermuarını açtım. "Ne istiyorsun?"

"Gömleğim."

Ona ve giydiği siyah tişörte baktığımda, bir şekilde unuttuğum iki silahın bulunduğu omuz kılıfını fark ediyorum.

"Gömleğiniz kirli mi?" Belki de üzerinde ölü adama ait bir şeyler bulunduğunu düşünerek sordum.

Ağzım kaşlarını çatıyor. Bu iğrenç olurdu.

"Hayır, sadece kostüm değişikliğine ihtiyacım var."

"Kostüm?"

Hans cevap vermek yerine direksiyon simidinin alt kısmına bastırılana kadar dizini kaldırıyor ve yerinde tutuyor, ardından omuz kılıfını çıkarmak için iki elini kullanıyor.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun? Yardım etmeme izin ver."

Hans, silahlar dahil kılıfı kucağıma koyuyor. Ardından kalçasından çıkan kılıflı bıçak.

Sonra, boş olmayan bir otoyolda ilerlerken hala kamyonu diziyle sürüyor, arkasına uzanıyor, tişörtünün yakasından tutup başının üzerine doğru çekiyor.

"Hans!" Direksiyona uzanıyorum ama bu gereksiz. Çizgilerin içinde pek fazla sapmayız.

Ve sonra gömleksiz.

Ve suskunum.

O çok mükemmel. Hiç mükemmel olamayarak.

Yara izleri. Kaslar. Yüzüme burnumu sokmak istediğim göğüs kılları.

Sıcak kumaş yüzüme çarpıyor ve kucağıma düşen gömleğini yakalıyorum.

"Kaba." Malzemeyi topluyorum.

"Bakmak kabalıktır."

Hans'ın yanından yanımdaki şeritte giden SUV'a bakıyorum. Ve yola değil üstsüz adamıma bakan kadın.

Hans'ın üzerine eğilerek orta parmağımı cama bastırıyorum.

"Cassandra."

Cezalandırılarak koltuğuma yaslandım ama kadın hızlandı, bu yüzden bunu bir zafer olarak değerlendirdim.

Sonra başımı kaldırıp Hans'ın ağzındaki çarpık gülümsemeyi görüyorum.

"Bakıyordu," diye savunuyorum.

Başını salladı, açık saçları tamamen kurumuştı ve sokak lambalarının loş ışığında parlıyordu. "Sen bir tehdingsin."

Omuz silkiyorum ve sırt çantasını kucağıma çekiyorum. "Ne gömleği?" Koyu renk elbise yığınınını itiyorum.

"İşte" diyor sırt çantasına uzanıp dokunarak bir eşya çıkarıyor.

Gömleğini silkeleyerek diziyle direksiyonu kullanmaya geri döndü.

Gri düğmeli ve şaşırtıcı bir şekilde kırıksız.

Bir köşeyi yakalayıp parmaklarımın arasına alıyorum. Süper yumuşak ve biraz esnektir. Kesinlikle bir çeşit

kırıksız önleyici malzeme. Kamyonlarında kıyafet torbalarıyla dolaşan insanlar için harika.

Hans bunu yapmaya başlıyor.

"En azından senin için dümeni kullanabilir miyim?" Soruyorum.

"Düğmelerimi yapabilirsin."

Gömleğinin omuzlarına düzgün oturmasını sağlamak için kollarını uzatırken ben de kenara doğru eğiliyorum.

Hans, istediğini elde ettiğinde sol eliyle direksiyonu tutuyor ve sağ kolunu arkamdaki koltuğun arkasına

doluyor.

Ona doğru dönüp bir elimle düğmeyi, diğer elimle gömleğin diğer tarafını tutuyorum ve başlıyorum.

Parmaklarımın Hans'ın tenine değmesine izin verdim. Ve yaptığım her düğme için bir yara izinin izini

sürüyorum, ona bu şekilde dokunabilmenin özgürlüğünü seviyorum.

Üstteki iki düğmeyi açık bırakıyorum.

Lanet olsun, çok ateşli.

Elimi göğsüne bastırarak sıra sıra düğmeleri düzelttim. Ama gözlerim sürekli aşağıya doğru kayıyor.

Pantolonunun önündeki gözle görülür şişkinliğe kadar.

"Teşekkür ederim." Hans'ın sesi her zamankinden daha sert çıkıyor. Sonra diğer sırt çantasını işaret etti. "Senin sıran."

Çantaları turuncu etiketi olan bana en yakın olacak şekilde değiştiriyorum. "Ne için sıra bende?"

"Kıyafet değişir."

Kendime bakıyorum. Çıplak bacaklarımda, şortum benden büyük birinden çaldığım kapüşonlu kapüşonlunun

altına gizlenmişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Sendika." Güzel bir otelin adını söylüyor ve birdenbire bu kadar aptal gibi görünmekten rahatsız oluyorum.

"Neden bu kadar süslü?"

"Oda servisini seviyorum."

Bir öfke patlaması üzerime çarpıyor. "Oraya çok kadın mı götürüyorsun?"

"Cassandra." Azarlayan ses tonuna geri döndü, ama ben mantık sınırlarını aştım.

"Burda ne var?" İkinci sırt çantasının fermuarını açtım ve kesinlikle Hans'a ait olmayan kıyafetler gördüm.

"Senin o fahişe kıyafetlerini giymiyorum."

Bana bakmak için kafasını çeviriyor.

Bu korkunç kiskanlık dalgalarına alışkın değilim. Kelimenin tam anlamıyla daha önce hiç böyle bir Şey

hissetmemiştim.

Her Şey tüketiyor.

Bu ne yapacağımı bildiğimden daha fazlası.

“Yapamam—”

Başka birinin kıyafetlerini giyme konusunda makul olamayacağımı söyleyecektim ama koltuğun arkasındaki

kol omuzlarıma dolandı ve Hans elini ağzıma bastırdı.

"Bu cümleyi bitirmeden önce bir saniyeliğine beni dinleyeceksin. Sırt antan kıyafetlerinle dolu Cassandra

Lynn. Gerçek kıyafetlerin." Gözlerim genişledi. "Ben hasta bir herifim. Konu sana gelince oldukça büyük

izgileri aştım. Aksini iddia etmeyeceğim. Ve seni asla hayatımın karmaşasına sürüklemek istemedim ama

yine de sana sahip olmak istedim. Beni kendi tarafına çekmek için tutuşunu kullanıyor. "Seninle tanıştığım

andan itibaren seni elimde tutmak istedim Kelebek. Ve bu geceki gibi bir Şey olursa hazırlıklı olmam

gerekliyordu. Evet, birkaç eşyanı aldım. Ama artık ihtiyacın olan Şeye sahipsin." Derin bir nefes alır ve verir. "O

halde benim için iyi bir kız ol ve giyecek bir Şeyler bul. Ya da yapma." Bana karşı omuz silkiyor. "Sen güzel bir

kadınsın. İnsanlar ne giydiğini sorgulamayacak. Ama ben çok ürkütücü bir adamım. Eğer taktiksel siyahlar

giyip senin gibi bir kızı arkamda sürükleyerek ortaya ıkıyaydım, insanlar benim hayatımı öldürmeye adadığım

kaçakçı pisliklerden biri olduğumu düşüneceklerdi.

Uzanıp ağzımı kapatan elimle yavaşça dokunuyorum.

Hans derin bir nefes daha alıyor. "Lütfen bana asla yapamayacağını söyleme."

Ona doğru dönerek elini kurtardım ve kollarımı vücudunun etrafına sardım.
Birine sarılmanın garip bir yolu.

Ama... bunu yapmak zorundayım.

Lütfen bana asla yapamayacağını söyleme.

Onunla birlikte olamayacağımı söyleyeceğimi sanıyordu. Kalamayacağım için.
Bunu yapamam.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Yapamayacağım tek şey ondan vazgeçmek.

Bir yıldır onun dikkatini çekmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Ve
bunların hepsine sahip olduğum

ortaya çıktı.

Artık daha azına razı olamam.

Hans kolunu sırtıma bastırıp beni kendine doğru çekiyor.

"Korkunç değilsin." Onun tarafını kokladım. "Beni takip ediyor olsan bile."

"Pek takip etmiyordum." Eğilip başıma bir öpücük konduruyor.

"Az önce sırt çantamın kıyafetlerimle dolu olduğunu söyledin." Ona bakmaya
çalışıyorum.

Hans elini başımın arkasına bastırıp vücudunun üzerinde tutuyor. "Daha çok
seni gözetlemek gibiydi."

"Hı-hı, elbette."

"Arka kapınız açıkken kaç kez çıktığınıza dair bir fikriniz var mı? Yoksa zemin kat
pencereleriniz açıkken uyuya

mı kaldınız?"

Bunu yaptığımı düşündüğüm ama sonra her şeyin sımsıkı kilitlenmiş olduğu bir
halde uyandığım zamanları

düşünerek dudağımı ısıyorum. Sadece hafızamı kaybettiğimi düşündüm. "O
sendin?"

"Ya da saçın takılıyken işe gittiğin zamanlar."

"Saç meselesi mi?" Başımı tekrar kaldırmaya çalışıyorum ama izin vermiyor.

"Fön makinem mi?"

"Evet, öyle." O dışarı çıkarken vücutlarımız birlikte hareket ediyor. "Yetişkinliğe geçmen bir mucize."

"Hey!"

"Annenle babanın sahip olduğu o gri saçların hepsinin senden olduğuna bahse girerim."

"O kadar da kötü değilim." Gücenirim.

"Öylesin," diye savunuyor.

Yan tarafını çimdiklemeye çalışıyorum ama vücudu çok sert.

Eli kafamdan ayrılıyor, sonra kıcıma bir şaplak indiriliyor, çarpık halimden yanaklarım açığa çıkıyor.

Cızırtılı bir ses çıkardım.

Hans'ın eli ayağa kalkamayacağım kadar hızlı bir şekilde kafama doğru hareket etti.

"Sahip olduğum gri saçların da senin yüzünden olduğuna eminim," diye yakınıyor.

"Bunlar muhtemelen çok yaşlı olduğun içindir," diye homurdandım, kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

Kıcıma bir tokat daha.

"Hans!"

Çok hızlıydı, beni sıkıştırmaya devam etti.

Ama kirli oynamayı biliyorum.

Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışacakmış gibi elimi kaldırdım ama onun yerine tam penisinin üzerine

indirdim.

72. BÖLÜM

Hans

Avucunun basıncıyla birleşen elinin sıcaklığı, aletimin geri kalan kısmında sertleşmesine neden oluyor.

"Lanet olsun, Kelebek." Direksiyonu tutmak için dizimi kaldırıyorum, sonra sol elimi onun elinin üstüne

bastırıyorum.

Daha fazla baskıya ihtiyacım var. Onun hepsine ihtiyacım var.

Yanıma burnunu sokuyor. "Gerçekten evime mi girdin?"

Anahtarın varken zorla mı giriyorsun?

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Gerçeği zaten kabul etmiş olmama rağmen cevap vermek yerine soruyorum.

Cassandra başını salladı ama hareketi yavaşladı. "Bazen kokunu alabileceğime yemin ederim." Elini

benimkinin altında hareket ettirerek boyuma masaj yapıyor.

Kalçalarımı kaydırıyorum. "Kokla beni?"

"Evet." Başını bedenime çevirip nefes alıyor. Ve beni ateşe veriyor.

Nasıl koktuğumu biliyordu.

Dönüş yapmak için elimi direksiyona kaldırmam gerekiyor.

Artık otele yakınız. Çok yakın. Ama oraya yeterince hızlı ulaşamıyorum.

"Nasıl kokuyorum?" Yolu izlemek ve pantolonumun içinde delirmemek için elimden gelenin en iyisini

yapıyorum, bu yüzden sesim gergin.

"Çam ağaçları gibi." Beni tekrar içine çekiyor. "Ve dostum."

İlerideki otelin tabelasını görünce homurdandım.

Elimi Cassandra'nın sırtına kaydırıp kıcını okşuyorum. "Buradaydı."

Parmakları beni son bir kez pantolonumun içinden sıktı ve sonra doğruldu. Ve buna izin veriyorum.

Cassandra kıyafetleriyle dolu sırt çantasına bakıyor. "Üstümü değiştirmeyi unuttum." Seçtiğim kıyafetleri

incelemeye başladı, sonra yavaşça bana dönerek pembe dantelli tangasını ve ona uygun sütyenini çıkardı.

"Bunları ne kadar aradığımı biliyor musun? Onları bir kez giydim ve sonra, puf, ortadan kayboldular. Delirdiğimi sanıyordum."

Bir omuz kaldırıyorum. "Aaa."

"Aaa?" Bir homurtu çıkarıyor. "Tatlı olman iyi bir şey."

Sevimli?

İç çamaşırını tekrar çantaya tıkıyor ve fermuarını çekiyor.

Sanırım ben de deliyim, diye mırıldanıyor.

"Sen deli değilsin." Kendisi hakkında bunu söylediğini duyunca mantıksız derecede öfkelenim.

Flaşörümü yakıp otelin hemen önündeki park rampasına dönüyorum. Vale park hizmeti var ama kamyonumu

başkalarının kullanmasına izin vermiyorum.

Cassandra bana dönüp kaşını kaldırdı. "HAYIR? Bu gece bir adamı öldürdüm." Parmaklarındaki noktaları

işaretliyor. "Bodrumunuzda silahlarla ve evime yönlendirilmiş kameralarla dolu bir odanız var. Hiçliğin

ortasında bir cesedi çitin üzerinden atışını izledim. Beni takip ettiğini itiraf ettin. Beni Meksika'ya kadar takip

ettin, orada iki adamı öldürdüğünü gördüm ama daha fazlasını öldürdüğünü biliyorum. Şiddetli kıskançlık beni

bu gece birden fazla kadınla kavga etmeye hazırladı. Ve şimdi muhtemelen o oku ilk attığımda yaptığım gibi

polisi aramak yerine, geceyi geçirmek için seninle bir otele gitmekten mutluluk duyuyorum. Bu listeyi

beğenmedim. "Ah, ayrıca Meksika polisine sahte tanık ifadesi verdim."

Sıra sıra park edilmiş arabaların arasından geçerken ona baktım. "Sahte tanıklık mı?"

Parmakları sırt çantasının askısıyla oynuyor. "Sana mavi gözlerin ve siyah saçların olduğunu söyledim."

Boş bir yere geri döndüm ve ona bakmak için döndüm. "Neden bunu yapasın ki?"

Kanımı ısıtacak şekilde dudağını ısıyor. "Senin olduğundan emin değildim ama oldukça emindim. Ve... seni

bulmalarını istemedim."

Motoru kapatıp ona bakıyorum.

Birini sevmeyeli yirmi yıl oldu.

Ama bu duyguyu tanıyorum.

Yıllar yıllar sonra bir şarkıyı ilk kez duymak ama başladığı anda her sözünü hatırlamak gibi.

Ağır bir rahatlık bu. Ama aynı zamanda beni korkutuyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum.

Cassandra benim takıntımdı.

Uzaktan seven keleşim.

Camın diğer tarafında sevimli bir yaratık.

Beni tanımasını hiç istemedim.

Asla deneme şansını denemek istemedim.

Çünkü onun reddedilmesi... Bu beni ezerdi.

Bu kadarını biliyordum. Eğer benden korkarsa, bunun elimde kalan son insanlığı da yok edeceğini biliyordum.

Uzaktan, öyleymiş gibi davranabilirdim. Hayal edebiliyordum. Hayal kurabilir ve hazırlanabilirim. Ama bunların

hiçbirinin gerçek olabileceğine asla inanmayın. Ona dokunabilecek kadar yakın olabileceğimi asla

düşünmüyorum.

Asla dokunacak kadar yaklaşmamaya dikkat ettim.
Cassandra uzanıp parmaklarını çenemde gezdiriyor.
Bir kez olsun, asla bana ulaşacağını düşünmedim.
Ve şimdi onun hepsinden daha azına razı olmayacağım.

73. BÖLÜM

Cassie

Gözlerinin arkasında bir şeyler oluyor. Yoğun bir şey.
Ve onun ifadelerini ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi bilmediğim için sinirleniyorum.
Ama Hans hiçbir şey söylemiyor, yanıma uzanıp sırt çantalarını alıyor ve onları kolayca üzerime kaldırıyor.
Kapıyı hızla açtığında ben de hareket edip peşinden dışarı çıktım.
Elbette öylece yere düşmeme izin vermiyor; beni belimden yakalayıp yavaşça indiriyor.
Onun otele doğru yürümesini bekliyordum ama Hans arka kapıya gidip kapıyı açtı.
Ben kapının diğer tarafındayım, o yüzden kapıyı kapatana kadar ne yaptığını göremiyorum.
Ve sonra çenem gevşer.
Çünkü yıpranmış bir deri ceket giyiyor. Botları, uzun saçları ve tepeye kadar düğmeli olmayan gömleğiyle
birlikte tam bir rock yıldızı gibi görünüyor.
Hans, zonklayan libidomdan habersiz, her iki omzuna da birer sırt çantası asıyor
- ki bu da bir şekilde pek de
uygunsuz görünmüyor, sonra da gitmem için işaret yapıyor.
Kamyonun önünde duruyorum ve Hans'a elimi uzatıyorum.
Gözleri elime kaydı ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla tutmadan önce yutkunmasını izledim.

Tutuşunu sıkı tutuyordu, sanki şaka yapıyorum deyip elimi geri çekmemden korkuyormuş gibi.

Profiline bakıyorum.

Gerçekten aptalca yakışıklı. Ve kanunsuz bir katil olsun ya da olmasın, hayatında bir kadının olmadığına

inanamıyorum.

Ama çok şükür olmadı. Eğer bir kız arkadaşımın onun evinden gelip gittiğine tanık olsaydım, muhtemelen

taşınırdım.

Birlikte park rampasından inip kaldırıma dönüyoruz.

Tarihi otel sadece birkaç metre ötedeydi ve işte o zaman ne giydiğimi hatırladım.

Duruyorum ve Hans'ı da benimle birlikte durduruyorum.

Bana bakıyor ama ben sadece parmağımı kaldırıyorum.

Bir ayakkabının ucunu kullanarak diğerini çıkardım, sonra ayağımı kaldırdım ve Hans'ın bodrum katındaki

sığınağından çaldığım büyük boy çorabı çıkardım. Çıplak ayağımı tenis ayakkabımın içine sokup aynı işlemi

diğer ayağımla tekrarlıyorum.

Her iki çorabımı da çıkardıktan sonra kapüşonlu ceketimin cebine soktum ve kapüşonlunun yanlarını daha da

aşağıya çekerek uyku şortumu tamamen kapatmasını sağladım.

"Ne yapıyorsun?"

Elini bırakmadan, görmesi için geri çekildim. "Ben senin bu geceki sarhoş birlikteliğimin."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ha?"

"Beni kulübünden aldın." sırtıyorum. "Ama yüksek topuklu ayakkabılarım beni öldürüyordu, ben de bunlara

geçtim." Ayaklarımı işaret ediyorum. Ayakkabılarımın üst kısmında toplanmış büyük çoraplar olmadan çok

daha az unutulmaz görünüyorum. "Ve ben dar kıyafetimin içinde çok üşüdüm, o yüzden bana kapüşonlu

üstünü verdin. Çünkü sen bir beyefendisin." Gözlerimi kırıştırdım.

Hans, "Çünkü ben bir beyefendiyim" diye tekrarlıyor.

"Evet." Onu da yanıma çekerek yürümeye başlıyorum. "Tabii odaya girene kadar. O zaman beni bir velet gibi

sikeceksin.

74. BÖLÜM

Hans

O zaman beni bir velet gibi becereceksin.

Kaldırımın ortasında Cassandra'nın elini bırakıp ensesinden tutup onu durmaya zorluyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve ben onu aynen böyle - iri gözlü ve haylazlıkla dolu - aletim boğazına tıklılmış

halde görmek istiyorum.

Cassandra elini göğsüme bastırıp bana doğru sallanıyor.

"Kız." Çenem o kadar gergin ki zar zor konuşabiliyorum.

Duruşu yumuşadı ve ağzının kenarları yukarı kalktı. "Evet babacığım?"

Kahretsin. Ben.

Penisim zonkluyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve at kuyruğunu kavrayana kadar elimi başının arkasına doğru kaydırıyorum.

"Bu üç."

Göz kapakları aşağı doğru iniyor ve bu sefer sarhoş numarası yaptığını sanmıyorum.

O mükemmel.

sallanıyor.

Cassandra omzunu yanıma kaydıldı ve sonra elini cebime soktu. Kahrolası bir kahkahayla.

Ön büroda benim yaşlarımda bir adam çalışıyor ve gözleri Cassandra'nın çıplak bacaklarına kilitlenmiş

durumda. Ve eğer bu salak kadınıma bakmayı bırakmazsa bu gece ikinci bir ceset torbasına ihtiyacım olacak.

Yüksek sesle boğazımı temizliyorum ve bariz bir şekilde sahiplenici bir hareketle elimi Cassandra'nın

omzundan ensesine doğru kaydırıyorum.

Adam sonunda bana bakıyor ve hayvani içgüdülerinin doğru tepki vermesiyle küçük bir adım geri gitmesinden

biraz tatmin oluyorum.

"G-iyi akşamlar." Adam işini hatırlıyor.

Keyifli konuşmaları atlıyorum. "Bir odaya ihtiyacımız var."

"Sorun değil." Adam bilgisayarına odaklanıyor. "Kaç gece?"

"Beş gece," diye çıktım.

Cassandra bana dönüp elini karnıma koyuyor. "Sadece beş?" dalga geçiyor.

Dalga geçiyor.

Eli aşağıya doğru kaymaya başladı ve ben de serbest kalan elimi onun elinin üzerine vurarak onu sabit tuttum.

Adam klavyesine basıyor ama aramızda dolaşan gözlerini kaçırmıyorum.

"Cüzdanımı al küçük kız." Bakışlarımı adamın üzerinde tutuyorum ama tüm dikkatim Cassandra'da.

O bu oyunu oynamak istiyor, ben de oynayacağım.

Eli karnımda seğiriyor ve eğer benimki onunkinin üzerinde olmasaydı, gömleğimi tutacağını biliyorum.

Cüzdanım, diğer elinin olduğu yerde cebimde. Bunu hissedebildiğini biliyorum. Hiç çaba harcamadan

ıkarabileceğini biliyorum. Ama deriyi kavrayıp serbest bırakmadan önce parmaklarını cebimin derinliklerine

kaydırıyor, tırnaklarını uyluğumun st kısmına sürtüyor, sikime doğru ilerliyor.

Parmaklarımı boynunda sıkılaştırıyorum.

Adam bize toplamını söylüyor.

Hareketimi kontrol ederek diğer elimi kullanarak avucunu karnımdan kemer tokama doğru kaydıldım.

İlk defa davranarak parmaklarını metalin etrafına doladı ve orada tuttu. Kendini ait olduğu yerde tutmak.

Cüzdanımı yukarıda tutmak için kolunu aramıza sokması gerekiyor. Onu bana vermek yerine başparmağını

kullanarak katlanmış deriyi açtı ve benim için sabit tuttu.

Minnettarlığımı göstermek için elimi boynuna doğru uzattım ve serbest kalan elimi kullanarak kredi kartını

ıkardım.

Tüm belgelerim gibi bu da benim adım değil. Ama kredi kartının üzerindeki isim, bu cüzdandaki ehliyetteki

isimle de eşleşiyor.

Adamın kaçması için kredi kartını veriyorum.

Oda anahtarlarıyla birlikte onu bana geri verdi ve ben daha fazlasını beklemiyorum.

Burada bulunmuştum. Asansörleri nasıl bulacağımı biliyorum ve oda numaramız küçük kağıt kart tutucunun

zerinde yazılı. Ve eğer onu bir daha kızıma bakarken yakalarsam, sinirleneceğim.

Asansörlere doğru yürürken Cassandra bana doğru sallanıyor.

Beklerken onu sıkı sıkı tutuyorum.

İki kat yukarı çıkarken elimi tutmaya devam ediyorum.

Koridorda yürürken onu sıkı sıkı tutuyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitleyerek odaya girene kadar elimi tutmaya devam ediyorum.

Sonra bıraktım.

75. BÖLÜM

Cassie

Hans beni bıraktığında, dengemi sağlayıp onunla yüzleşmeden önce gerçekten tökezledim.

Arkamdaki odada bir yerde yanan bir lamba var ve Hans'ın yüzüne gölgeler düşürüyor.

Bana doğru adım attı. Ve bir adım geri atıyorum.

İkinci adımında ceketini çıkarıyor.

Geri çekiliyorum.

Bir adım daha, saçını geriye doğru bağlıyor.

Tenim karıncalanıyor ve geri çekiliyorum.

Bir adım daha atıyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor.

Ondan korkmuyorum.

Bu tam olarak istediğim şey.

Ama böyle görünen bir adam, vajinanız aracılığıyla ruhunuzu bedeninizden çekip çıkarabilecekmiş gibi

göründüğünde geri çekilirsiniz.

Hans son düğmeyi de serbest bıraktığında yatağa çarptım.

Gömleği yere çarpıyor ve duruyor.

Gözleri benimkilere dikilen Hans, kemerini çözerken ayakkabılarını da fırlatıyor.

Ayakkabılarından çıkıyor. Ve pantolonunu kalçalarından aşağı doğru itiyor.

Ayaklarının dibinde toplanıyorlar ve o da onlardan dışarı çıkıyor. Adımlar yaklaşıyor. Gergin boksör

külotlarından başka bir şey değil.

Ağzım kurudu, bütün nem bacaklarımın arasında birikti.

Hans eşofmanımın alt kısmını tutuyor. "Kollar yukarı."

Onun dediğini yapıyorum.

Soğuk hava mideme çarptığında atletimin de çekildiğini anlıyorum.

Kapşonlu kafamın üzerinden geçiyor. Ve ben sadece küçük uyku şortumla kaldım. İç çamaşırı yok.

Kendimi çok açıkta hissediyorum. Ona şimdiye kadar hiç olmadığım kadar maruz kaldım.

O beni izlerken bile...

"Beni çıplak gördün mü?" diye sordum, sesim tizdi.

"Yapamadım." Elleri göğüs kafesimin üzerine kapanıyor. "Bu çizgiyi geçemedim."

Titreyen bacaklarımı sabit tutmak için kollarını tutuyorum. "Yapamadın mı?"

Ellerini birkaç santim yukarı kaldırdı ve başparmaklarını göğüslerimin alt kısmında gezdirdi.

Meme uçlarım o kadar sert ki acıyor.

"Sana asla dokunmayacaktım." Ellerini göğüslerimi avuçlamak için hareket ettiriyor, başparmakları göğüs

uçlarımın üzerinde geziniyor.

"Asla?" Parmak uçlarımı kollarına batırıyorum.

Bunun asla olmayacağını hayal edemiyorum.

Dünyanın bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum.

"Sen en iyi hayatı hak ediyorsun, Butterfly." Ağzına bir pik emmek için ağzını indiriyor.

Ellerim otomatik olarak saçlarına gitti ve sonunda parmaklarımı saç tellerine batırırken ipeksi dokuyu

hissettim.

Diğer tarafa geçerek meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

"Hans!" diye sesleniyorum.

Göğüslerimi serbest bırakıyor. "Bu gece bana başka bir şekilde sesleniyorsun."

Başka bir şey?

Sonra hatırladım.

Ciğerlerim tutuluyor.

Bu hoşuna mı gitti?

Hans beni bıraktı, sonra şortumu aşağı indirdi ve altına hiçbir şey giymediğimi görünce inledi.

Beline uzanıyorum.

Bileğimi havada yakalıyor.

Parmaklarımı uzatarak onun tutuşuna yaslandım. "Dokunmak istiyorum baba."

Göz kapakları aşağı indi ve üzerime bir güç dalgası çarptı.

"Bakabilirsin." Dilini alt dudağının üzerinde kaydırıyor. "Yatağa çık."

Geriye doğru sürünüyorum.

Bu normalde kendimi en bilinçli hissettiğim zamandır. Işıktaki tamamen çıplak.

Büyük bir kız olduğumu biliyorum. Bu bir sır değil. Ve Hans'ın bir gram bile yumuşaklığı değil, dövüşmek için

yapılmış bir vücudu olabilir. Ama bana olan tutkusunun gözlerinde parladığını görebiliyorum.

Belki bu seviyedeki bir saplantı tehlikeli olabilir ama tam olarak ihtiyacım olan şey bu. Çünkü beni arzuladığını

biliyorum. Biliyorum, çünkü inip kalkan göğsünden görebiliyorum ki, dirseklerimin üzerine yaslandığımda

karnımın görünüşünden hoşlanıyor.

Ben onun bağımlılığım.

Ve hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Yatağın ayakucunda duran Hans, son giysisini de indirmeye başlıyor.

Ortaya çıkan ilk şey sikinin tabanıdır.

Kalın, altın rengi saçlarla çevrili, parmaklarımı etrafına sarmak istiyorum.

Tam olarak yapmak istediğim şeyi yapan Hans, boxerına uzanıp onu kavradı.

Kendisini bir kez okşamasını ve ardından boxerını sonuna kadar itmesini izliyorum.

Onun hepsini içime çektikçe nefesim artıyor.

O kadar yakışıklı ki kendimi bir pornonun içindeymiş gibi hissediyorum.

Eli sikinin tabanını sıkıyor.

Bunu içimde yaşadığımı biliyorum. Ama açıkçası nasıl olduğundan emin değilim.

Hans aletini okşuyor. Uzun, yavaş hareketler ve parlamaya başlayınca bakışlarımı ucundan

uzaklaştıramıyorum.

Ayaklarıma diz çökene kadar bir dizini yatağın üzerine kaldırdı, sonra diğerini. Ama eli asla hareket etmeyi

bırakmıyor.

"Bacaklarını aç küçük kız."

Gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

İsa bana yardım et.

Lobide bana böyle seslendiğinden beri ıslanıyorum.

Yeterince hızlı hareket edemediğimde Hans öne doğru eğiliyor. "Şimdi."

Dizlerimi açık bırakıyorum.

Hans öne doğru düşerken bir gürleme sesi çıkarıyor. Elleri kalçalarımın iki yanındaki şiltenin üzerine indi, sonra

yüzünü indirip dilini yarığımdan yukarıya doğru sürükledi.

Sırtüstü düşüyorum ve inliyorum.

Bu hissi takip ederek kalçalarım havaya kalktı ama o şimdiden vücuduma doğru sürünmeye başladı.

"Veletler dışarıda yenilmez." Hans bacaklarımı daha da genişletmek için dizlerini kullanıyor.

Uzanıp omuzlarına tutunuyorum. "Ne alıyorlar?"

Aramıza uzandı ve aletin başının girişime doğru itildiğini hissettim. "Sikildiler. Zor."

Hans kalçalarını öne doğru vurarak aletini içime sıkıştırıyor.

76. BÖLÜM

Hans

Cassandra etrafıma uzanırken bağılıyor.

Amcığı o kadar ıslak ki taşaklarıma damlıyor.

Parmakları sırtıma doğru ilerliyor.

Ve onun muhtaç sızlanmaları tenimin üzerinde süzülüyor.

Sol dirseğimin üzerine çöküp önkolumu boynunun altına geçiriyorum ve karşı omzunu kavrayarak onu olduğu yerde tutuyorum.

Kalçalarımı geriye çekiyorum, sonra ileri doğru itiyorum. Ona tüm uzunluğumu veriyorum.

Sağ kolumla aşağıya uzanıp dizini dirseğimin üzerine geçirerek onu geniş bir alana yayıyorum.

Başka bir hamle daha ve sırtını büküyor, daha da derine vurduğumda nefesi kesiliyor.

Ağzlarımız buluşuyor ve hâlâ dilindeki şekerin tadını alabiliyorum.

Dudaklarının arasını yalarken kalçalarımı oynatıyorum.

Ve aletimi içine her soktuğumda ses çıkarıyor. İzinsiz giriş karşısında inliyor ve miyavlıyor.

"Şimdi anladın mı?" Mükemmel vücudu altımda zıplarken hırladım. "Gördüğüm tek şey sensin, Cassandra."

Benimkilerle buluşmak için kalçalarını döndürüyor.

"İstediğim tek kahrolası kadın."

Her itişte daha da ıslanıyor.

Omzunu daha sıkı tutuyorum ve kalçalarımı daha da derine sallıyorum. "İşte bu kadar Küçük Kız. Girmeme izin

ver."

Vücudu gerginleşiyor.

"Bunu beğendin mi?" Neredeyse nefes nefeseyim. Kalbim deli gibi atıyor.

Cassandra'm burada, ışık altında.

Kollarını boynuma doluyor. "Senin küçük kızın olmayı seviyorum."

"Kahretsin." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Nefeslerimiz birleşiyor. "Sen çok iyisin." Onun ağzını

yalıyorum. "Çok mükemmel. Benim Cassandra'm."

Geri çekildiğimde bana bakıyor. Gözler parlıyor. "Benim Hans'ım."

Penisim sızmaya başlıyor.

"Her şeyim."

Bacağını bırakıp elimi vücutlarımızın arasına kaydırđım.

"Sadece benim için ıslanıyorsun." Parmaklarım klitorisinin üzerinde kayıyor.

"Sana dokunabilecek tek kişi

benim."

Aletimin etrafındaki sıcaklık sıkışmaya başlıyor.

"İşte bu kadar, Küçük Kız." Kalçalarım daha sert hareket ederken daha hızlı daireler çiziyorum. "Bana duymak

istediğimi söyle, sen de gelebilirsin."

"Sadece sen." Ellerini saçlarıma doğru kaydırıp çekiştiriyor ve başımı kendisine yakın tutuyor.

İnliyorum.

"Bana yalnızca sen dokunabilirsin," diye söz veriyor.

Tam oradayım. Neredeyse sınırı aştık. Ama gerisini söylemesine ihtiyacım var.

"Ve?"

Cassandra elini aramıza indiriyor ve parmaklarının benimkilerin yanında kayganlığını kaydırarak aletimin

tabanına sürdüüğünü hissediyorum.

"Ve." Parmaklarını dudaklarıma kaldırıyor. "Ben sadece babam için ıslanırım."

Parmak uçlarını ağızıma alıyorum, amının tadı dilimi kaplıyor. Ve gelmeye başlıyorum.

Penisim şişer ve taşaklarım yukarı kalkar ve parmaklarının etrafında inerken küçük Kelebeğimi dolduruyorum.

77. BÖLÜM

Cassie

Han içimde nabız gibi atıyor.

Onun büyüklüğü, onun esnekliği. Parmaklarının klitorisime yaptığı baskı. Ve parmaklarımı temizce yalarken

ağzının sıcaklığı, kaldıramayacağım kadar fazla.

Orgazm bana çarpıyor ve çığlığını susturmak için ağızımı Hans'ın omzuna bastırmak zorunda kalıyorum.

78. BÖLÜM

Cassie

Sonunda banyodan çıktığımda, yeni duş almış ve Hans'ın evimden rahatlıkla çaldığı ve benim için hazırladığı

sırt çantasına koyduğu pijamaları giydiğimde geç oldu, daha doğrusu sabahın çok erken saatleriydi.

Hans profesyonel bir müzisyen gibi bedenimi çaldıktan sonra yarı çıplak yatakta oturarak oda servisinden

hamburger yedik.

Hâlâ yemeğim üzerinde çalıştığım ve daha uzun süreceğini bildiğim için önce Hans'ın duş alması konusunda

ısrar ettim. Ve şimdi yeniden kendim gibi hissediyorum.

Hans'ı yatakta oturmuş, elinde boxer külottan başka bir şey yokken, battaniyeler belinde, elinde telefonla

uğraşırken buluyorum.

Diğer tarafa tırmanıp yana doğru kaydım ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yattım.

Hans telefonu kapatırken iç çekiyor. "Bu telefona izinsiz girmek istersem yarın eve dönmem gerekecek."

Sanırım bu, ölü adamdan aldığı şey olmalı.

Hans onu siyah bir kesenin içine koyup komodinin üzerine koyuyor.

Ve yüzümü buruşturuyorum. "Bu da ne?"

Benim baktığım yere bakıyor. "Ah, bu bir faraday çantası. Telefondaki önemli tüm özellikleri devre dışı bıraktım

ama bu, kimsenin onu burada takip edememesini sağlayacak."

Sanki tüm bunlar normalmiş gibi kayıtsız bir tavırla, "Yani, harika casusluk saçmalığı," diyorum.

Hans da "Harika casusluk saçmalığı" diye katlıyor.

Sırtüstü yatabilmek için yatağını kaydırıldı. Ama lambaya uzandığında elimi yanına koydum ve ona bakmak için

boynumu yukarı kaldırdım. "Peki o nedir?"

Komodinin üzerindeki, telefon çantasının yanında duran, içi kırıntılarla dolu boş Ziploc torbayı işaret ediyorum.

Hans çantaya bakıyor. "Bu... kurabiyelerdi."

"Hangi kurabiyeler?"

"Benim için yaptığın kurabiyeler." Hans çantaya baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Üzgünüm, önce birkaç

fotoğraf çekmene izin vermeliydim."

"Resimler...? Bir dakika, bunlar mısır kurabiyeleri miydi?"

Başını sallıyor.

Tekrar çantaya bakıyorum. "Onları yanında mı getirdin?"

Hans tekrar başını salladı. "Onları bırakmayacaktım."

"Ama... Hepsi mi?"

Baş sallaması bu kez daha yavaştı.

"Ve hepsini sen yedin," diye açıklığa kavuşturuyorum. "On iki kişinin hepsi."

Hans lambayı arkasında bırakarak bana doğru döndü. "Onları benim için yaptın. Post-it'i gördüm." Sesi

savunmacıydı.

Kolumu yastığımın altına soktum. "İyi evet. Bunları yediğin için kızgın değilim. Bunları bitirmene şaşırdım.

Yakıldılar."

"Onları benim için yapıyorsun. Onları her zaman bitiriyorum. Hans bunu basitçe söylüyor.

Daha önce bana her zaman benim getirdiğimi yediğini söylediğini biliyorum. Yalan söylediğini kesinlikle

düşünmüyordum ama bunun kanıtını görmek başka bir şey.

"Teşekkür ederim." Elimi göğsüne koyuyorum ve o da kolumu vücuduna sarabilmek için ayaklarını sürüyerek

yaklaşıyor, kolumun ön kısmı göğsüne yaslanıyor. "Şu anda bunun hakkında konuşmamıza gerek yok..."

Derin bir nefesle göğsü genişliyor. "Bana her zaman istediğini sorabilirsin Kelebek. Her zaman cevap

vereceğim."

Bakışlarımdaki gerçeği görebilmesini umarak gözlerini tuttum. Sadece bilmek istediğim şey bu. Onu

yargılamayacağımı.

"Sen bir suikastçı mısın?"

Bir anlığına sessiz kaldı. "İnsanları öldürmek için para almıyorum. Bunu istediğim için yapıyorum."

79. BÖLÜM

Hans

Cassandra'ya her şeyi anlatıyorum.

Ona Freya'dan bahsettim. O sabah ve sonrasındaki her berbat hafta hakkında.

O ağlarken kekebeğimi tutuyorum; benim için, hiç tanımadığı kız kardeşim için.

Ona ailemden bahsediyorum. Cenazeleri hakkında. Annemle babamın benim için kalması gerektiğini

söylediğinde ona sorun olmadığını söyledim. Benim için savaşmaları gerektiğini söylediğinde ona sarıl.

Ona ailemin evini yaktığımı anlatıyorum. Ona miras aldığım gerçek serveti anlatıyorum. Yaptığım yatırımları,

sahip olduğum tüm mülkleri kendisine anlatıyorum.

Ona Freya'nın ölüümüyle bağlantısı olan her adamın peşine düşölmesini anlattım. Kıtaları nasıl gezdim.

Seviyelendirilmiş bileşikler.

Ona Gabriel Marcoux'dan bahsettim. Onu nasıl bulamadım. Elini yanıma koydum ve ilk yara izinden geriye

kalanları hissetmesine izin verdim.

Ona Karmine ile ilk tanıştığım anı anlattım. Ve her seferinde. Ona Karmine'nin ordusuna katılan diğer

kadınlardan bahsediyorum. Onlarla nasıl çalışıyorum? Kaçakçılık çetelerini tek seferde nasıl yok ettiğimizi.

Ona Freya yüzünden Minnesota'ya taşındığımı söylüyorum. Burada üniversiteye gideceğini, göllerin ve

mevsimlerin olduğu bir yerde yaşamanın onun hayali olduğunu. Ve ona bunu yaptığım için ne kadar mutlu

olduğumu söylüyorum.

Cassandra'ya Cul-de-sac Culinary with Cassie adlı blogunu okuduğumu söylediğimde parmaklarımı

Cassandra'nın parmaklarının arasından geçirdim. Bunu baştan sona bir düzine kez okudum.

O zaman beni öpmesine izin verdim. şaşkın gülümsemesi ve yanaklarındaki gözyaşlarıyla.

Sonra ona İttifak'tan bahsettim. Ona Dom'un neden bana bir iyilik borçlu olduğunu anlattım. Her ne kadar Nero

yardım edeceğini söylese de onlar hala dikkatli olunması gereken tehlikeli adamlardır.

Ona bir sürü düşmanım olduğunu söyledim. Ve beni bulması için bir adam gönderen de onlardan herhangi biri

olabilir. Kapısını açması ne kadar da kötü şanstı. Ama aynı zamanda eğer bunu yapmasaydı adam beni teşhis

edebilirdi. Ve eğer öyle olsaydı, geri döndüğünde yalnız olmayacaktı.

Ona gerçeği söylüyorum. Yaptığım işte iyi olduğumu. Ama yeterince adamlarla evime saldırısalardı, hiç

beklemediğim bir anda ölebilirdim.

Ona bu gece hayatımı kurtarmış olabileceğini söylüyorum.

Ve onu güvende tutmak için kendiminkini verirdim.

Ve bunu ona söylemek iyi hissettiriyor.

Hikayemi paylaşmak iyi hissettiriyor.

Birine yeniden güvenmek güzel bir duygu.

80. BÖLÜM

Cassie

Elimi yanağına götürüp öne doğru eğiliyorum ve dudaklarımı yavaşça onunkine bastırıyorum. "Sen iyi bir

adamsın, Hans."

Başını salladı ama onu tekrar öptüm.

"Bunu alışılmadık yollarla yapabilirsiniz, ancak dünyayı daha iyi hale getirirsiniz."

Koyu gözleri benimkilere bakıyor. "Birçok insanı öldürdüm Cassandra."

"Bu gece birini öldürdüm." Başımı yastığa koyup omuz silkiyorum. "Bazı insanlar ölmeyi hak ediyor."

Hans beni izliyor. Gerçekten beni izliyormuş gibi.

Ben banliyöden gelen ayrıcalıklı bir kıyım. Bu geceden önce kimseye fiziksel olarak zarar vermedim. Hiç

yumruk atmadım. Hiç kimseye tokat bile atmadım. Açık tabutlu bir cenaze töreni dışında hiç ceset görmedim.

Ama yeterince belgesel izledim. Haberleri dinliyorum. Bu dünyada gerçekten berbat şeyler yapan gerçekten

berbat insanlar olduğunu biliyorum. Ve biliyorum, biliyorum, Hans o insanlardan biri değil. O kötü değil.

Elbette, kibar topluma göre, tüm bunlardan çok daha fazla paniğe kapılmam gerekir. İstedikleri için

öldürdüğünü itiraf eden biriyle yatakta yatıyor olmam gerçeğiyle. Bu gece bir adamın hayatını aldığımı. Yakın

gelecekte tehlikede olabileceğimi ve kaçabileceğimi.

Ama aslında tüm bunların nesi kötü?

Bildiğimiz kadarıyla yalnızca bir kez yaşıyoruz ve ben hayatımda hiçbir şey yapmıyordum.

Kimseyi kurtarmıyordum. Yanlış yapanlara adalet getirmiyordum.

Mutsuz değildim ama gelişemiyordum. Ben sadece var oldum. Tutkumu arıyorum. Bana ilham verecek bir şey.

Annem ve babam beni, davranışlarımızın sonuçları olduğunu, yanlış bir şey yaptığımızda yüzleşmemiz gereken

yansımaları olduğunu anlayacak şekilde yetiştirdi. Ve Hans'ın öldürdüğü adamlar... Onların hataları

affedilemez. Cezasını hak ettiler.

Hans onların cezasıdır.

Ve Hans benim tutkum.

Yan yana yatarken, birbirimize bakarken bir haklılık duygusu hissediyorum. Sanki ait olduğum yer burası gibi.

Hans'ın bana geçmişiyile ve ailesiyile ilgili detayları anlatması kalbimi acıttı.

Onun için bunu düzeltemem, kimse onları geri getiremez ama şimdi onun için burada olabilirim.

"Sen iyi bir adamsın." dedim tekrar.

Hans'ın boğazı yutkunacak gibi oluyor, sonra omuzlarımdan yakalayıp beni ondan uzaklaşmaya zorluyor.

Bununla savaşıyorum çünkü onun benimle birlikte hareket ettiğini hissedebiliyorum. Ve ben diğer tarafa

döndüğümde vücudunu benimkine bastırıyor. Önü arkama.

"Kelebeğim." Hans başımın arkasına bir öpücük konduruyor. "Kızım." Kolunu belime doluyor. "Işığım."

Onun sözleri kalbime sızıyor.

"Benim Boz Ayım." Koluna sarılıyorum. "Benim adamım." Onun bedeninde eriyorum. "Sapığım." Gülüyorum.

Günün ağırlığı beni içine çekerken, Hans iki kelime daha fısıldadığında uyku nihayet beni almaya başlıyor.

"Aşkım."

81. BÖLÜM

Hans

Cassandra tek sandalyeye yaslanarak, "Vuruyorum," diye inliyor.

Öğleden sonra uyuduk ve bir tur daha oda servisi sipariş ettik. Ancak bu sefer yatak yerine köşedeki masada

yemek yedik. Ben de duvara yaslanırken Cassandra'nın sandalyeyi kullanmasını sağladım.

Dün gece check-in yapan çalışandan nefret etmekle bu kadar meşgul olmasaydım bir süit isterdim.

Cassandra, paramın yalnızca ucuz, köhne bir ev olduğunu düşündüğünde zaten benimle ilgileniyordu. Bu

yüzden onu lüks otel odalarıyla etkilememe gerek olmadığını biliyorum. Ama dünden sonra ona özel bir şey

vermek güzel olurdu.

Kulüp sandviçinden geriye kalanlara baktım. "Bitirmeyecek misin?"

Ellerini karnına bastırıyor. "Devasaydı. Çok doluyum."

Devasaydı. Çok doluyum.

Kanım kaynıyor ve bakışlarımı tabağından yüzüne doğru kaydırıyorum. "Bu bir, Kelebek."

Ağzı öfkeli bir ifadeyle düşüyor. "Ne? Ben bunu bile..." Sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini devirdi.

"Sandviçten bahsediyordum."

"Önemli değil. Yine de söyledin."

Sinirlenmiş gibi davranıyor ama mücadele ettiği gülümsemeyi görebiliyorum. "Gülünçsün."

"Muhtemelen." Bir omuz kaldırıyorum. "Bitirebilir miyim?" Geriye kalanları işaret ediyorum.

Sırıttıyor. "Hepsi senin, bebeğim."

Aşağı uzanıp yemeği alırken taşaklarım kasılıyor. "Bir buçuk."

Cassandra kocaman bir kahkaha attı ve ben de sandviçinin son lokmasını ağzıma tıkkarken sırıttım.

Tadı olması gerektiğini bildiğimden daha iyi. Ama bunun nedeni onun olması. Elleri üzerindeydi. Ağzı bunun üzerinde.

Parmağımın ucundaki mayonez lekesini yalıyorum.

Paylaştığımız birkaç öğüne bakılırsa, onun yemeklerini tüketme konusundaki takıntımın sadece evde yaptığı

hamur işlerine değil, kendisinin yediği her şeye de uygulandığını rahatlıkla söyleyebiliriz sanırım.

Gözlerim tabağındaki kırıntılara kaydı.

Cassandra pek çok kötü davranışından vazgeçmiş gibi görünüyor ama otel tabağındaki sandviç kırıntılarını

yalamak çok fazla olabilir.

Telefonum alıp benim adıma karar verdiğinde hala bunu düşünüyorum.

Cebimden çıkarıp aramızdaki masaya koydum. A1 -Alliance One, Nero'nun adı- ekranımı dolduruyor.

Cevap veriyorum ve hoparlöre veriyorum. "Hızlı çalışma."

Nero, "En iyi adamlarım görevdeydi" diye yanıtlıyor. Kendisi ve King hakkında konuşup konuşmadığını merak

ediyorum. "Yani ölü adam... bu arada iyi atıştı."

Cassandra otomatik olarak, "Teşekkürler," diye yanıt verdi ve ardından eliyle ağzını kapattı.

Nero tekrar konuşmadan önce bir vuruş var. "Eh, bu daha da ilginçleşti. Dom ve Val'i kurtaran suikast ekibinin

bir parçası mısın?"

Hayır, Cassandra yapamadan cevap verdim.

Nero mırıldanıyor. "O zaman sen kimsin?"

Sorusunu hâlâ Cassandra'ya yöneltiyor ama ben yine de cevap veriyorum. "HAYIR."

"Tamam, buna geri dönebiliriz." Nero'nun klavyeye dokunduğunu duyabiliyorum. "Demek ölen adamımızın

Korsika mafyasının bir şubesiyle bağlantısı var." İçimde korku kıpırdanıyor. "Söylentilere göre bir sürü parası

olan Fransız bir serseri oyuna geri dönmüş ve seni alt etmesi için bir ekip kiralamış. Şahsen onu daha önce

duymadım..."

"Gabriel Marcoux." Her gün aklıma gelen ismi söylüyorum.

Nero duraklıyor. "İşte bu. Onu biliyorsun?"

Masaya bakıyorum. "Onun emrindeki adamların çoğunu öldürdüm."

"Ne zaman?"

"Yirmi yıl önce."

"Neden?" Nero'nun ses tonu çok meraklı.

"Bunu bilmene gerek yok," diye sertçe bağırdım ve yumuşak bir el, masaya yumruk attığımın üstüne kondu.

"Belki de hayır. Ama bildiğiniz gibi öğrenebilirim. Yani eğer burada güven inşa ediyorsak..." Nero sözünü

kesiyor.

Parmaklarımı gevşetiyorum ve Cassandra hemen onun parmaklarını birbirine geçiriyor.

Bir nefes verdim. "Adamları kız kardeşimi kaçırıp öldürdü. O zamanlar perde arkasında sorumluydu. Ama ben

ona ulaşamadan ortadan kayboldu."

Nero itirafım karşısında kısık ve öfkeli bir ses çıkardı ve ekledi: "Ve şimdi geri döndü."

"Artık geri döndü," diye tekrarlıyorum çünkü bu doğru olmalı.

"Yani... onu öldürmek için yardım ister misin?" Nero beni hazırlıksız yakalayarak teklif ediyor.

İlk içgüdümlü reddetmekti ama bu adamlar kadar güçlü bir grubun yardımını reddetmek aptalca olurdu.

Onu öldürenin ben olmam gerekiyor, dedim yavaşça.

"Ah, ağır yükü senin halletmene izin vereceğiz. Ancak ekstra eller sunabiliriz.

Başımı yan tarafa eğiyorum. "Bana İttifak'ı mı teklif ediyorsun?"

"Hiçbir şey bedava değil."

"Kesinlikle."

Nero bir nefes verdi. "Diamond Dom'un sana bir hayat borcu var ve bunu sırtından almaktan mutlu olacaktır.

Bu da teklif ettiğim şeyin bir kısmını kapsıyor."

"Parça," diye tekrarlıyorum. "Ve sonra ne? Sana bir iyilik borçluyum ve ticarete devam mı edeceğiz?"

"Denemeden kapıyı çalma." Sanki iyilik takasına yabancı değilmiş gibi söylüyor bunu. "Ayrıca her zaman

elimizde başka bir öcü kullanabiliriz."

"Öcü?"

Nero homurdanıyor. "Ne? Adının insanlara kahrolası şekerlemeleri ve midillileri hatırlattığını mı sanıyorsun?"

"Serpemeler ve midilliler mi?" Cassandra kıs kıs gülüyor.

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar telefona yönelttim. "Planınız tam olarak nedir?"

"Sana bir planım olduğunu düşündüren ne?"

"Eğer halihazırda bir planın olmasaydı bana A Takımı'nda bir yer teklif etmezdin."

"Dün sanki nerede yaşadığımı biliyormuşsun gibi konuştun."

"Evet." Bu büyük bir sır değil. Nero zengin bir işletme sahibi ve aynı zamanda Alliance'ın liderlerinden biridir.

Minneapolis'ten pek de uzak olmayan zengin bir mahallede büyük bir evi var.

"Gel."

Cassandra'nın elini sıkıyorum. "Kızım yanımda."

Nero işten çıkarıldığını belirten bir ses çıkarır. "Ve karım da burada. Hiç havalı değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Övünmüyorum. Sana, eğer bana karşı gelersen ve o da incinirse, senin işini bitireceğimi

anlatmaya çalışıyorum."

"Evet evet. Ölüm ve yıkım. Anladım."

Başımı sallıyorum. "Önce benim mekanımda durmalıyız. Sonra yola koyulacağız."

"Öldürülmemeye çalışın." Nero aramayı bitirir.

82. BÖLÜM

Cassie

Hans otelden ayrıldığımızdan beri çok sakın.

Bizi oturduğumuz yerden pek de uzak olmayan bir apartmana götürdü ve kamyonetten inip bir Prius'a bindirdi.

Hans'ın kullandığını hayal edebildiğim en düşük araba bu. Ama muhtemelen mahallemize geri

döndüğümüzden beri mesele bu ve ikimizi de arayan hiç kimse bu gümüş meleze bakmayacak.

Hans birkaç dönüş yapıyor ve arkasında bir inşaat şirketinin adının yazılı olduğu devasa bir kamyonetin

arkasında caddenin kenarına yanaşıyor.

Holly Court'a yakın olduğumuzu biliyorum ama açıkçası şu anki konumumuzu belirleyecek çevremizdeki

küçük sokakların hepsini bilmiyorum. Araziler arasındaki kalın ağaçlar nedeniyle bazen bunu söylemek zor.

Önüne park ettiğimiz evin inşaatı devam ediyor ve önüne yarım garaj eklenmiş. Kısmen çerçeveleli duvarların

arasından birkaç adamın içeride dolaştığını görebiliyorum ama kimse bizimle ilgilenmiyor.

Hans arabayı kapattıktan sonra yüzünü bana çeviriyor. "Gelmeni istemiyorum çünkü başımızın belaya girme

ihtimali var. Ama seni burada yalnız bırakmayacağım, o yüzden sen de benimle geliyorsun."

Eve göz atıyorum. "İçeri mi gireceğiz?"

Hans, "Hayır, biz arkadan gidiyoruz" dedi ve kapıyı iterek açtı.

Bu çok gizemliydi.

Onu arabadan çıkana kadar takip ediyorum.

Hans silah kılıfı ve bıçağı hariç tamamen siyah kıyafetine geri döndü, ben de pembe bir kot şort ve yıpranmış

bir erkek grubu tişörtü giyiyorum. Her iki giysinin de aylar önce kaybettiğim şeyler olduğunu anında anladım.

Bana sadece sevdiğim kıyafetleri saklamayı ve üzerime uymayan her şeyi bağışlamayı öğrettiği için anneme

sessizce teşekkür etmiştim. Eğer Hans bir çanta dolusu eşyayı artık iki bedene sığmayan şeylerle doldursaydı

ne yapardım hayal edemiyorum.

Kaldırımda Hans'la karşılaştığımda uzattığı elini tuttum.

Yan yana muhtemelen uyumsuz görünüyoruz. Kız gibi kız ve yoğun suikastçı. Ama benim avucum onunkinden

mükemmel bir şekilde uyuyor.

83. BÖLÜM

Hans

Olaysız bir şekilde evin etrafında dolaşarak Cassandra'yı bahçenin uzak köşesine doğru yürütüyorum.

Evlerimiz gibi bu da kalın ağaçlara dayanıyor. Ama bu orman parçası, Holly Court'un sonundaki terk edilmiş

evin arkasındaki orman parçasının aynısı.

Ve burada yaşayan çift tüm boş zamanlarını yolcu gemilerinde geçiriyor, bu yüzden bahçelerinde fazla vakit

geçirmiyorlar. Ve biçilmiş çimlerinin yanından asla geçmeye cesaret edemediler. Bu yüzden, bir kişinin bir

mülkten diğerine kolayca erişmesini sağlayan açtığım izi fark etmediler.

Bu avlunun arka tarafında sıralanan leylak çalılarının alçak, kesilmemiş dallarının altına eğilip ormana

giriyorum.

Uzun otlar baldırlarıma değiyor ve Cassandra için hazırladığım diğer çantayı almayı aklıma not ediyorum.

Minik şortuyla görünüşüne bayılıyorum ama ona uyumlu taktiksel siyahlar giydiği düşüncesiyle aletim

seğiriyor.

"Bu nedir?" Cassandra önümüzdeki dar yolu görünce yanımdan fısıldıyor.

"Buna hazırlıklı olmak denir." Sesimi aynı şekilde sessiz tutuyorum.

Bir parmak yan tarafıma dokunuyor. "Şimdi o velet kim?"

Odaklanmalıyım. Ve ben. Ama aynı zamanda gülümsüyorum. Ve bu çok tuhaf.

84. BÖLÜM

Cassie

Ağaçlar öğleden sonra güneşinin çoğunu engelleyecek kadar kalın ama önümüzde parlaklık, ışımizin

neredeyse bittiğini gösteriyor.

Üzerinde bulunduğumuz patika birkaç metre geride sona eriyordu, bu yüzden Hans'ın çalılıkların arasından

ağaç çizgisinin kenarına kadar olan adımlarını dikkatle takip ettim.

Hans parmaklarımı bıraktı ve avucunu aşağıya doğru tutarak yere birkaç santim kadar indirdi.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama yürümeyi bırakıyorum.

Birkaç uzun saniye tamamen hareketsiz duruyor, dinliyor ya da bir şeyler bekliyor. Ve etrafa bakmak için

zaman ayırıyorum.

Önümüzde, büyümüş bir bahçede harap bir çardak var.

Bir noktada muhtemelen takılmak için harika bir yerdi. Dairesel iç mekan boyunca sıralanan banklarda

oturuyor, yağmur damlaları kiremitli çatıdan sekerken kahvenizi yudumluyorum. Veya arka bahçenizin

mahremiyetinde ateşli komşunuzla seks yapmak.

Uzanıp Hans'ın mükemmel kıcını yakalama dürtüsünü bir kenara itiyorum ve etrafıma, mülkün geri kalanına

bakıyorum.

Görünüşe göre çimler bütün yaz boyunca biçilmemiş ve evin arkasındaki boya soyuluyor.

Gözlerimi kısıyorum. Evin rengi neden bu kadar tanıdık geliyor?

Hans çömelip ormandan çıkıp birkaç metre ötedeki çardağa doğru koşarak beni ürkütüyor.

Etrafından dolaşmasını, belki de korkulukların arkasına saklanmasını bekliyordum ama o, oraya adım attı. Ve...

zeminin ortasındaki bir paneli kaldırıyor.

Ne oluyor be?

Hans eğilerek omzunun üzerinden bakıyor ve öne çıkmamı işaret ediyor.

Onun liderliğini takip ederek ona doğru yürürken kendimi küçültmeye çalışıyorum.

"Önce sen."

Onun emriyle çardak zemininin ortasındaki kara deliğe bakıyorum.

"Hım..." tereddütle fısıldıyorum.

Hans cebinden bir el feneri çıkarıyor ve onu aşağı doğrultarak metal basamakları ortaya çıkarıyor.

Neyse, içine atlamak zorunda kalmadığım sürece.

Yüzde kırkım, rastgele terk edilmiş bir evin arkasındaki karanlık bir çukura tırmanma fikrine isyan ediyor. Ama

diğer yüzde altmışım adrenalin patlaması yaşıyor.

Terk edilmiş ev.

Gözlerim tekrar eve kaydı ve ağzım açıldı.

Bu yüzden rengi tanıdım. Burası çıkmaz sokağımızın sonundaki terk edilmiş ev.

"Kelebek."

Sağ. Çukur.

"Tamam tamam."

Ayaklarımı aynı hizaya getirmek garip geliyor ama tenis ayakkabılarımın tabanları basamaklarla birleştiğinde

kendimi yere indiriyorum.

85. BÖLÜM

Hans

Cassandra'yı tünele doğru takip ediyorum ve el fenerini aşağıya doğru tutarken kapağı girişe doğru çekiyorum.

Hava nemli ve serin ama haftada bir kez bu yolda yürüyorum, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını

kontrol ediyorum ve çıkışın açık olduğundan emin oluyorum, dolayısıyla burada hiçbir canlının yaşamadığını

biliyorum.

Tünel yapısı özel olarak tasarlanmış bölümler halinde saha dışında inşa edildi ve ardından şehir, kanalizasyon

sistemini yenilemek için sürpriz bir hibe aldığı ve tüm yollar parçalandığında, bazı ekstra ağır makinelerin

ortaya çıktığı üç günlük bir dönem yaşandı.

O makine evimin arka tarafıyla terk edilmiş ev arasındaki yolu yırttı. Kötü bir septik tankla ilgili bir şey. Ve iyi bir

komşu olduğum için, toprağı tekrar doldurmayı bitirdikleri anda yeni çimlerin serildiğinden emin oldum.

Komşularımın hizmetleri iyileştirildi ve benim de yeni bir çıkış stratejim var. Herkes için bir kazan-kazan.

Tünel iki kişinin yan yana sığabileceği kadar geniş olmadığından Cassandra'ya fenerimi verip onun önüne

geçiyorum.

Ayaklarıma gösterdiği parlaklık, birkaç virajı aşmam için gerekenden daha fazla. Ben bu yola ışıkla, ışısız,

nefesimi tutarak çıktım... Ama bu yola hiç kimseyle çıkmadım.

Yürürken sessiz kalıyoruz ama adımlarım yavaşladığında Cassandra yanıma eğilip el fenerini ileri doğru

tutuyor.

"Diğer kapı." Hâlâ fısıldıyor ama ses tonundaki anlamayı duyabiliyorum.

Dün gece onu güvenli odada bıraktığımda, benim eşofmanımı giyip bir paket Skittles çaldığı için dolapları

kariştirdiğini biliyorum. Ayrıca son dolabın kapısını da açarak kasa odasının arka girişini ortaya çıkarmış

olabileceğini düşündüm. şu anda bulunduğumuz yer burası.

Diğerkapı gibi bu kapının da yanındaki duvara monte edilmiş bir avuç içi okuyucusu var. Elimi yüzeye

koyuyorum ve kilitler açılırken dinliyoruz.

Çardağın girişinde böyle bir kilit yok. Ama tüneli içerideki herkesi bilinçsiz hale getirecek bir maddeyle

doldurmanın bir yolunu biliyorum. İşte bu var.

86. BÖLÜM

Cassie

Bu... çılgınlık.

Odaya ilk önce Hans giriyor ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için kontrol ediyormuş gibi

etrafta dolaşıyor.

Titreyen bacaklarla odaya giriyorum çünkü utanç verici derecede telaşlanmaya başlıyorum.

Bu seksi olmamalı.

O kadar çok düşman ediniyorsunuz ki, gizli Batman odanızdan eski, küflü bir çardağa giden gerçek bir kaçış

tüneli inşa etmeniz pek de tahrik edici olmamalı.

Ve en nihayetinde, buradayız.

Hans monitörlerin olduğu duvarda gezinerek bana beni takip ederek ne kadar zaman harcadığını ve çekirdek

zonklamalarımı hatırlattı.

Beni bu katta becermesini istediğimden habersiz Hans çalışma masasının yanındaki sandalyeyi çekiyor. "Bazı

şeyleri almam lazım. Burada oturmak istiyorsanız gözünüz ekranlarda olsun.”

Odaklanmamız gerektiğini bildiğimden Hans'ın dediğini yapıyorum ve sandalyeye oturuyorum.

Tüm yayınlara bakıyorum, gözler özellikle bir evde duruyor. "Yani şu terk edilmiş ev?"

"Ona sahibim." Hans'ın cevabı basit. "Ya da teknik olarak bir şirket öyle yapıyor ama bu benim şirketim."

“Yani bana sahip olduğun tüm evlerden bahsettiğinde...” Orta dolaptan çantaları çıkaran Hans'a baktım.

Bana bakmak için durdu. "Sana söylememek istemedim. Bunu pek saymıyorum çünkü içi de dışı kadar boktan.

Birisi orada yaşamak istediğinde buranın düzleştirilmesi gerekecek.”

"Hmm." Tekrar ekranlara dönüyorum. "Bunu sırf tünel işini yapabilmek için mi aldın?"

“Bu çok satan bir özellikti. Ama planım aslında sokaktaki üç evi de satın alıp, huzur içinde yaşamaktı. Ama

sonra ben ülke dışındayken sokağın karşısındaki yaşlı kadın bazı insanları öldürürken kovayı tekmeledi ve eve

geldiğimde, ben ne olduğunu bile anlamadan, küçük bir dikkat dağınıklığı evi satın almıştı.

"Ve bunu yaptığımı memnun olmadın mı?" dedim, planlarına beni dahil etmediği için bu kadar sinirlendiğim

için kendime kızarak. Gerçi henüz tanışmadığımız için bu imkansız olurdu.

Bir el at kuyruğumu yakalayıp başımı geriye doğru eğdi.

Bana gülmesini ya da saymasını bekliyorum. Ama o ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "O evi satın alman başıma

gelen en iyi şeydi."

İçimdeki her şey yumuşadı.

Hans sadece laf atmıyor. Bunu kastettiğini biliyorum.

Ona gözlerimi kırptırıyorum. “Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar.”

Başımı biraz daha geriye çekti, gözleri dudaklarıma kilitlendi. "İyi."

Başım neredeyse kalçalarıyla aynı hizada.

Ağzımı genişçe açıyorum.

Saçlarımı tutuşu daha da sıkılaştı. "Bu iki, Kelebek."

Sıcaklık omurgamdan aşağı doğru vuruyor. Ve dilimi dışarı çıkarıyorum. Onu bu konuda bir şeyler yapmaya

davet ediyorum.

Hans boştaki eliyle uzanıp parmağıyla dilimin ucunu takip ediyor. "Üçü için vaktimiz yok."

Aynı parmak ucunu dudaklarına sürttü, sonra saçımı bırakıp geri çekildi.

İlk defa ondan nefret ediyorum.

Koltuğumda kıpırdanarak onun aletini hemen burada ve şimdi emmenin en iyi fikir olmayabileceğini kabul

edebilirim. Ama kahretsin, bunu hanımefendilerime söyle.

Hareket dikkatimi çektiğinde elimi şortumdan aşağı kaydırıp hemen kendime bakarsam cezamın ne olacağını

merak ediyorum.

Ekrana daha da yaklaşıyorum. "Ah, Hans."

"Sadece iki dakika daha."

"HAYIR." Ekranlardan birini işaret ediyorum. "Misafirimiz var."

Bir minibüs evlerimizin arasında durdu ve garaj yolumun hemen önüne park etti. Yandaki tasarım bir internet

şirketinin logosuna benziyor ancak burada kullandığımız logo değil.

Hans arkamda duruyor, bir eli sandalyenin arkasında, diğer eli tezgahta eğilirken.

Sürücü ön camdan görünüyor ve biz onu izlerken dört adam araçtan iniyor.

Minibüs, saklanmak için yaptıkları tek girişim gibi görünüyor çünkü dört adamın da ellerinde silahlar var.

Grubun Hans'ın evine yürümesini bekliyordum ama çiftler halinde ayrıldılar; ikisi bu tarafa, ikisi de benim evime

doğru ilerledi. Ve her iki durumda da, bir adam ön kapıya doğru yürüyor, diğeri ise evin arka tarafına dolaşıyor.

Hans arka bahçemi görmüyor ama Hans'ın evinin etrafında dönen adamı izliyoruz. Ne aradığını bilmiyorum

ama ortağının zaten içeri girmeye çalıştığı ön kapıya varmadan önce etrafına bakındı.

Midemde heyecan ve stres girdaplanırken nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum.

Hans klavyenin görünmesini sağlayan şeyi yapıyor ve ardından birkaç düğmeye basıyor.

Bir hoparlör canlanıyor ve tanıdık olmayan erkek sesleri odaya süzülüyor.

"... sana izcinin öldüğünü söylemiştim."

"Yapması gereken tek şey o pisliği görmektir. Bunu nasıl berbat edersin?"

Elim yumruk haline geliyor. Hans'a salak demeye nasıl cesaret eder?

"Çünkü açıkça" -ilk adam başını sallıyor- "Onu ilk önce Hans gördü."

İkinci adam omuz silkiyor. "Tamam, yani Hans onu öldürdü. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalı.

İlk adam homurdanıyor ve omzunu kapıya doğru itiyor. "Bu şey neyden yapılmış?" homurdanıyor ve sonra kilide

dönüyor.

"Sadece şunu söylüyorum, lanet hayalet adam katili Hans içeride oturup pusu beklemeyecek." İkinci Adam

başını sallıyor.

Başımı kaldırıp Hans'a baktım ve adamın haklı olduğunu sessizce kabul ettim. Hans ayakta.

Hoparlörden yüksek bir tıkırtı duyuluyor. İlk Adam, "Sonunda," diye homurdanıyor ve kapıyı iterek açıyor. "Ayrıca

aptallık etme, belli ki kasabayı ikiye bölmüş durumda. Biz sadece ipucu aramak için buradayız."

İkinci Adam, dehşet verici bir şekilde, diğer iki adamın çoktan ön kapımı kırdığı sokağın karşı tarafını işaret

ediyor.

Dudaklarımdan öfkeli bir ses çıkıyor ve Hans elini sandalyenin arkasından omzuma doğru hareket ettiriyor.

Cesaret.

Öfkeyle bakışlarımı ilk monitöre çevirdiğimde bu iki pisliğin Hans'ın evine girdiğini gördüm.

Hans birkaç tuşa daha basıyor ve bazı dış mekan kameralarının yerini evin içi görüntüler alıyor.

"Ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

Hans daha fazla tuşa basıyor ve ses evin içine de geçiyor.

Sanırım kalıp izleyeceğiz.

Nabzım bir anda yükseliyor. "Evimde kamera var mı?" Adamların orada ne yaptığını görebilmem için öyle

yapmasını umarak soruyorum.

Omzumdaki el sıkışıyor. "Hayır, üzgünüm."

Bunun iyi bir şey olduğunun tamamen farkında olarak iç çekiyorum. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor.

"Garajınızda kamera var mı?"

"Hayır, üzgünüm." Hans aynı özrü tekrarlarlarken bir kez daha sıkıldı. İkimiz de ilk seks yaptığımız zamana ait bir

kaydımızın olmamasından dolayı üzülüyorduk.

Odaklan Cassie.

Hans'ın evindeki adamların hızlı bir şekilde dolaşıp her odayı kontrol etmesini monitörlerden izliyoruz.

Evin etrafında dolaşan İkinci Adam'ın bodruma doğru ilerlediğini gördüğümde geriliyorum.

Ancak Hans tutumunu değiştirmiyor. Silaha uzanmıyor ya da ışıkları söndürmüyor.

Elbette Hans paniğe kapılmamakta haklıydı. Adam dönüp merdivenlerden yukarı koşmadan önce boş bodrumun köşelerine göz atıyor.

İkinci Adam oturma odasında dururken evin karşı tarafında, "Orada bir kutu bile yok," diye bağılıyor. "Burası onun tam zamanlı evi olamaz."

Bu yorum beni biraz üzdü çünkü burası Hans'ın tam zamanlı evi. Ya da en azından bir süredir öyle.

Hans'ın bana söylediğine göre yakın zamana kadar hem iyi adamlar hem de kötü adamlar peşindeydi. Herkes

ya ondan korkuyor ya da ondan nefret ediyor. Bu yüzden kendini yerleşip bir evi yuva haline getirecek kadar rahat hissetmemesine şaşmamalı.

Onun sıcaklığına doğru eğiliyorum.

Ve şimdi onların çekmeceleri çıkarmasını ve evinin her santimini kazmalarını izlerken, buranın artık onun evi

olmayacağı açık. Asıl kötü adamı öldürse bile bu yer ortaya çıktı. Hans bunu kendisi söyledi; bir sürü düşmanı

var. Asla böyle rahat bir mahallede yaşayamayacak ve her zaman omzunun üzerinden bakamayacak.

İkinci Adam, Hans'ın kanepesinin üzerindeki duvara monte edilmiş kılıca uzanırken kıs kıs gülüyor. "Öyle yaparsam kusura bakmayın."

Onu indirmesi bir saniyesini alıyor ama indirir indirmez onu bir aptal gibi sallamaya başlıyor.

Başka bir ekranda First Man, Hans'ın yatak odasını araştırıyor. Komodine doğru ilerlediğinde Hans yanıma doğruldu.

Adam çekmeceyi açıp üzerine eğilerek içindekileri karıştırıyor.

İkinci Adam'ın sesi evin farklı bir yerinden geliyor. "Garajı kontrol edeceğim."

"Tamam," diye seslendi First Man. Sonra "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor.

Doğruluyor ve elinde bir yığın sarı Post-it notu var.

Hans'ın tezgahın üzerindeki eli topları yumruk haline getiriyor. "İşte bu," diye homurdanıyor.

"Ne-"

Ben sormayı bitiremeden Hans odanın karşı tarafına doğru yürüyor. Kapıyı açar. Ve bodruma doğru fırtına gibi esiyor.

Arkasından bağırarak için ağzımı açtım. Ona ne yaptığını sormak için. Ona silah ya da bıçak falan almasını

söylemek için. Ama bağırarak ve davetsiz misafirlere sesimi duyurmak istemiyorum.

Kapı kapanıp aramıza kilitleniyor.

Kafası karışmış bir erkek sesi, "Kömürleşmiş tatlı mısırlı kurabiyeler," diyor.

"Bunun bir şifre olması mı

gerekiyor?"

Yavaş yavaş monitörlere dönüyorum.

Bunlar benim Post-it notlarım. Her pişmiş ürün için elle yazdıklarım. Hans'a verdiklerim.

Ve İlk Adam onlara dokunuyor.

Gözlerim ekranda Hans'ı bulmak için etrafı taradı.

Zaten merdivenleri çıkıyor.

İkinci Adam hâlâ garajda etrafına bakıyor. Ama her an eve geri dönebilir ve sonrasında ikiye bir karşı karşıya

gelecek ve Hans silahsız olacak.

"Lütfen dikkatli ol."

Ancak Hans yavaşlamıyor. Dikkatli hareket etmiyor.

Adımları üçer üçer atıyor ve üstteki kapıyı açıyor. Kapıyı açık bırakarak oturma odasına doğru yürüyor. Eller

yanlarında yumruk şeklinde açılıp kapanıyor.

Garajdaki adam dışarı çıkmıyor. Hans'ı görmüyor ya da alarmı çalmıyor.

Yani İlk Adam'ın başına ne geleceğine dair hiçbir fikri yok.

87. BÖLÜM

Hans

Yatak odama adım attığımda çizmelerim halının üzerinde sessiz kalıyor.

"Onlar benim."

Benim sesimi duyan İlk Adam arkasını döndü.

Ve sonra onları görüyorum. Bozulmamış kağıt karelerim birbirinden ayrıldı, iki düzensiz yığın halinde buruştu.

Ve... Şu yırtılmış mı?

Genellikle görüş alanımın kenarlarını işaret eden kırmızı, görüşüm boyunca parlak bir şekilde parlıyor.

Sadece bir saniyeliğine donuyor ama ben o saniyeyi notları elinden almak için kullanıyorum.

First Man hızla iyileşir ve kılıfına koyduğu tabancaya uzanır.

Zaten hasar görmüş olduklarını ve onları yakında tutmam gerektiğini kabul ederek Post-it'leri ağzıma tıktım ve

ısırdım, bir ağız dolusu saman gibi dudaklarımdan dışarı çıkarken onları orada tuttum.

Adamın silahının derisi temizlenmiş.

O büyük. Neredeyse göz göze geldik.

Üzerimde silah yok. Ama bu önemli değil.

Silah benim.

Ve kızgınlım.

O silahını kaldıramadan öne atladım ve ağırlığımı yumruğuma vererek silahı adamın göğüs kemiğine çarptım.

Diyaframı kasılarak nefes alma yeteneğini durdurur ve yardım istemesini engeller.

Sol elim zaten hareket halinde ve sağ kolunun iç kısmında, dirseğinin birkaç santim yukarısındaki o

mükemmel noktaya dokunuyorum. Silahı tutan kişi.

Vuruşum onun biceps brachii tetik noktasına bağlanıyor ve silahı tutan tutuşu serbest kalıyor.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor, yana doğru tökezliyor. Ama onunla birlikte adım atıyorum.

İlk Adam'ın sırtı yatağıma paralel duvara çarpıyor ve sol elimle onu oraya sıkıştırıyorum.

Akciğerlerinin altındaki kasların gevşemeye başladığı ve nefes almaya çalıştığı anı hissedebiliyorum.

Solunum yolu açılmadan önce bedenimi büktüm ve dirseğimi öne doğru boğazının ön kısmına vuruyorum,

nefes borusunun darbenin etkisiyle çöktüğünü hissediyorum.

Gözleri dışarı fırladı ama dişlerimin arasına sıkışan Post-it bana ne yaptığını hatırlattı. Benden ne aldı.

Dirseğimi tekrar öne doğru vuruyorum.

Bu orospu çocuğu Cassandra'dan aldığım ilk şeyi mahvetti.

Benim için değerli olan birkaç şeyden birini yok etti.

Hâlâ benden uzaklaşmaya çalışırken kafasını duvarıma çarpıyor. Oraya monte edilmiş katananın düz tarafına

karşı.

Sağ elimi başının yan tarafına doğru fırlattım ve kılıcın kabzasını tuttum.

Kılıçlarım dekorasyon değil.

Kullanılmak için yapıldılar.

Saçından bir avuç dolusu tutmak için sol elimi göğsünden çektim.

Sağ elim katananın sapını bükerken onu duvardan sadece birkaç santim uzaklaştırıyorum. Yalnızca keskin

taraf dışarı baktığında durmak.

Sonra saçını tutarak başını geriye doğru bastırdım ve kılıcı kendime doğru çekerken onu sabit tuttum.

Jiletin kenarı eti kesiyor, omurlarının arasından kayıyor.

Cassandra'nın dokunduğu bir şeye dokundu.

Hayat gözlerinden silinir.

Onu olduğu yerde sabit tutuyorum, harekete devam ediyorum, kasları, tendonları ve arterleri kesiyorum.

Benim olana dokundu.

Sağ elimi son kez çektiğimde adamın boynunun altındaki ağırlık kayboluyor ve bir elimde kafa, diğer elimde

kılıçla kalıyorum.

88. BÖLÜM

Cassie

Tezgahın üzerine eğilerek ayakta duruyorum, yüzümü neredeyse ekrana yaslayarak Hans'ın yaptığı her hareketi

izliyorum. Ve nefes nefeseyim.

Nefes nefese.

Daha yakına basıyorum.

Hans az önce bir adamın kafasını kesti.

Kafasını haliya düşürüyor, ses hoparlörlerden duyulabiliyor.

İğrenmeliyim.

Hans elinde kılıçla arkasını dönüyor ve sonunda onu görebiliyorum.

Gözlerinde bir vahşilik parlıyor.

Omuzları efordan dolayı şişmiş.

Ve kanlar içinde. Post-it notlarının kenarlarından damlayan kırmızı damlalar dişlerine yapıştı.

Yüzümü yelpazelerken odaya, "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Sanki Hans beni duyabiliyor çünkü değerli Post-it'lerini ağzından çıkarmak için uzandığında gözleri gizli

kameraya doğru ilerliyor.

Nefesim ekranı buğulandırıyor ve hoparlörler evin başka bir yerinde çarpılan kapıdan çatladığında ciddi olarak

ekranı yalamayı düşünüyorum.

Gözlerimi zorla Hans'tan ayırdım ve İkinci Adam'ın mutfakta yürüdüğünü, garajın kapısının arkasından

kapandığını gördüm.

Açık bodrum kapısına yaklaşırken kaşları çatıldı.

Elinde hâlâ Hans'ın diğer kılıcı var ama ucu kapalı ve onu baston gibi kullanıyor.

İkinci Adam merdivenlerin başında duruyor ve aşağıya sesleniyor: "Sana söyledim, aşağıda hiçbir şey yok."

"Yanlış." Hans'ın sesi oturma odasına adım atmadan bir saniye önce duyuluyor.

İkinci Adam onunla yüzleşmek için hızla dönüyor.

Hans odanın karşı tarafına geçerken yavaşlamıyor.

Sol eliyle Post-it destesini cebine tıkıyor ve sağ eliyle kana bulanmış kılıcı, ucu yukarı ve dışarı doğru dönük

olarak tutuyor.

Bileğini büküyor ve bıçak korkunç bir dansla dönüyor.

Yüzünde hâlâ kan var ve geri kalanların bağlı olduğu yerden birkaç tel saç çıkmış.

Çok korkutucu görünüyor.

İkinci Adam'ın gözleri genişliyor, bu da doğru tepki.

Ancak daha sonra, silahı nasıl kullanacağını bilmediği açık olmasına rağmen çalınan kılıcını önüne kaldırır.

Bu adamın hiç şansı yok.

Kusura bakmayın efendim, doğru tepki kaçmak olurdu. Uzak. Olabildiğince hızlı.

Hans bıçağı bir kez daha döndürürken parmaklarım ekrana dokunuyor. Ancak bu kez yukarıya doğru

döndüğünde, sapı iki eliyle kavramak için vücudunun üzerinden uzanıyor.

Hans tek bir yumuşak hareketle son adımı atıyor ve kılıcını İkinci Adam'ın elindeki kılıcın üzerine vuruyor.

İkinci Adam'ın kılıcı yukarı doğru fırladı; Hans'ın etkisine karşı koyamayacak kadar güçlüydü.

İkinci Adam'ın elleri silahının yeni yörüngesine göre kalkarken, Hans da bunu takip etmek için kendi kollarını

kaldırıyor.

İkinci Adam kendini yakalamak için bir adım geri atıyor ve Hans kılıcını tamamen yukarıya ve sonra tekrar

aşağıya doğru sallayarak ivmesini koruyor.

Çok hızlı. Çok güzel.

Sonra Hans bileklerini tekrar büküyor ve bıçağı doğrudan İkinci Adam'a doğrultacak şekilde tutuşunu

değiştiriyor.

Hans hiç tereddüt etmeden kılıcını ileri doğru, doğrudan İkinci Adam'ın göğsüne sapladı.

Artık neredeyse tezgahın üstündeyim. Ağır nefes alıyorum.

Az önce bir kılıç dövüşü izledim!

Hans kılıcını üzümdeki kürdan gibi kullanıyor ve İkinci Adam'ı sırtı merdivenlere dönük olacak şekilde hareket

ettiriyor. Ama adamın yere yığılma şekline bakılırsa Hans'ın ağırlığını taşıdığını düşünüyorum.

Hans bir itmeyle adamı merdivenlerden geriye doğru düşürüyor ama kılıcı bırakmıyor, böylece adam düşerken

kılıç adamın vücudundan kayarak kurtuluyor.

Merdivenlerden aşağı yuvarlanan bedenin sesi hoparlörlerde yüksek sesle duyuluyor.

Hans bodrum kapısını tekmeleyerek kapattı, kendisi hâlâ diğer taraftaydı.

Sokağı gösteren ekranı buldum ama her şey aynı. Şoför hâlâ orada oturuyor ve sanki müzik dinliyormuş gibi

başını hafifçe sallıyor. Ve diğer iki adamın evimde nerede olduğuna dair hiçbir işaret göremiyorum.

Umarım Hans da onları öldürür. Ve sadece o insan kaçakçısı pislik için çalıştıkları için değil, aynı zamanda

benim eşyalarımı karıştırdıkları için. Neye dokunduklarını bilmeden hiçbir kıyafetimi bir daha giyemeyeceğim.

Veya bulaşıklarımı kullan. Hepsini yakmak zorunda kalacağım. Ve bu beni sinirlendiriyor.

Hans oturma odasında sehpanın yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

Altına uzanıp bir şeyler yapıyor ve sonra masanın ortasındaki bir tahta parçası açılıyor.

Hans, yeni ortaya çıkan tüfeği saklandığı yerden çıkarır.

"Eh, bu çok akıllıca."

Hans, yalnızca filmlerde gördüğüm bir hareketle dizlerinin üstünden omzunun üzerinden yuvarlanıyor ve

kendini evin ön tarafındaki büyük pencerenin yanında dizlerinin üzerinde buluyor.

Tek eliyle pencerenin kilidini açıyor ve camı yukarı kaydırıyor. Namluyu pencere pervazına koyacak kadar yer

ayırdı kendine.

Gülümsememi durduramıyorum.

Diğer adamların canını sıkmak üzere.

Hans küçük ve siyah bir şeyi ağzına götürüyor.

Konuşurken sesi alçak, biraz bozuk çıkıyor. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

İlk ölen adamdan kaptığı bir tür telsiz olan siyah şeyi bıraktı ve gözlerini dürbüne indirdi.

Bu gerçekten söylenecek en akıllıca şeydi. Diğerlerinin merakını onları endişelendirmeden çeker.

Ön kapım açık ve kırık ve iki adam aynı anda evden çıkmaya hazırlanırken görüş alanıma girdiğinde gözlerim ondaydı.

Öndeki adam eşikten bir adım uzaktayken başı geriye doğru gidiyor ve kırmızı sis kapıyı dolduruyor.

Arkasındaki adam bir saniyeliğine donup kalıyor, sonra dönüp eve dalıyor.

Ama Hans daha hızlı.

Son adam cansız bir halde yere düşerken ikinci bir silah sesi hoparlörleri dolduruyor.

"Lanet etmek."

Silah seslerini de duyan sürücü gaza bastı ama arabayı kullanıyordu ve çıkmaz sokağın sonuna doğru bakıyordu.

Tarihteki en kötü kaçış sürücüsü olsa gerek.

Sürücü terk edilmiş evin önündeki dairenin etrafında hızla ilerlerken minibüs neredeyse devrilecek, evlerin arasından başka çıkış yolu yok.

Hans'la birlikte ekrana bakıyorum.

Kameranın açısı Hans'ın yüzünü göremediğim anlamına geliyor ama minibüs bize doğru yaklaşırken başını

salladığını görebiliyorum. Gözlerini devirdiğine eminim.

Minibüsün ön camının çatladığını, içeriden kırmızıya sıçradığını görmek için tam zamanında sokak

görünümüne baktım.

89. BÖLÜM

Hans

Su çenemden damlıyor ve tişörtüme süzülüyor.

Gömleğimin üzerinde de çok fazla leke var ama bunu siyah kumaşta görmek zor. Yüzümün her yerindeki kanın

aksine.

Aşağı inmeden önce yüzümü ve ellerimi temizlemek için bir dakikamı ayırdım. Yapmak üzere olduğum şeyden

sonra fark edilmeden arabamıza dönmek yeterince zor olacak, yüzümün kanla kaplı olması beni fazlasıyla

unutulmaz kılacaktır.

Ölü adamı son birkaç basamaktan bodrum katına itmek için çizmemin ucunu kullanıyorum.

Kimlik tespiti için cesetleri kontrol etmenin bir anlamı yok. Onları kimin gönderdiğini biliyorum. Ve şimdi

gerçekten Nero'ya gitmemiz gerekiyor.

Bunların bir grup pislik olmayacağından yüzde yüz emin değilim ama onun kalesinden daha güvenli pek fazla

yer yok.

Ben kasa odasının dış kapısını açarken iç kapı açılıyor.

Cassandra önümde duruyor, gözleri parlıyor ve yanakları kızarmış.

Gözlerim monitörlere kaydı.

O izledi.

Uzanıp başparmağımı boğazının ön kısmına dokunduruyorum, hızlı nabzını hissediyorum.

Onu şiddete bu kadar yakın sevmiyorum ama bana bu kadar yakın olmasını seviyorum.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" Az önce izlediği şeyden sonra ona bunu sormaya hakkım yok ama yine de soruyorum.

Başını salladı, başı sadece çok az hareket ediyordu. "Evet."

Onun beyazlar içindeki bir parıltısı zihnimi dolduruyor.

Yakında ona başka bir şekilde yaptığımı söylemesini sağlayacağım.

Başparmağımı boynuna doğru sürükledim, sonra odaya girip daha önce dolaptan çıkardığım çantaları aldım.

Birincisi Cassandra için taktik kıyafetlerin olduğu sırt çantası, ardından içinde belgeler, daha fazla kıyafet ve

ardımda bırakmak istemediğim birkaç şeyin olduğu bir spor çantası.

Duvara doğru ilerleyerek en sevdiğim fırlatma bıçak setimi alıp tutucuyu kemerime taktım. Sonra spor

çantasına bir Glock ve dört dolu şarjör giriyor.

Son olarak masaya gidiyorum, avuç içi izi tarayıcısıyla kilitlenmiş bir dolabı açıyorum ve Cassandra'nın yatak

odası fotoğraflarından oluşan küçük siyah kitabı çıkarıyorum. Bunlar sırt çantasının içindeki gizli cebe giriyor.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra kollarımı sırt çantamın askılarından geçirdim ve çantayı çapraz

olarak sarkacak şekilde başımın üzerine geçirdim. Geldiğimiz zamana göre daha dikkat çekici bir görünüm

ama buna değer.

Cassandra, "Bir şeyler taşıyabilirim" diyor.

Bankın kenarında duran el fenerini işaret ediyorum. "Işıktan sen sorumlusun."

Ben klavyeye uzanırken nazik parmaklarım askeri sınıf el fenerini alıyor.

İhtiyacım olan programı açmak için yalnızca birkaç tıklama yeterli.

Güzelliğine hayran kalarak kızıma baktım ve bana güvendiğini söylediğini hatırladım, sonra üç tuşa aynı anda

bastım.

Bir saniye geçer ve bir uyarı sesi duyulur.

Bir saniye daha, bir bip sesi daha.

Üçüncü saniye ve ayaklarımızın altındaki zemin titriyor.

Cassandra'nın evini gösteren ekranda artık bir ateş topu görülüyor.

Cassandra'nın nefesi kesildi. "Az önce evimi mi havaya uçurdun?"

90. BÖLÜM

Cassie

Hans büyük elini sırtıma bastırıyor. "Evet."

Evet. Sadece evet diyor.

Eli baskı uyguluyor. "Ve benimki patlamadan önce yaklaşık on beş saniyemiz kaldı."

Evime her zaman veda etmen bu kadar.

Sonra söylediklerinin geri kalanını kaydediyorum ve aceleyle çıkışa gidiyorum.

Hans'ı yukarıda hareket halinde izlemekten ellerim hâlâ titriyor ve el fenerini açmak için iki denemem

gerekiyor. Tüneli aydınlatınca koşuyorum.

Tavan alçak, duvarlar dar ve koşmaktan nefret ediyorum ama o sarsıntıyı sokağın karşısındaki evimden

hissettim. Bir sonraki patlamada Hans'ın evinin altında olmak istemiyorum.

Ağır nefesim kulaklarımda yankılanıyor ama arkamda Hans'ın "İki... Bir..." dediğini duyuyorum. Sonra da büyük

kolunu belime doluyor.

Beni kucakladığı anda etrafımızdaki dünya sarsılıyor. Ayaklarımız duruyor ve Hans beni kendine çekerek

üzerime eğiliyor. Beni koruyor.

Ancak yüksek çatlama sesleri gelmeyince ve tünel sağlam kaldığında Hans beni ileri doğru itiyor.

91. BÖLÜM

Hans

Cassandra ormandaki koşu boyunca elimi tutuyor. Prius'a geri döndüğümüzde sirenleri duyabiliyoruz.

Sessiz kalıyoruz ve araç değiştirdiğimiz apartmana ulaşmak için birkaç dakika boyunca hız limitini

kullanıyorum.

Kamyonumu park yerinin karşı köşesine park ediyorum ve uzun yolu katediyoruz. Birkaç kişi dışarıda, birkaç

mil öteden yükselen yoğun dumana bakıyor. Hiçbiri bizim yönümüze dönmüyor, ancak bu şekilde, eğer biri bizi

fark ederse, sadece iki kişinin otoparkta yürüdüğünü görecektir, birkaç blok ötedeki iki ev havaya uçtukten sonra

şüpheli bir şekilde bir araçtan diğerine atlamıyorlar. .

Çantaları arka koltuğa atıp Cassandra için yolcu kapısını açıyorum.

Yanakları hâlâ pembe ve evini yaktığım için bana kızacak mı diye merak ediyorum.

Bana kızgın olması fikrinden nefret ediyorum.

Ellerimi kalçalarına koyarak kamyonu binmesine yardım ediyorum, sonra kapıyı kapatıp yanıma doğru

yürüyorum.

Kapımı açtığımda Cassandra orta koltuğa kaydı.

Bunu iyiye işaret olarak alıyorum çünkü kızgın olsaydı yanıma oturmak istemezdi. Sağ?

Ona dokunma ihtiyacı duyduğumdan elimi Cassandra'nın kalçasına koydum ve bizi park yerinden dışarı

çıkardım.

Dokunuşum karşısında geriliyor.

Elimi çekmek yerine onu daha sıkı tuttum. "Kelebek, sana asla zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum." Cevap verirken sesi nefes nefese çıkıyor.

Aşağıya baktığımda ellerini kucağında birleştirdiğini görüyorum.

Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm, dedim ona.

Kıvranıyor.

"Ve evini havaya uçurduğum için üzgünüm."

"Hans..." Elini kalçama koyuyor.

"Sadece benden korkma." Panik göğsüme sınıyor ve ciğerlerim yanmaya başlıyor. "Bunu kaldıramadım. Lütfen

yapma—"

"Aman Tanrım, kapa çeneni." Cassandra elimi bacağından çekti ve ben onu durduramadan emniyet kemerini

çözdü.

"Cassandra!" Anladım. "Şimdi kemerlerinizi bağlayın."

Bana doğru dönüyor. "HAYIR."

"Sen..." diye başlıyorum. Ama duruyorum çünkü kemerime uzanıyor.

Hassas parmaklar tokayı çekerek serbest bırakıyor.

"Ne... ne yapıyorsun?"

Düğmeyi çözüyor ve fermuarı çekiyor. "Seni izliyorum..." Sertleşen aletimi pantolonumdan çıkarmaya çalışıyor.

"Tanrım, Hans, o kadar tahrik oldum ki. Bunu kaldıramıyorum.

İki elini de kullanarak aletimi serbest bırakıyor.

Ne olduğuna inanamayarak anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum.

"Bırak bunu ben yapayım" diye yalvarıyor.

Sonra elini tabanıma doladı ve başını kucağıma indirdi.

Dudakları sikimin ucuna dolandığında kalçalarımın kalkmasına engel olamıyorum.

"Siktir," diye inledim ve neredeyse bizi hendeğe sürükleyecektim.

Gözlerimi yolda kalmaya zorluyorum. Ama tüm dikkatim aniden sanki hayatta istediği tek şeymiş gibi sikimi

emen kızdaydı.

"Lanet olası." Kalçalarımı yeniden oynatıyorum ve Cassandra beni biraz daha derine çekiyor.

Onun ağzına bile zar zor giriyorum. Arkadan vurmadım. Ve ben de patlamamak için savaşıyorum.

Dili kafamın etrafında kayıyor, ucun üzerinde geziniyor ve sikimden sızan precum'u yalıyor.

"Kahretsin. Cassandra. Kahretsin." Direksiyonu daha sıkı tuttum.

Sırf yan yolda kalabilelim diye, dönmem gerekmeyen bir dönüş yapıyorum. Eğer bunu otoyolda yaparsa ve

birileri görürse... onları öldürmek zorunda kalırım.

İnliyor ve kelimenin tam anlamıyla aletimi emerken yanaklarının çöktüğünü hissediyorum.

Gözlerim geriye kaymaya başlıyor.

Onları tekrar açıyorum.

Lanet bir araba kullandığımı hatırlamam gerekiyor.

Cassandra kalçalarını oynatıyor, koltukta dönüyor ve ayağını koltuğun üzerinde ve dizi yukarıda olacak şekilde

kaldırıyor. Bacaklarını benim için ayırıyor.

Direksiyonu sol elimle tutarak sağ elimle karşıya uzanıp onun şortlu amını tuttum.

Dokunuşumla tüm vücudu kıvranıyor ve dudakları aletimin aşağısına doğru kayıyor.

Odaklanamıyorum ama tek elimle şortunu çözüyorum ve kalçalarını daha da genişletiyor.

Aşağıya bakmak için bir saniyem var.

"İsa."

Külotu açıkta, vücudu bükülmüş, böylece sikimi emebiliyor, kedisi ise neredeyse ilgi için bana yalvarıyor.

Parmaklarımı külotunun bandının altına soktum ve aşağı doğru kaydardım.

Ben de derin ve uzun bir şekilde inliyorum çünkü o sırılsıklam.

Amı o kadar ıslak ki parmaklarım onun sıcaklığının içine doğru kayıyor.

Parmaklarım derinlere doğru ilerledikçe Cassandra boynunu büküp beni daha da derinlere götürüyor.

"Bu beni izlediğin için mi?" Hırlıyorum, parmaklarımla onu beceriyorum, onları içeri itiyorum ve dışarı

sürüklüyorum. "Bu amcık benim o adamları öldürmemi izlerken sırılsıklam mı oluyor?"

Başını sallıyor. Sikimin üstünde.

Eğer elim serbest olsaydı kafasının arkasına bastırırdım.

Dili boynuma sürtünüyor ve ben yeniden inliyorum.

"Kahretsin." Sessiz kalamam. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Amcığı parmaklarıma yapışıyor. Onun tükürüğü aletimden aşağı damlıyor.

Kalçalarımı büküp boğazının arkasına vurdum.

Öğürüyor ve aletimin ucundaki kasları geriliyor. Ancak geri çekilmek yerine daha derine doğru itiyor.

"Tanrım, Kelebek, sen tam bir ucubesin."

Dudaklarını boyuma doğru kaydırırken kalçaları dokunuşumla hareket ediyor.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese.

Ama dudakları asla aletimden ayrılmıyor. Hâlâ ucuna sürtünüyorlar, her kelimedede precum'a bulanıyorlar.

"Üzgünüm. Elimde değil." Sırtı kavisleniyor ve dudaklarını boynumun etrafında kapatıyor.

"Ağzında aletim varken özür dileyemezsin." Dizimi direksiyonun alt kısmına dayanacak şekilde kaydırıyorum,

sabit tutuyorum, sonra sol elimi başının arkasına bastırıyorum. "Ama yutarak özür dileyebilirsin."

Cassandra inliyor ve kafasını daha derine sokmama izin veriyor.

İşaret ve orta parmağımı elimden geldiğince amının içine doğru itiyorum. Tekrar inledi ve ben de at kuyruğunu

tutup ağzını aletime doğru sürükledim.

Onu orada tutuyorum. Benim ipucumda.

"Evet," diye homurdandım. "Babanın sikini em. Gelmesini sağla."

Vücudu titriyor ve baş parmağımı klitorisine bastırıyorum.

Elimle bu şekilde, neredeyse onun amını içeriden tutuyorum. Parmaklarımı içindeki o hassas noktaya sürttüm

ve sert hareketlerle klitorisinin etrafında daireler çizdim.

Cassandra kıvranıyor ve inliyor ve ben patlamaya hazırım.

"Hazır mısın Küçük Kız?" Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Beni götürmeye hazır mısın?"

Evet gibi bir ses çıkarıyor ya da ağzınız sikle doluysa ve zevkten inliyor olsaydınız evet sesinin çıkardığı sese

benzer bir ses çıkarır.

Elimi amına daha sıkı bastırıyorum, serçe parmağım onun sevimli küçük göt deliğine sürtünüyor ve o da bana

sarılıyor.

Cassandra elimin her yerine geliyor ve onun orgazmı benimkini ateşliyor.

Taşaklarım sıkışıyor ve serbest kalmanın ilk atışı dilini kaplıyor. Sonra kafasının arkasına bastırıyorum ve o da

alıyor.

Yutuyor, boğuluyor ve daha da derine inmek için beni kendine çekiyor.

Görüşüm iki saniye boyunca bulanıklaşıyor ve hareket eden bir araçta olduğumuzu unutuyorum, o kadar sert

geliyorum ki neredeyse canımı acıtıyor.

Vücudum titriyormuş gibi hissediyor ve direksiyonu tutabilmek için parmaklarıma saçlarını bırakmasını

söylemek zorunda kalıyorum.

Elim onu olduğu yerde tutmadan, Cassandra son bir kez beni derinlere çekiyor ve sonra ağzını sikimden yukarı

çekerken boyumu yalıyor. İlerledikçe berbat, bıraktığında ıslak bir ses çıkarıyor.

Yolun geri kalanı boyunca parmaklarımı amına gömülü bırakmak içimden geldi ama parmaklarımı onun

sıcaklığından kurtarıp ağzıma ittim ve o doğrulmaya başladı.

Tadı beni etkiliyor ve bu, kamyondaki güçlü seks kokusuyla karışınca aletimin son kez seğirmesine neden

oluyor.

Cassandra kıs kıs güldü, sonra ucumdan sızan damlayı yalamak için eğildi ve bu temas karşısında tüm

vücudum sarsıldı.

"Tanrım, kadın," diye mırıldanıyorum parmaklarımın arasından.

Bu sefer tamamen dik oturuyor ve ona baktığımda varlığımın her santimini şefkat dolduruyor.

Kirpiklerinde gözyaşları var. Dudakları şişmiş ve pembe. Her zaman evcilleştirilmemiş saçları, at kuyruğundan

serbest bırakılan gevşek bukleler nedeniyle ekstra dağınık ve dalgalı kahkülleri bir tarafa itilmiş. Ve

gülümsüyor. Tam bir gülümseme. Dişler gösteriliyor. Açık ağzında dilinin ucu görünüyordu.

Tek istediğim onun yanımda olmasıydı.

Hiç hayal etmemiştim...

Bu mutluluğun hissine kapılıyorum.

Bu kızla evleneceğim.

92. BÖLÜM

Cassie

Daha önce hiç görmediğim bir mahalleden geçerken hâlâ orta koltukta oturuyorum, Hans'ın elini tutuyorum.

Belki ünlülerin evlerini gösteren dergiler hariç.

Evler devasa, caddeden çok uzakta ve her mülkün etrafı yüksek çitlerle çevrili.

The Alliance'ı yeni öğrendim ama sanırım burası onların yaşadığı türden bir yer. Ya da en azından onlardan biri,

çünkü Nero adında bir adamın sahibi olduğu bir eve gidiyoruz.

Payton adında bir karısı olduğunu ve iş ortağının adının King olduğunu biliyorum. Ve bu aralarındaki ilk resmi

toplantı olduğundan Hans, King'in de toplantıya katılacağından şüpheleniyor.

Hans'ın geçen Noel'de kurtardığı adamın adı Dom'dur ancak Chicago'da yaşadığından Hans onun da burada

olup olmayacağından emin değildir.

Ayrıca Hans'ın gaz sobası ile duvar arasına bir çeşit ateşleyici şey kullanarak ikimizin evini de havaya uçuracak

şekilde donattığını öğrendim. Süper güvenli olduğunu, her ikisini de her hafta kontrol ettiğini ve kendi kendine

patlaması konusunda hiçbir endişenin olmadığını iddia ediyor.

Araba yolculuğunun ilk yarısını Hans'a oral seks yaparak geçirmeseydim muhtemelen tüm evin patlaması

olayıyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenebilirdim, ama dürüst olmak gerekirse hiç pişman değilim.

Başkası olsa muhtemelen onun insanları öldürmesini izlerken ne kadar tahrik olduğumdan utanırdım. Ancak

birkaç dakika içinde tesadüfen beş kişinin hayatına son veren kişinin kendisi olduğu göz önüne alındığında,

Hans'ın beni gerçekten yargılayabileceği söylenemez.

Ayrıca onu bu şekilde kontrol için savaştırmak muhteşemdi.

Bir eli bacaklarımın arasında, diğeri onu daha derine çekmek için başımı aşağı doğru iterken o da dizini

kullanarak kamyonu çarpmamaya çalışıyordu... Yerimi değiştiriyorum.

Tamam, her ne kadar bir benzin istasyonunda durduğumuzda iç çamaşırımı ve şortumu değiştirmek zorunda

kalacak kadar çabalamış olsam da, hâlâ o kadar heyecanlıyım ki, eğer öyle olsaydık, mutlu bir şekilde üzerine

tırmanıp kendimi Hans'ın kucağına saplardım. Birinin evine varmak üzereyim.

"İyi misin?" Hans rahatsızlığımı yanlış anlayarak sordu. "Seni otelde yalnız bırakmak istemiyorum ama sen de

gelmek istemiyorsan bir şeyler yapabiliriz."

Elimi onun kucağına, kucağımda durduğu yere koydum. "Hayır kesinlikle iyiyim. Söz." Elini sıkıyorum. "Sadece

daha öncesini düşünüyorum."

Bana hararet dolu bir bakış attı. "Pis kız."

Sırıtiyorum, o da başını sallıyor ve kamyonu yavaşlatmaya başlıyor.

Döndüğümüz kapıyı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Diğer garaj yollarında da kapılar vardı ama bu...

ekstra gibi görünüyor.

Sadece bir çağrı kutusu yerine birkaç adamı alabilecek kadar büyük bir sütun var.

Tam düşündüğüm gibi, tuğlaların arkasından iki adam belirdi.

Hans'a benzer giyinmişler ve ellerinde silahlar var.

Hans kamyonu kapalı kapının önünde durduruyor ve adamlardan biri ona camını indirmesini işaret ediyor.

Hans öyle.

Adam kapının diğerk tarafından bir telefon tutuyor.

Onay almak için biriyle fotoğraf çekmiş ya da video görüşmesi yapmış olmalı çünkü birkaç saniye sonra başını

salladı ve kapı kayarak açılmaya başladı.

Hans içeri girerken camını kapalı tutuyor ve güvenlik görevlisine yetiştğinde yavaşlıyor.

Gardiyarı silahını yanında tutuyor. "Evin önünde durun, araçtan inin ve patronları bekleyin."

Hans cevap verecek gibi görünmüyor, o yüzden ilerlemeden önce "teşekkür ederim" diye sesleniyorum.

Eve yaklaştığımızda şoku yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum. Çok gösterişli.

Kendime baktığımda dişlerim dudağıma batıyor.

Tenis ayakkabıları, yeni kot şort, aynı bantlı gömlek, biraz taranmış saçlar ama yine de dağınık.

Umarım bu adamlar rahat giyinirler. Gerçi bir şeyler bana öyle olmadığını söylüyor.

Hans kamyonu garaj yolunun evin önünde kıvrıldığı yere park ediyor ve motoru kapatıyor.

Derin bir nefes alıp bana döndü ve ellerini yüzümü avuçlamak için kaldırdı.

"Onlara güveniyorum çünkü en

azından bazı ahlaki değerlerimizin aynı hızda olduğunu biliyorum. Ama sana anlattığım zamanlar dışında" (o

adamı kurtarmaktan ve onu bir restoranda havaya uçurmakla tehdit etmekten bahsediyordu) "Onlarla

etkileşime girmedim. Bu yüzden eğer bunun devasa bir hata olduğu ortaya çıkarsa lütfen beni affedin."

Yüzümdeki tutuşu, gülümsemeye çalıştığımda yanaklarımı ezecek kadar sertti ama bu beni daha çok

gülümsetiyordu.

"Hans." Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Sanırım seni her konuda affedebilirim."

İç çekiyor.

"Beni aldatmadığın sürece" diyorum ona. "Bunu yaparsan sikini keserim."

Hans bana az önce söylediklerime hiç uygun olmayan yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Kelebek, dünyadaki

hiçbir güç beni başka bir kadına dokunduramaz."

bayıldım.

Ve ön kapı açılıyor.

Merdivenlerden bize doğru yürüyen üç adama bakarken ellerimiz yüzümden kayıyor.

Hepsi Hans gibi uzun ve yapılı.

Ve hepsi yakışıklı, her biri kendine göre.

Koyu saçlı, kara gözlü, biraz vahşi görünen. Zengin kahverengi saçlı ve kibirli bir havası olan. Ve dövmeleleri

olan, dalgalı saçları ve keyifli bir gülümsemesi olan.

İttifakın liderleri.

Ve tabii ki hepsi takım elbiseli.

93. BÖLÜM

Hans

İçgüdülerime güvenmeliyim.

Bu adamların sözlerini tutacaklarına güvenmeliyim. Kadınımın onların yanında güvende olduğunu.

Kapımı açarak kamyonundan iniyorum ve Cassandra'yı da arkamdan çekiyorum.

Ön tamponun yanında durmak için hareket ettiğimizde elini elimde tutuyor.

Üç adamın üzerinde görünürde herhangi bir silah görmüyorum ama yine de kalçama fırlattığım bıçakların

ağırlığına odaklanmak için biraz zaman ayırıyorum. Eğer onları ciddi şekilde yanlış değerlendirmişsem ve bu iş

kanlı bir hal alırsa, onlar beni öldürmeden önce en az ikisini öldürebileceğime eminim.

Hangi ikisinin yakınlığa bağlı olması gerekecek.

Dom diğer ikisinin önünde yürüyor, önümde duruyor ve dövme eli uzatıyor. "Seni görmek güzel."

Bir kaşımı kaldırdım.

Bir omuzunu kaldırıyor. "Ve bu borcu sırtımdan almak güzel."

Cassandra'yla teması kaybetmek istemediğim için, otelde yaptığım gibi tutuşumu onun elini kaydırdım ve elini

kemerime bastırdım.

Ne istediğimi anlayınca parmaklarını malzemenin üzerinde kaydırarak bana tutundu.

Sağ elim serbest, Dom'unkini sallıyorum.

Sırıtmamaya çalıştığı gerçeğini gözden kaçırmıyorum ama bakışlarını benden ve Cassandra'dan uzak

tutmasını takdir ediyorum.

King ve Nero, Dom'un her iki yanında yer alır.

Bu onların karşısına ilk çıkışım değil ama onların sahasına ilk çıkışım. Ve bu biraz rahatsız edici.

"Hans." King çenesini eğiyor.

"Kral." Onu da aynı şekilde selamlıyorum, sonra dikkatimi Nero'ya çeviriyorum.

Üçü de yoğun ama Nero joker karakter. En dengesiz. Ya da en azından söylentiler böyle söylüyor.

"Kamyonunuzu aramamızın sakıncası var mı?" Bana doğru bakıyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Güvenliği kırabilirsen, bakabilirsin."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra da hoşlanmadığım bir şey yapıyor.

Nero Cassandra'ya elini uzatıyor. "Ben Nero'yum. Evime hoşgeldin."

Kendi iyiliği için fazlasıyla nazik olan Cassandra, elini Nero'nun eline uzatırken gülümsüyor. "Teşekkür ederim, çok güzel."

Uzanıp Cassandra'nın bileğini tutup indirdiğimde avucu Nero'nunkinden bir santim uzakta.

Bu çok kaba. Ve genç. Ama kendime engel olamıyorum. Başka birinin ona dokunmasına izin veremem. Henüz

değil.

Nero gücenmiş görünmüyor. Anlamış gibi görünüyor. Ancak Dom eğlendiğini belirten bir ses çıkarır.

King çoktan kamyonumun etrafında dönmeye başladı ve çok şükür ki İttifak'ın diğer iki adamı da onu takip ediyor.

Cassandra dikkatimi çekmek için kemerimi çekiştiriyor.

Güzel yüzüne baktım ve beni azarlamasını beklemeden konuştum. "Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum.

"Biliyorum."

Bana verdiği gülümseme o kadar anlayışlı ki kalbim kaburgalarımın arkasında şişiyor.

Elini göğsüme bastırıyor. "Sana güveniyorum. Artık kendinize güvenin."

Geçtiğimiz yılı benim ona yaptığım gibi her hareketimi izleyerek geçirmedi. Ama yine de beni anlıyor. Hala ruh

halimi anlıyor. Ve onun hakkında hissettiklerime engel olamayacağımı anlıyor.

Elimi onun elinin üzerine koyup başımı salladım.

Karmine'nin ordusuyla omuz omuza savaştım. Kadınların istediklerini yapmalarına izin vermekte hiçbir

sorunum yok. Kendi başlarının çaresine bakma konusunda fazlasıyla yetenekli olduklarını biliyorum. Ama

Cassandra benim.

O benim ve bu onu farklı kılıyor.

Onu koruma isteği uyandırıyor bende. Onunla bu dünyadaki keskin olan her şey arasında durmak.

Beni çıldırtıyor.

Tam adamları takip etmek için dönüyorduk ki Nero bagaj kapımı indirdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

Ve gülümsememe engel olamıyorum.

King bir kahkaha attı. "En azından iyi bir zevki var."

"Paranın satın alabileceği en iyi şey" diye yanıtlıyorum.

"Lanet bir kamyonunda." Nero, ellerini kamyon kasamı kaplayan kilitlerin üzerine koyarken başını salladı ve

parmak izi okuyucularının kendi şirketi Nero Security'nin ürettiği parmak izi okuyucularından biri olduğunu fark

etti. "Sade, kahrolası bir kamyonet."

"Bazen ortama uyum sağlamak daha iyidir." Açıkça belirtiyorum.

King kamyonetimin kenarına yaslanıp iç çekiyor. "Sen ona her şeyi gösterene kadar bu işin peşini

bırakmayacağını biliyorsun."

"Ben de öyle sanıyordum." Cassandra'ya bakıyorum.

Kemerimi bırakmadan önce kamyonun King'in bulunduğu yerin karşısındaki yan tarafını tutuyor. "Git

oyuncaklarını göster."

Bana ya da sahip olduğum bir şeye dokunmuyorsa uçup gidecekmiş gibi kamyona tutunması çok saçma ama

bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Beni ne kadar iyi tanıdığını bir kez daha fark ettim.

Dom bizi umursadığımdan daha yakından izliyor ama onun yanından geçip Nero'nun yanında duruyorum. "Her

şeyi bulduğun yerde bırakacağına söz verir misin?"

Nero gözlerini deviriyor. "Senin bokunu çalmayacağım."

Dom diğer tarafımla dalga geçiyor ve sanırım kaçırdığım bir tür şaka var.

Yapmamak için hiçbir nedenim yokken, tüm bölmeler açılıncaya kadar başparmağımı ilk kilide, sonra diğerine

ve bir sonrakine bastırıyorum. Tabancalar, uzun silahlar, cephane, bıçaklar, eldivenler, tırmanma malzemeleri,

erzak, sahte hükümet çalışanı üniformaları; hepsi sergileniyor.

Son açtığım küçük kapı benzin deposunun üstünde ve içi C-4 ile dolu.

Ellerimi kaldırıyorum. "Şimdi külotunu değiştirmeden önce, bu kendi kendini yok etmen için. Sizi havaya

uçurmak isteseydim bunu kendimi ve kızımı mülkünüze sürerek yapmazdım.

King daha yakından bakmak için kamyonun yan tarafına doğru eğiliyor. "Ne sıklıkla kendi bokunu havaya

uçurma ihtiyacı duyuyorsun?"

Cassandra kıs kıs gülüyor.

"Şaşıracaksın" diye cevap verdim.

Dom yan bölmelerden birine uzanıp kalın siyah malzemeyi çıkarıyor.

Elini salladı ve bana bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Nero onu Dom'dan almak için uzandığında omzumu kaldırıyorum.

"Görmek?" Nero fermuarı birkaç santim aşağı çekiyor, sonra tekrar yukarı kaydırıyor. "Sana güzel ceset

torbaları olduğunu söylemiştim."

"Evet, seni ilk dört kez duydum." Dom homurdanıyor. "Ve sana söylediğimi Hans'a da söyleyeceğim." Yüzünü

bana döndü. "Kendi ceset torbalarıyla seyahat eden bir adam ya çok titizdir ya da çok delidir."

Tekrar omuz silkiyorum. Her iki açıdan da hatalı değil.

Evin ön kapısı açılıyor ve Nero'nun karısı olduğunu tanıdığım bir kadın başını dışarı çıkarıyor. "Pizza kapıda."

Karşıdan bize sesleniyor ve elini Cassandra'ya doğru hafifçe sallayarak kaldırıyor.
"MERHABA!"

Cassandra kamyonun üzerinde olmayan elini kaldırdı ve ona karşılık verdi.
"Merhaba."

"İçeri gel." Payton kapıyı daha geniş açıyor.

Cassandra dönüp bana bakıyor.

Gitmesine izin vermeliyim. Payton'la birlikte olmasının onun için güvenli olduğuna eminim ama Nero'nun evine tek başına girmesine izin vermeyeceğim.

Bagaj kapısını tutup kaldırmaya başlıyorum. "İşimiz bitti mi?"

Nero ceset torbasını kolunun altına sıkıştırıyor. "Yeterince gördüm."

Kral düzeltiyor. "Gizli patlayıcılarla ve diğer saçmalıklarla dolu bir kamyonun kendinizi nasıl daha güvenilir

hissettirdiğinden emin değilim, ama öyle."

"O halde mesele halledildi." Dom elini sırtıma vurdu. "Hadi pizza yemeye gidelim."

Bunun üzerine kapı muhafızlarından biri, yanındaki koltukta bir yığın pizza kutusu bulunan, golf arabasına

benzeyen bir araçla garaj yolundan çıkıyor.

Cassandra'nın yanına dönüyorum ve o da elimi tutup parmaklarımı sıkıyor.

Daha sonra Nero'nun evinin merdivenlerini çıkıyoruz.

94. BÖLÜM

Cassie

Devasa ön kapıdan içeri adım attığımda, beklemediğim bir dünyaya atıldım.

Renkli bir dünya.

Alan çok büyük ve resmi ama iki katlı giriş yolunun duvarlarında parlak sanat eserleri ve büyük gül buketleriyle

dolu yan masalar var.

Nero bana siyah üzerine siyah tipte bir adam gibi geldi ama bu o değil. Hiç de bile.

Hans'ın parmakları benimkilerin etrafında esniyor ve ben de boştaki elimle kolunun ön kısmını kavramak için uzanıyorum.

Hans'ın bir kısmının bu adamlara güvenme planından şüphe ettiğini biliyorum ama aslında gerçekten iyi

görünüyorlar. Ve eşleriyle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

King, elinde bir yığın hoş kokulu pizza kutusuyla arkamızdan eve girdiğinde midem guruldadı.

Midemin guruldadığını duyan Hans bakışlarını bana çevirdi ve onun sıkıntısını anında hissedebiliyordum.

Sadece bakışından bile aç olduğum gerçeğinden nefret ettiğini söyleyebilirim.

Yanına eğildiğimde sadece onun duyabileceği şekilde, "Yolda iştahım açıldı," diye fısıldadım.

Burun delikleri genişledi ve -umduğum gibi- akli, guruldayan midemden yeterince uzaklaştı.

Grup halinde masif beyaz mermer tezgahı ve parlak sarı dolapları olan bir mutfağa giriyoruz.

alışmaması lazım ama çok güzel. Adanın yanında duran esmer de öyle. Kafasını kapıdan uzatan kadınla

aynı.

"MERHABA." Beni tekrar selamlarken gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Ben Payton'ım."

Hans'ı sıkıyorum, sonra bırakıp kadının yanına gidiyorum.

Elini sıkarken ben de ona gülümsedim. "Ben Cassie'yim."

"Yani Hans'la birliktesin?"

"Evet." Ellerimiz ayrılırken dudaklarımı ısırdım. "Nero'yla mısınız?"

Başını sallıyor. "Biraz fazla göründüğünü biliyorum ama gerçekten çok tatlı."

Neşeli malikaneye baktığımda kendimi ona inanırken buldum.

Köşedeki peluş yatakta yatan bir köpek bile var. Orta boylu ve sevimli, kalabalığa bakmak için başını kaldırıyor

ama sonra esniyor, tüylü bacaklarını uzatıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bu Toto." Payton başını salladı. "Onu kestirmeden rahatsız edecek pek bir şey yok."

Benim de aynı durumda olduğumu düşünerek aptal köpeğe sırtıyıyorum.

Daha sonra karşı taraftan iki güzel kadın daha mutfağa giriyor. Birinin uzun sarı saçları var, diğerinin saçları

King'inkiyle aynı renkte.

Kadınların hepsi erkeklere göre çok daha rahat giyiniyor ama kıyafetlerinin pahalı olduğunu söyleyebilirim.

Başka bir şey daha var...

Beynimin bunun ne olduğunu anlaması bir saniyemi alıyor. Hepsi benim gibi düzgün vücutlu kızlar.

Önemli değil. Önemli değil. Ama odadaki en büyük kız olmaya o kadar alıştım ki, böyle hissetmemenin

özgürleştirici bir yanı var.

Kadınlar adanın kenarında durduğunda Payton bana işaret ediyor. "Bu Cassie. Burada Hans'la birlikte." Önce

sarışını işaret ediyor. "Bu Savannah, King'in karısı. Bu da Dom'un karısı Val."

Val el sallamak için elini kaldırdığında hemen yüzük parmağının tamamının dövmelerle kaplı olduğunu fark

ettim. Bu çok iyi. Sonra elini indiriyor ve o anda karnını fark ediyorum.

Neredeyse uygunsuz bir şey söyleyecektim ama dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi durdurmayı başardım.

Kadınlardan birinin hamile olduğunu görünce neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. İnsanların her zaman

bebekleri olur. Sonsuza kadar bekar kalacağımı varsayarken, aynı zamanda asla çocuğum olmayacağını da

varsayıyordum.

Daha sonra Hans'la tanıştım. Sonra Hans'ın dünyasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya başladım. Ben

de bunun çocukların olmayacağı anlamına geleceğini varsaydım.

Ve eğer Hans'ım varsa başka hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacım yok.

Ancak bu kadınlar da aynı tehlikeli dünyada yaşıyor. Ve bu onları herhangi bir şey yapmaktan alıkoyuyor gibi

görünmüyor.

Güzel evler. Bebekler...

Bu bizim için de bunun bir olasılık olduğu anlamına mı geliyor?

Dövmeli adam hamile karısının yanında durmak için hareket ediyor. "Cassie, öyle miydi?"

Hans'ın arkamdan geldiğini hissettiğimde başımı salladım.

Val kocasına bakıyor. "Kendini dışarıda tanıtmadın mı?"

Dom başını salladı ve ağzının kenarı yukarı kalktı. "Hans biraz... bölgesel davranıyordu."

İki büyük el omuzlarıma yerleşiyor ve üç kadının da Hans'a gülümsemesini izliyorum.

Ona bakmalarından gerçekten hoşlanmıyorum çünkü onun ne kadar ateşli olduğunu biliyorum ve bir

başkasının Boz Ayım hakkında kirli düşüncelere sahip olduğu düşüncesine dayanamıyorum. Ama bu

hanımların hepsinin kendi süper çekici kocaları var, bu yüzden tüylerimi aşağıda kalmaya zorluyorum.

Eşler ve Hans arasında yeni bir tanışma turu daha oluyor ve erkeklerin hepsi bana resmi olarak merhaba diyor.

Her şey beklediğimden çok daha az tuhaf.

Bu üç adamın bir suç örgütünü yönettiklerini biliyorum. Ve adamımın birçok insanı öldürmek konusunda

korkunç bir üne sahip olduğunu biliyorum. Ama sanki erkek arkadaşımın tatil iş partisindeymişim gibi geliyor.

Sonra birisi ilk pizza kutusunu açıyor ve hepimiz U şeklindeki adanın etrafındaki tabakları ve koltukları

kapıyoruz. Hans ve ben ortadaki ayırım çizgisi gibiyiz; kadınlar yanımda, erkekler de Hans'ın diğer tarafında

oturuyor.

"Bu yüzden." Bir dilimi ağzıma götürürken Savannah bana dönüyor. "İş olarak ne yapıyorsun?"

Elimi durdurdum, pizza ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. "Ah, peki, ben İK'dayım ama şirketimde geçen hafta

bazı sorunlar yaşandı, bu yüzden sanırım başka bir iş arayacağım."

Hans yanımdaki taburede kıpırdandı. "Çalışmana gerek yok."

Val yanımdaki yerinden kıkırdadı. "Tamam, o da diğerleri gibi."

Sanırım zorba demek istiyordu, bu yüzden başımı salladım ve pizzayı ağzıma tıktım.

Payton gülümsüyor. "Peki, eğer çocuklar birlikte çalışmaya başlayacaklarsa, Aspen'le bana bağış toplama

etkinlikleri düzenlemede her zaman yardım edebilirsin." Şaşkın bakışımı görünce açıkladı: "Aspen, King'in diğer

kız kardeşi ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onu seveceksin.

Benim kafa karışıklığım aslında onun bana körü körüne bir tür iş teklif etmesinden kaynaklanıyordu, ama bana

bu diğer kadının kim olduğunu söylemesini de takdir ediyorum.

Val kıs kıs gülüyor. "Ve Aspen, kocamın ikinci komutanıyla birlikte olduğu için bunların resmileşmesi an

meselesi ve o da sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşıyor."

Savannah homurdanıyor. "Ne zaman King'i kızdırmak istesem, ona iki kız kardeşini Chicago mafyasıyla

evlendireceğini hatırlatıyorum."

Dilimden daha fazlasını yerken gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Takip etmem gereken çok fazla yeni isim

var. Hepsini takip etmek için bir çizelgeye ya da kitaba ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Payton, bağış toplama etkinliklerine yardım etmem için beni davet etme şeklindeki asıl konusuna geri dönüyor.

"Baskı falan yok. Ama eğer işe geri dönmezsen ve bir şeyler yapmak istersen, yardıma her zaman ihtiyacımız

var."

"Çok güzel olurdu" diyorum dürüstçe.

Hiçbir zaman büyük bir etkinlik planlamadım ama talimatları takip etme konusunda iyiyim, bu yüzden

öğrenebileceğimden eminim.

"Harika!" Yüzü gülüyor, sonra başını eğiyor. "Bir dakika, burada mı yaşıyorsun? Nero'nun, Hans'ın şehirlerde bir

yerlerde olduğundan bahsettiğini biliyorum..." '

Evet, yani öyle düşünüyorum.' utanıyorum. "Ama bugün evim biraz havaya uçtu."

"Ne?!" üç kadın da aynı anda nefeslerini tutuyor.

Adamların sesleri kesildi.

"Ne dedi?" Kral soruyor.

Savannah kocasına baktı, sonra bana döndü. "Evinin havaya uçtuğunu söyledi."

"O kadar da kötü değil," diye mantık yürütmeye çalışıyorum. "Zaten o adamlar eşyalarımı karıştırdıktan sonra

oraya geri dönmek istemezdim. Ve tüm eski fotoğraf kitaplarım ve eşyalarım hala ailemin deposunda duruyor,

çünkü evi sonsuza dek küçük bir dairede yaşadıktan sonra satın aldım ve onları asla çıkarmaya fırsatım

olmadı.

Hepsi bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Bu aşırı bir paylaşım olabilir.

"Bir dakika, Cassie'nin evini kim havaya uçurdu?" Dom soruyor ve sonunda adanın erkekler kısmına doğru dönüyorum.

Hans içini çekiyor. "Onun evini havaya uçuran benim."

Elimi onun uyluğuna koyuyorum.

"Hımm..." Dom aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Bilerek?"

Hans başını salladı ve ben de elimi küçük daireler halinde ovuşturdum. Bu konuda kendini kötü hissettiğini

biliyorum, ama arabaya binerken bunu cesetleri yok etmek ve kanıtları karıştırmak için yaptığını ve aynı

zamanda her şeyi suyla ıslatıp, orada olmayan her şeyi mahvetmeyi bitirecekleri için yetkililerin dikkatini

çekmek için yaptığını açıkladı. Yanmadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse buna üzülmiyorum.

Muhtemelen aşırıydı. Peki cesetler ve kanıtlar hakkında ne biliyorum? Ve gerçekten de tüm önemli eşyalarımı

ailemin kompleksindeki depo dolabında saklıyorum. Ayrıca, evi az olan komşumun aslında süper zengin

olduğu ortaya çıktı, yani ihtiyacım olan her şeyin yerini alabilir.

Şanslıysam belki Holly Court'ta Ne Lanet Oldu başlıklı bir belgesel çekerler.

Nero tezgaha yaslanıyor. "Sanırım bugün seni aradıktan sonra neler olduğunu bize anlatmanın zamanı geldi."

95. BÖLÜM

Hans

Parmaklarım yanlarımda seğiriyor.

Cassandra'nın benimle aynı odada olmamasından nefret ediyorum ama İttifak'ın Gabriel Marcoux hakkında

elde edebildiği istihbaratı incelemek için Nero'nun ofisine geldik. Her ne kadar Cassandra'yı buraya benimle

getirmek istesem de, o, İttifak'ın eşleriyle konuşurken mutlu görünüyordu. Şimdi buradayım, Cassandra evin

başka bir yerindeyken, yeşil ve mor renkli aslan kafası resmine bakıyorum.

"Eyaletlerde Teksas, Arizona ve Kaliforniya'da üç evi var. Sonra Nepal'de bir yer ve Fransa'da birkaç yıl önce

inşa ettiği, neredeyse yirmi yıl önce yanan mülkün kopyasına benzeyen bir mülk." Nero'nun masasındaki büyük

monitör evlerin tam yerlerini gösterirken King bilgileri aktarıyor.

Ekrana bakarken, "Onu da yakmam gerekecek," diye mırıldandım.

Kimse bir şey söylemiyor çünkü ilk evini yerle bir edenin ben olmam sürpriz olmasa gerek.

Ama şu anda buna odaklanamıyorum çünkü gözlerim Phoenix'in hemen dışında vurgulanan geniş araziye

kayıyor.

Her şeyin başladığı yere geri döndüm.

King, Marcoux'nun mali durumunu göstermek için birkaç düğmeye basıyor ama sonra telefonum çalıyor.

Karmine'nin aradığını görünce hoparlöre alıyorum.

Ona, duyabileceğim mesafede başka insanların da olduğunu söylemeyi planlıyorum ama konuşmaya

başlamadan önce tek kelime etmeme izin vermiyor.

"Adamınız az önce Dallas'ta görüldü."

Daha dik duruyorum. "Nerede?"

"DFW havaalanının dışında aptal bir limuzine binmek. Kızlarımdan biri orada başka birini arıyordu ama onu dün

gece herkese gönderdiğim fotoğraflardan tanıyınca beni aradı. Onu takip edecek durumda değildi, bu yüzden

nereye gittiğini bilmiyorum ama—”

“Dallas'ta bir evi var,” diye sözünü kestim ve az önce baktığımız haritayı düşündüm.

"Ne zamandan beri?"

King önceki ekrana döner ve ayrıntılara tıklar.

"Geçen ay satın aldı." Bilgileri aktarıyorum.

İyi buluş, diye mırıldanıyor Karmine.

King'in yanıtladığı gibi, "Benim buluşum bu değildi," diye itiraf ediyorum, "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Aman Tanrım, Hans, ne kadar yetenekli seslendirmede ustalaştın." Alaycılığı ağır.

"Konuşmaya başlamadan önce biraz nefes alsaydın, seni konuşmacıya vereceğim konusunda uyarırdım."

"Hı-hı, elbette, benim hatam olsun." Bunu hiç hararetle söylemiyor. "Tahmin etmeme izin ver. İttifak

kardeşlerim?"

“İttifak kardeşlerim?” King, açıkça bu terimi takdir etmeyerek, alçak sesle tekrarladi.

Dom elimdeki telefona doğru eğiliyor. "Dom burada. Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım."

"Aa teşekkürler." Elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırıldığını hayal edebiliyorum. “Karınızın büyük bir

hayranıyım. Harika bir kız.

Dom sırtıyor. "Biliyorum."

Karmine'nin kızları onu ve karısını öldürmeye çalışan gücü ortadan kaldırdığında kan kaybından dolayı bilinci

kapalıydı. Ama Val'in atış becerilerine tanık oldum ve Karmine'ye katılıyorum.

"Nero ve King'in de orada olduğunu varsayalım mı?"

King bana bakıyor, ardından telefonumda görüntülenen K harfine bakıyor.

“Güvenli varsayım. K harfine uygun

bir isim bulabilir miyiz?”

Uzun bir duraklama var. Ve cevabına şaşırdım.

“Bu Karmine. Ve eğer telefon numaramı istersen, karşılığında seninkini de almayı bekliyorum.”

Nero telefonu elimden alıyor ve kişinin iletişim bilgilerine tıklayarak numarasını içeren bir mesaj gönderiyor.

“Nero. Az önce aldığın numara benim.”

"Anladım." Bir duraklama daha var. "Benimkine şimdi sahip olmalısın."

Nero cebinden telefonunu çıkarır. "Anladım."

Dom ellerini ovuşturuyor. “Orduların çarpışmasını seviyorum. Artık sadece bir hedefe ihtiyacımız var.”

"Daha fazla bilgi toplamam için bana birkaç saat ver. Zaten yirmi saat daha kızlardan hiçbirini bir araya

getiremezdim. Ama eğer bir iş yemeği dışında şehirde dolaşırsa bunu anlarız.”

Karmine'ye henüz evlerden bahsetmediğimi hatırlayarak, "Az önce onun beş adamını öldürdüm," diye araya

girdim. “Ve tam olarak radarın altında değildi.” Nero homurdanıyor, muhtemelen patlayan evleri düşünüyor.

“Yani benim peşimde olduğunu bildiğimi biliyor.”

"Yani onun aniden görünür olması bir tuzak olabilir." Karmine düşüncemin geri kalanını sağlıyor.

"Ben de bunu düşünüyorum."

“Şey...” Karmine'nin tırnaklarını bir yüzeye vurduğunu duyabiliyorum. “Eğer kuvvet yeterince büyükse, tuzağın

ne kadar iyi olduğunun pek bir önemi yok. Ve bütün o büyük kötülükler tek bir odada toplanmış...” Aramayı

bitirirken bunun askıda kalmasına izin verdi.

Telefonumu tekrar cebime kaydırıp üç adama baktım. "Aynen böyle?"

"Ne gibi?" Kral soruyor.

"Böylece beni avlamaktan bana yardım etmeye mi geçtin?"

"Dünyayı bu Gabriel pisiğinden kurtarmak herkese yardım eder." King omzunu kaldırıyor. "Ve seni avlamada o

kadar iyi olduğumuzdan emin değilim."

Onlardan ve adamlarından kaçmak zorunda kaldığım tüm zamanları düşünüyorum. "Düşündüğün kadar kötü

olduğunu düşünmüyorum."

"HAYIR?" Kral kaşlarını kaldırıyor.

"Geçen yaz Minneapolis'te bozduğun anlaşma dışında altı saatimi çöp konteynirinde geçirdim."

Nero etkilenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye donakaldım.

"Ani işbirliğimize daha fazla güvenmeni sağlayacaksa, dün seni de dahil etmeye karar vermedik." Dom

topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ellerini ceplerine soktu. "Ocak ayından beri bunu konuşuyoruz.

Ama bizi tehdit ettiğin o el bombasının üzerinde telefon numaran tam olarak yazmıyordu."

Etrafıma bakıyorum yüzlerine. "Dürüst olacağım, bir tür takım oluşturmayı amaçlamıyordum. Her işe

çıktığımda beni öldürmeye çalışan sizler ile uğraşmak istemedim."

Dom gülüyor. "Eh, hayatımı kurtarmak seni arkadaşlığa doğru hızlı bir yola soktu sanki. Ve bu aptallar ne

dersem onu yapıyorlar, bu yüzden—"

Nero, Dom'un yan tarafına bir yumruk atarak onun sözünü kesiyor.

"Önce bu Fransız pıslığını nasıl öldüreceğimizi bulsak nasıl olur? Daha sonra kamp ateşinin etrafında dostluk

bilezikleri yapabiliriz." King bilgisayara geri dönüyor.

Cebimden farklı bir cep telefonu, faraday çantam ve diğerlerini çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Bu, o

güzel ceset torbasındaki adama aitti. Bunu çözemeyecek kadar meşguldüm."

96. BÖLÜM

Cassie

Çikolatalı kurabiyeleri soğutma rafından Payton'ın adaya koyduğu süslü ahşap tabağa aktarırken adamların

seslerini duyuyorum.

Son bir saattir plan yapıyorlardı ve benim de kendimi daha az gergin hissetmeme yardımcı olacak bir şeyler

yapmam gerekiyordu. Ayrıca hamile bir bayan için kurabiye yapmak bana arkadaşlık puanı kazandırmalı.

Kadınların hepsi çok hoşlar, bana Hans'la nasıl tanıştığımı soruyorlar, ne kadar zamandır çıktığımızı merak

ediyorlar.

Çıktığımız bir randevuya en yakın şeyin ailemin evinde akşam yemeği olduğunu kabul etmek biraz aptalca

geldi. Ama hepsi bunun tatlı olduğunu düşünüyordu. Ben de onlara, benimle konuşacağını umarak geçen yıl

ona yiyecek getireceğimi söyledim. Bu da onların ne tür yemek yapmayı sevdiğimi sormalarına yol açtı, bu da

bloguma yol açtı ve bu da benim bir şeyler yapmayı teklif etmemi sağladı.

Son kurabiyeyi yığının üzerine koyuyorum ve oldukça güzel göründüklerini itiraf etmeliyim.

Kalabalık için yeni bir şey denemek istemediğim için, ezberlediğim ve şükürler olsun ki Payton'da malzemeleri

bulunan annemin klasik çikolatalı kurabiye tarifini tercih ettim. Oldukça standartlar, ancak hamur toplarını her

zaman tavada dzleştiriyor, başparmağını kullanarak ortadaki bir daireye bastırıyor ve sonra onu daha fazla

Çikolata parçacıklarıyla dolduruyor.

Çikolatayı seviyorsan oldukça harikalar.

Ve sadece birkaçı biraz fazla bitmiş görünüyor, o yüzden bunları yığının en altına koydum.

Boş tavayı dev lavaboya koydum ve mutfağın tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım. Her şey en st

seviyede. Adeta onu kullanmam için bana yalvarıyorsun. Hatta Payton'ın bize lezzetli kafeinsiz latte yaptığı şık

espresso makinelerinden bile var.

King mutfağa ilk girdiğinde ben hâlâ adanın uzak ucunda, daha önce oturduğumuz taburelerin karşısında

duruyorum.

"Güzel kokuyor." Karnını ovuşturuyor.

Ellerimi karnımın önünde birleştiriyorum.

İşlerin her zaman harika sonuçlanmadığını bilsem de Hans için yemek pişirmek kendime olan güvenimi

artırmaya çok yardımcı oldu.

Ama artık bana olan aşkından dolayı her şeyi yediğini biliyorum. Ona bir kap çakıl verebilirdim ve muhtemelen

onu yerdı.

Parmaklarımı daha da sıkılaştırıyorum.

Belki de pişirmek bir hataydı. Hans'ın yeni arkadaşlarının önünde kendimi utandırmak istemiyorum.

Benim delicesine aşık olduğum kişi odaya en son adım atan kişiydi ve gözleri çoktan benimkilere kilitlenmişti.

Ve böylece içimde biriken gerilim azalıyor.

Başkalarının kurabiyelerim hakkında ne düşündüğü önemli değil, Hans beni her zaman sevecek.

Sıcak bir şey kalbimi sarıyor.

Hans beni her zaman sevecek.

Gerginliğimin son kırıntısı da yok oldu ve yerini o kadar hafif bir şeye bıraktı ki, sanki uçmaya başlayabilirmişim

gibi hissettim.

Bunun bir vahiy olması pek mümkün değil. Hans beni seviyor. Yaptığımız sınırlı etkileşimlerde bunu birçok kez

kanıtladı.

Ve ben de onu seviyorum.

Benim bu büyük, çılgın, otoriter takipçim tam da bu. Bana ait.

Adanın diğer tarafından hala üç metre uzakta ama bana geliyor.

Her zaman yanıma gelecek.

Nero kurabiyelerden birine uzanırken Payton neşeli bir sesle "Onları Cassie yaptı" diyor.

İşte o zaman Hans'ın ifadesi değişiyor. Ve bıçaklarından birini fırlatıyor.

97. BÖLÜM

Dom

Yanımdan bir bıçak uçuyor.

Refleks geri adım atmamı ve silahımı çekmemi sağlıyor.

"Hans!" Cassie bağırıyor.

Ve Toto kıcıını havlamaya başlıyor.

Cassie adanın etrafında, elinde başka bir fırlatma bıçağı olan dengesiz erkek arkadaşının yanına koşarken

Payton köpeğini kucaklayarak onu susturur.

Yüzümün önünde uçan ilk bıçak adanın ortasındaki bir çeşit kesme tahtasının içine gömülmüştü. Bıçağın ucu

tahta yüzeye sıkıştı ve sapı Nero'nun uzattığı eli ile kurabiye yığınının arasına girdi.

Hans'ın çenesi kasılmıştı ve Cassie doğrudan onun önüne geçerek iki elini de onun göğsüne koydu. "Bebeğim,

biz burada misafiriz. Bunları herkes için yaptım."

Bakışlarımı King'e çeviriyorum ve Bebek kelimesini ağzıma alıyorum.

Sadece gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"Ama onları sen yaptın." Hans'ın sesi hırıltılı çıkıyor ve silahımı kılıfına geri koyarken kendimi şüpheye

düşürmeye başlıyorum.

Kötü bir adam olmayabilir ama bu herif muhtemelen ikimizin toplamından daha fazlasını öldürmüştür. Ve o da

en az Nero kadar dengesiz görünüyor. Belki daha fazla. Bu da bir şeyler söylüyor.

Nero öne doğru uzanıyor ve Hans sanki ikinci bıçağı atmaya hazırmış gibi seğiriyor. Ama bu sefer cansız bir

nesneyi hedef alacağından şüpheliyim.

Bandaj gömleği ve at kuyruğundaki küçük Cassie uzanıp iki eliyle Hans'ın yüzünden tutuyor.

Yavaşça gözlerini onunkilere indiriyor ve sırf ben bu kadar merak ettiğimden ve bu kadar dikkatle

dinlediğimden onun fısıltısını duyabiliyorum. "Bu bir tane."

Gülmemek için dudaklarımı ağzıma alıp ısırdım. Hayalet adamı kurabiyelere sinirlendiği için azarladı.

Lanet olsun, onların etrafta olması çok eğlenceli olacak.

Tahta gıcırıyor ve hepimiz Nero'nun bıçağı tahtadan çıkardığını görüyoruz.

Başparmak pedini bıçağın ucuna bastırırken karısı onu "Dikkatli ol" diye uyarıyor.

"Bıçak fırlatıyorsun, öyle mi?" Nero soruyor ve ardından bıçağı avucunun kenarında dengeleyerek ağırlığını test

ediyor. "Bunlar çok hoş."

Hans, fırlatmaya hazırlandığı bıçağı yavaşça belindeki tutucuya kaydırıyor.

"Biliyorum. Bunlar özeldir."

Nero bıçağı havaya fırlatır ve yakalar.

"Dikkat olmak!" Payton yeniden tısladı. Ve haklı olarak öyle. Hiçbirimizin bıçak fırlatma konusunda becerikli

olduğunu düşünmüyorum.

Cassie ellerini Hans'ın yanaklarından indirdi ve bedeni doğrudan Hans'ın önünde olacak şekilde bize döndü.

Onun peşinden gitmemizi mi engellemeye çalışıyor yoksa onun başka çılgınca şeyler yapmasını mı

engellemeye çalışıyor emin değilim.

Her iki durumda da takdir ediliyor.

"Bunu geri verecek misin?" Hans, Nero'nun elindeki bıçağı doğru başını salladı.

Nero, tüm bu açmazı başlatan kurabiyelerden birini almak için boştaki elini kullanıyor. Bir ısırık alıyor ve

kılıcının ucunu Hans'ın kalçasına doğrultmak için kullanıyor. "Bana cebindeki o not yığınının neyle ilgili

olduğunu söyleyecek misin?"

Yemin ederim Hans'ın dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum.

"O zaman her yerde yokmuş gibi görünüyor." Nero bir parça kurabiyenin etrafında sırtıyor.

Hans'ın cebinden çıkan kağıdın köşelerini bile fark etmemiştim.

Sessizliği ilk olarak Cassie bozuyor ve eliyle kağıt parçalarını Hans'ın cebine daha da sokuyor. "Bu konularda

biraz titiz."

"Ah?" diye soruyorum, kendime engel olamıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Eh, onlara dokunan son adamın kafasını kesti. Ve bu sadece birkaç saat önceydi,

o yüzden muhtemelen ayıyı dürtmemek en iyisi." Ondan ayı olarak bahsettiğinde Hans'ın bakışlarını ona

yöneltmesini izliyorum. "Ayrıca bunlar sadece benden gelen notlar. Görevle alakası yok. Ya da her ne

diyorsanız. Ama lütfen" -ellerini adaya doğru sallıyor- "biraz kurabiye yiyin. Bunları misafirperverliğine teşekkür

etmek için yaptım."

Ofise gitmeden önce, geceyi burada geçirmenin ikisi için en kolay ve en güvenli yol olduğuna karar verdik. Val

ve ben misafir odalarından birini kullanıyor olsak bile yer sıkıntısı yaşanmıyor.

Savannah'nın kurabiyelerden birine uzanırken gülmemeye çalıştığını görüyorum.

Görünüşe göre buradaki herkes saçma davranışlara o kadar alışmış ki, bıçak fırlatma olayını bir kenara

bırakacağız.

Sonra Val bir kurabiye alıyor, sonra King ve ben bir tane almak için harekete geçmeden önce Hans Cassie'nin

etrafından dolanıp üç tanesini alıyor. Sonra iki tane daha.

Birini Cassie'ye uzattı, sonra ikisini aynı anda ağzına tıktı.

"Onun kafasını nasıl kestin?" Nero küçük bıçağı hâlâ elinde tutarak soruyor.

"Schmord," diye yanıtlıyor Hans, ağzı kurabiyelerle dolu.

"Neydi o?"

Hans, Nero çığnerken ona bakıyor. Tekrar konuşabilecek kadar yutkundığında cevap veriyor. "Bir kılıç."

"Cidden?" Bunu soracak olan benim. Çünkü cidden mi?

Hans başını salladı. "Bir katana." Sonra üçüncü kurabiyeyi ağzına atıyor.

"Yanında mı getiriyorsun?" Nero'nun gözleri fazlasıyla ilgili.

Başımı sallıyorum. Bu ucuz piç Hans'tan bedava bir kılıç almaya çalışacak ve ben yüzde elli şans veriyorum ki

ya Nero bir kılıç alacak ya da Hans onu bir kılıçla öldürmeye çalışacak.

Ve eğer bu ikisi kahrolası bir kılıç dövüşünde karşı karşıya gelirse, benim param kahrolası bir Viking'e

benzeyen adama kalır.

98. BÖLÜM

Cassie

Saçlarımı iki ıslak örgü şeklinde örerek banyodan çıkıyorum.

Hans, gece boyunca paylaştığımız yatağın ayakucunda oturuyor, üzerinde eşofman var, başka hiçbir şey yok.

Bunu düşünmeme bile gerek yok; Onu gördüğümde gülümsüyorum. O çok yakışıklı.

Her zamanki gibi dar şortlu ve bol askılı bir tişörtten oluşan pijamalarım var ama Hans sanki duştan sonra

gece elbisemi giyiyormuşum gibi içime çekiyor.

Burası o kadar zengin ki bu fikir o kadar da çılgınca değil. Bu misafir odası yetişkin hayatımın büyük

bölümünde yaşadığım daireden daha büyük.

Hans yanındaki yatağa hafifçe vuruyor.

Yatak alıştığımdan daha uzun, bu yüzden üzerine tırmanmam gerekiyor, sonra hareket ediyorum ve bir dizim

şiltenin üzerinde bükülmüş ve bir bacağım yatağın ucundan sarkmış şekilde Hans'a bakıyorum.

"Nasıl böyle yaşıyorlar?" Soruyorum.

"Çok paraları var."

Hans'ın cevabına homurdandım. "Bu çok açık. Yani..." Elimi salladım. "Siz aslında gizlice yaşıyormuşsunuz gibi

görünüyor ama bu adamlar sadece... yaşıyor." Dudaklarımı büzüyorum. "Bunu doğru ifade etmiyorum."

Hans pozisyonunu benim pozumu taklit edecek şekilde ayarlıyor, dizlerimiz yatağa değiyor. "Ne demek

istediğini anlıyorum." Ellerimi ellerinin arasına aldı ve başparmaklarını duştan ısınmış cildime sürttü. "Kısa

cevap; korunmak için birbirlerine sahipler. Ve Alliance için çalışan tüm adamların yanı sıra Nero'nun da daha

fazla insan gücüne sahip bir güvenlik şirketi var. Arkamı kollayacak insanları işe alabilirim, param var ama

güvenim yok."

"Peki ya Karmine? Onun için çalışan bir grup insanın olduğunu söylemiştin."

Hans başını iki yana sallıyor. "Bu grupla işler biraz karmaşık. Her şeyin sorumlusu Karmine'dir çünkü her şeyi o

başlattı. Ama hepsi ortak. Hepsi orada olmak istedikleri için bunu yapıyorlar. Meşgul kalmanın ve fazladan

para kazanmanın bir yolu olarak küçük işler için çalışıyorlar. Ellerimi sıkıyor. "Aslında annenle babanın evinde

Karmine'nin iki gözcüsü var."

"Ailem?" Soruyorum, sonra gözlerim açılıyor. "Ah dostum." ürktüm. "O akşam yemeğinden sonra senden

gerçekten hoşlandılar, ama evime ne olduğunu öğrendiklerinde muhtemelen biraz aşağılanman gerekecek."

Hans sırtıyor. "Gaz sızıntısıydı, hatırladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra ayık oluyorum. "Gerçekten birisinin ailemin peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapmıyorum." Başparmaklarıyla ellerimin üst kısmında daireler çizmeye devam ediyor. "Bu sadece bir önlem.

Karmine'ye bunun senin için olduğunu söylediğimde bana indirim yaptı."

"Bu durumda iyi." Bir nefes verdim. "Onlara gerçeği söylemeyi geciktirdiğim için mutluyum ama annem

neredeyse her gün arıyor ve telefonumu evde bir yere bıraktığımdan beri yanımda değil"—Elimi kaldırıp baş

parmağımı elimin üzerinde gezdiriyorum. boğaz - "o adam."

Hans başını salladı ve diğer elimi bırakıp yatağın arkasında duran sırt çantasına uzandı.

Bir telefon çıkarıyor, ardından yaklaşık on beş santim uzunluğunda, üç tarafı fermuarlı kk siyah bir kutu

çıkartıyor.

Telefonu ilk önce bana verdi. "Birkaç fotoğraf eksik olabilir ama bunlar son yedeklemenizle senkronize edildi.

Aynı numara."

Çenem düşüyor. "Cidden?"

Hans başını salladı.

Ona sırtıtıyorum. "Bir takipçiye sahip olmak oldukça kullanışlı."

"Velet," dedi Hans hiç kızmadan. Daha sonra elindeki kutuya bakıyor.

"Orada ne var?" diye sordum, bekledikçe sinirleniyordum.

Yavaşça fermuarını açıyor, sonra kutuyu açıyor.

Dudaklarımı iki şırınganın olduğu yerde birbirine bastırıyorum. Biri kk, biri büyük.

"Bunlar ne için?" Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim.

Hans bakışlarımı tutuyor. "Sana bir takip cihazı yerleştirmek istiyorum."

99. BÖLÜM

Hans

Cassandra şırıngalara baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu beni her zaman bulabileceğiniz anlamına mı

geliyor?"

Gözlerini araştırırken başımı salladım. "Bana izin verecek misin?"

Ayrılmamız ve onu bulamama düşüncesi tanıştığımız ilk günden beri içimi sızlatıyor. Hit için şehir dışına

çıktığımda, eve gittiğimde ve onun gittiğine dair kabuslar görürdüm. Eksik. Ve elimde o kitapla caddenin

karşısına geçip ona dokunduğumdan, ağzımı onun üzerine koyduğumdan beri, o pençe hissi ruhumda jiletlere

dönüştü. Artık ona sahip olduğum ve onu benim yaptığım için onu kaybedersem hayatta kalamayacağımı

biliyorum.

Daha önce yaptığım şeyleri yapamazdım.

Çünkü hiçbir ölüm ve yıkım onun kaybını hafifletemez.

Tamam, dedi Cassandra sessizce.

"Tamam aşkım?" Soruyorum.

Dudağını ısıyor ama başını sallıyor. "Beni bulmanı istiyorum."

Rahatlayarak nefes veriyorum ve ona uzanıyorum, ellerimi kalçalarında yukarı aşağı gezdiriyorum, sıcaklığını

hissediyorum. Yaşadığının ve benimle olduğunun kanıtı.

Cassandra büyük, güzel gözleriyle bana göz kırpmıyor. "Beni Meksika'da nasıl bulduğunu bilmiyorum ama eğer

bulmasaydın—"

"Hiçbir zaman gözümün önünden ayrılmadın," dedim ona, cümlesini tamamlamasına izin vermeden. Çünkü

oradaydım ve ne olabileceğini asla düşünmemize gerek kalmadı. Asla.

"Bunun için sana hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum."

Elini tutup ağzıma götürdüm ve arkasını öptüm. "Bana asla teşekkür etmene gerek yok."

Yutkunuyor, sonra tekrar çantaya bakıyor. "Acıyor mu?"

Elini tekrar öpüyorum, sonra uzanıp kapağını kapatıyorum.

İğneyi görmesine gerek yok. Gösterge, hap şeklindeki ince takip cihazına sığacak kadar büyük ve ona vermek

zorunda olduğum cevaptan nefret ediyorum. "Biraz. Ama önce küçük şırıngayı o bölgeyi uyuşturmak için

kullanacağım. Bu en kötü kısım olacak."

Tekrar başını salladı ve nefesini verirken yanaklarını şişirdi.

Hayır diyeceğinden endişeleniyordum. En makul insanlar bunu yapardı. Ve bununla nasıl başa çıkacağımdan

emin değildim. Ama kızım o kadar da mantıklı olmadığını kanıtladı. Ve bunun için minnettarım. Çünkü aslında

bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. O bana izin verene kadar ona eziyet edecektim. Başka seçenek yok.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, avuçlarımın altında tenini hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. "Onu

yerleştirebileceğim birkaç yer var. Genellikle boynun arkasına, kolun iç kısmına veya uyluğun üst kısmına gider.

Sonrasında biraz ağrıyabilir ama sadece bir iki gün için."

Cassandra sağ elini kaldırıp sol pazısının iç kısmına dokunuyor. "Doktorun doğum kontrol implantımı buraya

koyduğu yer burası. Orada yapabilir misin? Sonrasında çok fazla acımadığını hatırlıyorum."

Başımı salladım ve dokunduğu deriyi fırçalamak için elimi kaldırdım. Derisinin altındaki küçük plastik parçasını

hissedebiliyorum ve bu bana izleyiciyi yüzeyin tam altına, ona her baktığımda görebileceğim bir yere

koyabilmeyi diliyorum. "Kimsenin kolayca hissedemeyeceği kadar derin olması gerekecek." Başparmağımı

tekrar o noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Ve izleyicinin bu noktadan yeterince uzakta olmasına ihtiyacım

olacak, böylece doktorunuz (kadın olsa iyi olur) "bunu değiştirirken bunu fark etmeyecek." Bunun ne sıklıkta

olduğunu bilmiyorum ama eninde sonunda değiştirilmesi gerekeceğini biliyorum.

Elini hâlâ nazikçe üst kolunu tutan elimin üzerine koyuyor. "Bir buçuk yıl daha iyi ama..." Cassandra dudağını

ısıyor. "Ya eğer..."

Göğsüm sıkışmaya başlıyor. "Ya ne olursa olsun Kelebek?"

"Ya onu değiştirmesem?" diye fısıldıyor.

Bu gerginlik daha da sıkıyor. "Onun yerine ne yapardın?"

Göğsü yükselip alçalıyor. "Bebeğinizi doğurun."

Kalbimin etrafındaki bağlar kopuyor ve kasılan kas acı verici bir şekilde genişliyor.

Bebeğimi doğur.

Yüzüne uzanıyorum.

"Bunu yapardın?" Sesim boğuluyor.

Sarsılarak başını salladı. "İstiyorum."

Boğazım yanıyor ve gözlerimin arasındaki nokta baskıdan ağrıyor. "N-neden?"

Uzanıp yüzümü, benim onunkini tuttuğum gibi tutuyor. Aynı beni sakinleştirmek için aşağıda yaptığı gibi.

"Çünkü seninle tanışana kadar bir aile kurmayı ne kadar istediğimi hiç fark etmemiştim," diye fısıldıyor. "Çünkü

seni seviyorum Hans. Çünkü senin de beni sevdiğinden eminim." Hayatımı değiştiriyor.

Çünkü seni seviyorum.

Gözlerimden sıcaklık akıyor. Ben de ona bunu yaptığımı anlatmaya çalışıyorum. Onu tüm varlığımla sevdiğimi.

Ama ağzımı onunkiyle buluşturmadan önce yalnızca boğuk bir ses çıkıyor.

Bu kadın.

Bu cehennem kadar güçlü bir Kelebek.

Bu kadar uzun süre savaşmamın nedeni o.

Vazgeçmememin nedeni o.

Ailemin geri kalanının yanında yatıp ölmememdeki sebep.

O bana hayat verdi.

Cassandra beni kendine çekerek omuzlarımdan ve yanlarımdan çekiştiriyor.

Parmak uçları çıplak tenime

dokunarak bunun gerçek olduğuna dair bana söz verdi. Onun gerçekten gerçek olduğunu.

Sırtüstü duracak şekilde bizi yuvarlıyorum.

Bacaklarını belime doluyor ve topuklarını sırtıma bastırıyor.

"Seni seviyorum Hans. Benim büyük, mükemmel Boz Ayım."

Dudaklarımı onunkilere mühürledim ve dilimi ağzına soktum, söylediği kelimelerin tadını almaya çalıştım.

Kalçaları benimkine doğru sallanıyor ve artık yeterince yakın değilim.

Yatağın ayakucunda durabilmek için yatağı çekip kaydırıyorum. Sonra uyku şortunu tutuyorum.

Cassandra kalçalarını kaldırdı ve ben onları çıkarıp yere fırlatıp onu çıplak bırakırken bana yardım etti.

Benim kadınıam.

Kalçalarından tutup onu sürükledim, böylece kıcı yatağın ucundan sarktı.

Kaburgalarım cildime baskı yapmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kalbim bedenime göre fazla

büyümüş gibi.

Kalçalarını birbirinden ayırdım ve uyarılmanın parlaklığını gördüm.

Eşofmanımı aşağı doğru itiyorum ve zonklayan sikimi serbest bırakıyorum.

Cassandra dizlerini kaldırarak kendisini bana daha da fazla gösterdi. "Pratik yapmana ihtiyacım var," dedi

pantolonunu. "İçime bir bebek koyma alıştırması yap."

Kahretsin.

Bir elimle karnına bastırıyorum. Oradaki cilt o kadar yumuşak ki, dokunmak inanılmaz derecede harika.

Büyükçe şişene kadar sabırsızlanıyorum. Çocuğumla birlikte.

Diğer elimle sikimin tabanını tuttum ve ucumu onun girişine doğru hizaladım.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpmam gerekiyor ama Cassandra'nın içine girerken onun güzel yüzünü

izliyorum.

Dudakları ayırık ve sırtı kemerlidir. Ve ilerlemeye devam ediyorum.

Etrafımdaki kasları kasılırken ileri doğru baskı yapmaya devam ediyorum.

Kalçalarım onunla aynı hizada olana ve daha fazla itemeyene kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Buradan, aletim sıcak amının içine girecek şekilde onun üzerinde durduğumda her şeyi görebiliyorum.

Onun etrafımda uzandığını görebiliyorum. İnce gömleğinin üzerinde göğüs uçlarının gerildiğini görebiliyorum.

Göğsündeki kızarıklığı görebiliyorum. Gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

Ve sonunda nefes alabiliyorum.

Kalçalarını kavriyorum ve üzerine eğilirken onu boyumdan tutuyorum. "Seni her gece o kadar dolduracağım ki,

hayatının geri kalanında spermimi sızdıracaksın."

İnliyor ve kedisi etrafımda uçuşuyor.

Kalçalarını serbest bıraktım ve sol kolunu tutup doğrudan yatağa doğru tuttum.

Kalçalarımı sallayıp kutuya uzanıyorum.

"Her zaman seninle olacağım."

Minik bir paket çıkarıp dişlerimle açtım, sonra nemli mendili cildinin üzerine sürüp bölgeyi dezenfekte ettim.

"Benden asla kurtulamayacaksın."

Küçük şırıngayı çekip kapağını ısıyorum.

"Benden asla kaybolmayacaksın."

Cassandra'nın üzerine eğilip iğneyi derisine batırıyorum.

"Seninle her zaman ilgileneceğim."

Pistona basıyorum ve bedeni etrafımda geriliyor.

Bu kısmın acıttığını biliyorum. Ve anestezinin acısı ona yaşatmak istediğimden daha fazla acı veriyor.

"Şşşt." İğneyi çıkarıp kutuya geri koyarken onu sakinleştirdim.

Kavisli duruyor ama kolunu yerinde tutuyorum ve başparmağımla hafifçe enjeksiyon yerini ovuşturuyorum.

"Sana istediğin kadar bebek vereceğim." Sadece bir santim dışarı kaydım ve sonra tekrar içeri çarptım. "Başa

çıkabildiğin kadar."

"Hans." Boştaki eliyle bana uzanıyor ve parmaklarını omzuma batırıyor.

Kolunu sabit tutuyorum ama kalçalarımı çalıştırıp aletimi içeri ve dışarı kaydırıyorum.

"Artık babam oldu," diye inledim. "Bu karnı doldurmaya çalıştığımızda bana baba diyeceksin."

Vücudu titriyor. "Lütfen baba."

Serbest elimle kolsuz bluzunun üst kısmını aşağı çekerek göğüslerini serbest bıraktım. Kalçalarımı daha

büyük bir güçle öne doğru itiyorum ve zıplamalarını izliyorum.

Parmaklarımı birinin etrafına kapatıyorum ve onun da bu şişkinlikle nasıl görüneceğini merak ediyorum. Acaba

onları emmeme, tatlılıklarını tatmama izin verecek mi?

Taşaklarım sıkışıyor ve onun bunu yapacağına karar veriyorum.

"Bunlardan doyasya içmeme izin vereceksin, değil mi Küçük Kız?" Meme ucunu çimdikleyip yavaşça

çekiyorum.

Cassandra başını salladı ve diğer göğsünü de tuttu.

Ona daha sert vuruyorum. "Bu tatlı küçük bedene ne istersem yapmama izin vereceksin."

"Evet. İstedğin herhangi bir şey." Diğer meme ucunu da çekiyor.

Amcığı her itişte beni yakalıyor.

"Çünkü sana sahip olmam gerektiğini biliyorsun," dedim sertçe.

Memelerini bırakıyor ve parmaklarını kaygan klitorisine sürtünceye kadar elini karnından aşağı doğru kaydırıyor.

"Çünkü biliyorsun her bir parçanı tüketmem gerekiyor." Kendimi onun derinliklerine ittim.

Meme ucunu son bir kez çekiyorum, sonra bırakıp büyük şırıngayı alıyorum.

Büyük iğneyi koluna doğrultuyorum.

"Kıpırdamayacaksın Kelebek." Kalçalarımı bir kez sallıyorum. "Şu anda aletimin üstüne çıkacaksın ama

hareketsiz duracaksın. Çünkü sen iyi bir kızsın. Çünkü bunu yapmam gerekiyor. Çünkü ben de seni seviyorum."

İğneyi Cassandra'nın etine batırıyorum ve ona takip cihazını enjekte ediyorum.

100. BÖLÜM

Cassie

Ben de seni seviyorum.

Yaptığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Ama bunu o derin, çakıllı sesiyle söylediğini duymak, takip

cihazını içime yerleştirirken kolumdaki baskıyla birleşince, sanki içime bir bebek yerleştirecekmiş gibi...

Patlıyorum.

Ben onun altında kıvrılırken Hans kolumu sabit tutmak için ön kolunu göğsüme bastırıyor, zevk patlamaları

uzuvlarımdan aşağı doğru iniyor.

"Bu kadar." Elleri sabit ama nefesi sabit değil. "Bu benim Kelebeğim." Vücudu gerginleşiyor. "Beni seninki yap."

Bacaklarım kalçalarının etrafında sıkılaşıarak onu daha da derine çekiyor.

"Sen Benimsin." Elimi aşağıya doğru uzatıyorum ve parmaklarımın sikinin tabanına sürtünmesine izin veriyorum.

Hans inleyerek şırıngayı kolumdan çekiyor.

Parmaklarımı ayırıyorum ve buluştuğumuz yerde sikini sıkmak için elimden geleni yapıyorum. "Beni seviyorsun çünkü."

Kalçaları titriyor ve orada olduğunu biliyorum.

Başımı çevirerek koluma ve cildimde biriken kan damlalarına baktım. "Ve artık beni her zaman bulabileceksin."

Hans başını eğdi ve dilini kolumun iç kısmına yasladı. Kanımı emerken geliyor.

Hans'ın aleti içimde titreşirken tenimde inliyor ve bu beni uçurumun eşiğine getiriyor.

Hans kolumu yalayıp beni serbest bırakmasıyla doldururken başparmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum

ve onu takip ediyorum. Adını haykırıyor ve onu kurutuyor.

Daha fazla uyarıya dayanamadığımda elimi amımdan çekiyorum.

Ama Hans geri çekilmiyor. Öylece duruyor, yavaşça bana doğru sallanıyor, birleşik salıvermelerimiz hareketi

daha da kaygan hale getiriyor. Ve dilini cildimdeki küçük deliğın üzerinde tutarak onu nazikçe yalıyor.

Cennetin hissi budur.

Sonunda bana bakmak için başını kaldırdı. "Her bir parçan bana ait."

Üst dudağında küçük bir kırmızı leke vardı, bu yüzden başparmağımla uzanıp onu sildim.

Sonra merak galip geliyor ve baş parmağımı dudaklarımın arasına alıyorum.

Boynu kontrollü bir şekilde yuvarlanıyor, sanki benim tat almamı izlerken titremeye direniyormuş gibi.

Aşağı inip bana bir havlu bulmasını bekliyordum ama kollarını ayı gibi altıma kaydırıp beni yatağa doğru

sürükledi, siki hâlâ içimdeydi.

"Hans," adını ağzıma aldım.

Dizlerimin arkası yatağın ucuna gelene kadar beni kaldırdı, sonra bizi yuvarlayarak onun üzerine çıkmamı

sağladı.

"Hans," bu sefer iç çekiyorum ama o bana sarılıyor.

Sıcak bir el gömleğimin arkasına doğru kayarak omurgama dayandı. "Seni seviyorum Cassandra."

Bunu duymaktan asla bıkmayacağım.

"Ben de seni seviyorum Hans."

Bunu söylemekten asla bıkmayacağım.

Gözlerimi kapatarak yüzümü boynuna yasladım. "Biraz aldatılmış hissediyorum, sanki bize daha uzun süre

sahip olmuşsun gibi."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin... beni izlemeni kıskanmamam gerektiğini biliyorum. Ama senin beni, benim senden yaşadığımdan

daha fazlasını deneyimlediğini hissediyorum." Sırtımdaki el yukarı aşağı ovuşturuyor. "Demek istediğim,

kesinlikle her zaman senin hakkında hayaller kurdum. Ve ne yaptığını merak ettim. Ve fırsat buldukça seni

görmek için pencereden dışarı baktım..."

Hans eli sırtımda değil, örgülerimden birini yakalıyor ve hafifçe çekiyor.

Ona bakmak için başımı kaldırdım ve gözlerinin benimkileri aramasını izledim.

"Bütün bunları gerçekten yaptın mı?"

Gülümsememe engel olmuyorum. "Yaptım."

"O halde artık sana sahip değilim güzel Kelebek. Bir yıldır birlikteyiz. Sen ve ben, başka kimse yok." Elini

örgümün aşağısına kaydırıldı. "Yeni olan sadece dokunaklı kısmı."

Gülümsemem sırtmaya dönüşüyor. "En çok sevdiğim dokunaklı kısım bu."

Kalçaları esniyor ve bana hâlâ içimde olduğunu hatırlatıyor.

Başımı aşağı eğip dudaklarımı onunkilerin üzerine sürttüm. "Bu gece kurabiyelerinizi paylaştığınız için sizinle

gurur duyuyorum."

Dudaklarını yavaşça benimkilere bastırarak homurdandı. "Onları yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Ama

bir sonraki parti sadece benim için."

Göğsünü okşayıp başımı omzuna yasladım. "Ne kadar aç bir ayı."

101. BÖLÜM

Hans

Gözlerim Nero'nun evinin ön kapısından çıkan Cassandra'ya kilitlendiğinde King'in ağzından çıkan sözler

bulanıklaşıyor.

O...

yutkunuyorum.

Tanrım, o gerçekten mükemmel.

Ve benimkine benziyor.

Merdivenlerden inip garaj yolunda yanımda durdu.

"Kuyu?" Kollarını uzatıp bir daire çiziyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bunu giyerken seni becermenin bir yolunu bulmak istiyorum."

Cassandra homurdanıyor ve eliyle ağzını kapatarak bakışlarını üç İttifak adamına çeviriyor.

Parmağımı gömleğinin yakasında gezdirdim.

"Gitmeye hazır mısın Hans, yani Cassie?" Dom yanımızda dururken yaptığı şakaya gülümsüyor.

Komik olmaya çalıştığını biliyorum ama hiç de kırılgan değilim.

Sonra Cassandra Dom'a sırtlıyor ve "Ben hazırım" diyor.

Bir anda kendimi adama yumruk atmak isterken buldum.

Akıllıca geri adım atar. "Araçlar getiriliyor"

Başımı salladım, sonra Cassandra'ya döndüm ve onu ayak parmak uçlarından tepesine kadar inceledim.

Kahvaltıdan sonra her şeyi satın alan ve ona kıyafetlerin bulunduğu sırt çantasını veren bendim ama benim

fantezilerim bile onun hakkını veremedi.

Ayağında tıpkı benimki gibi ayak bileklerinden bağcıklı siyah savaş botları var. İçlerine, tıpkı benimki gibi,

kalçalarının ve uyluklarının dış kısmından aşağı doğru inen ekstra cepleri olan, gözlerimi onun tatlı kıvrımlarına

çeken siyah taktik pantolonu var. Ve pantolonunun içine tıpkı benimki gibi dar siyah bir gömlek sokulmuş.

Sadece onunki uzun kollu versiyon. Hafif olduğundan Teksas sıcağına indiğimizde çok rahatsız olmayacak. Ve

malzemenin, izleme cihazını yerleştirdiğim noktaya karşı biraz baskı hissi vereceğini umuyorum. Anestezinin

etkisi biz uyurken bir ara geçmiş olmalıydı ve daha önce küçük bir morluğun başladığını gördüm. Uzanıp

parmaklarımı yavaşça kolunun iç kısmına doğru sürttüm.

Onun acısının sebebi olmak asla istemiyorum.

Onun hiçbir şey hissetmesini istemiyorum.

Cassandra avuçlarını karnıma bastırıyor. "İyi misin?"

Elimi boynunun arkasını kavrayana kadar yukarı kaydırıyorum. "Seni de yanımda getirmenin yanlış bir seçim

olmasından endişeleniyorum."

Başını sallıyor. "Sen olmadan burada kalmayacağım. Bu insanların hiçbirisi kusura bakma ama senin için o

kadar endişelenirdim ki nefes alamazdım. Lütfen benden kalmamı istemeyin."

Elimi boynuna koyarak onu göğsüme doğru çekiyorum, sonra kollarımı ona dalarım. "Yapmayacağım."

Yapamam.

Benimle gelerek tehlikeye daha da yaklaşmış olabilir ama ben Dallas'tayken ona bir şey olursa ben de nefes

alamazdım.

Karmine, Gabriel Marcoux'nun geceyi Teksas'taki evinde geçirdiğini doğruladı ve bu gece şehirde büyük bir

indirimin yapılacağına dair dedikoduları yakaladı.

Gerçek olabilir. Hiçbir şey olmayabilir. Bir kurulum olabilir.

Ama gidiyoruz.

Adamları getiriyoruz.

İndiğimizde bizi havaalanında karşılayacak bir silah sevkiyatı var.

102. BÖLÜM

Cassie

Nemli kağıt havluyu çöp kutusuna atmadan önce yanaklarıma hafifçe vuruyorum.

Hans'ın bana aldığı kıyafetler şaşırtıcı derecede nefes alıyor ama Teksas'ta öğleden sonra sıcaklığının şakası

yok.

Kapının kilidini açtıktan sonra küçük banyodan çıkıp özel uçak hangarına geri dönüyorum.

Daha önce hiç özel uçmamıştım ve her koltuk tanımadığım yoğun görünümlü adamlarla dolu olsa da

eğlenceliydi.

Uçağı uçuranın Nero olduğunu fark ettiğimde Dallas yolunu yarılamiştık ve bu biraz endişe vericiydi ama

inişinde kusur bulamam.

Şimdi bütün erkekler hazırlanıyor ve ben de aradan çekilmeye çalışıyorum.

Görünüşe göre silahlar ve diğer

şeylerle dolu başka bir uçağın inmesini bekliyoruz. Ayrıntılar hakkında konuşurken biraz dikkatimi dağıttım

ama sanki Hans onları teslim eden adamı tanıyormuş gibi görünüyordu.

Hans'ın bir silah tüccarıyla arkadaş olması konusunda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim ama -

hangarın karşı tarafında, tabancasının şarjörünü kontrol eden Hans'a bakıyorum - cam evler falan.

Hangar temelde bir uçağın geçebileceği kadar büyük bir garaj kapısına sahip dev bir odadır. Binanın uzak

tarafında ve arkasında park yerlerine açılan ve şu anda çapraz esintiye karşı açık duran insan boyutunda

kapılar var. Binaanın bu tarafında az önce kullandığım tuvalet ve ofis olduğunu düşündüğüm diğer iki oda var.

Buraya uçtuğumuz uçak hangarın ortasında duruyor ve hangar girişinin karşısında, binanın sağladığı gölge

şeridine üç siyah SUV park edilmiş durumda. Ve arka tarafta daha fazla SUV var çünkü bu kadar insanın üç

araca sığması mümkün değil.

Beton zeminden Hans'a doğru yürüyorum.

Yeterince yaklaştığım anda ellerini bana doğru uzattı ve kollarımda yukarı aşağı kaydıldı.

Menzil içinde olursam Hans bana dokunacak. Ve bunu seviyorum.

"Bir otuz dakika kadar daha sürecek" dedi bana.

"Tamam aşkım." Elimi göğsünde gezdiriyorum, kaslarının dokunuşuyla gerilmesini seviyorum.

Diğer elimle pantolon cebimin birinden kırışık bir şeker paketi çıkarıyorum.

Hans'ın gözleri parlıyor ve avuçlarından birini uzatıyor.

Çantanın bir köşesini yırtıp Skittles'ı eline döküyorum. Ve hiç vakit kaybetmeden avucunu kaldırıp şekerleri

ağızına attı.

"Bunları neden bu kadar seviyorsun? Sığınağında bunlardan oluşan kutunu gördüm ve sonra her sırt

çantasında bunlardan üç tane vardı." Bir parçayı elime alıp ağızıma atıyorum ve en fazla tadı alabilmek için

şekerin kabuğunu emiyorum.

"Öncelikle burası bir sığınak değil, güvenli bir odaydı." Hans tekrar elini uzatıyor, ben de biraz daha döküyorum.

"İkincisi, onlar iyi." Skittles'ı ağızına atıyor. "Onlara ilk kez sahip olduğumu ya da buna benzer bir şeyi

hatırlamıyorum. Onları her zaman sevdim. Ve kolay kolay erimezler."

Daha sonra farklı bir renk çıkarıp ağızıma atıyorum. "Her zaman en sevdiğin onlar mıydı?"

Hans çiğnerken başını salladı. "Her Cadılar Bayramında çikolatalı şekerimi Skittles karşılığında Freya'ya

verirdim. O sıkı bir müzakereciydi, bu yüzden genellikle iki tanesini bir karşılığında takas etmek zorunda

kalırdım ama buna değdi."

Gülümseyip ona doğru adım atıyorum ve vücuduna yaslanıyorum. "Bu güzel bir hatıra."

Hans kollarını bana doluyor ve bu hoşuma gidiyor ama yaklaşık beş saniye sonra hava çok sıcak oluyor.

Onu itip geri adım atıyorum.

Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Hiç bir şey." Yüzümü yelpazeliyorum. "Sadece biraz ısındım."

Hangar dışarıdaki güneş kadar bunaltıcı değil ama yine de sıcak.

Hans elini sırtıma götürdü ve beni en yakındaki SUV'a yönlendirmeye başladı.

Çenesini kaldırarak ön tampona yaslanan adamın dikkatini çekti. Ve adam öne çıkıyor.

Hans aracı işaret ediyor. "Onu çalıştırıp klimayı açabilir misin?"

Gözlerim suçluluk duygusuyla irileşti. "Hayır Hans, iyi olacağım."

Diğer adam beni görmezden gelip başını salladı. "Yapabilir."

"Hans..."

"Kelebek." Sesi çok nazikti. "Seni seviyorum."

Eriyorum.

"Hans." Benim ses tonum onunkine uyuyor. "Ben de seni seviyorum."

"O halde tatlı kışını arka koltuğa geçirip sakınleşeceksin. Ama kapıyı açık bırak ki seni görebileyim."

Klimayı çalıştırırken kapının açık olması şimdiye kadarki en israflı şey gibi görünüyor. Ama saçlarımdan bir

damla ter boşanırken ikimizi de şımartmaya karar verdim.

103. BÖLÜM

Hans

Cain'in kaba sesi telefonda "Pilot az önce bana on dakika içinde inceklerini bildirmek için aradı," dedi. "Aptalın

biri pistte oyalandı, kalkışı geciktirdi ama havada geçirdiği zamanın bir kısmını telafi etti."

"Bu sorun değil" diyorum ona. "Bütün bunların oldukça son dakika olduğunu biliyorum."

"Genellikle seninle." Kıkırdaması nadiren kullanılmış gibi geliyor.

"Tartışamam." Kapattıktan sonra telefonumu tekrar cebime koydum.

On tanesi inmek için, beşi taksiye binmek için, bir on tanesi de boşaltmak ve hazırlanmak için. Otuzdan az bir

sürede yola çıkmış olmalıyız.

Adamlara bilgi vermek için yeri geçtim ve Cassandra'nın oturduğu SUV'a baktım.

Söz verildiği gibi, hangara bakan arka kapı açık ve o, arka koltuk sırasının üzerinden bacaklarını öne uzatmış

halde uzaktaki kapıya yaslanmış durumda. Şekerini bitirdi ve telefonunda bir şeyler yapıyor. Muhtemelen en

sevdiği yemek tarifi sitelerini okuyordur.

Bu bilgiyi vermeye ve sonra da yanına oturmaya kararlı bir şekilde başımı kızımdan çevirdiğimde arkasındaki

kapı aniden açılıyor ve kız araçtan dışarı sürükleniyor.

104. BÖLÜM

Cassie

Aniden düşmeye başlayınca midem bulanıyor.

Telefonumu bırakıp kollarımı iki yana açıp kendimi yakalamaya çalıştım ama sert eller koltuk altlarımı

yakalayıp beni sert bir şekilde geriye doğru sürükledi.

Dirseğim kapı çerçevesine çarpıyor ve topuğum basamaklara takılıyor.

Kafa karışıklığının yanı sıra panik de alevleniyor ve çığlık atmaya bile zamanım olmadı.

Ama beni zorla uzaklaştırırken SUV'un açık arka koltuğundan baktım ve Hans'ın bana doğru hızla koştuğunu

gördüm.

Sonunda anlıyorum ve işte o zaman çığlık atmaya başlıyorum.

105. BÖLÜM

Hans

Cassandra'nın çığlıkları hangarda yankılanıyor ve ben daha hızlı koşmaya çalışıyorum.

Hayır hayır hayır.

Adamlar arkamdan bağılıyor ve peşimden koşan ayak seslerini duyabiliyorum.

Yapamaz...

Onu alamazlar.

Ona sahip olamazlar.

On adımdan sonra ciğerlerim çığlık atıyor.

Daha hızlı hareket etmem gerekiyor.

Hangardan dışarı çıkıyorum.

Onu görebilirim. Onu hala görebiliyorum.

Tekmeliyor, çığlık atıyor ve kendisini taşıyan dev adamın yüzünü pençelemek için arkasına uzanıyor.

Onu taşıyan adam.

Özelliklerini ezberliyorum.

Onu almasına izin veremem.

Silahım elimde ama ateş edemiyorum. Ona vurma riskini göze alamam. Eğer onu hedef alsaydım ve onun

yerine kazara onu öldürseydim... Silahı hemen kendime çevirirdim.

"Cassandra!" Geldiğimi ona bildirerek bağılıyorum.

Benden sadece on metre ötede.

Oraya gidebilirim.

Ama sonra görüyorum. Uçak bize doğru yaklaşıyor. Ve merdivenler savrularak açılıyor.

"HAYIR!" Korkumu haykırıyorum.

Birisi merdivenlerin tepesindeki uçağın görüş alanına giriyor ve silahını doğrultuyor.

Silah sesleri çok yüksek ama koşmayı bırakmıyorum.

Onu kovalamayı bırakamıyorum.

"Hans!" çığlık atıyor.

Cassandra adımı haykırıyor.

Daha yakınım.

"Cassandra!"

Yaklaşıyorum.

Sonra bir kurşun kalçamı delip geçiyor ve düşüyorum.

Ellerim kaldırıma tutunuyor ve yuvarlanıyorum. Ama yeterince hızlı değilim.

Çünkü ayağa kalkıp başımı

kaldırdığımda Cassandra merdivenlerden yukarı çekiliyor.

"HAYIR!"

Uçağın içinde kayboluyor.

İlk adımında tökezliyorum, sonra acıyı aklımın bir köşesine itip koşuyorum.

"Cassandra!" Bu sefer sesim kırılıyor.

Benim Cassandra'm.

Uçak kavşaklardan birine doğru doksan derecelik bir dönüş yaparak dış şeritten piste doğru ilerliyor.

Gittikçe uzaklaşıyor.

Kalkacak.

Birisi uçağın içinden merdivenleri çekip kapatıyor ama ben onlara ateş edemiyorum.

Bu mesafeden bir uçağı tabancayla etkisiz hale getiremem ve gövdesine zarar verme riskini göze alamam.

Uçuşun ortasında sendelemesine veya iniş sırasında düşmesine neden olacak bir şey yapma riskini göze

alamayız. Kelebeğim gemideyken olmaz.

Ayak sesleri etrafımı sarıyor. Bacağıma aldığım darbe beni diğer adamların yetişmesine yetecek kadar

yavaşlattı.

Ateş etme, diye bağırmaya çalışıyorum ama kelimelerde boğuluyorum.

"Vurma!" Dom yanımdan bağılıyor.

Uçak doksan derecelik bir dönüş daha yapar ve hızlanmaya başlar.

Bu açıdan doğrudan uçağın yan tarafındaki pencerelere bakıyoruz. Hala koşuyorum. Duramıyorum.

Cassandra'yı pencereden gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Onu tutmaya çalışan adamı itip pencereye doğru hamle yapıyor.

Elleri cama baskı yapıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ve adımı onun dudaklarından okuduğumda ruhum parçalanıyor.

Ve bir elin ona uzanmasını izlediğimde, boynuna hedeflenen şırınganın parıltısını gördüğümde, sertçe cildine

batırıldığını gördüğümde etrafımdaki dünya kırmızıya dönüyor.

106. BÖLÜM

Cassie

Avuçlarım pencereye çarpıyor.

Onu görmeliyim.

Beni görmesine izin vermeliyim.

Ve işte orada.

Koruyucum.

Benim adamım.

Asfaltta koşuyorum. Bacağından kan akıyor. Ve yüzünü kaplayan acı.

"Hans!" Kalbim onun için kırılırken onun adını haykırıyorum.

Ona endişelenmemesini söylemek istiyorum.

Ona güvendiğimi söylemek istiyorum.

Ona bunun eskisi gibi olmayacağını söylemek istiyorum.

Ne olursa olsun onu suçlamıyorum.

Onu tanıdığımı pişman değilim.

Keskin bir şey boynumu ısıyor.

Onu sevdiğime asla pişman olmayacağım.

107. BÖLÜM

Hans

Uçak havaya kalkıyor.

Yükselişini izlemek için başımı kaldırdığımda adımlarım titriyor.

Cassandra o uçakta.

Kalbim o lanet uçakta.

Sendeleyerek duruyorum ve öfkemi gökyüzüne doğru haykırıyorum.

Tekrar olmasın.

Yine sikişmeyeceğim.

Bunu tekrar yapamam.

Bir el kolumu tutuyor. "Onu geri alacağız." Dom önüme çıkıyor. "Hans, onu geri alacağız." Beni hangara doğru

itiyor. "Hadi gidelim."

Uzakta kaybolan uçaktan gözlerimi kaçırmak istemiyorum.

İstemiyorum ama yapıyorum.

Çünkü zor şeyleri yapmanın zamanı geldi.

Düşmanlarımın fısıldadığı hayalet suikastçı olmanın zamanı geldi.

Karmine ilk çalışta cevap verdiği hâlâ kalkışa doğru tırmanıyorduk. "Bir baskın mıydı?"

"Orduya ihtiyacım var." Sesim boğazımdan çıkıyor.

"Ne oldu?" Karmine tam alarm durumuna geçer.

"Marcoux'nun Cassandra'sı var."

Bir lanet tıslıyor. "Bana koordinatları gönder."

Ekranımdaki noktayı izliyorum. "Phoenix'e gidiyorlar gibi görünüyor. Önümüzde bir uçaktalar."

"Onun üzerinde bir takip cihazı mı var?"

Bunun bulunup kapatılabilecek bir telefon olmadığını anlaması için, "Subdermal," diyorum. "Daha dün gece."

Bunun ne anlama geldiğini de biliyor. Enjeksiyon bölgesinin görünür olması.

"Nerede?"

"Kolları onu örtüyor." Söyleyebildiğim tek şey bu. Çünkü "Kıyafetlerini açık bıraktıkları sürece" sözü

oluşmayacaktır.

Bunu söyleyemem.

Hayal etmeye dayanamıyorum.

Çünkü bu yeterince kötü olurdu. Kesinlikle en kötüsü. Ama eğer takipçiden şüphelenirlerse... Neredeyse

yerinden kalkacaktım. Onu kesip çıkarmışlardı.

"Ne kadar ilerideler?" diye sordu Karmine, beni başka bir şey düşünmeye zorlayarak.

Adamlar ellerinden geldiğince hızlı gittiler ama yakıt ikmali yapmamız gerekiyordu ve değerli zamanımızı

kaybettik.

"Yaklaşık sekiz dakika," diyorum ama ikimiz de bu uçaktan atlayıp onu yakalayamayacağımızı biliyoruz.

Aynı havaalanına inebilsek bile ikinci inemeyiz. Ne tür silahlara sahip olduklarını bilmiyoruz. Biz daha yere

inmeden tüm uçağımızı havaya uçurabilirler.

Bu yüzden varsayımlarda bulunmak zorundayım.

Güzergahlarına bakılırsa Phoenix'e doğru gittiklerini varsayıyorum.

Sanırım indiklerinde Cassandra'yı Marcoux'nun çöldeki yerleşkesine götürecekler.

King'in elde ettiği uydu görüntülerinin doğru olduğunu varsayıyorum.

Bütün bunların beni ele geçirmek için bir taktik olduğunu düşünüyorum. Ve Cassandra'yı hayatta tutacaklar.

Karmine, "Onu yakalayacağız Hans," diye söz veriyor. "Bunu sana borçluyum."

Bana hiçbir borcu yok. Ama yine de onun yardımına ihtiyacım var. "Cain'in Phoenix'teki hangarına git. Orada

hazırlıklarımızı tamamlayacağız."

"Yolumun üzerinde."

Telefonu kapatıp Cain'in bağlantısına girdim.

İki kez çalıyor ve o konuşmaya fırsat bulamadan ben başlıyorum. "Planlarda değişiklik. Teslimatı

bekleyemedim."

Bizi tam olarak arkadaş olarak görmüyorum ama o bu hayatı, planlarda son dakika değişikliğinin iyi bir şey

olmadığını bilecek kadar iyi biliyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şehrine."

"Ne istiyorsun?"

Ona anlatırım.

108. BÖLÜM

Cassie

Başım sert bir şeye çarptı ve boğazımdan bir inilti çıktı.

Dünya etrafımda dönüyor.

"Haydi, kaltak." Çirkin bir ses kollarımı çekiştiriyor.

Siktir git.

Söylemeye çalışıyorum ama ağzımı çalıştıramıyorum.

Çok yorgunum.

109. BÖLÜM

Hans

Uçak, açık hangar kapısının tam önünde yavaşlayarak duruyor ve merdivenlerden ilk inen ben oluyorum.

Binanın hemen içine park edilmiş bir yemek minibüsü ve yan tarafa da bir sıra SUV park edilmiş.

Asfalttan geçip hangara girerken uyluğumdaki ağırlı adımlarımı dengeleştiriyor. Ancak kurşun yalnızca

kasları parçaladı; Kemiğe çarpmadı ve arkadan çıktı, bu yüzden Cassandra'yı geri alana kadar hızlı antibiyotik

tedavisi ve pantolonumun altına sıkıca sarılmış gazlı bez yeterli olacaktır.

Minibüse ulaşmadan önce sürücü kapısı açılıyor. Ve benim kadar uzun boylu, halterci gibi yapılı, yaşı ve

deneyimi nedeniyle saçları ağarmış bir adam dışarı çıkıyor.

Salam vermeden onu minibüsün arkasına doğru takip ediyorum, Cain burada arka kapıları açıyor ve bir

cephaneliği ortaya çıkarıyor.

Dom, King ve Nero yanıma geldiler.

"Hepsini?" Soruyorum.

Cain çenesini eğiyor. "Hepsini."

King minibüse doğru eğiliyor. "Ben öyle mi düşünüyorum?"

King çantayı kendine doğru çekerken Cain, "Hans hedefte bir helikopter pisti olduğunu söyledi," diye yanıtlıyor.

"Kullanmana gerek kalmayabilir—"

"Ah, kullanacağım," diye sözünü kesti King.

Arkamızdan kadınsı bir ıslık sesi geliyor ve hepimiz dönüyoruz.

Karmine sessizce ayaklarıyla içeri girmiş, kızıl saçlarını geriye doğru uzun bir örgü halinde toplamış halde

orada duruyor. "Merhaba çocuklar."

Sonra yan kapı açılıyor ve bir düzine askeri içeri giriyor.

Adımları Karmine'ninkiler kadar sessiz ve varlıkları tehditkar.

Bu gece kimin peşine düşeceğimizi biliyorlar.

Tarihi biliyorlar.

Benim tarihim.

Ve onu en az benim kadar öldürmek istiyorlar.

Kadınlar yaklaşırken uçağımızdaki erkekler de onlara katılarak önümde toplanıyorlar.

İçimi bir minnettarlık duygusu kaplıyor, o kadar büyük ki neredeyse korkumu engelliyor.

Karşımda Alliance'ın adamları, Chicago mafyasının adamları, Karmine'nin savaşçıları ve uzun zamandır

dostum dediğim tek kişi olan Karmine'nin kendisi var.

Teşekkür edemem.

Kendimi konuşmaya ikna edemiyorum. O yüzden sadece başımı salladım.

Ve hepsi başını salladı.

110. BÖLÜM

Cassie

Kimyasal bir bayılmanın ardından uyanmak hiç de eğlenceli değil.

Yirmi yaşımıdayken yirmilik dişlerimi çektirdim ve bu, hayatımda bir şeyler için dışarı çıktığım tek zamandı.

Ama bu duygudan nefret ediyordum. Ve artık bundan daha da nefret ediyorum.

Ama hepsinden önemlisi, beni bir taş çuvalıymışım gibi omzunun üzerinde taşıyan koca orospu çocuğundan

nefret ediyorum.

Uçaktan itilip atıldığımda uyanmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama tekrar aşağıya kaydım.

Ama bu sefer değil. Uyanık kalıyorum.

Gözlerimi kırpiştırmaya zorluyorum.

Güneş ışığı onları sulandırıyor ama ben gözlerimi kırpiştırmaya devam ediyorum.

Aslında olacaklar karşısında bilinçsiz olmak mı yoksa bilinçli olmak mı daha iyi bilmiyorum. Ama Hans'ın

benim için geleceğini biliyorum. O yüzden o zamana kadar hayatta kalmam gerekiyor. Ve en azından çevrem

farkında olursam belki kendime yardımcı olacak bir şeyler yapabilirim.

Yanağımın içini dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Kan akıtacak kadar sert değil ama acıya sebep olacak kadar.

Uyanık kalıyorum.

Gözlerim hâlâ kırpışıyor, başımı çevirip çevremi görmeye çalışıyorum.

Hava sıcak ve güneş hâlâ yukarıda ama ufka doğru alçalıyor.

Bir ufuk... Bu bir kaktüs mü? Bulanıklaşıyor, sonra tekrar odak noktasına geliyor. Bu bir sürü kaktüs demek.

Kaktüsler mi?

Görüşümü sabit tutmaya çalışıyorum ve dağlara benzeyen yerleri görmeye çalışıyorum, belki de bunlar sadece

düzensiz tepelerdir. Ve bir çit mi gördüğümü yoksa gözlerimin bana oyun mu oynadığını anlayamıyorum.

Nerede olursam olayım hiçbir yer iyi değil.

Ağzımı açıp kapatıyorum. Hareket duyularımı harekete geçirmeye yardımcı oluyor. Ancak bu duyularla birlikte

mide bulantısı da gelir.

Karnıma saplanan omuz nefes almamı zorlaştırıyor ve beni taşıyan canavar basamakları tırmanmaya

başladığında çarpma sesi çok fazla oluyor.

Ellerimi adamın sırtına bastırdım ve yarı sindirilmemiş Skittles'la dolu midemi kusmak için tam zamanında

başımı kaldırdım.

Gözlerimi kısıyorum ve tekrar inerken kirpiklerimden yaşların aktığını hissediyorum.

"Ne oluyor?" Beni taşıyan adam küfrediyor ve sonra omzunu indirdiğinde dünyam yeniden dönüyor ve

kaymama neden oluyor.

Kendimi yakalamaya çalışıyorum ama mümkün değil.

Bir korkuluğa çarptım ve beni merdivenlerin üzerine değil de merdivenlerin tepesindeki sahanlığa düşürdüğü

için minnettar olmam gerektiğinin bilincine vardım ve ben bir yığın halinde yere düştüm.

Bir kez daha kurumadan önce ellerimin ve dizlerimin üzerinde kalkmayı başardım.

Adam, "Aptal kaltak," diye homurdanıyor ve başımı kaldırıp baktığımda onun pantolonunun arkasına bakmak

için döndüğünü görüyorum.

Umarım üzerine kusmuşumdur. Umarım bunlar onun en sevdiği pantolonlardır. Ve umarım kokuyu asla

çıkarmaz.

Bana ters ters bakıyor ve yakışıklı sayılmasının bir önemi bile yok. O berbat bir insan, bu yüzden de çok çirkin.

"Üzgün değilim." diye tısladım.

Boğazım ağrıyor ve çok susadım ama vücudumda hâlâ korkmak yerine öfkelenmeme yardımcı olacak kadar

ilaç var.

Dev eli kolumun üst kısmına dolanıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Yürümeye başla."

Sendeleyerek ayağa kalkarken yere tükürüyorum, ağzımdaki kötü tadı çıkarmaya çalışıyorum.

Yaklaşık iki metre boyundaki adam, "İğrenç," diye çıkıştı ve beni ileri doğru itti.

Hans'ın takip cihazını koluma enjekte ettiği yeri sıkıştırdığı için kolumdan keskin bir itiraz sesi geliyor. Ama

kolumu gevşek kalmaya zorluyorum. Bu insanların vücudumda GPS takip cihazı olduğundan şüphelenirlerse

ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum.

Beni süslü bir şekilde oyulmuş bir kapıya sürükledi ve iterek açtı.

Binanın büyüklüğünü dışarıdan takdir edecek zamanım olmadı ama girişte, yanımda Şeytani Dev Andre'yle

dururken gözlerim irileşti.

Bu bir ev değil. Burası kahrolası bir saray.

Önümüzde koridor inanılmayacak kadar uzun uzanıyor, her iki yanında iki katlı devasa oturma odaları ya da

böyle bir yerde buna ne denirse deniyor.

Etkileyici. Ama aynı zamanda cehennem kadar gösterişli. Zeminler ve duvarlar bir çeşit parlak mermerden

yapılmış ve tavanlarda o kadar çok avize var ki, kötü adamlar için bir aydınlatma showroomu gibi görünüyor.

Andre, "Haydi," diye çıkıştı ve beni evin daha da yakınına sürükledi.

Ayaklarım pürüzsüz zeminde kayıyor ve çizmelerimin olmadığını fark ediyorum.

Aşağıya bakıyorum.

Gömleğim çözülmüş.

İçimden başka bir hastalık dalgası geçiyor. Ve boştaki kolumu vücuduma hafifçe vurmak için kullanıyorum.

Bana bir şey yapsalar anlarım, değil mi?

Sadece silahları kontrol etmeleri gerekiyordu. Belki botlarımı çıkardım çünkü...

Beyin sisim daha da dağılıyor ve yerini paniğe bırakıyor.

Botlarımı neden aldıklarına dair hiçbir fikrim yok.

Buradan çıkmam gerek. Çölde çoraplarla koşmak anlamına gelse bile.

Hans beni bulacak.

Beni her zaman bulacak.

Biz içeri girdikten sonra Andre'nin ön kapıyı kilitletiğini hatırlamıyorum. Bu iyi bir şey. Bence.

Yanımdaki adamdan uzaklaşmam lazım.

Ama o benden çok daha büyük. Bir kavgada asla kazanamayacağım.

Göğsüm daralıyor ve nefes alabilmek için ağzımı açmak zorunda kalıyorum.

Çıldırmanın.

Odak.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

Hans ne yapardı?

Hans'ın kaçırılan bir okul otobüsünün arka kapısından atladığını, hiçbir şeyden haberi olmayan bir kaçıranın

göz çukuruna bıçak fırlattığını hayal ediyorum.

Hans'ın bir adamın kafasını kesmek için duvara monte edilmiş bir kılıç kullanırken bir yığın Post-it'i ısırdığını

hayal ediyorum.

Onun, çalıntı bir telsizle diğer adamları görüş alanına çektiğini ve ardından hiç tereddüt etmeden kafataslarını

havaya uçurduğunu hayal ediyorum.

Hans'ın ne yapacağını biliyorum.

Hans kirli dövüşürdü.

Tökezliyormuş numarası yapmak için elimden geleni yapıyorum, bu da Andre'nin ağırlığımı daha fazla

desteklemek için yana eğilmesine neden oluyor. Daha sonra kolumu olabildiğince sert bir şekilde aşağı

indiriyorum.

Hareket yeterince ani ve o da benim düştüğümü düşünecek kadar zamanlama olarak tökezlememe yeterince

yaklaştı. Bu da tamamen tetikte olmadığı anlamına geliyor.

Andre beni tekrar kavramak için döndüğünde ona doğru döndüm ve elimden geldiğince sert bir şekilde onu

taşaklarına diz çöktürdüm.

Ondan çıkan boğuk ses beni tatmin ediyor.

Ama koşmak için döndüğümde çoraplı ayaklarım pürüzsüz zeminde kayıyor.

Sadece bir saniye. Dengemi yakalamama sadece yarım saniye kaldı. Ama bu yeterli.

Andre saçımı tutuyor.

Saç derim acıyla çılgık atarken ayaklarımı altımda tutmaya çalışıyorum. Ama düşemiyorum. Eğer bunu

yaparsam beni atkuyruğumdan sürükleyeceğine hiç şüphem yok.

"Seni öldüreceğim." Sesindeki acıyı duyabiliyorum ve beni önüne çekip yanağıma ters bir hareket yapması beni

rahatlatan tek şey.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Ağlamıyorum.

Ağlamıyorum.

Yetişkin bir adamın bebeği sana vurduğunda çok acı veriyor.

Saçlarımdan tutup beni sarsıyor.

Ayrıca birinin saçınızı çekmesi de acı verir.

Uzanıp Andre'nin koluna tutunuyorum, onun koluyla ağırlığımı kaldırmaya ve kafa derimdeki baskıyı

hafifletmeye çalışıyorum. Acımı biraz olsun azaltıyor ve o beni uzun koridordan aşağı sürüklerken ayaklarımın

üzerinde durabiliyorum.

Hans saçımı çektiğinde bunun nasıl iyi hissettireceğini biliyordu. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken bile bunu

hatırlamaya çalışıyorum. İyi bir adamın her şeyin iyi hissettirebileceğini hatırlamaya çalışın.

Kötü Andre'nin benim için saç çekme işini mahvetmesine izin vermeyeceğim.

İnanılmaz uzun koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. Erkekler görünüyor ama yardım çağırma zahmetine

girmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla istekli bir katılımcı olarak kafamı karıştırmanın hiçbir yolu yok ve

ortalıkta saldırı silahlarıyla dolaşan adamların hiçbirisi bana bir bakış bile atmıyor.

Harika, buradaki herkes birer pislik.

Umarım Hans hepsini öldürür.

Andre beni bir kapı aralığından içeri sürüklüyor ve kayan kapıların sesi içeri girmeme dair ipucu vermeden

önce kafa karışıklığıyla küçük odaya bakıyorum.

Bu bir asansör.

Ayaklarımın altındaki zemin hareket etmeye başlıyor ve zemin göstergesine bakmak için Andre'nin elini

tutuyorum.

Birden ikiye değiştiğinde nefesimi bıraktım.

Bu durumla ilgili hiçbir şey iyi değil ama yerin altına inmenin bir şekilde daha kötü olacağını hissediyorum.

Asansör yavaşlayıp durunca sayı üçe dönüşüyor.

Andre bana herhangi bir uyarıda bulunmuyor; Yürümeye başlıyor, her adımda acıyla saçlarımı çekiyor.

Şu anda tatar yayı için adam öldürürdüm.

Dikkat etmeye çalışıyorum. Kaç kapıdan geçtiğimize ve hangi yöne yürüdüğümüze odaklanmaya çalışın. Ama

hepsi aynı görünüyor. Aynı aptal kaygan zeminler. Aynı tat eksikliği.

Andre koyu renk ahşap bir kapıyı açtığına durdum. Beni düşecek kadar sert bir şekilde ileri ittiğinde odayı zar

zor görebiliyorum. Önce kalçam yere değiyor ve vücuduma bir acı dalgası yayılıyor.

İnleyerek dizlerimin üzerinde yuvarlanıyorum ve kendimi bundan sonra olacıklara hazırlıyorum.

Ama Andre peşimden gelmiyor. Aramızdaki kapıyı çarparak kapatıyor ve kilidin döndüğünü duyuyorum.

Dışarıdan.

"Sen tam bir küçük kaltaksın!" Bağırıyorum ve çılgınca kalçamı ovalayarak acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Acı tekrar hareket edebilecek kadar hafiflediğinde ayağa kalkıp odaya giriyorum.

Boş bir ofis.

Ve evin geri kalanı kadar iddialı.

Odanın bir tarafında, desenli bir halının üzerinde yeşil kadife kaplı üç adet yüksek arkalıklı sandalye ve cam ve

altın rengi bir sehpanın bulunduğu bir oturma alanı bulunmaktadır. Odanın diğer tarafında, arkasındaki tüm

duvarı kaplayan uyumlu kitaplıkların önünde koyu renk lekeli dev bir masa var. Ancak raflar boş ve bu odanın

en kötü yanı bu olabilir. Öte yandan karşımdaki pencere duvarını çevreleyen turuncu ipek perdeler de olabilir.

Sanki birisi rastgele mobilya mağazalarına girmiş, bulabileceği en pahalı şeyleri almış ve birlikte çalışmalarını

beklemiş gibi.

Para gerçekten zevk satın almıyor.

Tabii ki Hans'ı düşünüyorum.

Tatlı, sessiz komşu Hans. Küçük bir evde yalnız yaşayan, normal bir arabası olan ve sivil kıyafet giyen kimse.

Ama görünüşe göre hayal edebileceğimden daha fazla parası var.

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu ama bu sefer Evil Andre'yi suçlayamam.

Korkuyorum.

Ve Hans'ı özlüyorum.

Tekrar koklayıp kokluyorum.

Üzgün ol ama üretken ol.

Elimin tersiyle yanağımı silerken, yakın zamanda yüzüme darbe aldığımı hatırladım ve ürktüm.

Tamam, gözyaşları kalabilir.

İtildiğim kapıya dönüp kolu denedim.

Yerinden kıpırdamıyor.

Olacağını sanmıyordum ama denemek zorundaydım.

Odaklanmaya çalışarak odanın karşı tarafına geçtim ve pencerelerden dışarı baktım. Arkasındaki manzara,

kumla kaplı tepeler ve dikenli çöl bitkileriyle güzel ve serttir.

Pencereyi açmaya çalışıyorum ama mandal yok. Açılmıyorlar.

Yüzümü cama yaslayıp aşağıya baktığımda iki kat altımdaki keskin kayalardan başka bir şey göremiyorum. Ve

kırık bacaklardan kurtulamayacağım için camı kırmaya uğraşmaya gerek duymuyorum.

Bakacak son bir yerim varken oturma alanından odadaki diğer kapıya doğru yürüyorum.

Kısmen açık, diğer tarafı karanlık ve eğer banyo değilse umarım buradan çıkan gizli bir tüneldir.

Kapıyı açarak basıyorum. Tünel değil.

Banyoya adım attığımda kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim, sonra musluğu açtım ve ellerimi suyun altına

tuttum.

Ağız dolusunu döndürüp tükürüyorum. Sonra tekrar ellerimi doldurup soğuk suyu yudumluyorum.

111. BÖLÜM

Hans

Hedefe on dakika uzaklıktayız ve ben arka koltuklardan birinde, Nero ile Karmine'nin arasında oturuyorum.

Herkes ekipmanının son kontrolünü yaparken ortam sessiz.

Ve teçhizatımız var.

Cain başardı. Yine de her şey için benden ücret alacak ama yine de başardı.

Bacak kılıfını bandajlı bacağımın üzerine sıkıyorum.

Bir ışık parıltısı dikkatimi Nero'ya çekiyor.

Parmaklarını oyulmuş metalin üzerinde gezdiriyor ve... Gözlerimi kısıyorum.

Bu adamın cidden elmas kaplı muştaları var mı?

Başka tarafa bakıyorum.

Nero'nun silah seçimlerini sorgulayacak vaktim yok.

Tüm odağım başka bir yerde olmalı.

Başkasının üzerinde.

Elimi kalçamdaki silaha, sonra fırlatma bıçaklarıma, sonra da kurşun geçirmez yeleğime tutturulmuş ekstra

şarjörlere ve bıçaklara dokunduruyorum.

Sekiz dakika.

Hepimizin görevleri var.

Karmine'nin ekibi evi tarayacak ve kendi istekleri dışında tutulan kişileri arayacaktır. King'le birlikte ekip,

taşınmadan önce çevreyi güvence altına alacak. Geri kalan herkes de benim ve Nero'nun yanında. Ama hepsi

Gabriel Marcoux'yu yakaladığımı biliyor.

Onu öldüreceğim.

Yedi dakika.

Elimi son silahıma koydum.

Sırtımda bir araçta oturamam, bu yüzden biz gelene kadar beklemesi gerekiyor.

Altı dakika.

112. BÖLÜM

Cassie

Çoraplarım cebimde, çıplak ayakla banyodan çıkıp boş ofise geri dönüyorum.

Kaygan ayakların beni tekrar

yavaşlatmasına izin vermeyeceğim.

Her dolabı karıştırdıktan sonra küçük bir parça açılmamış gargara buldum ve onu üç kez kullandım. Daha

sonra sinirli bir işeyen olduğum için tuvaleti olabildiğince çabuk kullandım.

Anahtarı olan birinin içeri

girebileceğini düşünmek beni korkuttu. Ama bugün olan korkunç şeyler listesine kendime işemeyi de eklemek

istemedim.

Ayrıca at kuyruğumu serbest bıraktım ve saçlarımı gevşek bir şekilde geri toplamadan önce, devam eden acıyı

biraz olsun hafifletmek için nemli ellerimi kafa derimin üzerine bastırdım.

Odanın eşiğinde durup banyodaki aynayı kırmak için ne kullanabileceğimi düşünürken ana kapının kilit açılma

sesini duydum.

Banyoya mı saklanayım yoksa aceleyle kapıyı mı açayım diye karar veremedim kapı açıldı.

Önce şeytani Andre devreye giriyor, ardından yaşlı bir adam geliyor.

Yeni adam son derece ürkütücü bir hava yayıyor ve bir düğünden daha azı için abartılı olan üç parçalı takım

elbisesine bakılırsa, bu berbat evin sahibinin o olduğuna bahse girerim.

Andre kapıyı arkalarından kapatıyor ve insan ablukası gibi kapının karşısında duruyor.

Birinin kalitesiz amcasına benzeyen takım elbise benden birkaç metre uzakta duruyor.

Onu tekmeleyemeyeceğim kadar uzak.

"Ben Gabriel Marcoux'yum."

Ama bana tükürebileceğim kadar yakındı.

Ben de öyle yapıyorum.

Andre sanki patronuna tükürdüğüm için beni cezalandıracakmış gibi kapıdan uzaklaştı ama Gabriel onu

durdurmak için elini kaldırdı.

Andre itaat ediyor.

Gabriel gösterişli saten kareyi takımının cebinden çıkarıyor ve göğsünü siliyor. Etkilenmemiş görünmeye

çalışıyor. Ama bunda pek iyi değil.

Ne yazık ki tükürüğümün hiçbirisi yüzüne bulaşmadı ama mesaj alındı.

"Sen komşusun, değil mi?" Kirli mendili yere fırlattı. "Ama yine de o fahişenin küçük ordusunun bir üyesi gibi

giyinmişsin."

"Onun mesleğinin fahişelik değil, senin gibi piçleri öldürmek olduğuna eminim. Ama tam bir ikiyüzlü olmak ve

seks işçileri hakkında küçümsemek istiyorsanız devam edin."

Bir kaşını kaldırıyor. "İkiyüzlü mü?"

"Açıklamam lazım..." Başımı salladım.

Onu kızdırmamam gerektiğini biliyorum. Ama beni korkutuyor. Yani bu küstahlık ya da köşeye saklanmak ve

içimden bir ses bana zaman kazanmam gerektiğini söylüyor.

Uzanıp takip cihazıma dokunmamı engellemek için ellerimi yumruk yapıyorum.

"Beni bu kadar iyi tanıyorsan Cassandra Lynn Cantrell." Söyle bir hareketle kollarını iki yana açtı.

Tam adımı kullanarak onu görmezden geldim. "İç tasarımcının berbat olduğunu biliyorum. Hans'ın seni

öldüreceğini de biliyorum."

Gabriel gözlerini kısıyor. "Annem bu evi döşedi."

"Üzgünüm ama annenin senden nefret ettiğinden eminim."

Çenesi esniyor. "Çocuk gibi davranıyorsun."

Cevap vermek yerine kollarımı kavuşturdum.

"Ve Hans'ın seni küçük haremının yardımıyla kurtarması fikri de bir o kadar çocukça." Alay ediyor. "Bu, kollarımı

açarak karşılayacağım bir intihar görevi."

Her zaman kadınları küçümsemesini özlemiyorum. Bu adam kadınlardan nefret ediyor. Bu da onun en kötüsü

olduğunu gösteriyor. Bu da Karmine'nin ordusundan asla korkmayacağı anlamına geliyor. Öyle olması gerekse

bile.

Ama kendisinden daha zayıf olanları avlayan böyle bir adamın neden korktuğunu bildiğime bahse girerim.

Eminim Hans'tan korkuyordur.

Kendini katille baş başa bulmaktan korkuyor.

Ve şu anda Gabriel bu mermer hapishanede kendini güvende hissediyor.

Kendini rahat hissediyor.

Ve bunun devam etmesine izin veremem.

Dudaklarım bir gülümsemeye bürünüyor. "Hans kadınların yanında değil."

Şu ana kadar yardım için Karmine'yi aradığından şüpheleniyorum ama bu, bu konuşma için önemli değil.

"Yani yalnız mı geliyor?" Gabriel alay ediyor. "Daha iyi."

Başımı sallıyorum. "Yalnız değil."

O alay etmeye başlıyor ama ben çekinmiyorum. Ve doğruyu söylediğimi anladığı anı görebiliyorum.

Hans her zaman yalnızdı.

Karşımdaki adam yirmi yıl önce hayatını mahvettiğinden beri Hans yalnızdı.

Tek başına savaştı.

Tek başına öldürüldü.

Yemeklerini tek başına yiyor.

Tatilini yalnız geçirdi.

Kalbim onun için çok sıkışıyor.

Kaybettiği şey için.

Ona verebileceğim şey için.

"Ne hakkında konuşuyor?" Gabriel, yüzü solgunlaşan Andre'ye dönüyor.

"Orada... erkekler vardı. Onunla Dallas'ta," diye kekeliyor Andre. "Bilddiğini düşündüm."

Gabriel yavaşça başını salladı. "Peki sen bana söylemeseydin bunu nasıl bilecektim?"

"Uçakta—Kris'le telefonda konuşuyordun—" Andre sanki işini yapmaması benim hatamış gibi bana dik dik

bakıyor.

Ona göz kırpıyorum.

"DSÖ?" Gabriel kopuyor.

Andre gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Hımm, sanırım yanındaki adam Dominic Gonzalez olabilir."

Gabriel'in başı geriye doğru gidiyor. "Chicago mafyasının başı mı? Onun Hans'la ne işi var?"

Andre, "Belki de o değildi," diye geri adım attı. "Bilmiyorum. Az önce dövmeleleri ve saçları gördüm..."

Adamların ikisi de bana doğru dönüyor.

Bu sefer sahte bir gülümseme sergilememe gerek yok. "Ah, bilmiyor muydun? Hans artık İttifakın bir parçası."

Gabriel bana, "Yalan söylüyorsun," diye tısladı.

Bir omuz kaldırıyorum. "Ben miyim?"

Yalan söylüyor olabilirim; Aslında detayları bilmiyorum. Ama bu fikir bu pisliğin güvenini sarsıyor gibi

görünüyor, bu yüzden buna bağlı kalacağım.

Gabriel benim alanıma yaklaşıyor. Hans'ı yaşadığı delikten çekip çıkarana ve onu öldürene kadar burada

güzelce ve rahat bir şekilde oturmana izin verecektim. O zaman seni kafana sıkarak öldürürdüm. Çabuk

yaptım. Ama sanırım onun yerine seni tutacağım. Seni işe koyayım. Geri adım attı. "Radyo Henrik. Hücrelere

nakletmesi için elimizde ürün olduğunu söyle. Ve ona istediği kadar kaba olabileceğini bildirin. Gabriel'in sesi

midemi korkuyla dolduran berbat bir neşeye doluydu.

Onlar giderken kıpırdamadan duruyorum ama arkalarındaki kilit tıklattığı anda banyoya geri dönüyorum.

Burada öylece durup Henrik'i bekleyemem.

Makyaj masasının üst çekmecesini açtım.

Yeni hiçbir şey ortaya çıkmadı ve hala bir aynayı kıracak kadar sert bir şey ortaya çıkmadı.

Sonra duraklıyorum.

Lanet olsun ha.

Çekmeceyi sonuna kadar çekip gevşetiyorum.

İçindekileri lavaboya boşaltıyorum ve onu kare beyzbol sopası gibi iki elimle tutmanın en iyi yolunu buluyorum.

Daha sonra çıplak ayaklarıma baktım.

Çoraplarımı tekrar giyersem ve kötü adam beni almaya gelirse kaçamam.

Dikkatli olmalıyım ve ayaklarımın

kesilmesi riskini kabul etmeliyim.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı çevirerek çekmeceyi sallıyorum.

Ayna çarpma anında paramparça oldu ama açmadan önce gözlerimi bir saniye daha kapalı tuttum.

Tezgahın her yerinde kırıklar var ama çerçevenin köşesinde hâlâ mükemmel sivri uçlu bir cam üçgen duruyor.

Daha önce bulduğum bir bezi kullanarak onu çıkardım ve ayna parçasının alt yarısını küçük havluya sardım ki

avucumu kesmeden tutabileyim.

Bir silahım var. Şimdi bir plana ihtiyacım var.

Küçük banyoya baktım.

Kendimi buraya kilitleyebilirim ama gönderdikleri adamın birkaç dakika içinde kapıyı kırabileceğinden hiç

şüphem yok. Ve sonra hiçbir çıkış yolu olmayan dar banyoda sıkışıp kalırdım.

Ama ana odada, karşı karşıya, cam parçası silaha karşı durmak gerçekten daha iyi bir fikir mi?

113. BÖLÜM

Hans

Telefonumdaki bip sesi hâlâ arazinin kuzeybatı köşesinde.

Çölü geçerken noktayı izledim. Cassandra'nın uçağı görüş alanımdan kaybolduğundan beri noktayı izlemeyi,

Cassandra'nın yerini izlemeyi bırakmadım. Ama eve geldiğinden beri ilk defa hareket etmiyor.

Hangi katta olduğunu bilmiyorum ama son birkaç dakikadır sanki bir odadaymış gibi görünüyordu. Hızlanıyor,

oraya buraya biraz hareket ediyor. Ama son kırk beş saniyedir hiç hareket etmedi.

Ve bunun kötü olabileceğine dair tüm nedenleri düşünmeme izin veremiyorum.
On metre solumda Nero elini kaldırarak herkese zamanın geldiğini gösteriyor.
Kırk erkek ve kadın birdenbire her yönden Marcoux'nun arazisine yaklaşıyor.
Cesur ol Kelebek. Senin için geliyorum.

114. BÖLÜM

Cassie

Yerime yerleştikten bir dakika sonra ana kapı ardına kadar açılıyor.

Onu göremiyorum; Sadece duvara çarptığını duyabiliyorum. Duymadığım şey, tekrar kapanma sesi.

Ağır ayak sesleri ofise giriyor ve nefesimi tutuyorum.

Lütfen bunun bir hata olmasına izin vermeyin.

Adam banyo kapısına doğru yürüyor.

Çerçeve titriyor.

"Küçük bir kapının beni durduracağını mı sanıyorsun?" Kıkırdadı. "Bu sadece bir ön sevişme."

Kapıyı çarptığında büyük bir gürültü duyulur.

Çılgılık atmamak için boş elimle ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Korku damarlarımda dolaşıyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Bu adamla yalnız kalmak istemiyorum.

İkinci bir vuruş daha oluyor ve adam homurdanıyor.

Elimi indirip derin bir nefes alıyorum.

Üçüncü vuruşa tahtanın parçalanma sesi eşlik ediyor.

Banyo kapısının enkazının yanından geçerken, "Nerede olursan ol, dışarı çık," diye alay ediyor.

İşte o zaman masanın altından çıkıp açık kapıya doğru elimden geldiğince hızlı koşuyorum.

Adrenalin vücudumda hızla yükselirken çıplak ayaklarım yere vuruyor.

Adam beni gördüğü için bir şeyler bağılıyor ama arkama bakmıyorum.

Ofisin kapısını arkamdan kapatmak istiyorum. Onu içeriye kilitlemek istiyorum.

Ama yavaşlama riskini göze

alamam.

Kollarım hareket ederken ayna parçası elimde parlıyor ve kapı aralığından koridora koşuyorum.

İşte o zaman kıyamet kopuyor.

Altımda bir yerde silah sesleri duyuluyor.

Çok sayıda silah sesi duyuluyor.

Çok fazla. Kadar yüksek sesle.

Ayrıca cam kırılmalarını ve adamların çığlıklarını da duyabiliyorum ve bu hayatımda duyduğum en iyi ses.

Çünkü bu Hans'ın burada olduğu anlamına geliyor.

115. BÖLÜM

Hans

Eve girdiğimizde yüksek sesle çıkıyoruz.

Her kapıdan ve birinci katın penceresinden giriyoruz.

Merhamet göstermiyoruz.

Bizde hiç yok.

Hiçbirine ihtiyacımız yok.

Benimle kavga eden her erkek ve kadının elleri kanla kaplı.

Ve bu sorun değil.

Çünkü intikam nadiren temizdir.

116. BÖLÜM

Cassie

Hans'ın yakında olduğunu bilmenin sevinci, arkamdaki adamın daha yakında olduğunu bilmenin dehşetinin

gölgesinde kalıyor.

Koridorda koşabildiğim kadar hızlı koşarken ciğerlerim yanıyor.

Asansör söz konusu değil, yeterli zaman yok ama bir yerlerde merdiven olması gerekiyor.

"Koşmaya devam et, kaltak!" adam çok arkamdan bağırıyor. "Bu en sevdiğim bölüm!"

Bir hıçkırık boğazıma takılıyor.

Adamın yüzünü bile görmedim ama sesi hafızama kazınacak.

Odalar bulanıklaşıyor.

Hans'a ulaşmam lazım.

Hans'ı bulmam lazım.

Bu adamı benim için yok edecek. Yapacağını biliyorum.

Adam arkamdan gülüyor.

Benimle oynuyormuş gibi hissediyorum. Sanki şimdiye kadar beni yakalayabilirdi.

Bacaklarımı daha hızlı itiyorum.

Az ileride solumdaki duvar yıkılıyor.

Merdiven.

Sol elimle uzanıp tam geçerken duvara tırmanan korkuluğu tutuyorum.

Merdivenlerden aşağıya, bana doğrultulmuş bir silah tutan, parlak kızıl saçlı bir kadına bakana kadar ivmem

beni hızla döndürüyor.

"Aşağı!" diye bağırdı ve bacaklarımın altıma çökmesine izin verdim.

Kıçım en üst basamağa çarpıyor ve sonra ateş ediyor.

Birkaç adım daha aşağı inerken kurşunlar kafamın üzerinden uçuyor ve beni kovalayan adamın guruldayan

çığlığını duyuyorum.

Kadın bir kez daha ateş ederken başımı eğerek birkaç merdiven daha aşağı kaydım.

Kulaklarım çınılıyor ama hâlâ arkamda yere çarpan bir bedenin sesini duyuyorum.

Durup gözlerimi açıyorum.

Kadın hâlâ uçağın ikinci kata inmek için geri döndüğü sahanlıkta duruyor ve benim basamaklardaki yerimden neredeyse göz hizasındayız.

Silahını indirip bana sırtıyor. "Cassandra sanırım?"

İçimden kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıkıyor ve son birkaç basamağı inip kollarımı kadının boynuna atıyorum.

Vücudu benimkine karşı gerilince hemen bırakıp geri çekildim. "Üzgünüm. Üzgünüm." Yüzümdeki akan

gözyaşlarını silip atıyorum, unutuyorum ve morarmış yanağımı irkiyorum. "Sen Karmine olmalısın. Seninle

tanışmak gerçekten çok güzel." burnumu çektim.

Heyecanlı kadın bana ne yapacağından emin değilmiş gibi bakıyor, sonra radyoyu ağzına götürüyor.

Alt kattan silah sesleri yoğunlaştı ama sözlerini hâlâ duyuyorum.

"Kelebek bende."

117. BÖLÜM

Hans

Kulaklığımda Karmine'nin sesi çınılıyor ve etrafımdaki dünya sessizleşiyor. Cassandra güvende. Ciğerlerimi havayla

dolduruyorum. O kollarıma girene kadar iyileşmeyeceğim. Ama sorun değil. Çünkü hâlâ öldürmem gereken

insanlar var. İri bir adam önümdeki kapı aralığından dışarı bakıyor. Bu adam gibi. Cassandra'mı tekmeler

atarak ve çığlıklar atarak o lanet uçağa taşıyan iri adam saklandığı odaya geri dönüyor. Lanet bir korkak gibi

kapıyı kapatmaya başlıyor. İki hızlı adım atıyorum ve ardından beyzbol kaydırağına düşüyorum. Tam kapanmak

üzereyken botlarım kapıya çarptı ve ben odaya doğru kayarken kapıyı açılmaya zorladı. Bu aptal mermer

zeminler bir işe yarar. Hedefim kapıdan geriye doğru sendeleyerek omzuna çarpıyor. Elinde bir silah var ama

hazır değil. Benimki. İlk atışım sağ omzuna gitti. Topun soketle buluştuğu yer. Silahı bırakıyor. İkinci atışım sağ

kalçasından geçiyor. Yine, tam olarak eklemin buluştuğu yer. Vücudun dayanamayacağı kadar çok acı var.

Özellikle onun kadar büyük bir vücut. Dizlerinin üstüne düşüyor. Öfke ve inançsızlık onun özelliklerini çarpıtıyor.

Silahımı sol elime alıyorum. "Benim olana dokundun." Sağ elimle arkama uzanıyorum. "Ve şimdi ödeyeceksin."

Parmaklarım sırtıma sabitlenen katananın tutuşunu kavradı. Tatmin edici bir swoosh sesiyle kılıfından

kurtuluyor. Adamın gözleri genişliyor. Ve ağzı açılıyor. Sonra yardımsever bir tavırla ellerini benim için kaldırdı.

Bıçağım aramızda bir yay çiziyor ve ellerini vücudundan ayırıyorum. Kimse keleşime dokunamaz. Adam

çığlık atıyor. Ve biraz daha rahat nefes alıyorum. Ona sırtımı dönerek odadan dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan

kapattım, ama önce kolu kilitlemeden. Yakında kan kaybedecek.

118. BÖLÜM

Cassie

Karmine kalçasındaki

kılıfından ikinci bir silah çıkarıyor. "Burada." Önce ona, sonra ona bakıyorum. "Hım, bilmiyorum—" Aceleci bir

hareketle sapın ucunu bana doğru salladı. “Sadece nişan al ve ateş et. Ne olursa olsun, lanet bir ayna

parçasından daha iyi çalışacak.” Ah. Sağ. Havluya sarılı ayna parçasını basamaklara bırakıp silahı alıyorum.

Karmine silahın yan tarafındaki küçük bir şeyi çevirerek küçük kırmızı bir noktayı ortaya çıkarıyor. “Canlı ve

dolu. Onu sırtıma doğrultma ve beni takip et. Başımı salladım ve silahı sıkıca tuttum. Karmine dönüyor ve onu

merdivenlerden aşağı takip ederken örgüsünün ne kadar mükemmel olduğuna hayran kalıyorum. Bu aptal sert

zeminde koşmaktan ayaklarım ağrıyor, aptal merdivenlerden kığım ağrıyor, yüzüm ağrıyor ve kafa derim hâlâ

zonkluyor ama burada, bu belalı kadının huzurunda kendimi biraz baş belası hissediyorum. Karmine ikinci

katın açık girişinde nöbet tutarak duruyor ve yanından geçerek merdivenlerden aşağı inmem için bana el

sallıyor. Çıplak ayaklarımın üzerinde hızla merdivenlerden iniyorum ve çoraplarımı çıkardığım için zihinsel

olarak sırtımı sıvazlıyorum. Botlar elbette daha iyi olurdu ama her yerde kayıyor olsaydım merdivenlere,

Karmine'ye asla ulaşamazdım. Orta sahanlıkta Karmine'nin beni geçmesini bekledim, sonra onu tekrar takip

ettim. Gürültü burada daha yüksek. O kadar yüksek ki titreşimleri hissedebiliyorum. Sanki bir aksiyon filminin

ortasına düşmüşüm gibi geliyor. Üzerinde bulunduğumuz merdiven, fuayeyle biten büyük bir merdiven değil,

bizi evin ortasına, o sonsuz koridorun ortasına fırlatan bir merdiven. Neredeyse ana kata geldik ve buradan

görebildiğim tek şey, kapalı bir kapının yanındaki devrilmiş dekoratif bir masa ve ardından her iki tarafta

kaybolan koridor. Karmine'nin hemen arkasındayım ve yerdeki parçalanmış porseleni görmeden son adımı

atıyorum. Ayak tabanlarıma küçük parçalar batıyor ama ben geri çekilmeden ya da ağlamadan karşımızdaki

kapı uçup açılıyor. Mermiler az önce indiğimiz merdivenlere çarparken Karmine beni kenara itti. "Aşağı in!"

Karmine duvara yaslanıp ateşe karşılık verirken bana bağıyor. Aşağı? Arkama bakıyorum ve merdivenlerin

bodruma doğru devam ettiğini görüyorum. Hayatta olmaz. Bir saniyeliğine tereddüt ediyorum ama sonra

mermi yağmuru yukarıdaki merdivenlerden uçup gidiyor ve bodrumun gitmek için mükemmel bir yer olduğuna

karar veriyorum. İlk adım ayaklarıma acı şimşekleri gönderiyor. Uzanıp ayağıma batan parçaları fırçalamayı o

kadar çok istiyorum ki, ama Karmine destekle ilgili bir şeyler bağırınca, onu emip yola devam etmeye karar

verdim. Hans bacağında kurşun deliğiyle peşimden koştu. Ayağımda kırık çömlek parçalarıyla

yürüyebiliyorum. Son adımda kaydım, tabanlarım artık kandan kaygandı ama dengemi koruyorum ve duvarın

kenarından etrafa bakıyorum. İğrenç, karıncalanma hissi vücudumu kaplıyor. Bu seviye diğerlerine benzemiyor.

Mermer ve avizeler yerine zeminler ve duvarlar pürüzsüz çimentodan yapılmış ve tavanda loş bir ışık veren

gömme aydınlatma kullanılmış. Ve uzun bir koridor yerine bu koridor üç yöne ayrılıyor. Sol, sağ veya düz.

Birkaç metre sonra koridorlar dönüyor. Sanki sivri uçlu bir labirent olacak şekilde tasarlanmışlardı. Bu aksiyon

filminden korku filmine dönüştü. Köşeye kıvrılıp Hans'ı bekleme dürtüsüne karşı koymam gerekiyor. Burada

olduğumu biliyor. Karmine nereye gittiğimi biliyor. Bir kez daha Hans beni bulana kadar kendimi sağlam

tutmam gerekiyor. "Siktir git!" Karmine'nin çığılığı merdivenlerde yankılanıyor ve kağıt makası zihnimde sallayıp

sola doğru koşuyorum. Ağırlığımı ayaklarımın üstünden vermeye çalışıyorum ama neredeyse tüm vücudum

ağrıyor, bu yüzden topallıyorum. Sol elimi duvara dayayarak silahı önümde tutuyorum. Ayaklarım kanlı ayak

izlerini takip ediyor, bu yüzden birisinin beni takip etmesi zor olmayacak ama yine de hareket etmeye devam

etmek istiyorum. Daha güvenli hissettiriyor. Yaklaşanı dinlemeye çalışıyorum ama hiçbir şey duyamıyorum.

Koridordaki dönemece girdim ve yavaş yavaş etrafta süründüm. Hala boş. Ama bir kapı görüyorum. Dışında

dev bir sürgü bulunan bir kapı. Safra boğazıma çıkıyor ama korkumu bastırarak ilerlemeye çalışıyorum.

Dışarıdan iyi kilitlenen hiçbir şey yok. Acı ve öfke içime çöküyor. Bu adamların ne yaptığını biliyorum. Hans'ın

gözünde Gabriel Marcoux'nun kim olduğunu biliyorum. Freya'nın ortadan kaybolmasından sorumlu olan adam

o. Onun işkencesinden ve ölümünden sorumlu olan adam o. O, genç Hans'ın ruhunu ezen adam. O,

insanoğlunu bodrumda kilitli tutacak türden bir adam. Kapının önünde durana kadar adımlarımı hızlandırdım.

Vücudum titremeye başlayınca sol elimi göğsüme bastırdım. Sadece nefes al. Kapıdan bağırmak istiyorum.

İçeride kim varsa onlara zarar vermek istemediğimi bilsin. Ama diğer tarafta kötü bir adamın olmadığından

emin olamam. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını ama yine de yapacağımı kendime itiraf ederek,

gerçek suç belgesellerimde gördüğüm her polis canlandırmasını taklit etmeye karar verdim. Hızlı ve düşük.

Silahı dengede tutarak sol elimi kullanarak sürgüyü çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Sonra hızla odaya

giriyorum, çömeliyorum ve sırtımı duvara yaslayacak şekilde yana doğru bir adım atıyorum. Hemen

kurşunlarla dolmadığımda kendime bir nefes almamı söylüyorum. Oda, salonla aynı loş aydınlatmaya sahip,

ancak bu yeterli. Küçük masa ve sandalyeleri, bir çift ranzayı ve köşedeki mini mutfakı görecektir kadar. Ama

bunların hiçbirine bakamıyorum. Çünkü odanın diğer tarafından bana bakan üç kadın var.

119. BÖLÜM

Hans

Karmine'nin destek için bağırması dikkatimi Nero'nun az önce kalbinden vurduğu adamdan uzaklaştırdı.

Cassandra'yı güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Bağırıldığı yönden bir silah sesi daha duyuldu, sonra ortalık

sessizleşti. Yere yayılmış bir adam kolunu yana doğru uzatıyor ve elinden uzakta duran tabancaya uzanıyor.

Yanımdan geçerken kılıcı elimde döndürüp kolunun üst kısmını kesiyorum, tendonları ve brakiyal arterini

kesiyorum. Henüz Gabriel'i görmedim. Ama yakın olduğunu biliyorum. Tadını alabiliyorum. Ana salona doğru

köşeyi döndüğümde, Karmine'yi ve ihtiyaç duyduğu desteği, üç dövüşçüsünü görüyorum. "O nerede?"

Katanamı kılıfına geri koyarken havlıyorum. Karmine merdivenlerden bodruma doğru işaret ediyor.

120. BÖLÜM

Cassie

Kalbim boğazımda atıyor. Biliyordum; burada ne bulabileceğimi biliyordum. Ama onları

görmenin, bu kadar gerçekçi olmanın verdiği yıkım... Gözlerim yaşlarla doluyor ve silahı yanıma indiriyorum.

Freya böyle bir odada olurdu. "Biz..." Yutkunmak zorunda kalıyorum. "Yardım etmek için buradayız." Freya'nın

yaşına benimkinden daha yakın olan kadınların hepsi bana bakıyor, sonra da boş koridora bakıyorlar. "Bizden

daha fazlası var," diye söz veriyorum. "Değilim... üzgünüm." Hıçkırıklarımı bastırıyorum. Benim sempatiye

ihtiyaçları yok. Kendi bokumu bir arada tutmam için bana ihtiyaçları var. "Gel..." Sözümü bitiremeden odanın

diğer ucunda fark etmediğim bir kapı açılıyor ve Gabriel Marcoux içeri giriyor. Silahımı kaldırıp titreyerek ona

doğrultuyorum ve sol elimle sabitliyorum. "Bu çok tatlı değil mi?" İleriye doğru tehditkar bir adım atıyor.

"Durmak!" Sesim kısık ama olabildiğince yüksek sesle bağıriyorum ve odanın daha da ilerisine giderek kendimi

Gabriel ile kadınların arasına koyuyorum. Pek bir şey yapamam. Ama bunu yapabilirim. "Ne?" Güler. "Silahsız

bir adam olan beni soğukkanlılıkla mı öldüreceksin?" Başını sallıyor. "Sen yukarıdaki kadınlar gibi değilsin.

Öyleymiş gibi davranmayı bırak." İleriye doğru bir adım daha attı ve arkamdaki kadınları işaret etti. "Bu seninle

ilgili değil." Hans'ın beni sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi tuttuğunu düşünüyorum. Bu çölde bir

yerlerdeki o üç yalnız mezarı düşünüyorum. Sesi hiç duyulmayan tüm kadınları düşünüyorum. Ve bu boktan

adam olmadan dünyanın ne kadar daha iyi olacağını düşünüyorum. "Hayır, bu benimle ilgili değil." Bir nefes alıyorum. Ancak bu mücadele hepimizindir" dedi. Tetiği çekiyorum.

121. BÖLÜM

Hans

Bodrumdan bir silah

sesi duyuluyor ve ben yere bulaşan kanın peşinden koşuyorum. Cassandra. Adını haykırmak istiyorum. Çığlık

atmak istiyorum. Ama göğsüm o kadar dar ki ses çıkaramıyorum. Zaten kanıyor. Zaten yaralı. Köşeyi dönerken

ayaklarım altımda uçuşuyor. Hemen ileride açık bir kapı var ve yemin ederim eğer iyileşebilirse onun hayatı için

hayatımı veririm. Elimdeki silah titriyor. Yirmi yıldır ilk kez titriyorum. İyi olması gerekiyor. Kapının eşiğine

geldiğimde kendimi hazırlıyorum. Ama hazırlıklı değilim. Korkunç odanın ortasında, yirmi yıldır kovaladığım

adamla onun diğer üç kurbanının arasında Cassandra duruyor. Kolları önünde uzanmış. Ve Gabriel'e

doğrultulmuş bir silah tutuyor. Ve göğsünde kan çiçek açıyor. Cassandra nişanını biraz kaldırdı. "Bu Freya için."

Ateş ediyor. Freya için. Kurşunun Gabriel Marcoux'nun alına girip kafatasının arkasını patlatmasını izlerken,

ömür boyu süren suçluluk ve işkence ruhumdan kurtuluyor. Arkasındaki açık kapıdan kan ve gri madde

fışkırıyor. Bitti. Dünya benim etrafımda dönüyor. Gerçekten bitti. Güzel Kelebeğim buna son verdi. Yükümü aldı

ve kendine mal etti. Kız kardeşimin ısıltılı gülümsemesi gözlerimin önünden geçiyor. Ailemin, annemle

babamın ve Freya'nın kahvaltı masasında oturan görüntüleri zihnimde titriyor.
Hepimizin mutlu olduğu bir

zamanın anıları yeniden canlanıyor. Daha önce kim olduklarını hatırlatanlar...
Çocuklarımı büyükanne ve

büyükbabalarının mezarlarını ziyarete getirdiğim hayali beni kapı pervazına
sıkıştırıyor. Onları ziyaret etmedim.

Bu durumu bir kenara bırakana kadar onlarla yüzleşmeye dayanamazdım.
Gabriel Marcoux'nun cansız bedeni

yere düşüyor. Bitti. Ailem nihayet dinlenebilecek. Ben de öyle yapabilirim. Onun
sayesinde.

122. BÖLÜM

Cassie

"Kelebek." Hans'ın fısıltısını duyunca silahı bırakıp dönüyorum. O gelmeden bir
adım bile atmıyorum. Güçlü

kolları etrafıma dolanmadan önce beni vücuduna doğru kaldırdı. Kollarımı
boynuna doladım ve bacaklarımı

kalçalarına doladım. Benim Hans'ım. O burada. Tam burada. Hans'ın arkasından
Karmine ve birkaç askeri

odaya giriyor. İkisi Gabriel'in geldiği odayı kontrol etmek için cesedinin
üzerinden geçerken Karmine ve

diğerleri hâlâ duvarın yanında duran üç kadının yanına gider. Hans boynuma
doğru, "Teşekkür ederim," diye

mırıldanıp beni sımsıkı tutuyor. "Teşekkür ederim Cassandra. Kızım. Kelebeğim."
Bana defalarca teşekkür

ediyor ve ben onun omzuna yaslanıp ağlarken yapabileceğim tek şey ona
sarılmak. Rahatlama gözyaşları.

Hissettiğim korkudan gözyaşları. Çok fazla şey yaşamış tüm kadınlar için
gözyaşları. Hans'a daha sıkı

sarılıyorum. Tek başına bu kadar çok şeyin üstesinden nasıl geldiğini
bilmiyorum. Ama bir daha asla. Bir daha

asla. "Seni seviyorum." Kelimeleri boğuyorum. Nefes almam zorlaşınca kadar beni kendine doğru çekiyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki." Beni sevdiğini söylerken küfretmesine karşılık küçük bir kahkaha yükseldi.

Ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum. Yüzüne ve saçına kan sıçradı. Gözleri kırmızı çerçevesidir. Ve yemin

ederim, giydiği kalın yeleğin içinden kalbinin güm güm attığını hissedebiliyorum. Hans, "Beni bir daha asla

böyle korkutma," diye homurdandı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Teşekkür ederim." Ağzıma daha

yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum." Gözleri öyle parlak, öyle

canlı ki. "Ama..." Başını hafifçe salladı. "Teşekkür ederim Cassandra. Bana verdiğin şey... Bir kolumu

boynundan çıkarıp yanağına bastırıyorum. "Senin için her şeyi yaparım." Sakallı yanağını avucuma sürtüp nefes

veriyor. "Daha önce takıntılı olduğumu düşünüyordun." Hans'ın daha da takıntılı olduğunu hayal ederek kıs kıs

güldüm. Beni tekrar öpecekmiş gibi eğiliyor, sonra kaşlarını çatarak duruyor.

"Kan gördüm. Nereden

yaralandın?" Bunu sordukça beni alçaltmaya başlıyor. "Ayaklarım!" Beni yere indirmesin diye bacaklarımı

kalçalarına doladım. Hans hemen kendini toparladı ve beni daha da yükseltti.

"Ayağın?" Arkasındaki

ayaklarıma bakmak için boynunu uzattı. "Uçakta bayıldığım sırada o koca pislik çizmelerimi çıkardı," diye

açıkladım. "Ve aptal mermer zeminler çoraplarım varken çok kaygandı, ben de onları çıkardım. Ama sonra

adım attım; bunun bir önemi yok. Sadece ayaklarım." Bir eli kışımın altına gelecek şekilde hareket etti ve sonra

diğer eliyle parmaklarının arkasını yanağıma hafifçe sürttü. "Sorun sadece ayakların değil." Popom da dahil

olmak üzere acı veren her yerimi düşündükçe çenem titriyordu ama şu anda bunu umursamıyordum. Hans

kolunu tekrar bana doladı. "Bana her morluğu anlatacaksın. Tamam mı Kelebek?" Başımla onayladım. "Tamam

aşkımlı." "Eğer yardımı olacaksa" - bana yumuşak bir gülümsemeyle - "O koca pisliğin onu vurduktan sonra

ellerini kestim. İki kere." Koklayıp başımı salladım. "Bu yardımcı olur." Hans başını Karmine'nin kadınlarla

konuştuğu yere çeviriyor. "İyisin?" Karmine kadınlara son bir şey söyledikten sonra Hans'a dönüyor. "Garajlarda

bir araç olup olmadığını kontrol etmemiz gerekecek. Ben bizim" -başını göçümüze katılacak olan üç yeni

bedene doğru salladı- "kendi arabamıza sahip olmamızı istiyorum." "Geçtiğimizi al, ben de Nero'nun helikopter

uçurup uçuramadığını öğreneceğim." Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Kulağa iyi geliyor." Karmine kulağa hoş

gelme de başını salladı. "Her odayı üç kez kontrol edeceğiz ama bu çok uzun sürmeyecek." "Anlaşıldı." Hans

dönmeye başlıyor, sonra duruyor. "Radyodan birisinin garajda kullanışlı bir benzin deposu bulunduğunu duydum.

Her şey göz önüne alındığında, mekanı donatmak muhtemelen yaklaşık on dakika sürecektir." Hans'ın cevabı

çok sıradan. Ve bu kesinlikle hayatımın en kötü günü olmasına rağmen onların buna alışkın olduklarını

hatırlatıyor. Onların yaptığı bu. Karmine'ye başını salladı, sonra dönüp kapıya doğru ilerledi, ben hâlâ

kollarımdaydım. Bakışlarımı omzunun üzerinden kaldırıp kadınlardan birine kilitledim. Hans ve Karmine'nin bu

şiddete bu kadar alışmalarından nefret ediyorum. Ama bu konuda bu kadar iyi olmalarına sevindim. Kadın

bana çok küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hans beni gözden uzaklaştırmadan önce ben de ona bir tane geri veriyorum.

123. BÖLÜM

Hans

Cassandra vücuduma yapışmış halde, merdiven boşluğundan çıkıp ana kata çıkıyoruz. "Sana gözlerini kapalı tutmanı söyledim ama dinlemeyeceğine eminim." Yanağımı onunkine sürtüyorum. "Öyleyse cesetlere hazırlıklı olun." Daha fazlasını açıklamama gerek yok. Her iki yönde de yere bir kez baktığında ölü bir adam görecektir. Her yer harabeye dönmüş, ölüm ve barut kokularının arasından havaya belirgin benzin kokusu yayılmaya başlıyor. Dallas'tan dönerken uçakta Cassandra'yı ve bulduğumuz herkesi kurtardıktan sonra mülkü yerle bir etme planını yaptık. Görünüşe göre evde sadece o üç kadın var. King daha önce bir adamın tırnaklarını söküp bilgi alıyordu ve onun da verdiği sayı üçtü. Üç tane çok fazla ama Karmine onları buradan çıkaracak ve herkese sunduğu seçeneklerin aynısını onlara da verecek. Onları eve götürmek için para ödeyebilir. Eve gitmek istemezlerse veya bir evleri yoksa onlara yeni kimlik ve para sağlayabilir. Veya ekibine katılabilirler. Mükemmel bir sistem olmasa da hukuk sistemini dahil etmenin dışında en iyi seçeneklerdir. Ve tabii ki eğer kadınlar sorumlu erkeklere karşı suç duyurusunda

bulunmak istiyorlarsa bunu kabul edebilirler. Tek sorun bu adamların her zaman ölü olmasıdır.

"Canlı bir tane buldum!" Dom devasa oturma odasının köşesinden sesleniyor.

Nero bizimle aynı anda odaya giriyor.

Bana başını salladı. "İyisin?"

Cassandra dönmeye çalışırken ben de başımı salladım.

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Kıvranmayı bırak."

Nero, Dom'a "Onu buraya getirin" der.

Dom, sümüklü adamın ensesinden yakalayıp onu yürümeye zorluyor.

Nero adama bakıyor. "Ne oluyor? Üzerinde bir damla kan yok."

Dom homurdanıyor. "Perdelerin arkasına saklanıyordu"

Hepimiz dönüp devasa kırık pencereye ve her iki tarafta toplanmış ağır kadife perdelerine baktık.

Nero adama dik dik bakıyor. "Cidden?"

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" Dom, Nero'ya sorar. "Hesaplamalarım doğruysa hâlâ senden iki puan öndeyim."

Nero gözlerini deviriyor. "Hesaplamalarınız asla doğru değil. Ve sırf çizgi filmlerdeki orospu gibi saklandığı için

onu öldürmek istiyorum." Dom homurdanıyor ve Nero bana bakıyor. "O kılıcı ödünç alabilir miyim?"

Gözlerimi kısıyorum. "Onu geri verecek misin?"

Nero şimdiye kadarki en dramatik iç çekişi bırakarak Cassandra'nın göğsüme doğru kıs kıs gülmesine neden

oldu. "Evet, geri vereceğim."

Gözlerimi kısıp katanayı çekiyorum ve bileğimi çevirerek önce onu Nero'nun sapına veriyorum.

Dom'un pençesindeki adam mücadele etmeye başlıyor ama bir çift Alliance görevlisi onu hareketsiz tutmaya

yardım etmek için öne çıkıyor.

Nero kılıca birkaç tembel sekiz rakamı veriyor. "Hans, benim için gömleğini açar mısın? Her şeyi mahvetmek

ve kazara onun içini boşaltmak istemiyorum." Dikkatini adama çeviriyor ve sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi

fısıldıyor: "Hala öğreniyorum."

Adam aniden ölüm gibi hareketsiz kaldı.

Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama birlikte oynamaya istekli olarak Cassandra'nın ağırlığını

tek koluma veriyorum ve kalçamdaki düz bıçağı geri çekiyorum.

"Gömleğini sıkı çeker misin?" Sorumu adamı tutan adamlara yöneltiyorum ama Cassandra uzanıp adamın

gömleğinin alt kısmından tutup onu geriyor.

"Seni kastetmedim," diye homurdandım.

Ama ondan vazgeçmesini istemekten çekinmiyorum. Bıçağımı adamın gömleğinin ortasından keserek açtım.

Geri adım attığımda Nero öne çıkıyor.

Nero kılıcın ucunu adamın göğüs kemiğine bastırır. "Dinleyen herkese bir mesaj iletebilmeniz için yaşamınıza

izin veriyoruz."

Adam çılgınca başını salladı.

"Hans artık İttifak'ta." Nero bıçağı biraz daha sert bastırır ve adamın göğsünden aşağıya kan sızmaya başlar.

"Sen Hans için geldin. Bizim için geldin."

Nero bıçağı bir kez, sonra iki kez, üçüncü ve son kez soldan sağa doğru keserek adamın göğsüne dev bir A

çizerken, adamın başını sallaması bir çılgılığa dönüşüyor.

Kesiklerden kan sızıyor ama Nero'nun kontrolü sağlamdı. Dilimlerin hiçbiri ölümcül olmayacak.

Nero geri adım attı. "Şimdi koşmaya başla."

Adam sendeleyerek yanımızdan uzaklaşıyor ve acaba mesajından kurtulmayı başarabilecek mi yoksa yakında

ortaya çıkacak olan yetkililere mi yakalanacak diye merak ediyorum.

“Yani... Ben İttifak'ın bir parçasıyım, öyle mi?”

Nero isteksizce kılıcımı geri verirken, "Neredeyse katılmak için yalvarıyordun," diye yalan söylüyor.

"HI-hı." İttifak. Kimin aklına gelirdi? Katanayı kınına sokuyorum ve Nero'yla birlikte odadan dışarı doğru

yürümeye başlıyorum. "Helikopter uçurmayı bilme şansın var mı?"

Ağzı sinsi bir gülümsemeye bürünüyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

124. BÖLÜM

King

Üstümüzde dönen rotor kanadının gürültüsü beklediğimden daha yüksek.

"Bu şeyi nasıl uçuracağını bildiğinden emin misin?" Nero'ya bağıriyorum.

Pilot koltuğundan omzunun üzerinden bana bakıyor. "Oldukça emin."

Yardımcı pilot pozisyonundaki Dom emniyet kemerini sıkıyor. “Bu kısmı eşlere söylemesek nasıl olur?”

Nero sırtıyor. "Kedi."

Dom emniyet kemerini bir kez daha çekiyor. "Payton'ı hamile bırak ve sonra onun ne kadar mantıklı olduğunu

gör."

Hans ve Cassie'ye baktım.

Helikoptere girene kadar onu yere bırakmayı reddetti ve ancak kucağındayken kemerini bağlayamayacağını

anlayınca. Böylece onu arka koltuğun köşesine sıkıştırdı ve ayakları yere bağlanan nakit dolu bir spor

çantasının üzerine koydu. Ve onun yanına yapışmış. Ellerini asla ondan ayırma.

Anladım.

Deli bir adamın parmaklarının ucundaki kadınımın anıları hala çok taze.

Her zaman çok taze olacaklar.

Derin bir nefes alıyorum, helikopterin açık yan kapısı kuru Arizona havasının içeri girmesine izin veriyor.

Gabriel'in evinde bulduğumuz paranın geri kalanı Karmine'ye kaldı; bu iyi bir amaç içindi ve o korkunç kadınla

tartışmaya niyetim yoktu. Ama hepimiz bulduğumuz paranın bir kısmını Cain'in tüm silahlarının borcunu

ödemek için kullanmamız konusunda hemfikir olduk. Özellikle de büyük bir kısmı yakılmak üzere geride kaldığı

için.

Nero, "Kıçlarınıza tutunun," diye sesleniyor ve ardından yerden kaldırmaya başlıyoruz.

Binadan çıkan son kişiler bizdik. Yükseldikçe son SUV grubunun uzaklaştığını görebiliyorum.

Buradaki mülkler çok büyük ve bu kadar zengin insanlar (bizim gibi insanlar) kendi işleriyle ilgilenme

eğilimindeler. Ancak çok fazla silah sesi duyuldu ve uzaktan acil müdahale araçlarının titreyen ışıklarını

şimdiden görebiliyorum.

Bu, bu kaltağı aydınlatmanın zamanı geldiği anlamına geliyor.

Hans'a, "Gitme zamanı" diye seslendim.

Kabinin karşı tarafındaki kapıyı açmak için Cassandra'dan uzaklaştı; önümde olan kapı kalkıştan önce hâlâ

açıktı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Dom rüzgarın arasından bağıyor.

Sırıyorum ve Nero'nun biraz önceki cevabını tekrarlıyorum. "Oldukça emin."

Dom, yanmaz bir battaniyeyi silkeleyip kendi koltuğuyla Nero'nun koltuğu arasına sıkıştırırken, kahrolası

pisliklerle ilgili bir şeyler söyleyerek başını sallıyor ve bir duvar için dayanıksız bir bahane yaratıyor.

Hans zaten battaniyesini kendisinin ve Cassie'nin üzerine çekmişti, yani daha fazla gecikme yok.

Battaniyem yok. Ama buna ihtiyacım yok. Geri püskürtme operatör için sorun teşkil etmez. Ve her iki kapı da

açıkken, bu hiç sorun olmayacaktır. Sadece güvenli oynuyoruz.

Güvenli.

Cain'in minibüsünün arkasında gözüme ilk çarpan eşyayı alırken kahkaham rüzgârda kayboldu.

Kocaman, aptal bir sırtışla roketatarımı omzuma kaldırıyorum.

"Delğe ateş edin!" diye bağıyorum. Sonra tetiği çekiyorum.

Arkamdan bir alev patlaması çıkıyor ve kabinin içindeki herhangi bir şey alev almadan önce açık kapıdan dışarı

doğru sürükleniyor.

Çevremde Dom'un açık kapıdan izleyebilmek için battaniyesini yırttığını görüyorum.

Taşınıyoruz. Ve roketatarları kullanma konusunda tam olarak profesyonel eğitime sahip değilim. Ama bu çok

büyük bir hedef.

Ve vurduğunda vurur.

İlk patlama hemen gerçekleşti. Daha sonra daha küçük patlamalar ateşlendiğinde tüm yapı titreşir.

Gaz hatları patladığında Hans'ın mutfakta bıraktığı el bombası yığını havaya uçtu ve ben parlaklığa karşı

gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Ama bu gülümsememe engel olmuyor.

125. BÖLÜM

Cassie

"Hans," diye iç çekiyorum ama beni yere indirmeyi reddederek uçak hangarına taşıyor.

Helikopteri boş bir çöl parçasına götürdük ve Nero onu oldukça iyi bir şekilde indirdi. Daha sonra, aslında bir

yemek servisi minibüsü olmayan bir yemek minibüsü kullanan bir adamla karşılaştık.

Hepimiz minibüsün arkasında yerde otururken duvarlara yaslanırken pek bir şey söylemedik ama şimdi dışarı

çıktığımızda, para dolu büyük çantayı arkalarında bıraktıklarını fark ettim.

"Bebeğim, ben iyiyim." Hans'la mantık yürütmeye çalışıyorum.

Kulağımın yanında, "İyi değilsin," diye tısladı.

Birkaç dakika önce dikkatlice kafama dokunma hatasını yaptım ve Hans'ın sorunun ne olduğunu sormasına

neden oldum. Ben de ona Ölü Andre'nin beni saçlarımdan çektiğini anlattım ve o da senin için ellerini tutmam

gerektiğini söyledi. Ve Hans o zamandan beri öfkeyle kaynıyor.

Herkes Minnesota'ya götüreceğimiz uçağı hazırlamaya çalışırken ben Hans'a bir koala gibi yapışmaya devam

ediyorum.

Beni duvar boyunca uzanan banklardan birine oturtmasını bekliyordum ama o uzaklaştı ve bizi kullanılmayan

ofislerden birine götürdü.

Tek kapısı, hangara bakan bir dizi penceresi ve dört katlanır sandalyesi olan yuvarlak bir masası olan sade,

kare bir oda.

Hans beni bir sandalyeye indiriyor. "Burada kal."

"Hans, cidden, ben—"

Bir parmağını kaldırdı. "Cassandra, o uçakta en az üç saatimiz var ve sonra seni Nero'nun evinde yatağına

yatırana kadar bir saatimiz daha var."

"Nero'nun evi mi?"

İkinci parmağını kaldırdı ve bedenim sanki onun iki olduğunu söylediğini duymuş gibi tepki verdi. "Önümüzdeki

dört saat boyunca ayaklarının altında cam parçaları ya da her ne varsa onunla oturmana izin vermeyeceğim."

Onu neredeyse hiç dinlemiyorum bile. Ama haklı. Önümüzdeki birkaç saat boyunca ayaklarımın zonklamasını

istemiyorum. Ama onun küçük azarlaması vücudumun tepki vermesine neden oldu ve ayrıca bu konuda bir

şeyler yapmak için Nero'nun evine dönene kadar aynı sayıda saati beklemek istemiyorum.

Beni olduğum yerde bırakan Hans hızla ofisten çıkıyor ve sanırım bir ilk yardım çantası bulmaya gidiyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum ama sert metal sandalye kıcımda oluşan morluklardan dolayı rahatsız oluyor.

Dikkatli bir şekilde yere tırmanıyorum.

Hans ayaklarıma ulaşmak istiyorsa alabilir.

126. BÖLÜM

Hans

Son yirmi yıldır öfke dışında her duyguyu bastırdıktan sonra, duygularla titreştiğimi hissediyorum.

Kadınım ile ilgili korku ve gururla olan geçmiş savaşımdan dolayı rahatlama ve üzüntü.

Cassandra.

Kalbimi yavaşlamaya zorluyorum.

O ne yaptı.

Benim için ne yaptığını.

Onu kurtarmamı beklerken uysalca oturmaktan başka bir şey yaptığı için kıcıını şaplaklamak mı istediğime

yoksa tam olarak ihtiyacım olan şey olduğu için ona şefkat yağdırmak mı istediğime karar veremiyorum.

O benim herşeyim.

Çıkarken ofisin kapısını kapatmıştım, bu yüzden ilk yardım çantasını ve su şişelerini tek koluma alıp kapıyı

açtım.

Ve sonra şehvet tüm diğer duygularımı bastırıyor çünkü Cassandra orada, dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde,

dolgun kıcı havada.

Kapıyı arkamdan hızla kapatıyorum ve kapı kolundaki dayanıksız kilitleme düğmesine basıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Kelimelerim boğulmuş bir şekilde çıkıyor.

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor. "O sandalye kıcıımı acıtiyordu."

Yüzüne, siyah taktik pantolonuna sarılmış mükemmel kıcına ve tavana bakan ve kana bulanmış ayak

tabanlarına bakarken ağzım açılıp kapanıyor.

Pencerelere doğru yürüyorum ve ucuz panjurları elimden geldiğince hızlı bir şekilde indiriyorum. Hangarın

içindeki herhangi biri onu bu şekilde görse...

"Cassandra Lynn," diye homurdandım.

"Hans..." Yüzü buruştu. "Göbek adın ne?"

"Tomas." Bu konuda onu eğlendirmek istemiyorum ama kendimle ilgili ona söylemeyeceğim hiçbir şey yok.

"Hans Tomas, merdivenlerden aşağı kaymaktan kıcıım ağrıyor. O silahı tutmaktan ellerim ağrıyor. Ayaklarım

ağrıyor" - ayak parmaklarını oynatıyor - "bu yüzden şu anda benim için en rahat hareket yolu dizlerimin ve

dirseklerimin üzerinde durmak."

Uzanıp pantolonunu kalçalarına kadar yırtma arzumu bir kenara ittim ve Kelebeğimin acı çektiği gerçeğine odaklandım.

Sonra bana gülümsüyor. "Ve eğer böyle davranmak beni becermek istemene neden oluyorsa, eminim bu

benim de kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktır."

Ağırlığını dirseğine veriyor ve üç parmağını kaldırıyor.

İlk yardım çantasını bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm, bacağımdaki yara bu hareketi protesto etti ama farkına bile varmadım.

Cassandra içini çekiyor ve rahatlayarak bu pozu veriyor, sırtını büküyor ve kığını kaldırıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum, pantolonum sert haliya takılıyor. Ama sonra kanlı ayaklarını hatırlıyorum.

"Kelebek." Parmağımı hafifçe ayağının dış kısmına doğru kaydırıyorum. "Canınız acıyor."

"Hans, ağrım var." Kalçaları hareket ediyor.

Ve çoklu görev yapabileceğime karar verdim.

127. BÖLÜM

Cassie

Hans belime uzanıp pantolonumu çözmeye başlıyor.

"Kıpırdamaman ve sessiz kalman gerekecek." Fermuarını aşağı çekiyor. "Eğer bunu yapamazsan bitirmene izin vermeyeceğim."

O, pantolonumu ve iç çamaşırimi kalçalarıma indirirken, uyluklarımin birleşim yerinin hemen altında toplanmış

kumaşla dururken, ne isterse onu kabul ederek başımı salladım.

Hans dilini şaklatıyor. "Küçük Kız, kendine ne yaptın?"

Kıç yanağımın ortasına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bir an nefesini hissettim.

Bu yumuşak dokunuşla omurgamda bir gıdıklanma hissi dans ediyor ama ben hareketsiz kalıyorum.

Arkamda hareket ettiğini duyabiliyorum ama başımı öne eğdiğim için ne yaptığını göremiyorum.

Bir parmak ucu cildimde bir desen çiziyor, sonra hiçbir baskı uygulamadan çatlağımdan aşağı, girişime doğru

hayalet gibi ilerliyor.

Bacaklarım birbirine yapışık ama kendimi ona sunma şeklimden dolayı o benim özümü görebiliyor. Bu yüzden

ne kadar hazır olduğumu görebileceğinden eminim.

"Unutma," diye fısıldıyor Hans. "Sabit kal. Ve sessiz kal.

İnce pencere, panjurla örtülse bile karşı taraftaki adamların sesini azaltmıyor.

Başımı salladım.

"Ağzını teslim et, Kelebek."

Benim şımarık tarafım kendi başıma sessiz kalabileceğimi iddia etmek istiyor. Ama muhtaç tarafım onun

acele edip sikini içime sokması için ne gerekiyorsa yapmak istiyor.

Elimi ağzıma koyuyorum ve Hans ayağımın tabanına su dökerken parmağını yarığıma sürtüyor.

Hava soğuk. Yaşadığım şokla irkildim, vücudum öne doğru kaydı ama aynı anda Hans iki parmağını içime

soktu.

İstemsizce inleme ile ağlama arası bir ses çıkardım ve elimi ağzıma daha sert bastırdım.

Diğer ayağıma da su sıçradı ama içimdeki parmaklar kıpırdamadı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Uyarılma ve rahatsızlık karışımı, beni daha da ateşlendiriyor.

Hans arkamdan, "Zavallı kızım," diye mırıldanıyor, parmaklarını içime ve dışıma kaydırıyor.

Bir tık sesi duyuldu ve sanırım ilk yardım çantasını açtı.

"Çok iyi gidiyorsun." Parmakları daha derine doğru ilerliyor. "Kimildamamaya devam et."

Ayağımın topuğunda keskin bir acı var ve ürküyorum.

"Şşşt." Hans öne doğru eğilip tenime bir öpücük daha kondurdu.

Parmakları çalışmaya devam ediyor ve zihnim buğulanıyor, bu yüzden sonraki birkaç parçanın ayaklarımdan

çekildiğini neredeyse hiç hissetmiyorum.

"Bir tane daha, Kelebek." Parmaklarının eklemlerinin bana bastırıldığını hissedene kadar parmaklarını içeri

soktu. Sonra başka bir parmağını, başparmağını kıvrımlarımın arasına itiyor ve klitorisime sürtüyor.

İçimden bir inilti yükselirken avucumu ısıyorum ve Hans parçayı ayağımdan çekiyor. Yere bir şey düşüyor ve

bunun bir çeşit cımbız olduğunu tahmin ediyorum.

"İyi bir kız. İşte benim iyi kızım." Tekrar ayaklarıma su sıçrattı ve bu sefer ona iyice sarıldım. "Bir kötü kısım

daha kaldı, sonra hepsini daha iyi hale getireceğim. Söz veriyorum."

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum.

İlk yardım hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sırada bir tür ağırlı antiseptik olduğundan eminim.

"Kıpırdama, hatırladın mı?"

Kelimelerin ötesinde bir kez daha başımı salladım.

Klitorisimin üzerindeki başparmak geri çekiliyor ve Hans'ın parmaklarının içimde büküldüğünü hissediyorum.

Sonra başparmağı girişimin diğer tarafındaydı ve ıslaklığımı yanaklarımın arasına doğru iterek arka girişime

bastırdı.

Başparmağını küçük bir daire şeklinde ovuşturuyor. "Keşke bu ilk yardım çantasında biraz yağ olsaydı." Daha

fazla baskı uyguluyor. "Sen kendini daha iyi hissettiğinde, bu kıcına sahip çıkacağım." Öncekinden daha yüksek

sesle inliyorum. Hans'ın kemerini çözdüğünü duyuyorum. "Bunu yaptığında, her şeyimi alacaksın." Sırtımı

büküp ona doğru itiyorum. "Bu kıcıma aletimin her santimini alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

İlk kez birlikte olmamızın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Parmağının orada olması ne kadar iyi

hissettirmişti.

"Benim için derin bir nefes al."

Evet.

Ve nefes aldıkça ayaklarıma daha fazla sıvı sıçradı. O kadar acı veriyor ki kapalı gözlerimin kenarlarında yaşlar

oluşuyor ve sızlanmak istiyorum. Ama sonra başparmağını içime itip parmaklarını içimde oynattı ve ben artık

acıyı değil, yalnızca zevki hissedebiliyorum.

"Böyle iyi bir kız." Yaklaştıkça dizlerinin kendi dizlerimin dışında olduğunu hissediyorum. "Benim mükemmel

Kelebeğim."

Amımın içindeki parmaklar açıldı, beni gerdi ve sonra başka bir şey, daha büyük ve daha küt bir şey aralarına

girdi.

Hans kalçasını santim santim ileri doğru iterken parmaklarını kanalımdan kurtarıyor ve tüm aleti içime giriyor.

Alçak ve derin bir şekilde inliyor ve amım zonklamaya başlıyor.

"Kahretsin." Başparmağı onun hareketini taklit ederek dışarı doğru kayıyor.

Tekrar içeri girdi.

"Hans." Adını haykırmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Serbest elini, parmakları klitorisime değene kadar vücudumun ön kısmına doladı.

"Şimdi o bebek için pratik yapacağız, tamam mı Cassandra?"

"Evet. Lütfen," diye fısıldıyorum yere.

"Senin amın içimin spermini emecek."

Yavaşça bir kez daha geri çekildi ama tekrar içeri bastırıldığında kalçalarını sertçe itti.

Vücudum hareketle zıplıyor ama kalçalarıma dolanan, parmakları klitorisime sürtünen kol beni olduğu yerde

tutuyor.

"Kucağımda oturacaksın ve tüm uçak yolculuğu boyunca o sevimli küçük yarıktan benim salıverilmemi

sızdıracaksın." Kıçımdaki parmak daha da derine doğru itiyor ve tekrar içeri girerken aletini ince bariyerden

hissedebildiğini biliyorum. "Ve eve döndüğümüzde doğum kontrolünü kolundan nasıl çıkaracağımı kendim

öğreneceğim."

Klitorisim üzerindeki baskıyı artırdı ve ben titremeye başladım.

"Ve ben senin içinde gömülüyken onu çıkaracağım." Sesi o kadar sert ki onun da benim kadar yakın olduğunu

biliyorum. "Bir damla daha israf etmeyeceğiz."

Sözleri çok kirli.

Ve çok yakınım.

"Bana anladığını söyle."

Tekrar başımı salladım ama artık sözcükleri oluşturamıyorum. Ortaya çıkan tek şey bir çılgılık.

"Benim için gel Kelebek. O kediye sikimin etrafında oynat ve beni de yanında çek.

Klitimi parmaklarının arasında yuvarladı ve ben de bana söylediği gibi onu da kendimle birlikte kenara

sürükledim.

128. BÖLÜM

Hans

Sıkılmış ve hatırlayabildiğimden daha mutlu hissederek kollarımı Cassandra'ya, küçük sevimli komşuma,

kelebeğime sarıp eve gitmek üzere uçağa biniyorum.

Kendi koltuğuna oturmaya çalışıyor ama onu kucağıma çekiyorum ve uçak yerden kalktığında derin bir uykuya

dalmış, başı omzuma yaslanmış durumda.

Pencerenin dışında karanlığın büyümesini izliyorum ve elimi Cassandra'nın kalçasında yukarı aşağı

okşuyorum.

Cassandra 1304 Holly Court'u satan emlakçıyı bulup ona bir milyon dolar vermem gerekiyor. Belki dört.

Nero ve King karşıdaki iki koltukta oturuyorlar, bu yüzden ayağımı koridora doğru uzatarak Nero'nun dikkatini

çekiyorum.

Yavaşça yüzünü bana çeviriyor. "Evet?"

Onun dijital adam olduğunu bildiğimden King'e başımı salladım. "Benim için birini bulup isimsiz bir transfer

ayarlayabilir misin?"

King kaşını kaldırıyor. "Yapamaz mısın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bugünlerde tam olarak bir bilgisayarım yok." Sonra düşünüyorum. "Başka bir oteli

araştırmam gerekecek."

Nero bana el salladı. "Bunu zaten konuşmuştuk, bu gece benim evimde kalacaksın."

King, "Savannah da hâlâ orada" diye ekliyor. "O halde her zamanki odamıza çekileceğiz."

Nero omuz silkiyor. "Her neyse. Beni sabah beşte uyandırma yeter."

"Bu bir kez oldu. AŞ bunu." King başını salladı, sonra bana baktı. "Kimi bulmamı istiyorsun?"

Cassandra'ya eski evini satan emlakçı. Ona borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Çünkü onu havaya uçurdun?" Nero şaka yapıyor.

Ona orta parmağımı uzatıyorum ama itiraf ediyorum: "Bir emlakçı bulmam gerekecek ama evet, Cassandra'yı

zaten tanıyan birine durumu açıklamaya çalışmak istemiyorum."

Nero başını eğer. "Nasıl bir yer arıyorsunuz?"

Cevap verirken Cassandra'ya sarılıyorum. "Büyük bir şey, çocuklar için çok fazla alan var. Ve büyük bir avlu.

Belli ki çitlerle çevrilmiş ve güvenlik için teçhizatlandırılmış." Onun hakkında düşünüyorum. "Havuz güzel

olurdu. Biriyle büyüdüm ve onu özlüyorum."

Nero yavaşça başını salladı. "Komşumun evine benziyor."

"Satıyorlar mı?" Şaka yapıyorum.

"Onları ikna edebileceğime eminim."

"Ne? Hayır. Nero, bu—" Deli diyecektim ama delilik onun bir nevi markası.

Koltuğa yaslanıp gözlerini kapatıyor. "Yarın."

129. BÖLÜM

Hans

ÜÇ GÜN SONRA

"Bebğim, sakinleşmen lazım." Cassandra göğsümü okşuyor ve ben de elini vücuduma bastırıyorum. "Burayı

sevecekler.”

Derin bir nefes verdim ve çift merdivenli, rengarenk üfleme cam avizeli büyük giriş yoluna baktım.

"Bunun iyi olduğunu düşüneceklerinden şüphem yok..."

"İyi mi?" Cassandra alay ediyor. "Burası havuzu, yedi gözlü sobası ve serası olan on bin metrekarelik bir konak.

Gayet iyi. Gitmelerini istediğimizde onları kovmak zorunda kalacağız.”

Boştaki elimle onu vücuduma doğru çekiyorum. "Evet ama artık eski evinizin olmaması muhtemelen onları

rahatsız edecek.”

Kızım dokunuşunun sinirlerime iyi geldiğini biliyor, bu yüzden elini tişörtümün önüne kaydırıp avucunu tenime

dayayıp bana sıcaklığını veriyor.

Sözüne sadık kalarak, indiğimizden bir gün sonra Nero komşusunun evine gitti (arsalar birkaç dönüm

olduğundan komşu terimi göreceli bir terimdir) ve onlara mobilyaları bırakmaları için piyasa değerinin iki katını

eksi ödeyeceğimi söyledi. aile yadigarları ya da manevi değeri olan şeyler - ve yirmi dört saat içinde dışarı

çıkın.

Onlar yaptı. Ben ödedim. Ve artık bu ev bize ait. Bu harika. Ama ailesi akşam yemeğine geliyor ve kusacakmış

gibi hissediyorum.

Cassandra'nın telefonu çalar.

Cebinden çıkarıp hoparlöre veriyor, ekranda annesinin adı görünüyor.

"Kaybettin?" Cassandra soruyor.

"Bence öyle olmalıyız." Bay Cantrell'e bir şeyler söylüyor. "Gönderdiğin adres doğru muydu?"

"Evet anne."

"Burası Hans'ın yeni evi mi?" Bayan Cantrell'in ses tonu anlaşılır bir şekilde şüpheli.

"Babama söyle kapıya yanaşsın. Seni içeri alacaklar."

Onları buraya getirebilmek için buranın sadece benim evim olduğunu söyledik.

Ayrıca Cassandra'nın da burada yaşadığını söylemeden önce babasına sormam gereken önemli bir soru var.

Cassandra sorduğumu biliyor. Ve bana evet diyeceğini zaten söyledi. Ama geleneksel buluşma olaylarından

hiçbirini yapma şansım hiç olmadı, bu yüzden bunu yapmak istiyorum.

Onların mülk korumalarıyla konuştuklarını duyduğumuzda Cassandra telefonu kapatıyor.

Telefonunu tekrar cebine koydu ve yüzümü tutmak için ellerini kaldırdı. "Seni seviyorum Hans. Onlar da

yapacaklar." Beni aşağı çekip dudaklarını benimkilere bastırdı. "Ve gerisini affedecekler."

Yutkunup onu bir kez daha öpüyorum, ardından ön kapıyı çekiyorum.

Bay Cantrell Buick'ini garaj yolundan yukarıya doğru sürüyor ve evin önündeki çeşmenin etrafından dolaşıyor.

Uzak tarafta, garajların yakınında yavaşlıyor ama Bayan Cantrell'in arabanın içinde ellerini salladığını

görebiliyorum ve sonunda Bay Cantrell çeşmenin çevresini tekrar dolaşıyor ve devasa binaya çıkan

merdivenlerin hemen altında duruyor. ev.

Onlarla buluşmak için merdivenlerden inerken elimi Cassandra'nın belinde tutuyorum.

Arabadan ilk önce Bayan Cantrell iniyor ve ellerini eve doğru tutuyor. "Vay be!"

Cassandra yanıma çöktü. "Anne!"

"Gerçekten, Cassandra." Ellerini kalçalarına indiriyor. "O sevimli küçük çıkmazdan bu duruma gelip benden bu

normalmiş gibi davranmamı bekleyemezsin."

Eski sokağımızın sevimli olduğunu söylediğinde biraz ürkttüm.

Casandra son birkaç gündür sanki hiçbir şey yolunda gitmemiş gibi onların çağrılarına ve mesajlarına cevap

veriyor. Annesi Meksika'da olan onca şeyden sonra Cassandra'nın hala iyi olduğundan emin olmak için ekstra

dikkatli davrandı, bu yüzden eminim ki başka neler olduğunu öğrendiğinde gelecek ay buraya taşınmak

konusunda ısrar edecektir.

Bu konuyu konuştuk ve onlara her şeyi anlatmayı kabul ettik. Veya en azından geniş vuruşlar. Ve eğer bize bir

soru sorarlarsa yalan söylemeyeceğiz. Cassandra beni yetkililere teslim etmeyeceklerinden emin ve ben

Kelebeğime güveniyorum, bu yüzden onlara güveneceğim.

Bayan Cantrell, Cassandra'ya sarıldıktan sonra bana dönüyor. "Ev çok güzel. Ve saçma."

"Anne!"

Kaygılarımın bir kısmı kayboluyor. "Bu her ikisi de." Elimi Cassandra'nın annesine uzatmaya çalışıyorum ama o

elini itip beni kucaklıyor.

"Buna gücün yetiyorken neden o hüzünlü küçük evde yaşadığını bilmiyorum." Geri çekilip bana gülümsüyor.

"Ama bunu yaptığına sevindim."

"Anne, buna sevimli demekten hüzünlü demekten gidemezsin."

İkimiz de Cassandra'yı görmezden geliyoruz.

"Ben de öyle yaptığım için mutluyum." Sözlerim ne kadar doğru olduğu konusunda o kadar yetersiz geliyor ki.

Bayan Cantrell kolunu Cassandra'nın koluna takıyor. "Bana içeriği göster." Yanımdan geçip merdivenlere doğru

ilerlerken Bayan Cantrell'in şöyle dediğini duyuyorum: "Eviniz çok tatlı. Onunki üzücüydü."

Artık her iki ev de eşit derecede yıkılmış durumda, ancak bu yine de adil bir tanım.

Bay Cantrell önümde duruyor ve bayanları takip etmeye çalışmıyor.

Ben ondan çok daha büyüğüm ama birdenbire ergen bedenime geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Daha dik

durmaya çalışıyorum. Değerli olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.

Bir nefes alıyorum.

Pek çok zorluğa karşı savaştım.

Hayatım için savaştım ve hayatta kaldım.

Bunu ben de yapabilirim.

Ona "Kızınızı seviyorum" diyorum. "Cassandra... O benim her şeyim. Ve senden onun elini istemek istiyorum."

Bay Cantrell arkamdaki malikaneye bakıyor. "Orduda iletişimde değildim. Orduda bile değildim." Durdu ve

sinirlerim yükseldi. "Başka bir şeyle birlikteydim."

Ben yutarım. "Üç harfli ajans mı?"

Onaylamıyor.

"Bir sürü pislik gördüm. Çoğunun savaşlarla alakası yoktu ama bir sürü tehlikeli adam gördüm." Gözleri

benimkilerle buluşmak için geri döndü. "Ne arayacağınızı bildiğiniz zaman onları tanımak kolaydır."

Vücudumun geri çekilip bakışlarını tutma içgüdüsüne karşı koydum.

Bir karar verecekmiş gibi başını eğdi. "İlk tanıştığımızda senin ne olduğunu biliyordum."

Sözleri benimde buz gibi hissediyordu. "Eğer beni durdurmaya çalışırsan—"

Sözümü kestim çünkü bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Ondan asla vazgeçmeyeceğim ama onu

büyüten adama zarar verecek bir şey de asla yapmam.

"Hala bazı insanları tanıyorum. Ve Cassie'nin Meksika'da mahsur kaldığı o gece, otobüsü kaçırılıp mucizevi bir

şekilde kurtarıldıktan sonra... Bana bazı görüntüler gönderilmişti."

Kendimi hazırlıyorum. Sorulara hazırız. Beni reddetmesinden korkuyorum.

Ama sonra bir adım daha yaklaştı ve uzanıp omzumu tuttu.

"Teşekkür ederim." Sakinliğini korumak için mücadele ediyor. "Hayatımı sana borçluyum. O..." Başıyla evi işaret

etti. "O benim hayatım."

Sıkıntı boğazımı sıkıyor.

Onun ona olan sevgisi, ailemin Freya'ya duyduğu sevgiyle aynı. Ve onları yok etmesini izledim.

Ama kızı hâlâ burada. Ve o bunun ne kadar değerli olduğunu anlayan ebeveynlerden biri.

"Onun için her şeyi yaparım." Sesim gerçek karşısında çatlıyor.

"Daha azını kabul etmem." Omzumdaki el sıkışıyor. "Bu kız bir avuç dolusu. Onu koruyacak tehlikeli birine

ihtiyacı var. Yani evet oğlum, benim onayımı aldın. Bu da seni aile yapar. Demek ki benim de karım var. Ancak

bize ihtiyacınız var."

Oğul.

Başımınla onayladım.

Sonra tekrar başımı salladım.

Çünkü kahretsin, bir aileye sahip olmak çok güzel bir duygu.

Sonsöz

Payton

Hans'ın Bayan Cantrell'i koridorda yürütmesini izlerken kalbim sıkışıyor.

Açıkça ağlıyor, onun koluna yapışıyor ve hiç bu kadar mutlu olmadığı açıkça görülüyor.

Cassandra'nın ebeveynleri küçük kafir grubumuz hakkında her şeyi biliyor. Ve bizi seviyorlar.

Ellerimi göğsümde birleştiriyorum.

Bay ve Bayan Cantrell hepimizin ebeveyni oldular ve onların kabulü umduğumdan da fazla oldu. Nero

fazlasıyla yeterli ama bu... Toplanan insanlara bakıyorum... Bu bir aile.

Derin bir nefes alıyorum.

Koridor kısa, King'in arka bahçesine sadece birkaç sıra sandalye yerleştirilmiş. Birkaç adım daha attıktan

sonra Hans, Bayan Cantrell'in yanında duruyor ve yanağını öpmesine izin veriyor.

Yakında müstakbel kayınvalidesi olacak olan sevimli kayınvalidesinin aksine, Hans, ekim sonu esintisinde

dalgalandıran saçları ve sımsıkı kenetlenmiş çenesiyle bir savaşçıya benziyor.

Ona bir şey söylüyor ve onu kucakladığında elimde tuttuğum mendili gözümün kenarına kaldırıyorum.

Gerçekten en yeni arkadaşım Cassandra'ya mükemmel bir uyum sağlıyor.

Bayan Cantrell uzaklaşırken onun sırtına hafifçe vuruyor ve sulu bir özürle hepimize el sallıyor.

Val onun arkasındaki sırada, Dom'la birlikte oturuyor ve elini Bayan Cantrell'in omzuna koyuyor.

Keşke kocam yanımda olsaydı. Şu anda ona yaslanmayı çok isterim. Ama o benim yanımda değil çünkü

hepimizin önünde, Hans'ın yanında duruyor.

Bu düğünü düzenlemek onun fikriydi. Kendisi zaten rütbeli olduğundan başkasını kullanmanın bir nedeni

olmadığını savundu. Ama hepimiz bunun nedeninin o ve Hans'ın neredeyse birbirinden ayrılamaz hale gelmesi

olduğunu biliyoruz.

Nero bunun nedeninin Hans'ın komşumuz olması olduğunu, dolayısıyla onu görmenin daha kolay olduğunu

iddia ediyor ama aslında bu ikisi, dengesiz bir elma kabuğundaki bir çift bezelye.

O gülünç siyah cüppenin takımının üzerine giyilmesini emretmek de Nero'nun fikriydi. Bu gerçekten saçma. Ve

arka bahçeye bu kıyafetle adım attığında Hans'ın ona onu çıkarmasını söyleyeceğini düşündüm. Ancak bunun

yerine Hans sırttı ve Nero'ya onlarla evlendiğiniz için teşekkür olarak kırmızı saplı bir katana hediye etti.

Şimdi iki adam, güzel çiçeklerden oluşan bir kemerin altında, Hans üç parçalı koyu gri takım elbiseli, siyah

gömlekli ve kravatlı, Nero ise siyah cübbeli ve sırtına bağlı bir kılıçla birlikte duruyor.

Bu saçmalık. Ve harika.

Sonra Hans'ın yüz ifadesinin değişimini izliyorum ve onun burada olduğunu anlıyorum.

Hans

ben onu hak etmiyorum.

Cassandra kolunu babasının koluna sokmuş halde bana doğru yürürken bana gülümsüyor.

Siyah bukleleri gümüş ipliklerle bükülmüş ve sırtından aşağı gevşek bir örgü halinde toplanmış, bu da onun

parlayan yüzünü, sevinçten pembe yanaklarını ve havadaki soğukluğu görmemi sağlıyor.

Attığı her adımda elbisesi etrafında uçuşuyor. Gümüş renkli tül kumaş ona kesinlikle çok çekici geliyor ve

benim takımımdan sadece birkaç ton daha açık.

Onunla kot şortla evlenirdim ama o bir elbise istedi. Ve ailesi de planlamaya yardım etmek istedi. Bu yüzden

bu birkaç uzun ayı bekledik. Ve buna değdi.

O buna çok değer.

Elbiseyi görmeme izin vermedi ve onu ne kadar sevsem de gülümsemesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu bu sabahtan beri görmedim. Ve çok uzun zaman oldu.

Nero'dan uzaklaşıp onlarla ön sırada buluşuyorum.

Bay Cantrell, Cassandra'nın her iki yanağını öptükten sonra elini bana uzattı. "Ona iyi bak, tamam mı?"

Elini sıkıyorum, sonra karım yapmak üzere olduğum kadına dönüyorum. "Son nefesime kadar."

Cassie,

Yeni kocama, "Senin için bir şeyim var," diye fısıldıyorum.

Hans bana baktı. "Bana daha ne verebilirsin?"

Tören birkaç dakika önce sona erdi ve biz fotoğraf çekmeye hazırlanırken şimdi herkes bahçede birbirine

karışıyor.

Onu evin yan tarafındaki saksılardan birine sürükledim ve orada sürprizi sakladım.

"Gözlerini kapat" diyorum ona, o da dinliyor.

Elini yakalayıp yukarıya doğru çeviriyorum ve hediye avucunun içine koyuyorum.

Hans gözlerini açar. Sonra derin bir nefes alıp parmağını harfler üzerinde gezdiriyor.

Sadece bir yığın sarı Post-it notu. Daha önce olduğu gibi aynı kelimelerle.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyor.

Ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi, hepsinin orada olduğundan emin olmak için her bir kağıt parçasını kaldırıyor.

Bunları daha önce sakladığı yöntemin tam tersi bir sırayla, en yenisi en altta olacak şekilde yaptım.

Sonuncuya ulaştığında kelimeler üzerinde duraklıyor.

Başını kaldırıp bana baktığında, içinde iki Skittles şekerli kurabiye bulunan küçük plastik torbayı kaldırdım.

Hans tek kelime etmeden çantayı alıyor, kurabiyeleri çıkarıyor ve ikisini de ağzına atıyor.

Savannah

Bay Cantrell, dans pistine dönüştürülmüş sanat stüdyomda beni son bir kez döndürüyor, sonra gülüyor ve elini

göğsüne bastırıyor. "Eğer oturmazsam birisi beni yerden kaldırmak için sağlık görevlilerini çağırmak zorunda

kalacak."

Bana sarılıyor, sonra sendeleyerek avludaki sandalyelere doğru gidiyormuş gibi yapıyor.

"Ben de araya girebilir miyim?" King yanımdan gürlüyor.

Kocama dönüp göğsüne yaslanıyorum.

Kollarını bana doladı ve hızlı müzik etrafımızda yankılanırken birlikte yavaşça sallanıyoruz.

Yemin yenilememizi çok sevdim ve alışılmadık törenimizden hiç pişmanlık duymuyorum ama bu şimdiye

kadar katıldığım en iyi düğün olabilir. O kadar sevgi dolu ki.

King elini ensemin arkasına koydu. "Cassie'nin ebeveynlerinin ellerinden gelse hepimizi evlat edineceklerinden

oldukça eminim."

"Gerçekten isterlerdi." Ona karşı gülümsüyorum. "İtiraf etmeliyim ki hayır diyemem."

King onayladığını mırıldanıyor.

Dom, aramızda konuşmaya değer bir ebeveyni olan tek kişi. Hepimiz Bibi'yi seviyoruz ama o Chicago'dan

ayrılmayı sevmiyor, bu yüzden onu yalnızca ziyaret ettiğimizde görebiliyoruz. Bunu daha çok yapmalıyız.

Görümçem Aspen, erkek arkadaşı Rob'la birlikte dans ediyor ve ben King'in iç çekişini hissedebiliyorum.

Onaylamıyormuş gibi davranıyor ama Rob iyi bir adam. Ve Dom, Chicago mafyasının ikinci komutanı

olduğundan Aspen'in yoğunluğuna son derece uygundur.

Aspen elinde kurabiyeyle yanımıza geliyor. "Senin yaptığın bu mu?"

İçinde sarı parçacıklar olan şekerli kurabiyeyle bakıp gülümsüyorum. "Bu."

"Onlar iyi." Gülümsedi ve son lokmayı ağzına attı.

Rob, Aspen'in elini ağzına götürdü ve parmaklarındaki kırıntıları yaladı.

King, "Ah, siktir git," diye homurdanıyor ve sonra bizi diğer yöne çeviriyor.

Gülmeme engel olamıyorum. Onu iğnelemek konusunda çok iyi iş çıkarıyorlar.

Sonra bir kurabiye'nin kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini fark ettim ve King'i tatlı masasına doğru sürükledim.

Biz kızlar Cassie'nin yemek blogundan bir kurabiye seçip ona düğün hediyemiz olarak hazırladık. Erkekler bile

biraz yaptı; Nero, mısır gevreği yerine patlamış mısırdan yapılan Rice Krispies barlarında Cassie'nin bükümünü

seçti.

Ona tatlıları gösterir göstermez Cassie büyük, gürültülü gözyaşlarına boğuldu ve yaktıktan sonra atmak

zorunda kaldığım üç parti mısırlı kurabiye'yi tamamen buna değdi.

Val

"Bunu hep yapmak istemiştin." Cassie sırıttırıyor ve buketini havaya fırlatmaya hazır bir şekilde bize sırtını

dönüyor.

Payton geri sayımı yaparken ben de odanın karşı tarafında kocamın durduğu yere bakıyorum. King'le

konuşuyor ve büyük, dövmeli elleriyle bebek kızımız Danielle'i nazikçe göğsüne bastırıyor.

Bu manzaradan asla bıkmayacağım.

O harika bir baba. Ama bu sürpriz değil. Emzirmeyi bitirir bitirmez Dom'a bana bir dövme daha yaptıracaağım.

Bu sefer farklı bir isim olacak ama aldıracağını sanmıyorum.

"Bir!" Payton bağırıyor ve Cassie buketini fırlatıyor.

Kollarımı yukarı uzatıyorum.

Zaten evliyim ama o çiçekler çok güzel ve onları istiyorum.

Ancak kimse onları yakalamadan önce bir adam ayağa fırlar ve buketi havadan kapar.

Rob onları başının üstünde tutarken kulaktan kulağa sırtıyor. Ve Dom'un bunu söylememden ne kadar şikayet

ettiği umurumda değil, Rob çok ateşli.

"Şunları yere bırakın!" King bağırarak kız kardeşimizle çıkan adama doğru yürüyor.

Rob, King'den uzaklaşarak geriye doğru atlar ve küçük kalabalığın içinde Aspen'i bulur.

Sonra onun önünde tek dizinin üstüne çöküyor.

King'in "Ah, kesinlikle hayır!" tüm kadınların nefes nefese kalmasıyla boğuldu.

"Aspen, aşkım." Rob kadınına bakıyor. "Korkunç kardeşine zaten evli olduğumuzu söyleme onurunu bana

bahşeder misin?"

Ağzım açık kalıyor ve Dom'a bakmak için başımı çeviriyorum.

Kocam ikiliye gülümsüyor ve bakışları benimkileri bulmak için hareket ettiğinde göz kırpmıyor.

O piç zaten biliyordu.

King Aspen'e doğru yürüyor. "Bu doğru mu?"

Onun bu tavrından hiç de çekinmeyen Aspen, elini elbisesinin cebine soktu ve büyük, parlak bir yüzük çıkardı.

"Geçen hafta yaptık." Yüzüğü parmağına takıyor, ardından sol elini kullanarak King'in göğsünü okşuyor. "Artık

benim için endişelenmeyi bırakabilirsin. Mutlu olacağıma söz veriyorum."

King yüksek sesle nefes verdi ve ardından onu kucakladı.

Rob ayağa kalktığı anda sırtlıyor ve ardından sarılmak için kollarını uzatıyor.

King gözlerini deviriyor, sonra diğer adama sarılıyor ama bırakınca Rob'un omzuna yumruk atıyor. Zor. "Bunu

mahvetme."

Cassie

Müzik bitti ve The Alliance'ın çiftleri King'in oturma odasının etrafında toplanmış durumdadılar ve eğer istersem

tüm dünyayı taşıyabileceğimi hissediyorum.

Hans karşımda duruyor, Nero'yla konuşuyor. Ve sol elindeki gümüş banttan etkilenmeden edemiyorum.

Benimki kadar iyi görünüyor.

Elimdeki eşleşen banda bakıyorum.

Hans bana elmas almak istedi ama ben eşleşmemizi istedim. Ve ikimiz de biliyoruz ki Hans bana her zaman

istediğimi verecektir.

Tanrım, onu çok seviyorum.

Val odaya seslendiğinde, ona son düğün hediyesini vermeye hazır olarak daha yakın olmaya ihtiyacım

olduğundan ona doğru gitmek üzereyim.

"Yani bunun biraz kısa bir süre olduğunu biliyorum ama herkes davetli-"

"Bekleniyor," diye sözünü kesiyor Dom.

Val başını salladı. "Hepinizin Noel için Chicago'ya gelmenizi istiyoruz. Bu Danielle'in ilk Noeli." Elini kızının

başının üzerinde okşuyor. "Ve biz onun bu zamanı sevdikleriyle çevrili olarak geçirmesini istiyoruz."

Hans'ı izliyorum, ona olan sevgimle yüreğim daha da kabarıyor.

Hayatının yarısı boyunca tatillerini paylaşacak kimsesi olmadı. Ve şimdi buna sahibiz.

"Orada olacağız," diye yanıtladı önce Hans.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda her şeyi yüzünde görebiliyorum. Sevgi. Barış.

Parmaklarım kolumda, takip cihazımın yanındaki, diğer implantın bulunduğu noktaya dokunmak için uzanıyor.

Ve daha fazla bekleyemem.

Ona söylemeliyim.

"Hamileyim" diye ağzımdan yaşlar akıyor.

Hans ağzını açıyor, sonra çarparak kapatıyor.

Boğazı çalışıyor ve gözleri gelinlikle örtülü karnıma iniyor.

Sonra gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı kalktı ve "Bu bir" dedi.

Sonsöz 2 - Hans

BEŞ AY SONRA

Duygu sesimi boğarken, önümdeki üç mezara "Bunu daha önce yapmadığım için özür dilerim" diyorum.

Arizona güneşi üzerime vururken gözlerimi kapatıyorum.

"Bir parçam her zaman burada seninle birlikte gömülecek." Bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Onlar için.

Benim için. Yaptığım her şey için. "Ben senin tanıdığın aynı adam değilim."

Ben aynı değilim.

Ama olmam gereken kişi oldum.

"Bittiğine inanmak benim için hala zor. Bu savaşın bittiğini. Ama bu." Başımı eğiyorum. "Bu."

Üzerimden hafif bir rüzgar geçiyor. Ve sanki dünya benimle birlikte nefes alıyormuş gibi geliyor.

Başımı kaldırıp arabamızın yanında duran Cassandra'ya bakıyorum, karnı yuvarlak, biri erkek biri kız ikizlerle

dolu. Ve annemin ona vereceği gülümsemeyi hayal ediyorum. Çocuklarımı nasıl kucaklayacağını ve onlara

sevgi yağdıracağını hayal ediyorum. Freya'yı teyzem olarak düşünüyorum. Çocukları nasıl şımartacağını.

Cassandra'ya benim hakkımda utanç verici hikayeler anlatmayı ne kadar çok isterdi.

Göğsümü biraz daha hafiflik dolduruyor.

Aileme “Sanırım karımı beğeneceksin” diyorum. “O... O benim ikinci şansım. Yeni başlangıcım.”

Freya'nın mezar taşına doğru ilerleyip Post-it'i tepeye bastırıyorum.

Bu benim el yazımla yazılmış.

Bu bir veda değil.

Yazarın Notu

Bu baştan sona yazdığım ilk seri ve karakterlerin hepsi benim için çok şey ifade ediyor. Her erkek, her kadın...

sonsuz kadar benim bir parçam olacaklar.

Bu yüzden bu seriyi hayal edebileceğimden daha fazlasına dönüştüren her okuyucuya teşekkür ederim.

İttifak tamamlanmış olabilir ama Tilly World'de asla gerçek anlamda bir veda değildir. Çünkü kiminle

karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Ve kimin anlatacak bir hikayesi olabileceğini asla bilemezsiniz.

Cain gibi.

xoxo

Teşekkür

Her zamanki gibi ilk teşekkürü annem Karen'a gönderiyorum. Tüm teşviklerinizi, geri bildirimlerinizi,

düzenlemelerinizi ve önerilerinizi - bunlar üzerinde tartışırken bile - takdir ediyorum. İttifak yeni bir yoldu ve bu

yolu benimle birlikte mutlu bir şekilde atladığınıza sevindim.

Kerissa, sen kesinlikle en iyisisin. Bir arkadaş ya da meslektaş olarak bana nasıl katlandığını bilmiyorum ama

buna sevindim. Hayatım sen varken daha güzel.

Editörlerim Jeanine ve Beth'e, beni olduğumdan daha akıllı göstermek için çok çalıştığınız için ikinize de

teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Lori'ye bu kitapların tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bildiği için teşekkür ederim. Çarpıcı

kapaklarınız olmasaydı aynı olmazlardı.

Nikki'ye göre burası, Alliance Bros'u kıyamete kadar kontrol etme yeriniz. Bunu hak ettin.

Gabby, (G. Marie - Snowed in Fling'in yazarı) tüm karanlık romantik sohbetler için teşekkür ederim.

Sprint grubuma, beni doğru yolda tutmaya yardımcı olduğunuz için ve tüm diktatörvari ruh hallerime

katlandığınız için teşekkür ederim. Seni takdir ediyorum.

Ashley, harika tasarımlar için teşekkür ederim.

Bu kitap dünyası aracılığıyla tanıştığım tüm dostlara teşekkür ederim. Artık ismini sayamayacağım kadar çok

kişi var ve bu beni yaşayan en şanslı insan gibi hissettiriyor.

ARC okuyucularıma size çok şey borçluyum. Desteğiniz ve heyecanınız benim için çok önemli.

Yardımlarınız için teşekkürler Valentine PR.

Kocam Bay Tilly'ye, ben yazı mağaramda yaşarken beni beslediği ve sabah kalktığınızda hala uyanık olduğum

için beni yargılamadığınız için teşekkür ederim.

Beni her zaman destekleyen aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ve BeanBag Kitap Kulübümün (okuyucu Facebook grubum) tüm üyelerine. Seninle olan tüm gönderileri,

yorumları ve etkileşimleri seviyorum. Dünyam büyüdükçe, yanınızda o güvenli alana sahip olmak çok önemli.

Son olarak, onlarca yıl önce seviştikleri için aileme teşekkür ederim. Doğa ve yetiştirme arasında, beynimi

dünyalar yaratabilecek bir lapa yığınınına dönüştürdün. Bir şekilde beynimden çıkıp kağıda dökülen bu yeteneğe

sonsuz kadar minnettar kalacağım. Kurgusal dünya, satışta çalışmaktan çok daha eğlenceli.

Xoxoxo

Yazar Hakkında

Tüm kitapları gibi SJ Tilly de doğup büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk

kışlardan kaçınmak için SJ, okumak, yazmak veya dinlemek için kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcen yazılarını yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve onların kurtarıcı boksör

sürüsüyle vakit geçirirken bulunabilir. Hava izin verdiğinde ise kompostunu bahçede kullanmak üzere koymayı

ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranmayı seviyor. Komşular bahçesindeki çiçekli karmaşadan

hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle seviyor. Ve aslında bu daha önemli.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medyada takip ettiğinizden, haber bültenine

katıldığınızdan ve istediğiniz zaman etkileşimde bulunduğunuzdan emin olun!
Herşeye bağlantılar

www.sjtilly.com adresindeki web sitesinde

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)